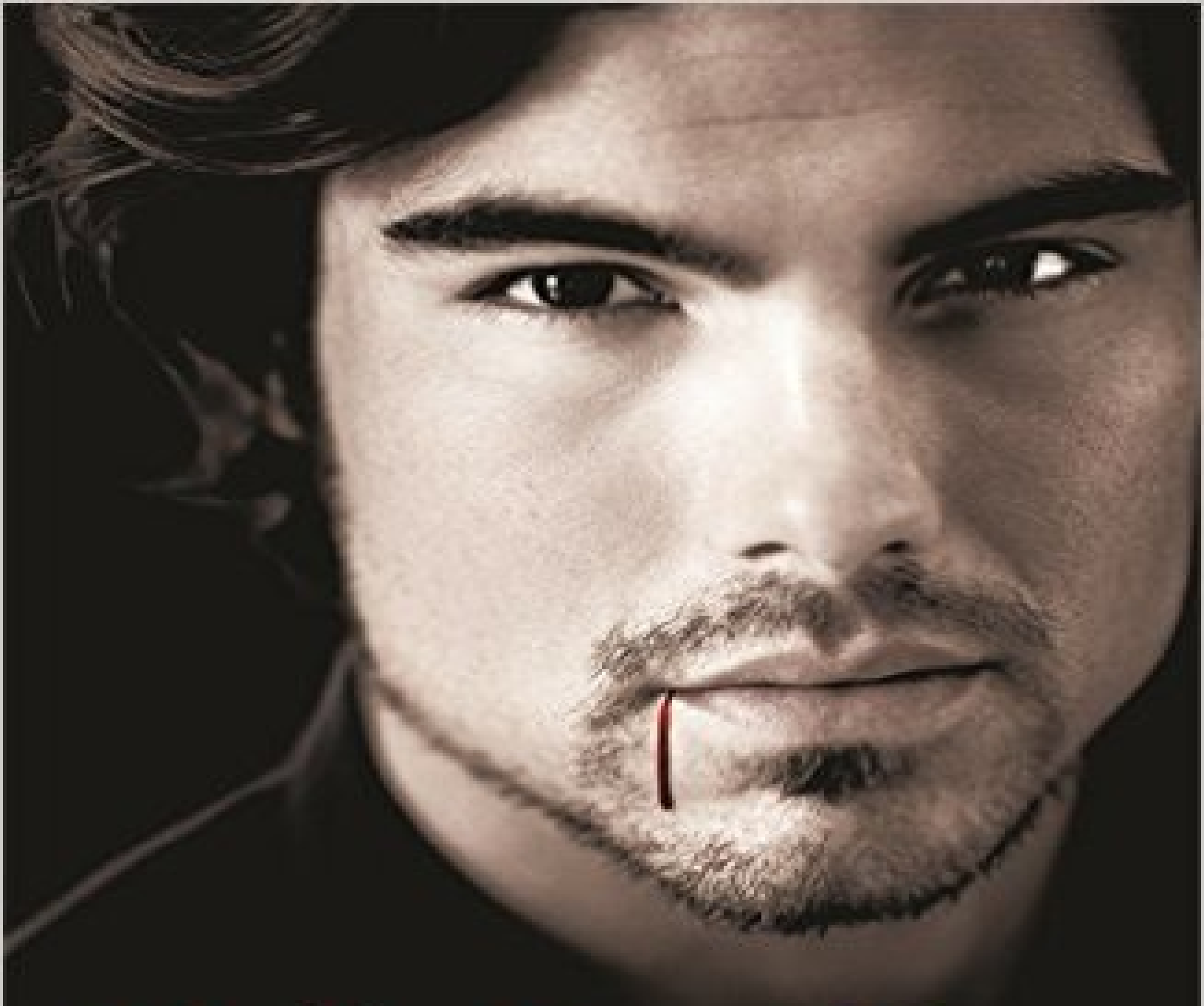

Tall, Dark
and Hungry
LYNSAY SANDS

An Argeneau vampire novel

Tall, Dark and Hungry

Lynsay Sands

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

“Thịt gà rất ngon”

Bastien thích thú quan sát Kate cắt miếng thịt đưa đến 1 nửa đầy của món *Poulet au Citron* mà cô đã gọi đến tận môi của anh trai Lucern của chàng. Chàng thậm chí còn thích thú hơn khi anh trai chàng mở miệng ra để chấp nhận cắn lấy, thậm thì tán thưởng và sau đó thì nhai rồi nuốt xuống.

Chàng chưa bao giờ nhìn thấy Lucern giả vờ ăn thức ăn của con người trong suốt cuộc đời mình. Khi Bastien được sinh ra, thì anh trai của chàng đã được 200 tuổi, đã quá mệt mỏi thậm chí với việc ăn uống thật cầu kì nhất. Sự yêu thích đồ ăn đã trở nên nhạt nhẽo sau 100 năm hay khoảng chừng đó năm thỏa thích ăn uống phỉ phê bất kì món gì mình thích. Giờ đây, đã trải qua sinh nhật thứ 400 của mình, bản thân của Bastien đã nhận thấy đồ ăn không khác gì hơn 1 mối phiền toái, điều gì đó mà chàng phải ép buộc bản thân mình thì thoảng phải thực hiện ở những cuộc gặp gỡ nước ngoài hay những bữa tiệc tối nhằm ngăn bị phát hiện ra bản chất thật.

“Nó thật sự rất ngon” Lucern tuyên bố “Ngày nay mọi thứ hơi khác biệt và mới mẻ 1 chút”

“Không đúng” Bastien phản đối.

“Nó có lẽ rất giống với trước đây. Nó đánh thức lại khẩu vị và làm trẻ lại sự thèm ăn” Lucern nhún vai. Anh dường như chẳng bực tức chút nào trước lời lẽ chế giễu nhấn mạnh của Bastien, anh không bận tâm thừa nhận cảm giác sâu sắc và không thay đổi anh dành cho người phụ nữ ngồi bên cạnh mình. “Có lẽ. Giờ mọi thứ dường như sống động và thú vị hơn nhiều. Anh nhận thấy mình nhìn mọi thứ đều mới mẻ, nhìn chúng theo cái nhìn của Kate hơn là với con mắt lệch lạc trước đây hàng trăm năm anh đã từng nhìn. Đó là 1 thay đổi dễ chịu”.

Bastien không nói gì, chỉ nâng ly rượu, nhưng khi chàng nhấp 1 ngụm, những lời nói của Lucern đã gây nên một điều gì đó nhức nhối bên trong thâm tâm chàng. Nếu chàng trải nghiệm nó, chàng hẳn đã thích nó hơn là ghen tị với nó. Nhưng Bastien không sẵn sàng thử nó. Không có thời gian cho tình yêu hay thậm chí là cô đơn trong cuộc sống của chàng; chàng có quá nhiều nghĩa vụ. Bastien luôn là người có trách nhiệm. Khi cha chết đi, Bastien là người kế tục trọng trách kinh doanh của gia đình. Điều đó có sẵn trong bản chất của chàng. Cuộc sống của Bastien là quan tâm chăm sóc đến từng sự vụ việc xảy ra, cho dù là trong công việc hay trong cuộc sống gia đình. Nếu có bất kì vấn đề gì xảy ra, thì Bastien là người mà mọi người trông đợi sẽ giải quyết nó, và đó là cách mà đã như thế trước cả cái chết của cha chàng. Bastien thường điều hành công việc kinh doanh và đưa ra quyết định thay cho cha mình hàng trăm năm trước khi mà Jean- Claude Argeneau dính đến nghiện ngập và bị chết cháy: một trong rất ít cách mà người bọn họ có thể bị chết.

“Thế nên, Bastien”

Mắt chàng nheo lại vì giọng điệu của Kate. Chàng biết cô đủ lâu để nhận ra cái giọng “*chúng-ta-đang-bàn-bạc-về-vấn-đề-không-mấy-dễ-chịu-nhưng-nó-cần-phải-được-giải-quyết*”

của cô. Chàng đã nghe rất thường xuyên, nhưng mà hướng về Lucern. Nó không giống bình thường khi nghe nó phát lên với tên của chàng.

“Bọn chị mời em ra ngoài ăn trưa là có 1 lí do”

Bastien nhướn mày. Chàng đã rất nghi ngờ khi Lucern gọi để mời chàng ra gặp và ăn trưa tại La Bonne Soupe. Anh trai của chàng biết rằng chàng không hề thích chuyện ăn uống chút nào cả. Ngoại trừ tình huống này, Bastien nghi ngờ rằng lời mời đột ngột này có chút gì đó liên quan đến ngày cưới sắp tới của cặp này. Nhưng chàng không chắc là anh trai mình có thể đặc biệt muốn gì

Còn chính xác 2 tuần nữa là đến đám cưới. Đây là đang ở New York, một nơi dường như rất thích hợp cho Kate, cũng như Lucern hiện giờ, để tổ chức lễ cưới và sống và làm việc. Người con trai lớn nhất của nhà Argeneau cách đây 6 tháng đã quyết định chuyển đến sinh sống bên cạnh vị hôn thê của mình, người đã là biên tập cũ của anh ấy. Việc chuyển đến sống chung là 1 ý kiến hay trong khi Kate đang xem xét những điều kiện trong việc *biến đổi*. Bên cạnh những biến đổi về thể chất, thì việc trở thành 1 người giống bọn họ nghĩa là phải học tất cả các thói quen cũng như kỹ năng mới, cho nên Lucern quyết định chuyển đến sống chung với cô để tiện cho việc giúp đỡ cô, cũng như là giúp trong việc sắp xếp tổ chức lễ cưới. Thật may, là một nhà văn thành công nên việc chuyển chỗ ở như thế chỉ có 1 chút khó khăn.

Bastien phải thừa nhận rằng NewYork là một nơi rất tốt cho việc tổ chức lễ cưới hay kỉ niệm. Trong khi cả gia đình đều không có ai sống ở đây- nhà Argeneau đặt tại Toronto và Leever, gia đình của Kate thì lại ở Michigan- thì tất cả bạn bè và đồng nghiệp của cô lại đều ở NewYork. Và đó cũng là nơi Kate và Lucern-hiện giờ- đang sinh sống và làm việc, điều đó giúp cho việc chuẩn bị những thứ cần thiết cho đám cưới của họ dễ dàng hơn.

Luc có 1 ý định ban đầu là sẽ ở tạm trong căn nhà cao cấp áp mái của tòa nhà văn phòng công ty Argeneaux tại New York cho đến ngày đám cưới, nhưng sau khi chuyển hết đồ đạc của mình vào căn hộ đêm đầu tiên ấy, anh đã đến thăm Kate và đơn giản ở luôn lại đó. Khi Bastien bay đến Toronto-nơi mẹ chàng đang nỗ lực mai mối cho chàng- để phát triển công việc cho văn phòng công ty chàng ở Manhattan, thì Lucern cũng chuyển hầu như xong hết đồ đạc của mình đến căn hộ bé tí của Kate, thế nên Bastien đã có căn nhà penthouse cho riêng mình. Như thường lệ. Chàng thích mọi việc theo cách này hơn thế nên không mong đợi những cuộc xâm lấn tạm thời của những vị khách và gia đình có thể đến ở cùng vào dịp lễ cưới này. Tuy nhiên, chàng tự an ủi bản thân rằng việc đó sẽ chỉ xảy ra vào dịp cuối tuần lúc diễn ra lễ cưới; sau đó chàng sẽ có lại sự bình yên hạnh phúc của mình và thậm chí không có sự can thiệp của mẹ chàng.

Chàng lắc mạnh đầu khi nghĩ đến những trò hề gần đây nhất của Marguerite mẹ chàng. Bà luôn can thiệp vào cuộc sống của những đứa con mình, háo hức nhìn thấy chúng được hạnh phúc, nhưng sự nỗ lực nguy hiểm gần đây nhất của bà đã gây kinh sợ thậm chí đến cả chàng. Bastien là đứa con cuối cùng còn độc thân của bà, và người phụ nữ này quyết định phải nhìn thấy chàng có 1 mối quan hệ tình cảm bền vững như những người anh chị em của mình. Điều

này có thể hiểu được, chàng cho là vậy, nhưng cách mà bà thực hiện nó thì thật sự điên rồ. Em gái Lissiana của chàng và người chồng là nhà tâm lý, Greg đã thực sự sống rất hạnh phúc với nhau, làm cho Marguerite quyết định thu tóm tất cả những người phụ nữ là nhà tâm lý cho Bastien với hy vọng chàng sẽ phải lòng một người trong số họ. Người phụ nữ gốc đó đã sắp xếp lịch hẹn với tất cả các nhà tâm lý là phụ nữ ở Toronto, để lùng sục ra những người còn độc thân và chọn trong số họ những người nào mà bà thích nhất và nghĩ rằng chàng cũng sẽ thích, sau đó tuyên bố bà là một ma cà rồng và đặt 1 suy nghĩ vào đầu họ rằng họ nên đề nghị được nói chuyện với 1 người thân trong gia đình về những “ảo giác” của bà. Bastien đã phải mất hàng tuần chạy lòng vòng quanh Toronto, gặp hết nhà tâm lý này đến nhà tâm lý khác, xóa bỏ ký ức của bọn họ và phải đảm bảo rằng không có hậu quả nghiêm trọng nào gây ra bởi hành động mạo hiểm của bà. Sau cùng chàng cũng trốn thoát được tới NewYork để tránh bị dính vào bất kì một âm mưu bocc đồng nào khác của bà nữa.

Vâng, mẹ chàng đã trở nên dở hơi mà không có một thứ gì có thể ngăn chặn bà. Chàng hy vọng việc thông báo có thai gần đây của Lissianna có thể sẽ tạo ra một sự xao lãng cho bà. Bastien không ngại việc ổn định cuộc sống và có một ai đó chia sẻ cuộc đời với chàng, giống như những người anh em trai và em gái chàng đã có, nhưng chàng không thể nào chờ đợi đến lúc việc đó xảy ra. Chàng đã sống cô đơn quá lâu rồi, chàng bắt đầu tự hỏi nếu mọi việc khác đi thì sao. Có lẽ Josephine đã từng là 1 hy vọng về hạnh phúc của chàng.

Thật bất đắc dĩ khi phải nhìn vào ký ức của người phụ nữ loài người mà chàng đã yêu và đã mất đó, Bastien liếc nhìn sang Lucern và Kate: “Vây ân huệ mà hai người muốn là gì?”

Cặp đôi trao đổi với nhau 1 cái nhìn, sau đó Lucern nói: “Em nên gọi 1 món gì đó em trai. Đó là dành cho em”

Bastien cười 1 cách lơ đãng thích thú cho chiến thuật nuôi binh này. Cũng rất giống chàng, anh trai chàng ghét phải hỏi xin điều gì. “Nó hẳn phải là 1 ân huệ rất lớn cho nên anh mới sẵn lòng trả tiền cho bữa trưa này” chàng trêu chọc.

“Em làm anh giống như 1 hạng người rẻ mạt” Lucern cau mặt giận nói

“Anh là vậy mà. Hoặc đã là vậy” chàng thừa nhận. “Mặc dù anh đã có rất nhiều tiến bộ từ khi Kate xuất hiện trong cuộc sống của anh. Cô ấy đã xoay sở để nói lỏng việc chi tiêu gay gắt của anh một chút nào đó. Nhưng đã có 1 khoảng thời gian anh không hề nghĩ đến việc sẽ sống ở một thành phố đất đỏ như là NewYork mà”

Luc nhún vai và nói đơn giản “Vì cô ấy ở đây”

“Thật ra, tôi mới là người cần xin 1 ân huệ của cậu” Kate thông báo

“Ồ?” Bastien quay sang cô với vẻ thích thú. Chàng thích người chị dâu tương lai này. Cô ấy hoàn hảo dành cho Luc. Anh trai chàng thật may mắn vì đã tìm được cô ấy.

“Vâng. Bạn thân của chị, Terri- à, cô ấy thật ra là em họ của chị. Thôi được, vừa là bạn thân

vừa là em họ, nhưng_”

“Đây là phù dâu của chị phải không?” Bastien ngắt lời 1 cách thiếu kiên nhẫn.

“Vâng.” Cô rạng rỡ nhìn chàng, hình như hài lòng rằng chàng đã nhận ra được cái tên đó. Nhưng điều đó không làm cô ngạc nhiên; Bastien rất giỏi về các chi tiết. Ngoài ra, người phụ nữ này là phù dâu còn chàng thì là phù rể. Như thế, hẳn nhiên họ là 1 cặp và sẽ bị kẹt với nhau trong suốt thời gian đám cưới sắp diễn ra. Dĩ nhiên là chàng phải nhớ!

“Cô ấy thế nào?” chàng hỏi khi thấy Kate tiếp tục im lặng mỉm cười. Khi thấy cô chần chừ, chàng thúc: “ Có phải cô ấy sẽ đến cùng lúc với những người khác hay sớm hơn 1 hay 2 ngày?”

“Thật ra cô ấy đến sớm hơn 2 tuần” Kate thú nhận. “ Cô ấy có 1 kì nghỉ phép và đã cộng thêm cả cái đồng ngày phép còn tồn trong năm để bay đến đây và phụ giúp vài thứ cho đám cưới”

“Đó cũng là một việc tốt” Lucern cầu nhàu, sau đó thừa nhận: “Bọn anh cần phải sử dụng tất cả mọi sự giúp đỡ mà bọn anh có thể có được. Em không thể tin được là đám cưới phức tạp như thế nào đâu, Bastien. Trước hết là chọn ngày, đăng kí hội trường, và chọn thiệp mời rồi gửi đi. Sau đó còn phải chọn quản lí khách sạn, quyết định món, loại rượu phục vụ, chọn hoa và cách sắp xếp chúng, âm nhạc cho nhà thờ, quyết định xem nên có 1 ban nhạc hay D.J tại lễ tân, và chơi loại nhạc gì. Màu sắc được chọn và sự phối hợp màu cho đồ trang trí, hoa, lễ phục chú rể và lễ phục của cô dâu phải được chọn lựa như thế nào, vân vân... nhiều lắm” Anh lắc đầu. “Thật là 1 điều kì diệu nếu 1 cặp đôi vẫn có thể sống sót được sau tất cả mọi thứ đó và cùng nhau tiến đến lễ cưới. Hãy nghe lời khuyên của anh: Nếu em tìm được 1 người bạn đời, hãy bỏ qua đám cưới ngớ ngẩn đó và bay thẳng đến Las Vegas”

“ Bỏ qua lễ cưới ngớ ngẩn đó và bay thẳng đến Las Vegas?” Kate lặp lại vẻ không tin được.

“Ồ, Kate, bây giờ, em yêu à, em biết rằng anh không hề có ý đó_” Luc bắt đầu sốt sắng giật lùi

“ Em hiểu ra là về việc tổ chức đám cưới là nỗi thống khổ, nhưng chắc chắn điều tệ hại nhất đã xong rồi đúng không?” Bastien đặt câu hỏi, cố gắng giải cứu anh trai mình khỏi sự phẫn nộ dâng tràn trên gương mặt vị hôn thê của anh ấy.

Lucern nhẹ nhõm và hăng hái chộp lấy sự thay đổi chủ đề. “Vâng, đúng rồi, hầu hết mọi việc đã được sắp xếp và ổn định đồng bộ, nhưng dường như vẫn luôn có thứ nảy sinh cần phải được làm. Tuần vừa rồi là làm những bông hoa bằng giấy toilet. Ai mà biết được chuyện gì cho tuần tới”

“Bông hoa bằng giấy toa-lét?” Bastien ngạc nhiên hỏi lại

“Bông hoa bằng giấy Kleenex,” Kate đính chính giọng phẫn nộ “Chúng ta làm nó từ những chiếc khăn giấy lau mặt hiệu Kleenex”

“Vâng,” Luc nói giọng đồng ý, sau đó quay sang giải thích cho Bastien : “Cô ấy bảo anh phải gấp và phân loại tất cả các khăn giấy toilet chết tiệt, sau đó trải xòe theo hình quạt như bông hoa và đặt lên các xe hơi trong tiệc cưới. Anh đã nói cô ấy tìm người làm chúng hoặc là chỉ cần mua là được, nhưng cô ấy khẳng định rằng việc tự làm chúng là truyền thống gia đình của cô ấy. Những bông hoa mua thì không có ý nghĩa. Vì thế anh phải bỏ ra hết giờ này đến giờ khác vào tuần trước chỉ để gấp, phân loại và sau đó trải xòe ra những tờ giấy toilet đó”

“Kleenex” Kate ngắt lời

“Một vài cái trong số chúng là giấy toilet” Lucern thông báo với cô

“Cái gì?” Cô nhìn anh vẻ ghê tởm kinh hãi

“Thôi được, anh đã hết sạch giấy Kleenex, mà em thì cứ khẳng định là còn rất nhiều xe, anh bắt đầu dùng giấy toilet, anh không nghĩ có sự khác biệt gì nhiều. Khăn giấy thì cũng là khăn giấy, đúng không? Ngoài ra, em không có ở đó để anh hỏi. Em bận làm thêm muộn như thường lệ.” Anh quay sang Bastien giải thích “Gần đây cô ấy làm việc rất muộn, cố làm thêm công việc của Chris cũng như việc của cô ấy nữa”

Bastien nhướn lông mày, nhưng Kate vẫn giữ nguyên vẻ mặt “Em không làm công việc của C.K. Chris đang biên tập những bài viết của anh ta, và em biên tập bài của mình. Chỉ là hôm nay anh ta phải bay đến California dự cuộc họp các nhà văn. Và em sẽ phải lo liệu bất kì trường hợp khẩn cấp nào xảy ra khi anh ta đi. Em vẫn đang cố gắng tiến hành bài viết của mình, vì thế em sẽ không bị bỏ lại phía sau nếu có bất kì chuyện gì xảy ra, nếu anh hiểu ý em”

Bastien gật đầu thấu hiểu, sau đó quay cuộc nói chuyện trở lại chủ đề vừa mới bắt đầu : “Vây phù dâu của chị đến sớm 2 tuần. Cô ấy sẽ sớm đến đây thôi. Cô ấy sẽ ở đâu?”

“À” Kate có vẻ không thoải mái. Sau cùng cô thở hắt ra “ Thật sự, đó là ân huệ mà chị muốn hỏi em” Cô thú nhận. “Em thấy đó, chị có ý định là cho cô ấy ở với chị. Nhưng căn hộ của chị thì thật sự nhỏ. Một căn hộ tí hơn 1 phòng ngủ là cái tốt nhất chị có thể chi trả tại Manhattan bằng lương của mình, và thêm Lucern nữa thì nó thật là đông đúc. Chị xem xét để Terri vào 1 khách sạn, Luc thậm chí còn đề nghị trả tiền, nhưng chị biết cô ấy sẽ từ chối và kiên quyết tự trả tiền. Và với tất cả những chi phí mà cô ấy phải lo liệu để làm phù dâu, chị không muốn làm thêm gánh nặng mà không cần thiết cho cô ấy như vậy. Cô ấy thực sự không thể chi trả nổi tiền này, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ nói thế”

“Kiêu hãnh phải không?” Bastien đoán chừng

“Vâng. Rất kiêu hãnh. Mẹ cô ấy là bà mẹ đơn thân, và Terri đã phải tự lo cho mình từ khi dì Maggie mất lúc cô ấy 19 tuổi. Cô ấy rất bướng bỉnh và có vấn đề với việc hỏi xin và nhận sự giúp đỡ.”

Bastien gật đầu. Chàng hiểu về lòng kiêu hãnh. Bản thân chàng cũng có nó rất nhiều. Có lẽ là quá nhiều, mọi lúc. “Chị muốn em cho cô ấy ở nhà áp mái?” Chàng phỏng đoán.

“Vâng. Nếu em không phiền” Kate thừa nhận với vẻ hy vọng.

Bastien mỉm cười bao dung. Vị hôn phu của anh trai chàng đã đưa ra 1 đề nghị làm như thế đó là một sự đòi hỏi quá đáng. Điều đó không phải vậy. Nhà áp mái có 5 phòng ngủ và rất rộng lớn. Chàng cũng không có ở đó nhiều và có lẽ thậm chí sẽ không chạm mặt với cô gái ấy. Chàng sẽ để cô ấy cho bà giúp việc và cô ấy sẽ không gây quấy rầy chút nào cho chàng.

“Chuyện đó không thành vấn đề, Kate. Cô ấy được chào đón đến 1 phòng trong căn hộ. Khi nào cô ấy đến? Em hình dung khoảng cuối tuần này, nếu cô ấy đến sớm 2 tuần.”

“Vâng” Kate trao đổi 1 cái liếc nhìn khác với Lucern trước khi thừa nhận, “Thật ra cô ấy đến đây hôm nay”

“Hôm nay a?” Bastien không ngại che giấu sự ngạc nhiên của mình.

“Chị biết. Thông báo đó quá cận và chị xin lỗi. Chị lẽ ra đã thông báo sớm hơn nếu chị được biết trước. Ban đầu cô ấy dự định đến trước đám cưới 1 ngày như những người khác. Nhưng Terri quyết định gây bất ngờ cho chị và lấy hết ngày phép. Chị chỉ biết được cách đây 1 tiếng, bởi vì hình như cô ấy nghĩ rằng cô ấy nên chắc chắn rằng chị sẽ có nhà và cô ấy không muốn bị bỏ lại ngồi chờ ở bậc cửa nhà chị vài ngày hay gì đó, vì thế cô ấy đã gọi cho chị từ máy bay”

“Được rồi, cô ấy làm vậy là tốt rồi” Bastien nhận xét và chú ý đến 1 ánh mắt trao đổi nữa của cặp đôi này và nheo mắt. Rõ ràng là việc phù dâu của Kate ở chung với chàng chưa đủ là một ân huệ. Chàng đột ngột giật mình nhớ ra: “Em cho rằng cô ấy cần đi nhờ từ phi trường?”

“À, cô ấy định đi bằng taxi, nhưng em cũng biết nó đắt như thế nào rồi đấy, và cô ấy thì thực sự_”

“Không thể trả nổi và quá kiêu hãnh để nói ra, và chị biết cô ấy sẽ không nhận tiền của chị nếu chị đề nghị trả, vì thế chị đã kiên quyết là sẽ cho người đến đón cô ấy” Bastien kết thúc giùm cô.

Katie hẹp mắt lại “Có phải em đang đọc suy nghĩ của chị không?”

“Không” chàng đảm bảo với cô “Chỉ là may mắn đoán trúng được thôi”

“Ồ, em đoán đúng rồi” cô thả lỏng “Điều đó có làm phiền em quá mức không?”

Bastien trượt cái nhìn sang anh trai mình, và Kate nói thêm “ Lucern có thể đi cùng với em, dĩ nhiên. Anh ấy đã đề nghị tự đi, nhưng anh ấy không rành về đường cao tốc, hay sân bay hay bất cứ đâu như em. Chị hẳn phải tự đi đón cô ấy nhưng giờ chị quá bận rộn, chị_”

“Luc và em sẽ đón cô ấy” Bastien trấn an cô, mỉm cười với lời bào chữa khéo léo của cô. Lucern không cần thiết phải biết đường, anh ấy có thể lấy 1 chiếc xe của công ty gia đình, có tài xế. Sự thật là, Lucern vẫn còn chút khó gằn. Anh không tệ như anh đã từng trước kia, nhưng anh

vẫn còn chút lúng túng ngượng ngịu trong các tình huống xã giao, và Bastien ngờ rằng Kate đã tin rằng anh sẽ chào đón cô em họ và bạn thân của mình với 1 tiếng lâu bầu “Đi theo tôi” và sau đó sẽ im lặng suốt quãng đường về thành phố. Bastien, ngược lại, giải quyết mọi chuyện với con người ổn thỏa mọi lúc và có chút xã giao hơn. Chàng cũng may mắn cho Kate và cho cả cô Terri chưa thấy mặt kia nữa_ là chàng làm việc rất ít vào buổi chiều ở văn phòng. Nó sẽ không thành vấn đề nếu nghỉ 1 buổi.

“Tuyệt” Lucern nói khô khan “Kate em yêu, hẳn em đã từng nghĩ rằng em gọi 2 người đàn ông mà chẳng ai trong số họ đã từng biết mặt mũi em họ và bạn thân của em trông như thế nào đến đón cô ấy chưa? Làm thế nào bọn anh nhận ra cô ấy?”

“Anh có thể dùng 1 tấm bảng và viết tên cô ấy lên đó” Kate đề nghị 1 cách thông minh “Và giữa 2 người các anh, em biết, anh sẽ tìm và đưa được cô ấy về nhà an toàn.”

Bastien nhìn biểu hiện nghi ngờ của anh trai mình với vẻ thích thú. Đó là lời cảnh báo rõ ràng cho những gì Kate nói : *Mang cô ấy về nhà an toàn hoặc không thì.*

“Khỉ thật, em phải đi đây. Bọn em có một cuộc họp về tác phẩm chiều nay. Đó là lí do tại sao em không thể xin nghỉ để đi đón cô ấy.” Kate giải thích và nhón chân đứng lên. Cô cong người xuống hôn Lucern, rồi bắt đầu thẳng người lại, sau đó lại cúi xuống ấn tiếp 1 nụ hôn nữa lên môi của anh. Nó kết thúc với 1 tiếng thở dài luyến tiếc “Em yêu anh, Luc.”

“Và anh cũng yêu em, Kate” Luc đáp lại. Lưỡi anh trượt nhẹ ra, lướt nhanh qua môi dưới của cô, trong vài giây tiếp theo hai kẻ đang yêu lại tiếp tục hôn nhau lần nữa.

Bastien thở dài, nhìn thẳng vào những thực khách đang ăn uống quanh bọn họ. Chàng biết từ kinh nghiệm của mình rằng sẽ mất thêm nhiều phút nữa cho những tiếng thở ngắn mềm mại và những nụ hôn trước khi Kate có thể dứt người vút ra được. Hai người này thật đáng khinh. Chàng chỉ hy vọng lối diễn đạt trắng mặt mà họ đang tận hưởng này sẽ mau chóng qua đi. Tuy nhiên, chàng không e sợ. Đã gần một năm rồi từ khi Etienne kết hôn với Rachel, và đã 2 năm sau lễ cưới của Lissianna và Greg, mà vẫn chưa có cặp đôi nào có vẻ vượt qua được cái cảnh diễn đạt yêu đương sung sức này. Cả cái gia đình chết tiệt của chàng dường như thích di chuyển qua nó một cách chậm chạp hơn. Bọn họ đều đáng khinh như nhau. Chàng là thành viên duy nhất của gia đình, ngoài mẹ chàng, là không trải qua những thời khắc lố lăng âu yếm hôn hít nơi công cộng, chốn riêng tư hay bất cứ đâu mà mọi người có thể nhìn thấy được bọn họ. Nhưng, sau cùng thì cả chàng và mẹ của chàng đều chẳng có ai để mà âu yếm hôn hít cả.

Bastien lờ đi cơn ghen tỵ đau nhức mà đã ăn sạch chàng khi chàng nghe được tiếng thở khao khát khác từ Kate, kéo theo một tiếng rên nhẹ. Trong một giây sau, đầu chàng bị quay tròn ngạc nhiên khi nghe Kate đột nhiên nói bằng 1 tông giọng công việc.

“Cái này có thể giúp được đây” Kate đã đứng thẳng trở lên và lục trong ví ra một tấm ảnh “Đó là bức hình còn khá mới. Terri đã e-mail cho em vào tháng trước. Bây giờ em phải đi rồi. Hãy cư xử tử tế với cô ấy.” Cô đặt bức ảnh trên bàn chính giữa bọn họ, sau đó quay đi và bắt đầu đi tắt qua cái bàn hướng đến lối ra bé xíu, chật chội của nhà hàng.

“Chúa ơi, cô ấy thật tuyệt” Lucern thở dài khi anh ngắm nhìn Kate ngừng và lui lại nhường đường cho một người khác bước vào lối đi nhỏ hẹp.

Bastien cuộn ánh mắt chàng, không bỏ sót cảnh tượng ánh mắt của anh trai mình nhìn chăm chặp dán cứng vào cặp mông vị hôn thê của anh ấy. Đột nhiên nhận thức được rằng ánh nhìn của chàng đang nhìn theo cái nhìn của Lucern, chàng lắc đầu 1 cái thật mạnh và hướng sự chú ý của mình vào tấm hình trên bàn. Đó là tấm ảnh của 1 người phụ nữ khoảng chừng 27, 28 tuổi. Cô ấy có cặp môi đầy đặn cong lên trong một nụ cười tinh nghịch; và đôi mắt to mềm mại.

“Một người đẹp” chàng bình phẩm, nhận thấy rằng em họ của Kate có vẻ ngoài đối lập với cô. Nàng có mái tóc đen còn Kate thì màu vàng, thân hình hấp dẫn nảy nở theo cách làm chàng liên tưởng đến trái cây chín mọng, đối lập với hình dáng mảnh mai của Kate. Nhưng nàng thật lộng lẫy ấn tượng theo cách riêng của mình.

“Cô ấy à?” Lucern hỏi với vẻ không hứng thú, ánh mắt của anh vẫn đang dõi theo người vợ sắp cưới của mình.

“Nếu anh dừng lại việc nhìn hau háu vào Kate và liếc nhìn vô đây, anh có thể tự nhìn thấy đấy,” Bastien chỉ ra.

Lucern quay cái nhìn thích thú lại, sau đó nhìn vào bức tranh và nhún vai không thích. “Cô ấy cũng được. Mặc dù không xinh đẹp bằng Kate.”

Bastien khụt khịt. “Không có ai đẹp như Katie trong mắt của anh cả”

“Em nói đúng,” Lucern đồng ý, nhắc ly của anh lên và nhấp 1 ngụm whiskey trước khi thêm vào, “Kate là hoàn hảo trong mắt anh. Không ai có thể sánh bằng cô ấy trong bất kì mặt nào”

“Tha cho em đi, anh trai. Nhưng em tin rằng quan điểm hiện đại là “Anh phải chịu khổ rồi” Bastien lắc đầu thú vị. Chàng khá thích Kate, nhưng cô ấy không hoàn hảo. Chết tiệt, có lẽ là gần như thôi, nhưng không hoàn toàn. “VẬY? Mấy giờ thì mấy giờ thì máy bay của Terri đến nơi?”

Lucern liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nhún vai “Còn khoảng 1 tiếng nữa”

“Cái gì cơ?” Bastien la lên oai oái.

“Cái gì chuyện gì?” Lucern hỏi.

“Anh nói đang nói đùa! Cô ấy không đến đây trong 1 giờ nữa”

“Vâng, có chứ”

Bastien ngáy người nhìn anh, sau đó hỏi, “Sân bay nào?”

“JFK”

“Chúa ơi”

“Chuyện gì vậy?” Lucern hỏi. Anh trông có vẻ bận tâm khi Bastien bắt đầu nhìn khắp nhà hàng bé tí để tìm cô gái phục vụ bàn. Dĩ nhiên là cô ta biến mất tiêu khi họ muốn tìm cô ấy, có lẽ là đã vào bếp.

“Anh lẽ ra phải nhắc đến việc đó trước, khốn thật” Bastien gầm gừ. “Quý quái, tại sao Kate lại không nói chuyện này? Cô ấy biết rằng nó mất 1 tiếng để đến JFK mà. Cái cô phục vụ biến đi đến chỗ quý quái nào rồi?”

“Cô ấy có lẽ đã không nhận ra là đã trễ thế nào,” Lucern bào chữa cho Kate. “ Hơn nữa, cô ấy hiện giờ hơi rối trí một chút”

“Vâng? Được rồi, nó sẽ là lỗi của cô ấy nếu chúng ta đến muộn”

“Chúng ta sẽ đến kịp,” Lucern nói nhẹ nhàng khi người nữ bồi bàn quay lại từ nhà bếp. Vẫy tay gọi cô ta, và anh nói thêm, “Terri còn phải lấy hành lí và đi qua cửa hải quan nữa mà”

Bastien lắc đầu phẫn nộ. Lucern hiếm khi lo lắng về bất kì thứ gì nữa, nhưng vài trăm năm làm việc trong giới kinh doanh đã làm cho chàng trở thành 1 người rất chi tiết cẩn kẽ. “ Cô ấy phải đi qua cửa hải quan, nhưng chúng ta vẫn còn phải lấy xe và lái đến đó. Hãy hy vọng rằng giao thông hôm nay không đặc biệt chậm chạp”

Bỏ Lucern ở lại giải quyết hóa đơn, Bastien lấy điện thoại ra và gọi cho tài xế. Trong khi chàng có thể tự mình lái xe hoặc bắt taxi vào ban đêm, thì ban ngày khi đi đâu Bastien luôn luôn có tài xế. Ngoài việc tránh rắc rối với việc đỗ xe, nó còn ngăn cho chàng khỏi phải tiếp xúc lâu với mặt trời không cần thiết_ chàng đơn giản là phải chạy bộ từ chiếc xe đến cửa ra vào của nơi mà chàng cần đến. Không phải rằng chàng không thể đứng lâu dưới ánh mặt trời chừng vài phút, hoặc thậm chí là thật sự lâu hơn, nhưng nó có nghĩa là chàng phải cần tiếp thêm nhiều máu, điều đó có thể bất tiện một chút ở những thời điểm.

Sau khi đảm bảo rằng xe đang trên đường tới nơi, Bastien cúp điện thoại đóng lại và ném nó vào lại trong túi, sau đó bắt đầu xem xét cách nào tốt nhất để giải quyết tình huống này. Trong khi chàng cần sử dụng 1 chiếc limo có tài xế lái lúc cần thiết này, thì người tài xế thường ngày của chàng lại đang ở kì nghỉ và Bastien thật sự không muốn bỏ ra quá nhiều giờ lái xe đến sân bay, xem xét tất cả mọi thứ chàng bảo gọi người tài xế thay thế. Bọn họ hẳn đã quay trở lại văn phòng để lấy xe của chàng. Bastien quyết định chàng cũng nên đem theo vài túi máu trong thùng lạnh phòng khi trường hợp khẩn cấp. Tất cả các xe của chàng đều có lắp cửa sổ đặc biệt để ngăn tia UV chiếu vào gây tổn thương, nhưng lỡ chiếc xe bị chết máy hay xẹp lốp và họ buộc phải sửa chữa hay đi bộ 1 quãng khá xa dưới ánh mặt trời, mọi thứ sẽ bất tiện hoặc thậm chí nguy hiểm.

Tất cả những chuyện này sẽ mất thời gian, dĩ nhiên, và tăng thêm cơ hội họ sẽ không đến đúng giờ để đón Terri, nhưng nếu may mắn với họ và giao thông không bị chậm....

“Giao thông bị chậm rồi,” một lúc sau đó Lucern nói

Bastien cười ngẩn “ Dĩ nhiên là như vậy rồi. Đó là quy luật Murphy* mà nhỉ?”

Lucern cần nhần.

“Vớ tay ra ghế sau và lấy cái cặp táp của em. Anh sẽ phải làm một tấm bảng”

“Chúng ta sẽ không nhận ra Terri từ bức hình à?” Lucern đã lấy được cái cặp và đặt nó lên đùi.

“Có thể. Nhưng em không muốn đếm từng người. Nếu chúng ta nhớ mất cô ấy, Kate sẽ giết chết 2 ta”

Luc làu bàu tiếng nữa. Anh chưa bao giờ giỏi ăn nói. Bastien cho rằng đó là lí do tại sao Kate muốn có 1 người khác đi cùng để đón em họ cô. Khoảng thời gian duy nhất Luc nói là khi có cô ấy bên cạnh. Đó cũng là thời gian mà anh mỉm cười. Cô đã mang thứ gì đó đi khỏi anh mà không ai khác có thể làm được, và điều đó giống như là ẩn dật hoặc bất thần chết đi và lúc cô biến mất khỏi tầm nhìn. Khi Kate không có quanh đây, thật khó để mà lấy được hơn vài từ từ miệng của Lucern; một tiếng làu bàu là lựa chọn đáp lời của anh ấy.

“Em muốn gì trên đó?”

Bastien liếc sang bên cạnh. Lucern không phải chỉ cần xoay sở để kết hợp hơn hai từ với nhau, anh còn lồi thêm 1 tập ghi chú thật to và 1 cây viết khỏi chiếc cặp và sẵn sàng viết “Chỉ cần viết tên cô ấy lên thôi”

“Đúng” Lucern nguệch ngoạc tên Terri lên giấy, sau đó dừng lại. “ Họ của cô ta là gì?”

“Anh đang hỏi *em*? Cô ấy là em họ vị hôn thê *của anh*, chứ không phải của em”

“Ya,” Luc đồng ý, mím môi đầy suy nghĩ. “Kate không nhắc đến lúc ăn trưa à?”

“Không. Không chứ không phải là em quên.” Bastien liếc nhìn anh “ Anh thật sự không biết à?”

“Anh không thể nhớ”

“Thôi được, Kate hẳn đã nhắc đến 1 hay 2 lần suốt vài tháng qua chứ.”

“Ya” Luc im lặng ít lâu, sau đó cúi đầu viết lại vào giấy.

Yên tâm rằng anh chàng đã nhớ ra, Bastien lại để ý vào giao thông, sau đó liếc thêm vào đồng hồ. “Nếu chuyến bay của cô ấy không đến sớm và hải quan mất đến 20 phút hoặc hơn, chúng ta sẽ đến đó trước khi cô ấy từ bỏ và nhảy lên 1 chiếc taxi. Cô ấy sẽ đến đâu nếu cô ấy không tìm thấy ai đứng đợi mình?”

“Có lẽ là văn phòng của Kate”

“Vâng. Điều đó sẽ làm Kate hoảng kinh. Hãy hy vọng chuyến bay không đến sớm”

Và nó đã không đến sớm.

“Trễ 2 tiếng đồng hồ” Lucern lầu bầu khi họ đang trên đường đến nhà chờ khách đến. “Tất cả việc hối hả đến đây đúng giờ, và chỉ để chúng ta kết thúc bằng việc đứng chờ mỗi gói 2 tiếng đồng hồ”

Bastien cười nhẹ sự phẫn nộ của anh trai. Họ đến sân bay chỉ để phát hiện ra là chuyến bay của em họ Kate đã dừng không đúng lộ trình tại Detroit vì “sự cố kỹ thuật” và đã ở đấy chờ sửa chữa mọi thứ xong. Đã đến hạn của 2 tiếng đồng hồ muộn. Bastien đã lo về cái tin ấy nên chàng đã tiến đến bàn của hãng hàng không để yêu cầu được biết và biết rằng vấn đề đó là một phòng tắm trong máy bay bị hỏng. Không phải người thư kí đã nói cho chàng biết; Bastien đã phải lướt nhanh vào trong suy nghĩ của cô ta để tìm ra. Đó không phải là điều mà hãng hàng không muốn quảng bá, và cái “sự cố kỹ thuật” mờ ảo kia nghe có vẻ tốt hơn là họ phải thừa nhận rằng 1 trong những cái toilet của họ đã bị lỏng đinh vít. Họ không muốn câu khẩu hiệu của họ bị biến thành “Bay trên những bầu trời đầy phân”

Với 2 giờ đồng hồ để giết cho đến khi máy bay của Terri đến nơi, Bastien và Lucern đã lánh đến 1 quán bar, mà khi trên đường đi đến phòng chờ khách gần nhất họ đã tìm được. Giờ họ đang quay trở lại khu vực khách đến để chờ Terri, hy vọng rằng khi họ đến đó cô không phải bị giữ lại quá lâu ở bàn hải quan. Cả hai đều khá khó chịu mỗi với việc chờ đợi, và sẵn sàng ra khỏi sân bay ngay, điều mà những vị khách du lịch bị căng thẳng và những người bạn bè và người thân mệt mỏi hay có khi ở sân bay.

“Họ đến rồi đây,” Bastien thông báo. Người khách du lịch mệt mỏi đầu tiên bắt đầu xuất hiện trước khu vực cách li. “Tấm bảng anh viết đâu rồi?”

“À, vâng” Lucern lôi ra 1 mẫu giấy trong túi quần anh. Khoảnh khắc nó chưa bị gấp lại cũng đủ để cho Bastien đọc được, chàng nghi ngờ vồ lấy nó khỏi tay anh trai mình.

“Terri, em họ và bạn thân của Kate à?” chàng đọc mà không tin nổi.

“Anh không thể nhớ được tên cô ấy,” Lucern nhún vai nói.” Cô ấy sẽ biết được là nó dành cho ai. Nhanh lên và giữ lấy nó giơ lên cao, cả 1 đồng người đổ ra thế kia thì chắc chắn cô ấy có trong số bọn họ”

Bastien liếc nhìn về phía cái cổng vòm cong nơi những khách du lịch đang xuất hiện thành cụm ba hay bốn người. Dường như là hải quan đã không giữ họ lại gì cả. “Bọn họ chắc đã làm việc gấp đôi thời gian để lấy hành lí ra thật nhanh như thế. Thì hẳn hải quan đã phải tăng cường thêm người.”

“Hmm,” là Lucern nói. Bastien giơ tấm bảng hiệu lên cao trên đầu cho dễ nhìn thấy. “Họ có

lễ đang xô đẩy thật nhanh để bù cho khoảng thời gian bị chậm trễ”

Hai người đàn ông im lặng khi hàng tá người đi đến rồi gặp được người thân hay bạn bè và tiến ra khu vực khách vừa đến. Bastien đoán chừng khoảng được 50 người đến và đi trước chàng nhận ra một người phụ nữ chạy thẳng đến chỗ họ. Chàng đã không thể nhận ra cô ấy nếu cô đã không đi về phía họ với nụ cười chào mết mỗi trên mặt cô. Không nhận thức, cánh tay chàng thả lỏng, cho phép tấm bảng hạ xuống.

Người phụ nữ thật hấp dẫn và trông chín mọng như trong tấm hình của nàng, như kiểu tóc của cô thì đối khác. Trong tấm hình thì nó cột lên như đuôi ngựa; còn bây giờ, nó được thả rũ xuống và chảy quanh vai cô gọn sóng mềm màu hạt dẻ. Cô vẫn mặc quần Jean, Bastien chú ý với vẻ thích thú. Bộ đồ mặc ngoài của cô ấy là chiếc quần jean bó màu trắng, một cái áo thun tay ngắn màu trắng của trường đại học Leeds, và đôi giày chạy bộ màu trắng. Cô ấy rõ ràng là mặc cho thỏa mái.

“Lucern!” Cô rạng rỡ nhìn Bastien, ngừng lại một chút trước mặt chàng và sau một chút ngần ngừ thật ngắn, thì ôm choàng lấy chàng ấm áp. “Kate đã nói với em cả đồng thứ về anh. Thật vui mừng được gặp người đàn ông đã làm cho chị ấy thật hạnh phúc”

Bastien ngạc nhiên liếc nhìn xuống đỉnh đầu của người phụ nữ, cánh tay chàng tự động rơi xuống ôm lấy cô. Lucern buồn cười quan sát. Bắt gặp nụ cười toe toét trên gương mặt của anh trai, Bastien nuốt nhanh xuống cổ họng mình khi em họ của Kate thả chàng ra và lùi lại 1 chút “Terri, phải không?”

Cô cười to khi nghe giọng hơi cứng không tự nhiên của chàng. “Vâng, dĩ nhiên rồi.” Sau đó cô dừng lại một chút và ngẩng đầu lên kiểm tra chàng. “Kate nói đúng. Anh đúng là người đàn ông đẹp trai nhất NewYork. Chị ấy nói rằng đó là cách để em nhận ra anh,” cô kể lại với nụ cười toe.

Bastien thấy mình cũng cười thật tươi trở lại, hài lòng một cách ngớ ngẩn với lời khen, cho đến khi Lucern bắt đầu phát chán vì bị bỏ rơi và thông báo, “Đó là anh mới đúng. Anh là Lucern, người đàn ông đẹp trai nhất NewYork. Người mà em vừa ôm là em trai của anh Bastien.

Terri Simpson quay lại nhìn chằm chằm vào người vừa mới nói. Có lẽ là thấp hơn 1 inch so với người mà cô ôm, người vừa nói nhìn cô với vẻ buồn cười. Terri ngạc nhiên vì mình đã không chú ý nhìn thấy người này, nhưng trong khi anh hầu như là song sinh với người mà anh gọi là Bastien, thì anh vẫn không phải là bản copy chính xác. Họ có cùng cái mũi, nhưng môi dưới của anh không hoàn toàn dày như của Bastien, người mà cũng có cái đường viền của hàm dưới rất rõ nét. Cũng có một thứ gì đó khác biệt về đôi mắt. Cả hai đều có đôi tròng mắt xanh lớn màu bạc, nhưng Bastien thì sâu hơn và tràn đầy cảm xúc mà không thể định nghĩa được đang gọi to bên trong cô.

Thật sự, Terri đã hầu như nhận ra rằng người đàn ông cô ôm không phải là Lucern. Quyết định không nên thắc mắc mãi lí do, cô đứng quay lại vị hôn phu của Kate. “Thật xin lỗi, Lucern.

Em chỉ nhận thấy tấm bảng hiệu và thật lố bịch...” Cô bỏ dở câu nói khi cô nhanh chóng ôm nhẹ anh, sau đó lùi lại. “ Hai người hẳn đã chờ ở đây hàng tiếng đồng hồ rồi. Xin lỗi.”

“Không có gì là lỗi của cô cả” Bastien nhận xét, “vì thế cô không cần phải xin lỗi. Tôi có thể cầm giúp thứ đó cho cô nhé?”

Terri nhận thấy mình an tâm về hành lí khi Bastien nắm lấy tay cầm của chiếc vali và Lucern trượt lấy cái túi cô đang mang trên vai; sau đó hai người đàn ông dẫn cô ra khỏi tòa nhà. Giây phút sau, cô nhận thấy mình đang ngồi ở ghế trước của chiếc Mercedes trên đường cao tốc.

“Cô hẳn đã rất mệt sau chuyến bay”

Terri lóe lên cười với người đàn ông ngồi bên cạnh cô. Bastien. Cô thích cái tên này. Cô cũng thích bề ngoài của chàng. Cô không thường ủng hộ những kiểu quần áo công việc, nhưng đáng người chàng trông thật gọn gàng trong bộ quần áo được thiết kế và cắt may rất chuẩn. Cô liếc qua vai mình nhìn vị hôn phu của Kate giờ đang ngồi yên lặng ở ghế sau. Anh lôi ra tập giấy ghi chép, đặt trên đầu gối và đang nguệch ngoạc viết vội vàng trên đó. Lần đầu tiên cô mới chú ý nhìn thấy anh mặc chiếc quần kẻ sọc và 1 chiếc áo len. Anh ta là 1 nhà văn. Không cần phải mặc đồ vét công việc.

“Thật ra thì tôi đã ngủ 1 chút trên máy bay” cuối cùng cô trả lời, ổn định lại chỗ ngồi. Dường như đã rõ là Lucern không định nói nhiều. Kate đã cảnh báo cô là anh ấy rất ít xã giao, đó là lí do tại sao cô hứa sẽ cố mang em trai của anh đi cùng ra sân bay. Kate đã không nhắc đến rằng người em cũng rất đẹp trai. Terri quyết định là cô sẽ phải nói với Kate về việc bỏ sót chi tiết này. Chuẩn bị tâm lí một chút hẳn là việc tốt hơn rồi. Giờ đây cô thấy như bị đá vào bụng. Những con bướm đang vỗ cánh trong dạ dày cô. “Tôi bị đói hơn là mệt. Tôi đã ngủ 1 chút trên máy bay, nhưng việc trì hoãn và mọi thứ cũng đã hơi lâu một chút từ khi bữa ăn trên máy bay được phục vụ.”

“Chúng tôi sẽ lo chuyện ấy ngay khi chúng ta đưa cô đến nhà áp mái” Bastien nói, ánh nhìn của chàng liếc nhanh qua cô trước khi quay ra nhìn xe cộ trên đường cao tốc. “Người giúp việc của tôi là 1 đầu bếp cừ, và sẽ không nghi ngờ gì là bà ấy sẽ rất biết ơn vì cơ hội được trở tài này”

“Tôi đã hiểu là anh không ăn nhiều?” cô hỏi\

“Điều gì khiến cô nói như vậy?”

Terri nhướn lông mày vào giọng nói sắc bén của chàng, sau đó chỉ nhún vai. “Nếu anh ăn nhiều, và có nhiều tiệc tùng vào bữa tối hay gì đó, thì người giúp việc của anh sẽ không cảm kích vì cơ hội được nấu ăn cho ai đó”

“Ồ,vâng. Đương nhiên” Vẻ cau có của chàng chuyển thành nụ cười chế giễu.

“Vậy tôi chờ Kate ở chỗ của anh à?” Terri hỏi. Cô hơi tò mò về sự ngạc nhiên phũ phàng trên gương mặt của Bastien. Khi chàng nhìn vào gương chiếu hậu, Terri cũng quay sang nhìn vào người còn lại trong xe, nhưng Lucern dường như không nghe thấy; anh vẫn đang hí hoáy viết nhanh bộn rộn với tập giấy ghi chép của mình. Cô quay lại đúng lúc nhìn thấy Bastien quắc mắt, sau đó chàng liếc nhìn cô và thở dài.

“Kate không bảo với cô à?”

“Bảo chuyện gì?”

“Cô sẽ ở trong nhà áp mái. Căn hộ của cô ấy quá nhỏ cho ba người bọn cô”

“Ba người chúng tôi?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Cô, Kate và Lucern”

“Ồ, dĩ nhiên!” Dường như cô lờ mờ nhận ra rằng Lucern đã chuyển đến ở với Kate, nhưng nếu cả hai đang yêu nhau say đắm như Kate nói, Terri cho rằng điều đó đáng trông đợi. Anh ta sẽ khó long mà muốn ở Toronto trong khi cô ấy lại ở đây tại New York, và may mắn là công việc của anh cho phép anh chuyển đến chỗ anh thích. Dĩ nhiên là anh sẽ ở với Kate. Không nghi ngờ là chẳng bao lâu họ sẽ chuyển đi nơi khác rộng hơn căn hộ 1 phòng ngủ của Kate, nhưng Terri hiểu chị họ của mình đủ để biết cô ấy sẽ ở căn hộ bé xíu của mình và tự lo cho đến đám cưới. Điều này dường như đã dẫn đến việc để Terri ở với em chồng của Kate.

Cô bị kẹt trong sự bất tiện với ý tưởng của anh là ở cùng cô trong 2 tuần tới. Cô không muốn làm phiền người khác. “Có lẽ tôi nên thuê 1 phòng khách sạn. Tôi không muốn gây phiền toái cho anh”

“Điều đó không cần đâu” Bastien Argeneau đảm bảo chắc chắn với cô. “Tòa nhà có 5 phòng ngủ và một người giúp việc, như tôi đã nói. Và tôi khá bận rộn lúc này, vì thế cô có lẽ sẽ không thấy tôi nhiều đâu. Cô có thể đến và đi bất kì đâu cô muốn. Cô được chào đón nhất trong nhà tôi”

Penthouse: nơi Bastien ở mình sẽ thống nhất dịch là căn hộ thông tầng

Chapter Two

“Cút ngay!”

Terri nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoang mang hoảng sợ của người chủ căn hộ. Cô khó có thể tin được rằng chàng đột nhiên quay sang cô la hét những từ đó, giờ đây cuối cùng họ cũng đã đến căn hộ thông tầng của chàng.

Chuyển đi mất hơn một tiếng. Cô và Bastien đã nói đủ mọi chuyện, và Terri đã tốn mất một phần trong khoảng thời gian đó cố gắng xác định được quê hương giọng nói của chàng. Qua vài năm từng sống ở Châu Âu đã giúp cô vài điều trong việc nghe chúng. Bastien có 1 dấu hiệu trong số đó, cái mà cô không thể xác định được nơi nào. Nó hầu hết là không giống thường

thấy. Chàng nói vào mọi lúc theo quy cách của thời đã qua, nhưng lại thường xuyên dùng kỹ thuật hiện đại. Terri nghĩ cô đã nghe một chút dính với trọng âm của vùng London trong giọng của chàng, nhưng cô không chắc lắm.

Khi cô không thể hình dung ra bằng việc nghe chàng nói, cô cố gắng xác định nơi ở gốc của dân tộc chàng bằng cách kiểm tra những nét đặc trưng_ nhưng điều đó cũng không thật sự giúp được gì. Bề ngoài ngăm ngăm ư nhìn của chàng có thể hầu như là ở Địa Trung Hải, nhưng tông màu da hơi xanh nhạt của chàng thì không thể nào là ở đó được. Như tên chàng là Bastien Argeneau thì chắc chắn là Pháp. Kate đã nhắc rằng gia đình chàng đến từ Canada, nhưng họ cư trú ở Toronto, nơi mà Terri đã biết là Ontario. Nhưng cô vẫn cho rằng gia đình họ là người Canada gốc Pháp. Và có lẽ những gì cô nghĩ là có dấu hiệu giọng Anh thì đơn giản họ là người Canada. Cô đã gặp một vài người Canada trong đời mình, nhưng đã không chú ý nhiều đến giọng nói của họ.

Cuối cùng phải thừa nhận rằng cô không thể nhận dạng được giọng của chàng, Terri quyết định sẽ hỏi Kate sau, và phải từ bỏ vấn đề để tập trung vào cuộc nói chuyện của họ. Phần lớn cuộc nói chuyện, họ đề cập đến những chủ đề tương đối trung lập, giống như thời tiết và đám cưới: những chủ đề an toàn mà không tiết lộ gì về bản thân, và Terri biết rằng điều đó nhằm giúp cô cảm thấy thoải mái và dễ chịu với người lạ có liên quan này là vì đó là người cô sẽ ở chung. Chàng phải thống khổ rất nhiều lần để cam đoan lại một lần nữa với cô rằng cô được chào đón trong nhà chàng, theo đó là đảm bảo rằng chàng cực kì bận rộn, dường như không có ở đó nhiều và vì thế bản thân chàng sẽ không là mối phiền toái.

Terri cảm thấy thư giãn một chút về toàn bộ sự thỏa thuận vào lúc họ kéo đến gara đỗ xe dưới tầng hầm của tòa cao ốc nhà Argeneau. Họ vẫn còn nói chuyện nhẹ nhàng và cười đùa khi họ thu lấy hành lý của cô. Lucern thậm chí còn bỏ cả việc viết lách để tham gia cùng cuộc nói chuyện khi anh cầm túi hành lý xách tay và theo Bastien vào thang máy an toàn lên căn hộ thông tầng. Họ đều cười khi Bastien trêu chọc nhẹ nhàng anh trai của mình là “yêu mù quáng”, khi cửa thang máy trượt mở và chàng dắt mọi người đến nhà mình. Sau đó chàng dừng lại chết đứng -vì thế Terri tông mạnh vào sau lưng chàng- quay cuồng với biểu hiện hoảng sợ và tiếng hét “Cút ra!”

Quá nhiều cho việc hoan nghênh vào nhà của chàng. “Bastien?” Có một chút thắc mắc trong giọng của Lucern khi anh đặt đồ của Terri xuống và đi lướt qua cô. “Cái gì...”

Giọng của anh bỏ dỡ khi anh nhìn vào căn phòng phía trước_ căn phòng mà Terri không thể nhìn vào được, bởi vì đôi vai rộng lớn của Bastien chặn mất lối vào_ nói cho cô biết rằng có thứ gì đó thú vị ghê gớm bên trong. “Vincent!” Lucern quát tháo. “Thả người giúp việc của Bastien ra mau!”

À, chuyện này quá sức với Terri. Chạy vòng qua Bastien, cô nhìn ngang vào phòng khách và nhìn thấy 1 cặp ở đó. Ngay cái liếc đầu tiên, dường như là họ đang cắt ngang một cái ôm siết đam mê, nhưng đó chỉ là cho những giây đầu tiên. Sau đó Terri chú ý thấy người đàn ông_ Vincent, cô đoán thế_ mặc cái áo choàng màu đen. Và những gì cô nhìn thấy thì không phải là

một hành động say đắm mà là cái ôm của một con mà cà rồng điển hình. Nó giống như gã đàn ông đó đang cần cổ người phụ nữ lớn tuổi.

Terri cảm thấy lông mày bay lên, thậm chí có khi bàn tay đặt nặng lên 2 vai cô. Chúng là đôi tay của Bastien, cô đoán thế, vì Lucern đang đứng trước mặt cô, nhưng cô khó mà chú ý đến trước khi Lucern quát lên lần nữa. “Khốn kiếp, Vinny! Bỏ người phụ nữ ấy ra.”

“Anh biết là em ghét bị gọi là Vinny thế nào mà, Luc. Gọi em là Vincent. Hoặc tốt hơn, hãy gọi em là Dracul,” gã mặc áo choàng chĩnh lại bằng một giọng vùng Transylvania thật nặng. Hắn thẳng người rũ bỏ người phụ nữ lớn tuổi ra và quay sang họ. Mắt hắn có vẻ bức bối trong một chốc, sau đó cái nhìn của hắn đáp xuống Terri. Vẻ mặt hắn biểu hiện ra một nụ cười quyến rũ.

Bỏ mặc người giúp việc lắc lư run rẩy trên đôi chân, Vincent lướt qua căn phòng để đứng trước mặt Terri. Cái miệng gợi cảm của hắn cong lên thành một nụ cười, mống mắt hắn cũng màu xanh bạc và vẻ đói khát bắt lấy sự chú ý của cô. Hắn mở lấy 1 bàn tay nhỏ nhắn của cô và nâng chúng đưa lên môi. “Thật say đắm!” hắn gầm gừ.

Terri mở miệng ra để đáp lời, nhưng ngừng lại ngạc nhiên khi gã đàn ông đó lật tay cô ra và ấn đôi môi của hắn lên cổ tay của cô.

“Dừng lại ngay!” Bastien bước đến bên cạnh, giật mạnh Terri khỏi người đàn ông đó bằng 1 tay nắm lấy cùi chỏ của cô và dùng tay kia đập Vincent vào sau đầu. Nếu sự việc rằng cả ba người đàn ông đều diện những đôi mắt màu xanh bạc độc đáo và vẻ ngoài ngăm ngăm ưa nhìn kia không nói cho cô biết, thì hành động đó- chỉ duy nhất một người họ hàng đang bức tức có thể dùng được- đã nói cho cô biết gã này rõ ràng là một Argeneau. “Cậu làm cái quái gì ở đây, Vincent?”

“Dracul,” hắn khẳng khẳng với 1 cái khụt khịt, sau đó quay ra và bước đến cái ghế gần nhất. Túm chặt cái áo choàng, hắn cởi nó ra nhẹ nhàng đến nỗi nó quay hình lốc xoáy quanh hắn khi hắn xoay lại. Sau đó hắn thả người ngồi xuống 1 cách đột ngột. “Em được giao một vai hàng đầu trong vở *Dracula* . Nhạc kịch.”

“Nhạc kịch *Dracula*?” Bastien lặp lại không tin. Vincent cười toe toét. “Ya. Tuyệt, nhỉ? Vai *hàng đầu*” Hắn gật đầu. “Em là bộ mặt của sân khấu”

“Chúa ơi,” Terri nghe thấy Bastien thở. Chàng như thể kinh khủng bởi toàn bộ thử thách này, nhưng cô đã bị mê hoặc. Cô đã nhiều lần xung phong vào nhà hát cộng đồng của địa phương, và cô yêu thích những món về thể loại này. Thoát ra khỏi cái nắm giữ của người chủ nhà, cô di chuyển đến cái ghế dài và ngồi xuống phía cuối để hỏi, “Anh là một diễn viên chuyên nghiệp à?”

“Tại sao, vâng!” hắn rạng rỡ nhìn cô. “Sao mà cô biết được?”

“À, cái cảnh chúng tôi nhìn thấy khi bước vào làm tôi đoán thế. Er...” Những lời của Terri

trở thành một sự im lặng trong ngạc nhiên khi cô liếc một cái nhìn qua căn phòng và thấy người giúp việc đã không còn run rẩy trên đôi chân của bà ấy nữa. Thật ra, bà đã chết giấc từ hồi nào. Lucern đang nhắc bà ấy trên đôi tay.

“Phòng của bà ấy ở đâu, Bastien?” Anh hỏi khi 2 người đàn ông giờ đang quay sang để ý đến tình huống khó chịu của anh.

“Ồ. Em sẽ chỉ cho_” Bastien bất ngờ ngừng lại và quay cái nhìn không chắc ra phía Terri ở sau, như thể chàng lưỡng lự phải bỏ cô ấy lại một mình với Vincent.

Anh trai chàng giải quyết vấn đề bằng cách bảo. “Chỉ cần nói cho anh, và anh sẽ tự tìm và đặt bà ấy lên giường”

“Cái phòng kia, phòng cuối cùng bên tay phải.” Bastien chỉ ra, vẫy tay làm cử chỉ đến 1 trong 2 cái hành lang mà dẫn đến ở phía cuối cái phòng khách rộng.

Terri lắc đầu và nhìn theo Lucern mang người phụ nữ đi. Người giúp việc thật sự không nhận ra chút nào rằng Vincent đang diễn vai của mình. Bà ấy đã phản ứng thái quá, và rõ ràng là nhát gan. Terri quay lại với người diễn viên. “Như tôi đã nói, cái cảnh chúng tôi bước vào đã nói lên rất nhiều. Vậy, anh hẳn là đã sống với vai diễn của mình để làm chúng trở nên thật hơn. Anh phải diễn nó ngoài đời?”

“Ya.” Vincent cười toe. “ Tôi luôn sống với vai diễn ngoài đời. Nếu tôi đang đóng vai người pha chế rượu, tôi liền đến quán bar ngay. Nếu tôi là người bán hàng tôi nhận công việc bán xe hơi. Bất kì điều gì. May mắn thay, với vai diễn này tôi không cần phải diễn gì nh_”

“Vinny!” Giọng của Bastien làm cho cả Terri và Vincent đều quay về phía chàng. Biểu hiện của chàng là kinh khủng, quá nhiều đến nỗi người diễn viên thậm chí không phiền sửa lại tên mình. Thực tế, hẳn như đọc được nhiều hơn Terri thông qua cái nhìn đó, vì sau 1 lát im lặng hẳn cau mày thành vòng cung. “Cô ấy không phải là một trong chúng ta ư?”

“Không” Vẻ mặt của Bastien băng giá. Terri có chút giật mình bởi sự biến đổi. Chàng đã dường như cuốn hút và thân thiện và ít nhất là không hề đáng sợ mãi cho đến giờ, nhưng sự biểu hiện này làm cho chàng dường như có chút nguy hiểm. Theo cách tốt là, cô quyết định, khi ánh nhìn của cô lướt qua đôi vai rộng của chàng và kéo xuống đoạn chùng phía dưới. Chàng là người dễ nhìn, cường tráng_

“Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi. Cậu đang làm gì ở đây?”

Câu hỏi lạnh lùng của Bastien kéo Terri ra khỏi sự chú ý đến từng phần trên những điểm đẹp trai của chàng và quay về phía người đàn ông đó.

Vincent trả lời, “Em đã bảo, Em có một vai diễn hàng đầu_”

“Tốt thôi,” Bastien ngắt lời. “Đó là giải thích vì sao cậu đến New York. Giờ, tại sao cậu ở đây? Trong nhà tôi?”

“Ồ” Vincent cười lớn “Ý anh là nhà của dì Marguerite phải không? Dì ấy nói em có thể ở đây mãi cho đến khi vở kịch diễn ra đến bất kì thời điểm nào, đến lúc nào em muốn tìm cho mình một căn hộ riêng trong thành phố”

Bastien nhắm nhanh mắt và thầm nguyện rửa mẹ mình. Bà là người tốt bụng như thế đấy. Thật không may, Vincent đã đúng. Đây đúng là căn hộ của bà. Cha chàng đã mua tòa nhà này hàng năm trước đây và đặt văn phòng ở đây. Ông thiết kế một căn nhà thông tầng ở trên, có 5 phòng cho 5 đứa con của ông có thể đến thăm ở. Sau cái chết của cha, Bastien đã ở lại đây khi đến NewYork, và có suy nghĩ là nó đã trở thành của chàng bởi chàng là người duy nhất thường ở lại đây. Nhưng, sự thật thì, nó vẫn là căn hộ của mẹ chàng, và bà có mọi quyền cho phép bất cứ ai đến ở mà bà muốn.

Công bằng thì Marguerite có lẽ đã không nghĩ rằng nó là một vấn đề gì. Đó là căn hộ rộng lớn và với công việc đi diễn vào ban đêm của Vincent và Bastien làm việc suốt cả ngày, theo một diễn biến bình thường của sự kiện thì nó sẽ không là vấn đề gì. Chàng nghĩ rằng 2 người bọn họ sẽ thậm chí chạy đuổi nhau rất thường xuyên. Nhưng đó là sự việc diễn biến bình thường. Hôm nay, không có gì là bình thường cả. Và sự hiện diện của Terri gây ra một vài thứ lưỡng nan, bởi vì Vincent là kẻ cản trở.

Không, Vincent không phải đang làm công việc diễn xuất thông thường khi họ bước vào_ hoặc có lẽ hẳn đã làm thế, từ lúc hẳn không còn đi loanh quanh trong cái áo chòang_ nhưng nếu như vậy, thì việc hẳn hút máu ai đó hay bắt gặp được hẳn hút máu người giúp việc cũng chỉ là việc tình cờ!”

Bastien cau mày nhìn em họ chàng, Vincent, và trước hẳn là cha chàng, không thể sống nhờ vào những túi máu. Họ cần một enzym đặc biệt mà sẽ chết rất nhanh sau chốc lát khi máu được rút ra khỏi cơ thể con người. Đó là 1 vấn đề mà Bastien đang làm nghiên cứu trong phòng thí nghiệm của chàng, nhưng vẫn chưa phát hiện ra cách giải quyết vấn đề đó, Vincent giống như cha chàng, đã phải sống nhờ vào sinh vật sống. Gã này vẫn còn biết tốt hơn là ăn thức ăn trong nhà của Bastien. Hẳn đã được dạy dỗ rằng tốt hơn là nên làm thế.

“Xin lỗi,” Vincent nói với cái nhún vai thất vọng, thậm chí không giả vờ rằng hẳn không hề đọc suy nghĩ của Bastien. “Đó là chuyến bay dài và em rất đói. Dù vậy, vẫn không có hại gì đâu,”

Bastien thở dài và vuốt 1 tay vào mái tóc. May thay, Vincent đã đúng; không có một thiệt hại gì. Terri cho rằng người đàn ông này là một diễn viên chuyên nghiệp, đang diễn. Điều mà nhắc Bastien về điều Kate đã có lần nói khi nhắc đến phù dâu của mình: Terri là một giáo sư của trường đại học Leeds. Cô ấy dạy thứ gì đó về truyền thông, nhưng cô trải qua nhiều giờ tình nguyện trong nhà hát cộng đồng. Ơn Chúa vì ân huệ bé nhỏ này. Điều này đã cứu nguy đi cùng với lời giải thích về những gì họ đã nhìn thấy khi bước vào. Am hiểu về kịch và diễn xuất nói chung, cô đã có được giả định rõ ràng. Ít nhất, đó cũng là giả định rành mạch hơn nghĩ về sự thật: rằng Vincent_ rằng tất cả bọn họ_ là ma cà rồng.

“Người giúp việc của em giờ đang nghỉ ngơi trong yên tĩnh” Lucern quay lại phòng khách

và thông báo

Bastien gật đầu. “Cảm ơn, Luc” Chàng liếc nhìn em họ “Vây, vai diễn hàng đầu của vở nhạc kịch là về thứ gì?”

“*Dracula*” Vincent gật đầu. “Em bắt được vai diễn này vào tuần trước. Bọn em bắt đầu diễn tập ngay” Hắn nhả nhử hân hoan. “Nó đã man ghê lắm. Âm nhạc rẻ tiền thối nát, lời lẽ ngớ ngẩn_ và bọn chúng muốn em dùng giọng Transylvanian kinh khủng này. Em nghĩ nó sẽ là đỉnh. Em dự đoán là một thời gian dài”

Terri bật cười, và Bastien nhận thấy một nụ cười cong trên đôi môi cô tạo thành tiếng nhạc. Khi cô mỉm cười cô thật đáng yêu và khi cô bật cười thành tiếng thì hấp dẫn không thể cưỡng lại được.

Mắc phải sức nóng của em họ Kate à?

Bastien giật mình một cái khi suy nghĩ của Vincent xâm nhập vào đầu chàng. Vincent vẫn còn đang đọc suy nghĩ của chàng. Chàng quắc mắt giận dữ, sau đó thì cứng người lại khi có sự liên lạc sát ngay sau chàng. Có người nào đó trong thang máy và đang chờ được lên. Thang máy phải được mở khóa từ phía trên này để hoạt động, nhưng không có chìa khóa như cái mà Bastien luôn luôn giữ bên cạnh. Không nghi ngờ gì là bà Houlihan, người giúp việc đã mở khóa cho Vincent lên nhà.

Hoặc là thế hoặc là mẹ của Bastien đã giao cho Vinny chìa của bà.

“Đó chắc là Kate.” Lucern nói, thể hiện sự gia tăng phần khích trong mỗi suy nghĩ. Thật luôn đáng kinh ngạc khi thấy sự thay đổi của Luc khi có vị hôn thê của anh ấy quanh đây. Nó như thể một cái công tắc được bật lên và anh hoàn toàn trở lại với cuộc sống. Bastien thường tự hỏi đó là điều gì làm Lucern giống như thực sự tận hưởng cuộc sống trở lại như vậy.

Đó là một thứ gì đó mà chàng có thể không bao giờ biết, Bastien nhận ra thế mà không có chút thù hiềm nào. Chàng tiến đến bức tường và ấn vào một công tắc, trên màn hình hiển thị mang đến một hình ảnh về mọi thứ bên trong thang máy. Chắc chắn hoàn toàn, Kate đang ở trong thang máy. Cô ấy không đi một mình.

“Ai đi với cô ấy thế?”

Lucern chuyển đến gần hơn để nhìn. “Đó là C.K”

“C.K?” Bastien hỏi.

Lucern gật đầu. Giờ thì Terri mới đứng lên và bước đến tò mò nhìn vào người lạ. “Anh ta là một đồng nghiệp của Kate. Một biên tập khác. Có phải không nhỉ?” Cô nhìn Lucern để xác nhận và anh lại gật đầu.

Bastien nhấn nút cho phép thang máy đi lên tầng của căn hộ chàng. “Tại sao cô ấy lại mang

anh ta đến đây?”

Lucern chỉ nhún vai và chạy đến thang máy, mặc cho Bastien biết rằng đó không phải vì tò mò muốn biết mà anh đi đến đấy. Chàng nghĩ rằng anh trai mình chẳng chút quan tâm là tại sao người biên tập kia lại ở đó; Luc chỉ nôn nóng đến gặp Kate. Anh luôn nóng lòng nhìn thấy Kate.

“Vây. Tôi là Vincent Argeneau. Còn cô là?”

Bastien quay lại nhận thấy em họ chàng đang nắm lấy tay Terri lại lần nữa. Chàng có ý định cắt ngang cái màn ấm áp thân mật đó... chỉ chờ đến khi Terri nói ra họ của mình. Bastien vẫn không có chút manh mối nào về nó.

“Terri. Terri Lea Simpson”

“Và cô cũng là một nữ diễn viên? Cô hẳn phải biết nhiều về diễn xuất nên mới hiểu về một diễn viên chuyên nghiệp như vậy. Cô trông đáng yêu đủ để là một nữ diễn viên”

“Không” Terri bật cười vì lời khen và lắc đầu. “Tôi luôn thích thú với nhà hát, thật không may là tôi không có tài năng trong lĩnh vực ấy. Tôi dạy về viết kịch bản, thật thế, và tình nguyện viên của các nhà hát cộng đồng”

Đó là tất cả những gì Bastien muốn nghe. Chàng bắt đầu tiến tới ngay lập tức, ý định chấm dứt ngay việc tán tỉnh của gã em họ, nhưng cửa thang máy mở ra khi chàng làm việc đó. Chú ý của chàng hướng đến bộ ba ở lối vào lúc chàng vừa nghe được tình trạng kiệt sức của Kate, “Ồ Lucern! Anh không thể đoán được chuyện gì xảy ra đâu!”

Sau 1 lúc ngần ngừ chóng vánh_ sự ngần ngừ kết thúc chỉ khi Terri di chuyển qua chàng để nhập vào ba người ở cửa_ Bastien liền theo sau cô để tìm hiểu xem chuyện khó xử đó là gì. Đó dường như là ngày của mọi rắc rối.

“Bọn em có cuộc họp về tác phẩm, sau đó Chris về nhà để đóng gói đồ đạc và thu dọn những món mà anh ấy cần cho cuộc hội nghị ở California. Anh ấy quên mất cặp táp ở văn phòng, chuyển bay là vào lúc 5 giờ, anh ấy không có thời gian quay lại lấy, vì thế em bảo em về sớm và chạy đến đưa cho anh ta. Ơn chúa em đã làm được!”

“Ơ...Kate? Cô có nghĩ là chúng ta có thể đến phòng khách và tôi có thể đặt chân của mình xuống một chút được không?” người biên tập hỏi. “Cái chân của tôi đau muốn chết đi”

“Ồ, Dĩ nhiên rồi, Chris. Anh ấy muốn nâng cái chân lên cao” Kate giải thích cho bọn họ. Cô nắm cánh tay anh ta và giúp anh ta vào phòng khách. “Nó bị gãy”

Bastien chỉ nhướn 1 lông mày. Chuyện này khá rõ từ trạng thái vụng về lóng ngóng của cái chân phải của người này.

“Sao mà anh ta bị gãy chân vậy?” Terri hỏi. Cô dường như là người duy nhất quan tâm đến.

“Ồ! Terri” Thả Chris ra, Kate quay sang người em họ và ôm lấy cô hoan nghênh chào. “ Họ đã tìm được em. Chị rất vui. Chuyển bay thế nào? Chị hy vọng em không phiền phải ở lại đây, nhưng căn hộ của chị quá nhỏ và giờ chị phải bay khỏi thành phố, chị sẽ không muốn em phải ở lại đây suốt đầu, và _”

Bastien cười toe toét vì Kate lãng quên mất anh chàng biên tập bị thương làm anh ta ngã đập xuống, cố gắng lấy lại thăng bằng, nhưng vì những lời cô ấy đang trình bày, nên chàng hướng sự chú ý hoàn toàn vào người chị dâu tương lai gần của mình. “Bay khỏi thành phố ư?”

Terri và Lucern cũng đồng thanh nói câu đó ngay lúc ấy, chấm dứt cái ôm mà hai người phụ nữ đang tận hưởng.

“Vâng, chị_”

“Kate!” Đó là tiếng la hoảng từ anh chàng biên tập, giờ đã chịu thua và không thể đứng thẳng được nữa.

“Ồ, Chris!” Cô quay nhanh để kịp đón lấy anh ta khỏi ngã, và sau đó giúp anh ta đến chiếc ghế dài. Cô hơi phiền một thoáng đặt chân bị đau của anh ta lên cái bàn café màu gụ của Bastien, sau đó lấy vài cái gối màu đen nổi bật từ bên dưới chiếc ghế dài màu xanh xám để kê đỡ nó lên cao hơn và để bảo vệ mặt bàn bằng gỗ gụ. Sau đó cô đứng thẳng thở dài. “Em đến đâu rồi?”

“Giải thích tại sao em phải bay khỏi thành phố,” Lucern giận dữ, xích đến gần hơn theo cách có thể làm người phụ nữ khác phải khiếp vía, nhưng Kate chỉ xem đó như cơ hội để đùa giỡn với người đàn ông của cô ấy. Cô vòng tay quanh người anh và tựa sát vào kèm theo tiếng thở dài mà có thể là sự khoan khoái hoặc khây khỏa.

“Vâng, được thôi, như em nói, em phải mang cặp táp đến cho C.K. Nhưng khi đến căn hộ anh ấy em gõ cửa không có trả lời, và em biết anh ta đang chờ nó, nên em cuối cùng gõ cửa bà chủ nhà trọ và cùng bà ấy lên đó với em. Bà mở khóa cửa và chúng em bước vào trong gọi anh ta. Em nghe anh ta la từ phòng tắm, và anh sẽ không tin nổi đâu!”

“Chuyện gì?” Terri hỏi.

“Cái toilet của căn hộ phía trên đã rơi xuống xuyên qua trần nhà và đánh sầm và phần thân trên của anh ấy”

“Đó không chỉ là cái toilet,” Chris xen vào, trong có chút bối rối. “Một mảng lớn tường của trần nhà cũng bị rơi theo”

“Vâng. Và anh ấy bị kẹt bên dưới. Và ống nước bị vỡ rồi nước đổ xối xả xuống mình anh ta”

“Nước sạch” Chris nhanh chóng làm rõ.

“Vâng. Và, ừ, người chủ nhà chạy xô ra ngoài để gọi y tế và thợ ống nước, và em thì lấy cái

toilet ra khỏi anh ấy”

“Đó không chỉ là cái toilet, Kate,” anh ta nhắc lại, trông còn buồn hơn

“Và..” cô ngừng lại rồi thở ra. “Thôi được, dĩ nhiên là em vào bệnh viện với anh ấy”

“Dĩ nhiên em phải làm vậy rồi” Lucern ngâm nga. “Em là người tốt mà, em yêu”

Cô mỉm cười vì lời khen tặng và hôn anh.

“Nhưng chuyện gì liên quan ở đó mà chị phải bay khỏi thành phố?” Terri hỏi

Kate cắt ngang nụ hôn và quay lại tiếp tục. “À, chị phải gọi cho văn phòng và giải thích rằng 1 cái toilet rơi trúng Chris”

“Cũng thêm một phần lớn cái trần nhà nữa, Kate!” người đàn ông có chút bực mình, nhưng Bastien cố gắng nín cười. Chàng cho rằng chàng cũng bực bội nếu một cái toilet rơi trúng người chàng.

“Và vào phút họ nghe được chuyện xảy ra, họ bắt đầu buồn bực nghĩ xem nên làm gì với hội nghị ở California”

“Họ muốn em đi thay anh ta đến hội nghị” Lucern đoán không mấy vui

“Vâng” Kate nghe cũng có vẻ không hài lòng. Cô chải nhẹ bàn tay lên ngực Lucern. “Đây là hội nghị 5 ngày, nhưng em sẽ bay vào trước đó 1 ngày và sẽ không quay về cho đến sau buổi sáng đó, vì thế nó sẽ là một tuần. Em sẽ nhớ anh, anh yêu”

“Không, em sẽ không nhớ anh” Lucern ấn 1 nụ hôn mạnh mẽ vào trán cô “Anh sẽ đi với em”

“Anh à?” Khuôn mặt cô sáng lên như bầu trời vào ngày 4/7. “Ồ, Lucern”

Cả hai ngay lập tức tiếp tục thỏa mái một nụ hôn khác. Bastien trông đợi sẽ có 1 buổi hôn hít đường dài khác của họ, nhưng quá ngạc nhiên cho chàng, Kate cắt ngang nụ hôn sau 1 giây. Cô quay đầu ra thang máy, kéo theo Lucern đằng sau. “Chúng ta chẳng có một phút nào để lãng phí đâu. Chúng ta cần đóng gói đồ đạc và đặt thêm vé ngồi trên chuyến bay cho anh, và_”

“Ơ... Kate?” Bastien gọi, dừng cặp đôi lại khi họ đang chạy đến thang máy và nhấn nút. “Chị có quên thứ gì không?”

Kate quay lại với vẻ muốn hỏi khi thang máy mở ra. Cô liếc nhìn sang những người còn lại trong phòng, sau đó đáp xuống Terri. “Ồ, Terri!” Cô hối hả chạy lại nắm lấy tay của em họ cô. “Chị thật sự rất xin lỗi về chuyện này. Chị biết em bay đến tận đây để giúp đỡ, nhưng không có ai khác đi thay, và thật sự cũng không có gì để làm cho đám cưới nữa_ mọi thứ đã ổn. Chỉ cần em thỏa mái, thư giãn và tham quan NewYork. Chúc em vui vẻ. Đừng có ghét chị nhé”

“Dĩ nhiên là em không ghét chị rồi” Terri bật cười ôm lấy cô “Dĩ nhiên là chị phải đi. Ngoài ra thì em cũng đã đổ phịch xuống chị mà không báo trước tiếng nào. Ổn thôi mà, đi đi. Em không sao đâu”

“O, Kate?” Bastien nói khi hai người rời ra. Khi chị dâu tương lai của chàng nhìn về phía chàng, chàng vẫy tay chỉ ra ghế dài nơi đồng nghiệp cô đang ngồi, chân nâng cao. Chàng không có ý nói Terri là người cô bỏ quên; đó không phải việc nên xin lỗi hay giải thích gì cho người phụ nữ này cả. Công việc là công việc. Đó là chàng nghĩ Kate đã quên C.K.

“Ồ!” Mắt cô mở to lên Chris. “Chị xin lỗi. Chị quên hỏi em”

“Hỏi gì?” Bastien chất vấn, e rằng chàng đã biết.

“Chris không thể về lại căn hộ cho đến khi nó được sửa xong và anh ấy không có chỗ để ở. Em có Houlihan để chăm sóc cho anh ấy và... à, chị hy vọng anh ta có thể ở lại đây. Nếu em không phiền,” Cô nói thêm.

“Dĩ nhiên là em ấy không phiền rồi” Lucern tiến đến nắm tay hôn thê mình và dẫn cô ấy quay trở lại thang máy và nói “ Bastien luôn có thể được trông mong đến khi có phiền toái. Nó sẽ lo hết mọi thứ đến cuối cùng, và nó sẽ thậm chí còn gọi đến cho chúng ta thứ chúng ta cần ngay lập tức khi ta đến đó”

Bastien cau mày, không bằng lòng một cách kì quặc với những lời đó cho dù nó là sự thật. Chàng đã là người mà mọi người luôn nghĩ đến. Họ cả thấy đều trông đợi chàng. Và, trong trường hợp này, chàng cũng có thể gọi “thứ” mà họ cần đến California. Cụ thể là, chết tiệt thật. Nhưng khi chàng luôn không có vấn đề gì làm người mà mọi người trông cậy vào, thì vì những lí do mà Lucern tổng hợp đó là chàng sẽ lo mọi thứ như thường lệ, đã làm chàng khá bức mình.

“Bọn anh sẽ gọi khi đến California” Lucern đảm bảo với chàng, nhấn nút vào tấm bảng điều khiển thang máy.

Bastien nhìn chăm chăm vào tấm cửa thang máy bằng kim loại đóng lại, sau đó nhẹ nhàng quay lại quan sát những vị khách của mình. Terri đang đứng bên cạnh chàng, trông có chút lạc lõng. Chàng không chê trách cô. Cô đã dùng kì nghỉ cuối cùng của mình để bay đến đây từ nước Anh để giúp chị họ đám cưới, nhưng Kate lại không có bên.

Chris xoay sở không thỏa mái trên ghế dài, trông như thể anh ta thích không bị thương và ngồi trên máy bay đến California hơn. Ai không thích như vậy?

Và Vincent đang đứng cạnh người biên tập, liếc nhìn hết anh ta rồi Terri như thể cố quyết định xem ai sẽ là món ăn vặt ngon hơn. Bastien không ngạc nhiên khi cái nhìn của hắn dừng ở Terri.

“Bastien, em có thể cần 1 miếng” em họ chàng tuyên bố như thể trên sân khấu. “Đó là chuyến bay dài”

“Cậu sẽ ăn bên ngoài, cảm ơn” Bastien nói kiên quyết

“Okay” Vinny dễ dàng đồng ý_ quá dễ dãi, Bastien nghĩ. Và chàng không ngạc nhiên khi em họ chàng quay sang Terri và hỏi, “Cô không đói à? Có muốn ra ngoài ăn chút gì đó không?”

“Thật ra_”

“Bà Houlihan sẽ làm chút gì đó cho cô,” Bastien ngắt lời nhanh, tiến đến gần Terri như thể bảo vệ. Chàng hẳn là gã khốn nếu em họ chàng ra ngoài và bập rãng vào cô ấy. Cô ấy là_ à là, cô ấy không có trong thực đơn

“Bà ấy có thể làm gì đó cho tôi với được không?” Chris Keyes hỏi thăm dò từ ghế sofa “Tôi cũng có thể ăn chút gì đó chứ.”

“Bà ấy sẽ chuẩn bị bữa cho cả hai người,” Bastien đồng ý, sau đó liếc sang em họ. “ Cậu sẽ phải tự tìm đồ ăn”

“Ồ, chắc là bà Houlihan có thể làm được đồ cho anh ấy ăn với chúng tôi mà” Terri nói

“Vincent có một... chế độ ăn kiêng. Cậu ta cần ăn kiêng rất đặc biệt, và tôi e rằng tôi không có bất kì thứ gì ở đây mà cậu ấy có thể ăn được” Bastien nói cẩn thận, biết rằng em họ chàng sẽ nhận được lời nhần nhủ. Mọi người trong nhà này là dưới sự bảo vệ của chàng và không giới hạn. À, Terri và bà Houlihan thì chắc chắn. Bastien không biết Chris và không quan tâm Vincent có cần anh ta hay không, ngoại trừ là nếu hắn làm thế, một trong những người phụ nữ có thể chứng kiến cảnh này. Không, Vincent sẽ phải lảng vảng xuống đường tìm thức ăn. Đó không phải là nhiệm vụ khó khăn

“Tôi sẽ đi xem bà Houlihan đã hoàn toàn bình phục để chuẩn bị đồ ăn chưa. Trong lúc này, Vincent, hãy đàn ông” Bastien bắt đầu rời phòng, sau đó nghĩ tốt hơn là nên quay lại. Chàng mừng là mình đã làm thế, vì chàng nhận thấy Vincent đã xích lại gần Terri hơn, mắt hắn để trên cổ đáng yêu của cô. “Terri, có lẽ tôi nên dắt cô đến phòng của mình. Cô có thể dọn đồ vào trong khi chờ bữa ăn được chuẩn bị”

Vẻ mĩa mai hài hước lóe lên trên mặt Vincent, nhưng hắn vẫn im lặng

“Ồ, thật là tốt” Terri nhặt túi xách và tiến đến cái vali, nhưng Bastien đã lấy nó cho cô.

“Lối này” chàng nói, và dẫn cô đến những phòng cho khách. Chàng đưa cô đến phòng Lissianna thường dung. Đó là phòng nữ tính hơn cả thủy, và nó cũng ngay bên cạnh phòng ngủ chính, cái mà chàng đang dùng. Đủ gần cho chàng để mắt bảo vệ cô, chàng quả quyết với mình khi dắt cô vào trong và nhìn khắp lượt căn phòng có màu hồng và xanh.

“Bà Houlihan luôn giữ cho tất cả các phòng được sẵn sàng phòng trường hợp gia đình hay bạn bè ghé đến, nên cô đã được sắp xếp cả mọi thứ trong này” chàng nói và đặt vali cô xuống ngay chân giường. “Nhưng nếu có cần thứ gì, đừng ngần ngại hỏi nhé”

“Cảm ơn, nó thật đáng yêu” Terri đặt túi xách xuống giường và kéo khóa ra, bình phẩm “Thật đáng xấu hổ về việc bạn của Kate bị toilet rơi trứng. Thật là một tai nạn kì cục. Và lúc này là tệ nhất cho chuyện đó”

Bastien biết cô đang nghĩ rằng giờ không hoàn toàn không có lí do gì để ở đây làm gánh nặng cho chàng, nhưng lời nói của cô cũng làm chàng nhận ra rằng trong khi chàng đưa Terri đi khỏi móng vuốt của Vincent, chàng đã để đồng nghiệp của Kate lại chắc chắn trong đó. Một mình. “Cô ấy sẽ biết ơn vì sự có mặt của cô ở đây lúc này hơn bao giờ hết” chàng đảm bảo với cô. “Thật ra, cô có thể thấy mình làm nhiều thứ hơn là cô định làm để chuẩn bị cho đám cưới”

Terri trông có chút vui vẻ lên với suy nghĩ đó. “Tôi đã không nghĩ về điều đó”

“Vâng. À, nó là sự thật. Kate sẽ biết ơn vì sự giúp đỡ của cô. Thật sự, cô còn có thể thấy tiếc vì cô đã đến. Cô ấy và Lucern nặng xi cố gắng sắp xếp mọi thứ, và sửa chữa những vấn đề vào phút cuối. Giờ là lúc cô giải quyết nó. Cô và tôi”

“Ồ vâng, anh là phù rể” cô nhớ ra với nụ cười. Sau đó nói thêm, “Thật ra, Kate nói rằng mẹ anh rất được việc, vì thế tôi không dám quá chắc nếu cô ấy thật sự cần tôi. Nhưng tôi đã đặt vé máy bay, dù gì thì tôi cũng phải đến”

“Mẹ tôi luôn được việc như vậy,” Bastien đồng ý. “Nhưng Lissianna có thai, và mẹ tôi gần đây khá bận giúp cô ấy chăm sóc thai và hơn nữa”

“Lissianna? Đó là em gái anh phải không?” Terri hỏi “ Kate đã nhắc đến cô ấy”

“Vâng” Chàng ngần ngừ rồi thêm, “Kate không nói nhiều về cô với tôi. Hình như cô ấy chỉ nói với Lucern về cô, nhưng tôi không gặp anh ấy thường xuyên dạo này. Tôi đang nhảy đi nhảy về từ Canada và Châu Âu hầu hết 6 tháng gần đây, và chỉ chuyển đến New York mới đây” Chàng giải thích, vì thế cô không đổ lỗi cho Kate đã không nói với chàng về cô. “Tôi thấy cô không có nói giọng Anh nhiều. Cô không sinh ra ở đó. Cô chuyển đến nước Anh vì chồng cô ở đó, hay_”

“Tôi không kết hôn” Terri thanh thản nói

“Ồ” Bastien gật đầu, không thể dừng được nụ cười trải rộng trên môi. Chàng đã vui mừng vì cô không kết hôn, mặc dù chàng không chuẩn bị để kiểm tra tại sao quá thân mật như vậy “À. Dành thời gian để ổn định chỗ của cô đi. Tôi sẽ gọi cô khi bà Houlihan hoàn thành việc_”

Chàng dừng nói khi có tiếng thét đột ngột vang lên từ phòng khách

Chương III

Bastien nguyên rửa dưới hơi thở và vội vã chạy ra khỏi phòng dành cho khách. Chàng đã nhận ra được, khi chàng chạy trở lại khách sảnh, rằng Terri đã bén gót theo chàng. Chàng muốn cô ấy không làm thế hơn; quý ngài ở riêng một mình biết điều mà bọn họ sẽ tìm hiểu ra. À, thật ra để Vincent trong căn hộ thì đó là điều dễ đoán ra thôi. Hắn cố gắng cản bà Houlihan

lần nữa và thất bại trong việc kiểm soát tâm trí của bà, nhưng điều đó cũng đáng nghi ngờ. Vincent cũng lớn bằng tuổi của Bastien, và cũng thấy thao túng ý nghĩ của nạn nhân là rất dễ. Điều này có nghĩa rằng bà Houlihan có thể đã đi qua nhìn thấy hấn căn người đồng nghiệp của Kate.

Đó chính xác là những gì đã xảy ra, Bastien nhìn thấy khi chàng phanh lại trước phòng khách. Vincent hấn đã nghiêm túc khi nói rằng hấn rất đói. Hấn vẫn còn cong người cúi xuống chỗ tựa của chiếc ghế, răng hấn đóng chặt vào cổ của C.K. Hấn không dừng việc hút máu lại khi bà Houlihan cắt ngang, nhưng chỉ đâm xiên người giúp việc bằng đôi mắt cứng rắn. Không nghi ngờ gì là hấn đang cố kiểm soát tâm trí của người phụ nữ này trong khi hấn đang ăn, nhưng hấn không thành công lúc Bastien vừa đến thấy cảnh đó.

Terri bám sau gót Bastien, và chàng cảm thấy đợt báo động xuyên qua mình với suy nghĩ rằng cô sẽ chứng kiến việc đó, nhưng thậm chí khi cô bay đến căn phòng sau lưng chàng, Vincent mới rút lại răng của hấn và đứng thẳng lên.

Chỉ mới bắt đầu thả lỏng, Bastien lại chú ý đến cái nhìn kinh hoàng của người giúp việc và theo đó nhìn đến cổ của Chris Keyes. Chàng ngay lập tức nhăn mặt vì nhận thấy 2 chấm đỏ trên đó, một giọt máu rỉ ra bên dưới da. Bastien nhìn Vincent một cái nhìn làm em họ chàng phải liếc xuống. Nhận thấy vấn đề, Vincent thờ ơ cúi xuống và quay đầu của nạn nhân đang sững sốt đi để giấu cái vết khỏi ánh nhìn của Terri.

May thay, cô đã không nhận ra. Sự tập trung của cô là vào người giúp việc. “Không sao đâu” cô nói dõ dành, dịch đến phía người phụ nữ. “Bà Houlihan, đúng không?”

Người giúp việc không có hứng thú được dõ dành. Bà giật mạnh ra khỏi cái nắm nhẹ nhàng của Terri như thể người phụ nữ trẻ này đã bị ô uế.

“Nó không ổn chút nào” bà ngắt lời, sau đó quay lại phía Bastien giận dữ. “Ngài Argeneau, thưa ngài, ngài là ông chủ tốt. Ngài là thế. Và đây là một công việc dễ dàng, và tôi sẽ không từ chối nó. Ngài hiếm khi ở đây, không có việc gì chuyện nấu nướng và cũng như việc quét dọn. Tôi đã có hầu hết thời gian để xem kịch nhiều kì trên tivi. Nhưng giờ ngài đã mang những thứ ... thứ ...quái vật về đây” Bà bao quát tất cả mọi người trong cái đảo mắt. “Tôi không phải là bữa tối của ai. Tôi nghỉ việc”

“Bà Houlihan” Bastien đuổi theo khi người phụ nữ quay đi như một cơn bão ra khỏi phòng, ngừng lại một chút khi Terri bắt lấy cánh tay chàng

“Có lẽ anh nên để bà ấy đi” Terri bình tĩnh đề nghị. “Người phụ nữ này rõ ràng đã quá dễ xúc động. Ý tôi là, bà ấy có thể thật sự tin rằng Vincent là 1 ma cà rồng. Điều đó thật ngốc. Tôi nghĩ bà ấy chỉ thất vọng rằng bà ấy sẽ thật sự phải bắt đầu làm việc”

“Vâng.Tôi chắc nó là như vậy,” Bastien đồng ý, chỉ vì chuyện đơn giản “Nhưng tôi vẫn cần nói chuyện với bà ấy”

Chàng cần xóa sạch kí ức của người phụ nữ này. Giữ bà lại tiếp tục làm việc là điều không thể lúc này, Vincent và những người khác ở đây quá lâu, nhưng chàng cần phải ít nhất là quét sạch kí ức của bà trước khi bà tiết lộ ra ngoài những gì mình nhìn thấy.

Bastien sỏi bước ra ngoài lối vào và ngừng lại vì sốc. Nó trống rỗng. Chàng trông đợi rằng sẽ tìm thấy bà Houlihan sẽ lấy áo khoát từ tủ đồ hay gì đó, nhưng bà đã bỏ đi. Cửa thang máy đóng chặt và căn phòng trống không. Lối ra duy nhất là thang máy hoặc cổng tò vò mà chàng đã đi qua. Bà ấy không thể rời đi quá nhanh. Còn đồ đạc của bà thì sao? Tất cả những quần áo trong phòng bà ấy? Áo khoát của bà?

Chàng xoay gót sỏi bước vào phòng khách và thẳng đến bức vách nhìn vào màn hình hiển thị quan sát bên trong thang máy. Nó vẫn còn bật, và ngay đó, trực tiếp đen trắng, là người giúp việc rất đau buồn của chàng. Bà đang đi xuống tầng chính với cánh tay gấp ngang ngực thủ thế và 1 bàn chân gỗ theo mỗi khi bà lo lắng nhìn con số báo tầng nháy sáng trên đường đi xuống.

Người phụ nữ đã rời đi, như thế. Bà đã sống ở đây 10 năm và giờ chỉ bước ra, bỏ lại mọi thứ sở hữu đằng sau. Bastien khó có thể tin được. Lạy Chúa, chàng phải bắt kịp bà và sửa chữa điều này chút nào đó_ không chỉ xóa sách kí ức của bà, mà là sửa chữa. Vì chúa, bà ấy sẽ đi đâu?

Chàng quay sang những người khác, định mở miệng xin lỗi vì phải rời khỏi phòng, nhưng ngừng lại. Terri nhìn chàng đầy cảm thông, dường như nghĩ rằng chàng rất đau buồn vì đã mất đi người giúp việc. Vincent không nao núng cười toe toét, chẳng bận tâm chút nào rằng hẳn vừa ném cuộc đời Bastien vào lộn xộn. Và Chris Keyes đang xoay sở khó chịu trên ghế dài, hình như đang hồi phục khỏi kí ức sống sót Vincent đã gây ra khi uống máu anh ta.

“Ờ...”

Bastien liếc về phía người biên tập, và gã nhăn nhó “Hẳn có quá nhiều phiền toái để hỏi xin một ly nước không? Bọn họ đã cho thuốc giảm đau ở bệnh viện, nhưng nó đang giảm dần tác dụng và tôi thực sự có thể dùng thêm”

“Nước? Vâng,” Bastien nói, an tâm khi nhận ra rằng Vincent ít nhất đã xoay trở để che phủ được kí ức của người biên tập trong khi hút máu. Chàng liếc nhìn Terri. Chàng cũng phải nhìn thấy cô ấy ăn. Nhưng chàng đã hy vọng bà Houlihan đã làm bữa. Và Vincent_ chàng phải giải quyết với Vincent.

Đó là khi Bastien nhận ra rằng số phận đã biến mọi thứ nên tồi tệ. Cuộc sống trật tự của chàng đã ra đi, và vào lúc này chàng thật sự không chắc chàng có lấy nó trở về được không. Ít nhất là không trước khi Lucern và Kate đám cưới. Bao lâu nữa thì mới đến đó? Ồ, vâng. Hai tuần. Mười bốn ngày địa ngục trước khi cuộc sống của chàng có thể trở lại bình thường.

Điều này đã xảy ra như thế nào, chàng tự hỏi với một kết hợp của bối rối và mất tinh thần. Mọi thứ như thế này đơn giản không xảy ra cho chàng. Chàng là người tỉ mỉ_ chàng không có *gặp rắc rối*, chàng giải quyết rắc rối cho người khác mà thôi.

Giờ chàng đã gặp rắc rối. Trên thực tế là 3 người bọn họ, Terri, Vinny và người biên tập. Thật sự, chàng có 4 rắc rối, bởi vì chàng thật cần phải bắt kịp bà Houlihan và xóa kí ức của bà trước khi bà nói với ai về Vinny. Chàng cho là chàng có thể quét sạch trí nhớ của bà và thuyết phục bà quay lại, nhưng cơ hội cho kí ức bị quét sạch đã bị trở ngại không tốt nếu bà ấy ở lại trong nhà thông tầng: Đây là cơ hội tốt cho tình huống nào đó, nói điều gì đó, hoặc chỉ cần nhìn thấy Vinny nghênh ngang quanh đó trong chiếc áo choàng và rằng sẽ mang trí nhớ trở lại. Thực ra mà nói, chàng và người như chàng có thể chôn vùi kí ức, chứ không thật sự xóa bỏ nó. Chàng vẫn phải chôn vùi kí ức đó, và thật nhanh, để tránh phiền phức trong tương lai. Nhưng trước hết chàng phải thấy mọi người ngồi ở đây và nói chuyện nghiêm túc với Vincent. Hay nếu không Terri chẳng bao lâu có thể tự mình đâm thủng thành công các chứng cứ.

Phát ngôn của người biên tập, Bastien quyết định đặt anh ta vào một trong những phòng cho khách. Người này sẽ an toàn ở đó. Đó dường như là 1 quyết định hay. Nó cũng cho Bastien một mục đích và làm chàng cảm thấy trách nhiệm trở lại, mặc cho sự hỗn loạn đang chế ngự quanh chàng.

“Đúng” Chàng vỗ 2 tay với nhau. “Hãy cùng sắp xếp. Anh cần một căn phòng...ờ...” Chàng nhìn thẳng vào người biên tập, cố nhớ tên gã này. Chàng đã nhớ nó rất nhanh. C- gì đó, chàng nghĩ, nhưng cái tên vẫn chưa đến. Chàng không muốn bận tâm cố che dấu vẻ bực bội khi hỏi, “Anh tên là gì ấy nhỉ?”

“Chris” người biên tập mỏng manh trả lời “Chris Keyes. Dù vậy Kate có lẽ gọi tôi là C.K khi cô ấy nói đến tôi”

“Ồ, vâng” Bastien không thật sự quan tâm; chàng có nhiều việc quan trọng trong tâm trí lúc này. Ánh nhìn chàng lướt qua Vincent. “Cậu lấy phòng nào?”

“Phòng Lucern”

“Tốt. Người biên tập có thể ở phòng của Etienne,” Bastien quyết định. Nó đặt người đàn ông tóc vàng giữa Vincent và Terri. Hy vọng rằng, nếu Vinny có đói, hẳn có thể đến nguồn dinh dưỡng gần nhất và bỏ lại Terri. Bastien thật không muốn đá vào mông của em họ chàng trước mặt hai người này. Được rồi, không phải trước mặt Terri với giá nào cả. Chàng không quan tâm nhiều đến những gì người biên tập nghĩ về chàng. *Christopher*, chàng nhắc nhở mình, rất tự nhiên đi thêm cho cái tên kiểu viết dài dòng và bỏ qua biệt danh đi cùng.

“Anh có đi được không?” Chàng hỏi người biên tập

“Không nếu không có người giúp” gã thừa nhận vẻ xin lỗi.

Bastien nhăn nhó. Nó trông có vẻ như chàng phải kéo xe lòng vòng cho gã như em bé. Đó không phải là rắc rối, chàng có thể nhắc và mang người này lên dễ dàng. Đó chỉ dường như là phiền phức.

“Anh không định dắt anh ta đến phòng của mình đấy chứ?” Em họ Kate hỏi khi Bastien tiến đến người biên tập. “Anh ấy vẫn chưa ăn. Và anh biết không. Tôi nhận thấy Kate đã không mang bất kì hành lí hay túi đựng đồ ngủ qua đêm của anh ta gì cả khi họ đến đây” Cô đưa mắt nhìn người bị tàn phế vẻ quan tâm. “Hai người không dừng lại căn hộ của anh để lấy ít quần áo từ căn hộ của anh à?”

“Đó không phải lúc” C.K thừa nhận, trông không vui chút nào cả. “Kate gọi ra sân bay từ bệnh viện ngay khi cô ấy biết rằng cô ấy sẽ thay thế chỗ tôi, sau đó chạy đua đến đây để thả tôi xuống. Chỉ có 1 máy bay đến California tối nay mà có 2 chỗ còn trống trên đó, và không có nhiều thời gian để lãng phí. Cô ấy phải đón Luc và đi nếu cô ấy muốn làm được việc này”

Bastien không có chút ngạc nhiên nào khi nghe rằng Kate đã trông đợi Luc sẽ đi cùng cô ấy đến California. Cả hai không thể chia cách mãi từ khi Luc biến đổi cô ấy.

“Anh ấy sẽ cần quần áo” Terri chỉ ra gần như xin lỗi

“Vâng” Bastien đồng ý. Rắc rối khác cho chàng tham gia.

Terri vỗ nhẹ cánh tay chàng thông cảm. “Nó hình như là không phải ngày của anh”

Bastien hầu như chắc chắn với cô rằng mọi thứ đều ổn, rằng chàng đã quen với việc giải quyết những khủng hoảng, nhưng chàng rất sợ rằng làm thế sẽ kết thúc cái đụng chạm nhẹ nhàng mà Terri mang đến; và chàng nhận ra chàng hoàn toàn thích cái đụng chạm của cô. Vậy nên, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Bastien không mở miệng, chàng lắc đầu và áp dụng màn kịch thông cảm. “Không, không phải ngày của tôi”

“Umm”

“Cái gì?” Chàng ném 1 cái cau mày xuống Chris Keyes, bức tức vì bị người biên tập cắt ngang giờ giải lao ngắn.

“Anh có thể đưa giúp tôi ly nước được không?” người biên tập hỏi. “Những viên thuốc giảm đau đó là từ bệnh viện_ Tôi thật sự có thể sử dụng một viên bây giờ”

“Lấy cho anh ta ly nước, Vinny”

“Vincent” em họ Bastien kiên quyết sửa lại. “Và anh tự lấy đi, em không phải người giúp việc của anh”

“Không, cậu là lí do tôi không còn người giúp việc nữa,” Bastien gầm gừ. “Đi lấy nước đi”

“Tôi sẽ lấy” Terri lao đi trước khi Bastien có thể phản đối. Mãi đến khi cô ra khỏi phòng chàng vẫn không thể nhớ ra được là cô không hề biết nhà bếp ở đâu. May thay, cô đã đi đúng đường. Cô đã tìm đường, Bastien đảm bảo với mình, sau đó chà xát 1 tay lên trán khi chàng bận tâm đến nhiệm vụ phía trước và thứ tự hoàn thành chúng như thế nào.

Trước hết, chàng phải thỏa thuận với Vincent. Đó là điều tốt nhất để giữ gã em họ tránh xa căn hộ và lên đường đi kiếm ăn; rằng đó là cách duy nhất giữ cho hắn khỏi cần vào những vị khách. Sau đó Bastien s đuổi theo bà Houlihan và quét kí ức của bà, đu đến căn hộ của Keyes lấy quần áo của anh ta và nhặt một ít thức ăn cho Chris và Terri, sau đó dán người biên tập vào một phòng cho đêm nay, để chàng có thể được tự do vui chơi với em họ của Kate. Chàng mỉm cười với ý tưởng này khi nhận ra em họ chàng có thể quay lại sau đó, và không nghi ngờ gì việc hắn dùng cấp độ tốt nhất để quyến rũ cái quần ròi khỏi người Terri. (*Độc đoạn này nổi da gà, phục trí tưởng tượng đen tối của chàng quá, mình không dám tin anh này ác liệt vậy-ND*) Theo nghĩa đen. Nụ cười của chàng chết lịm khi nhận thức được rằng cuộc đời chàng đang trở nên giống địa ngục

“Bastien?”

“Hmm?” Suy nghĩ đen tối của chàng biến mất khi quay lại phía Terri. Cô ấy vừa quay lại phòng, đưa cho người biên tập một chiếc tách chứa thứ có lẽ là nước, và giờ tiến về phía Bastien. Chàng mỉm cười. Cô là một phụ nữ đáng yêu_ một phụ nữ đáng yêu, chu đáo người đã lấy cả đồng ngày nghỉ để bay 2,320 dặm đến giúp chị họ và bạn thân của mình chuẩn bị đám cưới, chỉ để nhận ra mình bị ném phịch vào cửa nhà chàng như một chú cún con đi lạc trong khi chị họ và Lucern lang thang khắp địa cầu tham gia vào những hội nghị các nhà văn lãng mạn, làm tình trong khách sạn, và không nghi ngờ gì là sẽ hôn nhau mỗi 2 bước chân trên đường đi, giống như bọn họ là hai kẻ bệnh tương tư không có não.

“Khi tôi vào nhà bếp lấy cho Chris ly nước, tôi đã nhìn nhanh một lượt và tôi nhận ra là anh không có thức ăn”

“Ồ?” Bastien mơ hồ hỏi, nghĩ rằng có lẽ việc mô tả cô như “chú cún con đi lạc bị ném vào chàng” là không tử tế. Chẳng có gì giống như chó ở người phụ nữ này. Cô ấy giống một loài mèo hơn_mượt mà và duyên dáng.

“Không có chút thức ăn nào cả” cô thêm vào một cách đáng kể.

“Tôi hiểu rồi” Mắt Bastien thả rơi xuống hình dáng cô. Tất cả những đường cong đó không thật sự rất mượt mà hay giống mèo, đó là lí do chàng cho rằng chàng đã không liên tưởng đến ngay từ đầu. Nhưng cô có đôi mắt to xanh ngọc như một con mèo.Cái khá giống với mắt Kate, giờ chàng nhận ra. Chúng phải là đặc điểm của gia đình, chàng quyết định, cái nhìn của chàng liếc nhanh cuốn trở lại đôi mắt của cô trước khi quay lại với hình dáng. Cô thật sự có một thân hình lộng lẫy, và áo thun ngắn tay trường đại học Leeds của cô và quần jean trắng bó sát đã thể hiện những ưu điểm đó. Cô hoàn toàn không phải là một chú cún con.

“Hoặc thậm chí là đĩa” Terri nói tiếp. “Chỉ có 1 cái tách mà tôi cho rằng bà Houlihan thường dùng uống trà, một bình trà, vài túi đường, nhưng đó là thế. Trong toàn bộ nhà bếp, đó là tất cả. Hello? Bastien? Anh có nghe tôi nói không vậy?”

Bastien chớp mắt vì sự bận tâm bất thành linh và cảm giác của sự thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của Terri làm cho nó đi xuyên qua trạng thái xao lãng của chàng. Chàng mất 1 phút

để tóm lấy những gì cô cố gắng nói với chàng khi chàng nhìn hau háu vào cơ thể cô, nhưng sau một giây những từ khóa đã nổ bốp vào trước tâm trí chàng. “Không thức ăn. Hoặc đĩa. Đúng. Chúng ta sẽ đi mua sắm vào ngày mai. Trong lúc này...” Chàng quay ra phòng và quan sát, mắt chàng liếc dọc qua người biên tập còn đang nhăn nhó và di chuyển chỗ ngồi, em họ buồn cười của chàng, và căn phòng rộng lớn. Nó dừng lại ngay quầy rượu. “Có những cái ly trong quầy bar” chàng tuyên bố, cảm thấy khá đắc thắng. “Và tôi sẽ... ờ...” Con người thường làm gì khi họ đói nhưng không muốn nấu ăn? Ồ, vâng! Họ_

“Gọi đồ ăn quán?” Vincent đề nghị

“Tôi biết chuyện đó” Bastien cắt ngang. Gia đình có thể quá phiền phức chết tiệt lúc này. Thở dài, chàng quay lại Terri và cố nặn nụ cười, hoàn toàn phớt lờ biểu hiện ngơ ngác của cô. “Chúng ta sẽ gọi đồ ăn tối nay và đi mua sắm vào ngày mai”

“Uh- hử” Cô gật đầu chậm chậm, sau đó nghiêng đầu “Anh sống ở đây lâu chưa?”

“Khoảng 20 năm trong tòa nhà này, nhưng hơn 100 năm trong thành phố này” Bastien trả lời. Sau đó chàng chớp mắt và sửa lại cho mình: “*Gia đình* tôi đã có căn hộ này rất lâu, ý tôi thế. Không ai trong bọn tôi thật sự sống ở đây cả. Tôi chỉ sử dụng khi đến New York quản lý giám sát việc kinh doanh. Các thành viên khác trong gia đình ghé qua thỉnh thoảng khi họ đến thành phố” chàng thêm vào, với 1 cái liếc nhìn em họ chàng.

“Tôi hiểu rồi” Terri mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó lắc đầu và lục trong túi quần sau của cô. Cô lôi ra một cuộn hóa đơn của Mỹ. “À, tôi có thể đóng góp cho những chi trả. Chúng ta đang gọi món gì?”

“Bất kì thứ gì cô thích, nhưng không cần phải đóng góp. Cô là khách của tôi”

“Nhưng_”

“Không nhưng. Cô là khách của tôi” Chàng nói kiên quyết. Chàng quay đi và kết thúc cuộc thảo luận, và chàng liếc nhìn dứt khoát xuống Keyes. Bastien ngay lập tức lôi ra một tờ ghi chú nhỏ và cây viết chàng luôn mang theo trong túi cho những trường hợp thế này và cầm nó lên tay. “Viết địa chỉ của anh ra và đưa tôi chìa khóa, và tôi sẽ lấy cho anh ít quần áo trong khi Vincent và tôi đi ra ngoài lấy bữa tối.” Đó không phải là một đề nghị

“Cậu!” Chàng quay sang em họ chàng khi C.K làm việc. “Vincent, lấy áo choàng chết tiệt ấy lên và sẵn sàng đi ra ngoài”

“Còn cô_” Chú ý của chàng chuyển hướng sang Terri, nhưng một thoáng hiện lên trong đôi mắt êm dịu của cô và thậm chí là đôi môi còn mềm dịu hơn làm cho trạng thái giống như giải quyết việc kinh doanh của chàng biến mất. Một nụ cười lại cong trên môi chàng, và giọng chàng có thể nhận thấy là dịu dàng hơn khi chàng nói, “Chỉ cần ngồi xuống và thư giãn, Terri. Tôi sẽ sớm quay lại với bữa tối”

Sau đó chàng cầm lấy tờ ghi chép, viết, và chìa khóa của người biên tập đưa ra, giật lấy cánh tay của em họ giờ không mặc áo choàng của chàng, và hộ tống hắn một cách kiên quyết ra thang máy

“Tôi nghĩ anh ta thích cô”

Terri liếc nhìn về phía Chris Keyes khi cửa thang máy đóng lại trước mặt người chủ nhà và em họ anh ta. “Cái gì?” cô ngạc nhiên hỏi

“À, anh ta hiển nhiên đối xử với cô tốt hơn là với bọn tôi”

Terri phớt lờ lời bình luận. Người đàn ông đang di chuyển chỗ trên cái ghế dài lần nữa, trông có vẻ đau. “Có gì tôi có thể làm giúp anh thỏa mái hơn không?” cô hỏi

“Không. À, nếu cô không phiền? Thêm một cái gối nữa dưới chân tôi có thể giúp cho đến khi thuốc giảm đau hoạt động. Cảm ơn vì ly nước, dù sao đi nữa”

“Không có gì.” Terri tóm một cái gối tựa khác trên chiếc ghế dài và đặt nó dưới cái chõng gối của anh ta trên bàn. “Tốt hơn chưa?”

“Không hẳn, nhưng nó sẽ phải như thế”

Cô cắn môi vì lời nói không thân thiện. Đàn ông thì như trẻ con khi bệnh hay bị thương. “Tôi chỉ định đi vào phòng mình và bắt đầu tháo mở đồ đạc” cô thông báo, hướng ra phía đại sảnh. “La lên nếu anh cần tôi”

“Cô có nghĩ là họ có một cái tivi ở chỗ này không?”

Terri ngừng tại sảnh và quay nhìn chậm chậm, ánh mắt cô di chuyển khắp căn phòng. Cô không nhìn thấy tivi. Nhưng có một cái điều khiển từ xa trên bàn phòng khách ngay cái chân được kê lên cao của C.K. Bước lại gần anh ta, cô nhặt nó lên và nhìn vào nó với cả mớ bối rối. Có nhiều nút bấm trên vật đó hơn những phím trên bàn phím của máy tính, và tất cả chúng đều có hình dạng và biểu tượng khó hiểu. Cả hai đều nói là TV, nhưng với những biểu tượng khác nhau bên dưới. Terri chọn cái đầu tiên, và liếc xung quanh với 1 cái giật mình khi từ bức tường đối diện phát ra tiếng kêu vo vo êm ru. Lông mày cô nhướng lên khi cô thấy một phần của bức tường trượt lên lộ ra một cái tivi lớn.

“Đấy,” cô nói, với sự nhẹ nhõm hơn là vui mừng. Cô nhấn nút thứ hai, và cái tivi bật lên. Vui mừng vì giải quyết được vấn đề. Terri trao cái điều khiển cho C.K và rời phòng, biết ơn khi cô xoay sở thoát ra mà không bị gọi lại.

Cô tìm thấy phòng mình mà không khó khăn gì, và đóng cửa sau lưng với một tiếng thở dài nhỏ. Không có gì đã diễn ra như cô mong đợi. Terri đã tưởng tượng trải qua đêm đầu tiên trên ghế dài của căn hộ bé nhỏ ấm cúng của Kate, chia sẻ một tô bỏng ngô khi hai người cười khúc khích với nhau về những sự kiện trong quá khứ và lên kế hoạch cho đám cưới. Thực tế, cô thích

nghĩ về nó. Terri cũng mong đợi được ra khỏi cái tủ quần áo của mình trong 2 tuần, ngủ trên cái ghế cũ lổn ngổn của Kate, và trải qua khoảng thời gian chạy loanh quanh làm những việc lật vật vào phút cuối thay cho chị họ cô.

Thay vì thế, cô lại ở đây, trong căn phòng ngủ lộng lẫy của căn hộ cao cấp nhà Argneau với những ngăn kéo tủ đầy quần áo, phòng tắm riêng, tivi cực lớn, và không làm gì cả. Terri cho rằng điều đó mà phàn nàn thì thật đáng xấu hổ, nhưng cô thích nghĩ đến cái cách mà cô đã hình dung về chuyến đi.

Lắc đầu, cô túm lấy cái túi xách tay và đi đến cái cửa mà Bastien bảo rằng nó dẫn đến phòng tắm. Terri mở ra và bước vào trong. Nó thật là một phòng ngủ dễ thương, dĩ nhiên rộng, sang trọng, và tất cả là của cô. Cô liếc nhìn lững lờ vào bồn tắm, vòi sen, chậu cây, cái ghế mây, cái chậu rửa đôi, sau đó đến cái cửa đối diện với cái mà cô bước vào. Tò mò, cô đặt cái túi vào góc của cái bàn trang điểm rộng và bước đến mở nó ra.

Lông mày Terri nhướng lên vào cảnh tượng trước mắt. Cô nghĩ rằng phòng cô rộng và lộng lẫy ư? Phòng ngủ này phải là phòng ngủ chính. Có một cái giường lớn cỡ king-size và kiểu cổ, cô đoán thế, với 4 cột chống mỗi góc, một tấm bạt cao quá đầu, và rèm trướng màu tối sậm mà có thể che phủ bao quanh nó. Tất cả những đồ dùng nội thất khác trông cũng có vẻ cổ luôn, tủ quần áo, tủ đứng, bàn và ghế, sofa và ghế bọc nệm. Căn phòng rộng hơn cả toàn bộ ngôi nhà tranh của cô ở vùng nông thôn Huddersfield, nước Anh.

Sau chốc lát chần chờ ở ngưỡng cửa, Terri can đảm bước vào, cảm giác như một kẻ trộm. Đây có khả năng là phòng của Marguerite Argeneau. Sau cùng, Vincent đã nói nó thật sự là căn hộ của mẹ Bastien mà. Nếu nó là phòng của bà, vậy thì nó đã không được sử dụng lúc này, điều mà làm giảm nhẹ cho những tội lỗi của Terri về việc cho phép trí tò mò của mình tự do phát triển như thế này.

Có 3 cái cửa dẫn ra khỏi phòng ngủ chính. Tò mò muốn biết chúng dẫn đến đâu, Terri chuyển đến cái đầu tiên và mở ra. Hành lang. Cô đóng lại nhanh chóng và tiến đến cái tiếp theo, nó lộ ra một buồng chứa đồ khổng lồ có thể bước vào. Mọi khâu quần áo bên trong đều là của đàn ông. Những bộ đồ này hầu hết là trang phục com-lê, với một vài bộ mặc thường ngày để phá tan sự đơn điệu. Quần kaki, quần tây, áo thường ngày và áo len. Không có cái quần jean nào, cô nhận thấy.

Vậy, đó là phòng của Bastien. Terri bắt đầu kéo cánh cửa quần áo đóng lại, chỉ ngừng một chút khi cái nhìn của cô đậu trên một cái khung cao bằng kim loại ở trong góc xa phía sau.

Chồng đã mất của Terri, Ian, đã trải qua rất nhiều thời gian trong bệnh viện suốt cuộc chiến chống bệnh ung thư mà cuối cùng cũng giết chết anh. Nhưng anh cũng có nhiều thời gian ở nhà. Đầu tiên, Terri nghĩ rằng quan trọng là giữ anh ở nhà để tinh thần anh được lên cao và giúp anh chống lại bệnh tật. Cuối cùng cô đã vượt qua giai đoạn phủ nhận, và chấp nhận rằng anh không thể sống được, cô đã quyết định làm cho cuộc sống của anh hạnh phúc, bình thường và thỏa mái nhất có thể. Anh chết ở nhà, bên cạnh cô, với sự có mặt của em trai Dave của anh

và vợ Dave, Sandi. Terri rất quen thuộc với đồ dùng y tế lặt vặt nhò vào khoảng thời gian trong đời đó của cô. Cô nhận ra là một cái khung IV khi cô nhìn thấy nó. Và không có bất kì một lí do gì trên thế giới cô có thể nghĩ ra được là Bastien lại có một cái như thế ở đây.

Sau đó cô nhớ rằng đây thực sự là phòng của mẹ anh, và rằng cha anh đã mất. Kate chưa bao giờ nói ngàì Argeneau đã mất như thế nào. Giờ Terri nghi ngờ rằng nó có thể là có tình cảnh tương tự như cái chết của mẹ cô, và Ian, chết chậm, lây lất trong thời gian dài, và đau đớn. Đó là một điều không vui để nghĩ về nó, và không phải là việc của Terri_ đến khi hoặc trừ khi Bastien nói với cô. Nhưng vậy thì, căn phòng này cũng chẳng phải là việc của cô gì cả. Cô đang lục lạo.

Terri kéo cửa đóng lại và ngần ngừ, giằng xé giữa việc ngừng lại rồi rời đi hay tiếp tục lục lạo. Sự thật là chỉ còn lại một cánh cửa để quyết định nó: Cô đã đi hơi xa, cô có lẽ chỉ nên hé nhìn qua cái cửa cuối trước khi quay trở lại phòng của mình.

Nắm bắt chút kinh ngạc trượt trên môi khi cô đã làm thế. Vượt ra ngoài cái phòng tắm to hơn cả cái phòng ngủ mà cô được cho ở. “Xa hoa” không phải để mô tả nó; thậm chí “sang trọng” cũng là một mô tả nghèo nàn. Toilet, bồn rửa, vòi sen, chậu rửa móng, và bồn tắm nước nóng_ tất cả đều được làm bằng màu trắng, với phụ kiện bằng vàng. Và vàng trông như thật với Terri. Sàn nhà đá hoa cương đen đất tiền với điểm vàng và trắng bên trong, và gương ở khắp nơi. Căn phòng cực kì suy vi. Và nó tăng khả năng trong tâm trí cô rằng nó còn thậm chí xấu xa nguy hiểm hơn.

Terri đóng cửa lại và chạy thẳng đến phòng tắm của cô. Đó là nơi duy nhất cô đóng cửa an toàn đằng sau lưng mình cô tự hỏi tại sao, bởi vì phòng ngủ chính đã có phòng tắm riêng mà còn có một cái cửa thông đến phòng tắm của cô. Nó không phiền cô vì hai phòng thông nhau; cô không định khóa cửa hay bất kì điều gì. Chị họ của cô sẽ không để cô lại nơi mà cô không được an toàn. Cô chỉ tò mò vì lí do của việc thông hai cửa.

Nhún vai đẹp thắc mắc sang một bên, Terri tiến đến bàn trang điểm và mở đồ của cô ra và bắt đầu tháo dỡ.

“Em không biết thỏa thuận lớn là gì”

“Cậu không thể cấm những vị khách của tôi. Trong thời gian này” Bastien nói kiên quyết. Chàng đang thuyết giảng cho em họ từ khi cánh cửa thang máy đóng lại.

“Anh thật quá câu nệ, Bastien” Vincent bật cười. “ Em thích nhìn thấy anh phải đi săn tìm đồ ăn theo cách cũ như em đang làm. Nó sẽ có chút mệt nhọc. Liên tục lảng vảng quanh đó, tìm kiếm bữa tối”

“Vâng, tôi biết. Tôi đã từng làm thế, nếu cậu nhớ” Bastien nói. “Và tôi biết nó có thể phiền hà, nhưng_ vẫn không được hút máu những vị khách của tôi. Giờ, hãy là một em họ tốt và đi tìm

một chút đồ ăn qua loa để khắc phục cho bữa tối nay. *Không* được là người trong căn hộ của anh đấy”

“Ồ, tốt thôi,” Vincent đồng ý. Hắn cong lông mày. “Nhưng trước hết có lẽ em nên giúp anh gọi vài món ăn nhanh”

“Anh có thể tự xoay sở lấy, cảm ơn” Bastien trả lời. Trong hơn 400 năm của đời chàng, không ai trước đây đã từng cho rằng chàng không thể làm điều gì đó. Chàng khá là thực tế từ lúc mới sinh.

“Không?” Vincent nhẹ nhàng hỏi. “Em cá là anh chưa bao giờ gọi thức ăn nhanh trước đây. Em nghi ngờ anh thậm chí đã từng có một vụ mua bán nào về nó. Cái gần đây nhất anh có lẽ đã từng có là bảo thư kí của anh sắp xếp một người quản lí nấu nướng cho một cuộc họp kinh doanh”

Vincent đã đúng về việc tiền bạc, nhưng Bastien vẫn không mở miệng, từ chối chấp nhận nó.

“Anh sẽ dùng McDonald, đồ ăn Trung Quốc , pizza hay thứ khác?”

“Những thứ khác là gì?” Bastien ngạc nhiên hỏi

“Ô ho! Anh thậm chí còn không biết,” Vinny mừng rỡ chiến thắng.

“Ồ, được rồi. Anh chưa bao giờ kêu đồ ăn nhanh trước giờ” Bastien thú nhận. Chàng biết về kiểu rượu và trứng cá muối nhiều hơn khi đi hẹn hò. Đương nhiên, họ đã không dùng đồ ăn nhanh vào lần hẹn hò cuối cùng gần đây của chàng. “Giờ, những thứ khác là gì?”

“Bánh mì kẹp pho mát. Chúng là những bánh mì lớn, giống bánh mì Pháp, đại loại thế, kẹp với thịt,pho mát, xà lách và các thứ bên trong”

Bastien ngẩn mặt “Chúng nghe có vẻ hoàn toàn ghê tởm”

“Chúng khá là như thế, đúng không?” Vincent đồng ý. “Em không cho rằng anh đã hỏi Terri và Chris họ thích ăn gì?”

“Không,” chàng thú nhận, và bực tức chính mình vì đã không làm thế, nhưng chàng hiếm khi hỏi ai là họ muốn gì. Chàng là gã đưa ra quyết định; chàng luôn luôn quyết định nhưng gì là lợi ích tốt nhất cho người khác và làm nó, hoặc là sắp xếp cho nó được giải quyết. Chàng quyết định giờ cũng sẽ làm vậy. “Lựa chọn nào là tốt cho sức khỏe nhất?”

Vincent cân nhắc. “Có lẽ là bánh mì kẹp pho mát. Ít ra là vậy, nếu những quảng cáo là thật. Chúng có tất cả những dinh dưỡng cần thiết cho một người trưởng thành.... Và anh có thể giảm được 100 pao nếu ăn chúng”

“Cái gì? Bastien hỏi

“Nghiêm túc đấy” Vincent nói với một tiếng cười. “Vài gã ăn chúng mỗi ngày thay cho bữa ăn và đã mất cả tấn cân nặng” Hấn ngừng và mím môi đầy suy tính “Nghe này, anh ta hình như cũng có thể đi bộ đến cửa hàng bánh mì kẹp và mua chúng, vì thế có lẽ đó là lí do anh ta thật sự giảm cân”

“Vincent,” Bastien nói với vẻ cầu tiết, “món ăn nhanh nào là tốt cho sức khỏe nhất?”

“Bánh mì kẹp pho mát” Vincent khẳng định. “ Nó chỉ có 4 nhóm đồ ăn cơ bản. Hay là 5 nhĩ” Giơ bàn tay ra, hấn bắt đầu đếm ngón tay. “Sữa, bánh mì, thịt, rau xanh... em nghĩ là có 4 cho con người”

“Gì cũng được. Anh sẽ lấy bánh mì kẹp”

“Em sẽ đi theo và giúp anh” Vincent đề nghị. Cửa thang máy mở ra chỗ đậu xe trong gara.

Bastien lắc đầu. “Cảm ơn, nhưng anh sẽ ổn thôi. Hơn nữa, anh phải lo một vài vấn đề trước đã”

“Quần áo của Chris à?”

“Vâng, đó là một thứ” Bastien chấp nhận khi chàng dẫn đường đi qua chỗ đậu xe trống rỗng. Nó đã hết giờ làm việc vào tối thứ sáu được khoảng 1 tiếng rồi, và hầu hết nhân viên đã về nhà.

“Và chuyện khác?”

“Anh cũng phải dò tìm ra bà Houlihan và quét sạch mọi kí ức của bà”

“Sao phiền vậy? Sẽ không có ai tin vào bà già đó đâu. Họ sẽ cho rằng bà ta gàn dở thôi”

“Và điều gì xảy ra nếu họ không nghĩ vậy?” Bastien ngắt lời, sau đó ngừng lại và quay ánh nhìn hẹp vào em họ mình. “Làm ơn bảo anh là em thường hay xóa kí ức của những bữa ăn của em, và em không bỏ họ đi lang thang quanh đó la hét, ‘tôi đã bị một con ma cà rồng cắn’. Chắc em có nhiều cảm giác?” Đó không là cảm giác thật sự mà Bastien lo lắng. Mà chính là sự gia tăng cảm giác thích thú mà Vincent thích tận hưởng. Mạo hiểm giống như là 1 liều thuốc kích thích cho hấn.

“Dĩ nhiên, em làm thế” em họ chàng trả lời

An tâm, Bastien bắt đầu bước tiếp. Vincent bước theo, “Em hấn đã quét kí ức của bà già đó rồi, nhưng bọn anh bước vào. Em cố xoay sở che đậy kí ức của gã biên tập dù vậy, và em cũng đang lo đến người giúp việc nữa, nhưng anh và người đẹp ngủ trong rừng lại chạy đến.”

“Người đẹp ngủ trong rừng?” Bastien liếc nhìn tò mò vào em họ

“Tên đó phù hợp với cô ấy,” Vincent nói với nụ cười toe toét. “Chỉ cần nhìn cô ấy, anh có thể thấy cô ấy có 1 niềm đam mê chờ được đánh thức”

“Em có thể à?”

“Chắc rồi. Cô ấy giống như trái chín, sẵn sàng nứt vỏ ra”

Bastien giật mình. Điều mô tả này, trái chín đến kì, đã đến trong đầu chàng khi chàng nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên. Hình như nó cũng nhập vào đầu của Vincent nữa. “Sao em lại nói vậy?”

“Cái cách cô ấy bước đi, ăn mặc, nói chuyện” Vinny nhún vai. “Tất cả đã kể trên”

“Vâng, nhưng_”

“Vậy, bà Houlihan sống ở đâu?” Vincent ngắt lời, và tâm trí của Bastien chuyển số sang vấn đề quan trọng nhất trước mắt: Người giúp việc của chàng. Người giúp việc cũ của chàng. Và chỗ ở của bà ấy.

Bực bội quay lại với chàng, và nó tập trung thẳng vào người đàn ông bước bên cạnh. Chàng bảo, “Bà ấy sống hoặc đã sống trong căn hộ cao cấp”

Vincent huýt sáo. “Và bà ấy bỏ lại mọi thứ khi rời đi ư? Em không nghĩ rằng bà ấy thậm chí dừng lại lấy áo khoát! Không phải dấu hiệu tốt” Hắn lắc đầu như thể suy tính, sau đó bỏ qua rồi hỏi, “Vậy, anh nghĩ bà ấy đi đâu? Nhà con trai bà ta? Hay nhà một đứa con gái của bà ta?”

“Bà ấy có một đứa con trai và con gái à?” Bastien hỏi. Chàng khá ngạc nhiên đến nỗi dừng bước lại.

“Làm thế quái nào mà em biết được chứ? Em chỉ đang phỏng đoán thôi” Vincent vừa nói vừa cười. Cái nhìn của hắn sắc bén. “*Anh* không biết à?”

“Anh không có chút manh mối nào thậm chí nếu bà ấy có gia đình ở NewYork,” Bastien thừa nhận với cái thở dài không vui

“Chúa ơi, Bastien! Bà ấy làm việc cho anh, và anh chẳng biết chút manh mối nào là bà ta có con hay có gia đình gì không à? Kinh khủng! Anh chỉ biết công việc. Anh toàn chú tâm đến những chuyện về em hút máu con người, nhưng anh là người đã đối xử với họ như gia súc”

“Tôi không có,” Bastien phản kháng

“Không? Vậy thì tên riêng của bà ấy là gì?”

“Của ai?” chàng hỏi khẽ

“Của người giúp việc cho anh”

Bastien nhăn nhó khổ sở và quay ra xe. Chàng đã dừng sau nó, và phớt lờ em họ mình,

chàng lấy ra chìa khóa từ trong túi quần và nhấn nút điều khiển để mở khóa xe. Chàng cảm thấy chút an tâm khi chui vào trong. Cho đến khi em họ chàng trượt vào chỗ ngồi của khách.

“Đó là Gladys” Vincent thông báo với nhiều hài lòng hơn là một ít

Bastien phớt lờ hần ta. Chàng tra chìa khóa và khởi động động cơ

“Em luôn tìm hiểu tên của người quyên góp máu cho mình trước khi em dùng” em họ chàng tiếp tục bằng giọng vẻ nghiêm nghị khi Bastien quay xe khởi điểm đậu xe và lái đến cửa thoát. “Em không thích đối xử với họ như súc vật. Này!” hần la toáng lên, tóm lấy cái thanh ngang để không bị bay ra khỏi tấm chắn gió. Bastien đã đâm sầm vào 1/2 hệ thống phanh bên trong bãi đỗ xe, một nửa trên cái gờ của đường phố.

“Đó là tại sao họ làm dây an toàn” Bastien nói với sự hài lòng nhần tâm. Chàng nghiêng qua người em họ chàng để mở cửa hông. “Ra ngoài”

Vincent sầm soi ngạc nhiên, sau đó nhe răng cười rất bức bối, rất hiểu biết. “Okay. Tự giải quyết chuyện của anh, nếu anh thích. Nhưng nó là sự thật, anh biết đấy. Anh có thể là chẳng còn hút máu người nữa, nhưng anh đối xử với họ như những con bò”

“Còn cậu thì không, dĩ nhiên” Bastien công kích xéo khi gã ma cà rồng kia trượt ra ngoài xe.

Vincent thẳng đến vỉa hè, quay lại, và cúi người xuống nhìn ngang vào trong. “Không, em không. Vài người bạn thân của em là con người” Hần chờ một giây để đảm bảo rằng nó thấm vào, sau đó hỏi, “Anh có thể nói như thế không?” Hần thẳng người và đóng sầm cửa, bỏ Bastien nhìn trừng trừng theo sau khi hần đi lưng thưng xuống lề đường.

Chương IV

“Chết tiệt” Bastien làm bầm, ấn nút để khóa tất cả cửa khi chàng ngồi lại vào vị trí tài xế. Khó chịu vì nó đã dự tính, Vincent có thể đúng. Bastien không có lấy một người bạn duy nhất nào là người không phải thuộc loài của chàng. Chàng có những mối quen biết kinh doanh là con người, nhưng chỉ vì cần thiết; và chàng giữ khoảng cách với họ càng nhiều càng tốt, cư xử với họ chỉ ở cấp độ công việc yêu cầu.

Và không, chàng không cần rắc rối phải biết được tên riêng của bà Houlihan, hay bất kì thứ gì khác về người giúp việc. Tại sao phiền phức thế? Bà ấy rồi cuộc rồi cũng chết và phải thay người giống như người trước đây vậy. Và người trước đó nữa. Và người trước người đó nữa. Vì tất cả con người đều phải chết.

Có phải chàng đã đối xử với những người không bắt tử đó như vật nuôi lấy thịt, dù cho thực tế là chàng không còn cần phải trực tiếp hút máu họ nữa? Bastien ghét phải thừa nhận, nhưng có lẽ chàng đã làm vậy.

“Khốn kiếp” Chàng để hơi thở thoát ra cho một tiếng thở dài nhẹ, sau đó giật mình khi một cái vỗ vang lên cửa xe chàng. Quay ra, chàng nhìn Vincent, đang ra dấu cho chàng cuộn kính xe

xuống. Bastien ấn nút để cuộn.

“Em chỉ nghĩ là em nên nhắc anh, anh có thể muốn kiểm tra với người đẹp ngủ và chắc rằng cô ấy không phải là người ăn chay. Cô ấy trong có vẻ là loại đó” Với nhắc nhủ đó, Vincent thẳng lưng và bắt đầu quay lại đường phố.

Bastien nhấn nút để cuộn kính xe lên lại, sau đó quyết tâm lấy điện thoại di động ra. Chàng nhấn số về căn hộ, không chắc chắn chút nào là Terri hay Chris có thể trả lời điện thoại mà không phải của họ. May thay, Terri đã nghe, nhấn điện thoại sau hồi chuông thứ 3 và nói lịch sự, “Xin chào, đây là nơi ở của Argeneau”

“Chào, Terri, đây là Bastien Argeneau” chàng ngừng và nhăn nhó vì nghe có vẻ vênh váo khoa trương. Cái phần Argeneau là thật sự không cần thiết, đúng không? Chàng chau mày: “Tôi đang nghĩ sẽ lấy một ít bánh mì kẹp cho bữa ăn khuya. Vậy có được không? Cô không phải là người ăn chay đấy chứ?”

“Nghe có vẻ tuyệt đấy!” Terri nói. “Không, tôi không ăn chay. Anh có thể lấy một ít khoai tây và bắp rang bơ thêm nữa được không? Khoai tây xỏ que nướng ấy, Dr Pepper, và lấy cho tôi bánh mì kẹp hỗn hợp nhé. Bỏ tất cả vào đó, kể cả ớt tiêu cay”

“Ờ...vâng. Hỗn hợp. Mọi thứ. Ớt cay” Bastien lặp lại, giật mạnh tờ ghi chú nhỏ và cây viết để hí hoáy ghi lại món cô gọi bên dưới địa chỉ của Chris Keyes. “Khoai tây nướng xiên và Dr. gì?”

“Pepper. Dr Pepper,” cô lặp lại. “Tôi có thể hỏi Chris xem anh ấy muốn ăn gì được chứ?”

“Ờ, vâng, chắc rồi. Vậy thì sẽ tốt” chàng đồng ý, sau đó nhăn trán khi cô đặt điện thoại xuống, hình như là trên bàn, bởi vì tiếng cạch bên tai chàng là hầu như thật đau khổ. Nhiều giây chờ đợi trôi qua; sau đó cô quay lại.

“Xin chào?”

“Vâng, tôi đây.”

“Chris muốn 1 bánh mì kẹp thịt viên, khoai tây chiên, và chai bia gừng Canada Dry”

“Thịt viên, khoai tây chiên, Canada Dry” Bastien thầm thì, sau đó ngưng lại. “Bánh mì kẹp thịt viên? Giống như cái người ta cho vào mì Ý Bolognese à?”

“Vâng”

“Ồ, được rồi” Im lặng bao trùm trong chốc lát giữa họ; sau đó chàng nuốt nước bọt xuống cổ họng. “Giờ mọi thứ ở đó ổn chứ?”

“Tốt. Chris đang xem tivi, và tôi đang dọn đồ của mình” cô nói. “Anh đang ở đâu? Anh không cần phải đi xa. Anh đi cách đây không lâu lắm”

“Không, tôi đang ở dưới trong chỗ đậu xe, mới thực sự rời đi thôi” chàng thừa nhận. “Tôi chỉ nghĩ tôi nên kiểm tra để chắc rằng cô không ăn chay hay gì khác. Tôi không muốn mang về bánh mì kẹp và cô không thể ăn nó được”

“Không. Không ăn chay. Tôi thích thịt”

Bastien mỉm cười vì nhiệt tình của cô. Ít nhất cũng có thứ mà Vincent nói sai.

“Anh có phải là người ăn chay không?” Cô hỏi tò mò, sau đó bật cười. “À, tôi đoán là không, nếu không anh sẽ không đề nghị bánh mì kẹp. Được, tôi cho rằng anh có thể” cô sửa lại cho mình. “ Anh có thể thích bánh mì kẹp chay. Nhưng với tôi anh chỉ không giống loại người ăn chay”

“Tôi không sao?” chàng hỏi lại cười toe. “ Với cô thì tôi giống loại đàn ông gì?”

“Loại thịt nướng. Hơi tái,” cô nói chắc chắn. Sau đó “Tôi nói đúng không? Anh thích thịt nướng của anh tái chứ?”

“Rất tái,” chàng nói nghiêm trang. Cô đáp lại bằng tiếng cười như chuông làm giảm bớt căng thẳng chàng đã có từ khi nói chuyện với Vincent. Khi Bastien nghe âm thanh này, chàng đột nhiên nhận ra một sự miễn cưỡng khi phải gác máy. Chàng thích ngồi và nói chuyện với cô hơn là phải bận tâm đến công việc. Nghe này, chàng thích nói chuyện riêng với cô ấy hơn, nơi chàng có thể nhìn đôi mắt cô nhảy múa với sự hóm hỉnh khi cô nói, và cách gương mặt cô trở nên sinh động và diễn cảm, và cách đôi tay cô bay lượn như 2 con chim khi cô diễn tả điều gì đó. Chàng nhận thấy vẻ quyến rũ của cô và hoàn toàn bị xao lãng suốt đường về nhà từ sân bay.

“Được, gọi cho chúng tôi nếu anh gặp khó khăn trong việc tìm ra căn hộ của Chris, và tôi sẽ đưa điện thoại cho anh ấy chỉ đường cho anh”

Bastien gật đầu. Cô bảo chàng tắt điện thoại và di chuyển. Nó cảm giác như là sự từ chối. Nó dường như là cô ấy không háo hức ngồi đó nói chuyện như chàng. Chàng nuốt nước bọt và nói, “Vâng, tôi sẽ làm thế. Chào” Chàng không rời ra trước khi cô ấy có thể trả lời, bối rối và cảm thấy giận dữ với sự háo hức muốn nói chuyện với cô của chính mình. Cô chỉ là con người, chàng tự nhắc nhở mình_ không thật sự đáng giá để lãng phí thời gian vào. Cô ấy sẽ loay hoay chùng thêm 30 hay 40 năm nữa rồi sau đó sẽ chết, đặt xuống long đất, và biến thành cát bụi giống như Josephine vậy.

Bastien nuốt xuống khó khăn kỉ niệm về người chàng đã yêu trong đời của chàng. Chàng còn trẻ vào lúc đó, chỉ có 88 tuổi, và đã trải qua đời mình cho đến khi sau đó chơi bời trác tang nhưng không quan tâm sâu sắc đến người phụ nữ mà chàng chơi bời với họ. Cho đến khi gặp Josephine. Chàng đã rơi vào tay của cô ấy. Thực tế, quá khó khăn đến nỗi chàng phớt lờ rằng chàng có thể đọc được suy nghĩ của cô: một dấu hiệu chắc chắn, mẹ chàng luôn nói, rằng hai người sẽ là một đôi tệ. Chàng tiết lộ về mình cho cô ấy, van xin cô tham gia với chàng vào đêm tối vĩnh hằng_ hoặc những gì chàng đã nghĩ là đêm tối vĩnh hằng trở lại sau đó; bọn họ không có manh mối nào trong những ngày tháng đó rằng họ cuối cùng sẽ được phép bước đi dưới

ánh mặt trời nhờ vào sự ra đời của ngân hàng máu và sự an toàn họ được trao.

“Josephin” cái tên là một lời thì thầm trên môi chàng khi chàng bỏ điện thoại ra xa. Tình yêu lớn của sự tồn tại của chàng. Chàng đã xin dâng cho cô cuộc sống vĩnh hằng và cả sự giàu sang, cái mà không phải là con số nhỏ. Nhưng, khước từ bởi những gì chàng bị tuyên bố, cô làm chàng buồn bã lạnh lùng. Josephine đã tin chàng không có linh hồn. Cô quá kinh hãi chàng, cô quỳ gối và van xin Chúa giải thoát ngay lập tức. Cô sợ gây nguy hiểm cho linh hồn của cô thậm chí bởi việc biết chàng. Bastien buộc phải quét bỏ trí nhớ của cô và từ bỏ cô. Chàng đứng lặng im và nhìn cô yêu một con người, kết hôn, nuôi dạy con cái, già và chết đi. Điều đó làm tan nát trái tim chàng.

Một tiếng còi đột ngột phía sau làm Bastien cứng người, sau đó liếc ra gương chiếu hậu. Một người làm việc muộn và muốn đi ra. Chàng đang cản đường.

Buộc phải di chuyển, Bastien chuyển xe vào lái và dễ dàng ra phố, quẹo phải tránh phải chờ giao thông thừa thớt. Chàng lái qua nhiều con đường mà không thật sự suy nghĩ, sau đó quyết định tốt hơn nên hình dung ra những gì chàng làm nếu không chàng có thể lái xe vòng quanh cả đêm.

Ưu tiên ban đầu là bà Houlihan, nhưng chàng không có một manh mối nào về nơi bắt đầu tìm kiếm. Như Vincent đã cho chàng nhận ra, chàng thậm chí không biết tên riêng của bà, bỏ mặc chuyện bà ta có gia đình để đến hay không. Chàng coi như là bà có. Người phụ nữ sẽ khó mà đi bộ trên đường, không nhà và đói khát và lạnh chỉ để thoát khỏi chàng. Bà ấy sẽ vậy ư?

Bastien nhăn nhó với bản thân. Với những gì chàng biết, bà ấy sẽ làm vậy. Chàng không biết điều gì về người giúp việc cũ. Có nghĩa là người phụ nữ này không là một vấn đề chàng có thể giải quyết lúc này. Chàng phải bỏ lại chuyện của bà bây giờ và cho thư kí lo vấn đề này ngày mai. Meredith có nhiều lần giải quyết công việc với bà Houlihan, và có thể biết nhiều hơn chàng. Bastien không thể nhớ nổi người phụ nữ này làm cho chàng bao lâu. Bà chỉ như những nhân viên vô danh khác cho đến hôm nay. Với vấn đề bị giữ lại đó, Bastien quyết định đi thẳng đến... Người biên tập tên là quái gì nhỉ?

“Chris!” chàng nói cùng với giọng đặc thẳng khi trí nhớ bung ra. Christopher.Keyes. Chàng biết phải lấy vài quần áo từ căn hộ của người này, lấy vài cái bánh mì kẹp từ... bất cứ nơi đâu người ta có bán, và quay về căn hộ nơi chàng có thể thư giãn và hình dung ra những việc phải làm với khách cho đến khi chàng có người giúp việc mới chăm sóc cho họ.

Thậm chí với người thư kí có năng lực cho công việc, tìm được người thay thế cho bà Houlihan có thể mất vài ngày, thậm chí cả hàng tuần. Bởi vì gia thế của chàng như vậy, người làm công cho bất kì công việc gì với gia đình Argeneau cũng phải được xem xét rất kĩ lưỡng.

“Hmmm. Cả hàng tuần không có người giúp việc” chàng lẩm bẩm suy tính khi liếc vào địa chỉ trên tờ ghi chú. Chàng quan ở góc đường tiếp theo và đi thẳng hướng bên phải. Hàng tuần trong khi chàng sẽ chịu trách nhiệm với khách. Ít nhất là cho Terri. Người biên tập không thật sự là trách nhiệm của chàng. Chàng không thực sự đồng ý cho sự có mặt của anh ta trong nhà

chàng; chàng phải chịu đựng nó lúc này. Nhưng Terri_ chàng đã đồng ý cho cô ấy đến. Trong ý nguyện của chàng, điều này là trách nhiệm của chàng làm cho cô an toàn và được đối xử tốt. Nó cũng bao gồm việc tránh cho cô khỏi nanh vuốt của Vincent.

Có lẽ chàng nên nghỉ làm ít ngày cho thời gian sắp tới và loanh quanh trong căn hộ để mắt đến cô. Tuy nhiên ý tưởng nghỉ làm việc vài ngày rất xa lạ với Bastien, sự thật chỉ là chàng coi đó là điều đáng kinh ngạc.

Nghỉ việc một thời gian. Chàng suy tính vấn đề 1 cách nghiêm túc, và nó dường như là việc làm tốt nhất nếu chàng cần phải giữ cho Terri an toàn. Bastien chắc rằng Kate sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng nếu chàng cho phép Vincent cắn cô ấy. Chàng dĩ nhiên sẽ không vui về điều đó. Mỗi cái ý nghĩ về đôi môi của em họ chàng và răng trên cái phần thịt mềm ở cổ của Terri_ hay bất kì chỗ nào khác_ là đều ghê tởm! Vâng. Chàng nghỉ làm 1 thời gian và_ được, ngồi trong căn hộ thật nhàm chán. Chàng không thể để mình làm việc đó. Chàng không bao giờ ngồi 1 chỗ trong đời mình. Chàng luôn luôn đi lại đâu đó, cuộc đời luôn bận rộn không thay đổi của chàng.

Chàng nhấn thắng khi đèn đỏ, sau đó nhìn lười biếng vu vơ cho đến khi chú ý của chàng bắt gặp một tấm biển to xuất hiện trên bãi đất trống, quảng cáo về một khu chợ trời. Bastien nhìn chằm chằm nó thú vị. Đó là cuối tuần, và mùa xuân đang đến, có nghĩa là chợ trời và hội chợ đường phố sẽ nổ ra khắp thành phố. Chàng tự hỏi Terri có thể hứng thú tham dự một vài cái như thế khi cô ở NewYork hay không. Sau đó chàng phát hiện ra 1 cái taxi đang chạy ngang với một tấm hiệu bảo tàng nghệ thuật Metropolis vẽ trên thân màu vàng của nó.

Cô ấy có thể thích đến đó. Bastien đã không đến bảo tàng đó từ khi nó khai trương lại ở Central Park ... năm 1880, chàng nghĩ vậy. Nó lâu đến vậy à? Chàng cau mày về ngày tháng, nhưng chắc là chàng đã đúng. Chàng đã luôn có ý định trở lại, nhưng không bao giờ thật sự có thể có thời gian.

Chúa ơi, nó đã hơn 120 năm hay hơn từ khi chàng xoay sở được vài giờ chạy ra ngoài thăm nhà bảo tàng? Được, đó là khoảng thời gian chết tiệt mà chàng đã có, Bastien xác định. Chàng sẽ đưa Terri đến đó. Đó là những gì chàng làm. Cô ấy hẳn thích nó. Nhưng chàng sẽ không muốn đưa cô đến vào cuối tuần. Bảo tàng sẽ đông kinh khủng. Có lẽ thứ hai là ngày tốt hơn để làm một chuyến đi như thế. Chàng tính toán khi đèn đỏ, mà chàng dễ dàng thả chân khỏi thắng để đạp chân gas. Vâng, chàng dắt cô vòng quanh chợ trời, và hội chợ đường phố cuối tuần này, sau đó đến viện bảo tàng vào thứ hai. Sau đó nữa? Được, có hàng tấn nơi để đưa cô ấy đến và những thứ để xem ở NewYork. Kịch chẳng hạn. Chàng chưa từng xem một cái nào trong số những thứ ấy trong_

Tâm trí Bastien khựng lại khỏi sự tính toán. Chàng có chút chắc rằng nó đã lâu hơn từ khi chàng đến bảo tàng. Ý tưởng về việc đến đó chỉ dường như không là hứng thú trước giờ; nhưng với Terri để vui vẻ, và hình dung nó qua mắt cô, thì nó lại có.

Cái suy nghĩ nhắc chàng về những lời của Lucern trước đây vài ngày: *“Giờ mọi thứ dường*

như sống động hơn và thú vị hơn. Anh thấy mình nhìn mọi thứ mới mẻ, nhìn chúng như Kate sẽ nhìn chúng, hơn là với con mắt lệch lạc mà anh đã từng bỏ qua mọi thứ ở các lứa tuổi. Nó đã tạo ra một thay đổi dễ thương”

Bastien tông mạnh chân xuống thẳng và ngồi đóng băng ở ghế tài xế, phớt lờ tiếng còi xuất hiện đột ngột đằng sau chàng. Chàng đang gây kẹt xe, nhưng chàng không quan tâm. Tâm trí chàng đang chạy đua. Mọi thứ dường như thú vị hơn khi chàng xem xét thể hiện nó ra cho Terri. Chàng có 1 mối quan tâm không bình thường cho tình trạng vui vẻ của cô, và đã bị cuốn hút với ý tưởng giữ cô khỏi Vincent nên_ sự thật_ đã không có gì phải làm với những điều Kate có thể nghĩ và nói. Chàng ngờ rằng cô ấy cũng vui nếu người biên tập cũng có tham gia một chút, nhưng điều đó không phiền chàng. Không. Chàng muốn giữ Terri tránh xa Vincent bởi vì ý tưởng rằng em họ chàng sẽ tán tỉnh cô ngay dưới mũi chàng làm chàng phát bệnh, bởi vì... *chàng đã thích cô.*

Một tiếng đánh mạnh vào cửa sổ xe đã kéo cái nhìn xao lãng của chàng. Một người tài xế đã bước ra khỏi xe và giờ đang la hét và thui vào cửa xe của Bastien. Chàng không thể nghe người đàn ông đó la cái gì_ tiếng còi từ phía sau quá to_ nhưng Bastien đoán được là gã đó không vui vì bị chặn đường. Chàng nhìn cử động miệng của người đàn ông trong vài phút, sau đó đặt một đề nghị trong đầu hắn là ngậm miệng và quay lại xe. Cái giây phút gã làm điều đó, Bastien dễ dàng nhấn chân ga và cho chiếc Mercedes chạy đi.

Tình huống bất ngờ đó làm cho tâm trí chàng đi theo một hướng khác. Chàng đã đặt đề nghị vào đầu người tài xế giận dữ mà không cần phải nỗ lực gì. Chàng có thể điều khiển và đọc được suy nghĩ của Terri hay không? Nếu chàng có thể, thì cô ấy không dành cho chàng. Chàng không thể... Chàng phải chờ đến khi quay về nhà mình mới biết được.

Hăm hở về nhà, Bastien gia tăng tốc độ, nguyên rủa việc Chris sống ở Motning-side Heights trong căn hộ Upper West Side, cách xa khu vực đất đỏ của chàng trong thành phố.

Khi chàng đến đó, Bastien nhận thấy chàng không cần chìa khóa C.K đưa cho chàng. Cánh cửa dẫn lên căn hộ mở toang. Một người phụ nữ lớn tuổi đứng bên trong, tay chống hông nói lia lịa vào một cặp công nhân đang kéo một đồng gạch đá vụn và gỗ_ làm sạch đồng đồ nát của trần nhà bị vỡ, như Bastien đoán. Chàng bước vào và tiếp cận người phụ nữ, đồ rằng bà là chủ nhà. Lãng phí chút thời giờ quý báu, chàng cố gắng giải thích cho bà rằng chàng đến đây thay cho Chris; sau khi phát một vì phải đảm bảo nhiều lần với bà và trượt vào tâm trí bà đề nghị bà không cần để tâm gì đến sự có mặt của chàng. Bastien sau đó cũng phải làm vậy với hai người làm công như thế trước khi được tự do bước vào phòng ngủ.

Chàng nên làm như thế ngay lần đầu tiên, Bastien nghĩ với chút bực mình khi chàng lướt ra khỏi căn hộ nhiều phút sau đó. Chàng đã bừa bãi lấy quần áo nhét vào 1 cái túi thể thao mà chàng tìm thấy trên sàn phòng ngủ. Quăng cái túi lên chỗ ngồi của khách trên xe, chàng khởi động xe, sau đó ngừng lại. Cái ngừng lại tiếp theo trong danh sách của chàng là mua bánh mì kẹp, nhưng chàng không có 1 ý tưởng nào về nơi chàng có thể tìm thấy 1 cửa hàng bán bánh mì kẹp, sau đó chàng đổi ý. Chàng chờ đến khi chàng đã gần đến nhà mới hỏi đường. Nếu bánh mì

kẹp luôn được giữ nóng, điều mà chàng nghi ngờ là 1 cái bánh mì kẹp thịt viên sẽ như thế_ và với tất cả những gì chàng biết bánh mì kẹp hỗn hợp của Terri có thể cũng vậy_ chàng không muốn chúng bị nguội khi chàng quay về. Chúng nghe đã rất kinh rồi không cần phải bị nguội.

Thật không may, hình như là cửa hàng bánh mì kẹp không dễ tìm thấy trong khu vực ưu tú của thành phố như nơi đặt tòa nhà công ty Argeneau này; và những lời chỉ đường cuối cùng cũng làm Bastien phải quay lại một quãng khá xa để tìm được những thứ cần tìm. Nó cũng hình như là những cửa hàng như thế này khá là phổ thông, bởi tình cảnh bên trong rất tẻ. Bastien đã rất muốn nhảy vào tâm trí của mọi người để cắt ngang vào trước hàng người, nhưng ép mình phải kiên nhẫn và chờ như những người khác. Cái này không phải khẩn cấp. Chàng không có bào chữa nào cho hành động thao túng này.

Nửa giờ sau, và hơn hai tiếng sau khi chàng có bảng chọn đồ ăn, Bastien lên thang máy vào căn hộ của mình, mang theo 1 túi thể thao với quần áo của người biên tập, và 1 túi giấy bên trong có 3 bánh mì kẹp, khoai tây chiên, 2 túi khoai tây nướng que, 2 chai Dr Pepper, và một chai Canada Dry bia gừng. Chàng đã tăng lên 2 món những lựa chọn của Terri, để cho chàng có thứ gì đó mà ăn vì thế cô ấy sẽ không thắc mắc là tại sao chàng lại không ăn.

“Người hùng chiến trận đã trở về” Vincent nói khi Bastien sải bước vào phòng khách.

Bastien phớt lờ hần và tập trung chú ý của chàng thay vào vào 2 người kia, sau đó há hốc. “Họ đang ngủ!”

“Ừ, anh mong chờ gì?” em chàng hỏi trong thích thú. “Anh đi biển luôn. Em quay lại trong 1 giờ_ và em đi bộ và thật sự phải đi sẵn bữa ăn, chứ không phải lấy bữa ăn sẵn từ một cửa hàng bánh mì kẹp trong góc”

Bastien quay cái nhìn nghi ngờ cho hần. “Em thật đã ăn bên ngoài? Em không_?”

“Không, em không cần những vị khách của anh,” Vincent đảm bảo với chàng, sau đó làm cử chỉ đến người biên tập đang ngon giấc trong tư thế ngồi, đầu anh ta lắc lư trên ngực. “Gã đó đang ngủ nhờ vào thuốc giảm đau, em nghĩ vậy. Và Terri thì có một ngày dài kinh khủng. Và giờ thì đã muộn rồi”

Cái nhìn của Bastien hẹp lại theo biểu hiện và giọng nói mềm dịu của Vincent. “Nó chỉ mới”_chàng nâng đồng hồ kiểm tra_ “chín giờ”

“Chín giờ ở đây, 2 giờ sáng ở Anh,” Vinny chỉ ra

“Ồ vâng” Bastien nhìn từ người phụ nữ đang ngủ đến cái túi đồ ăn trong tay chàng. Mặc dù nghe nó kinh khủng thế nào, mấy cái bánh này cũng rất thơm ngon. “Em có nghĩ anh nên đánh thức cô ấy dậy ăn không?”

“Không.” Em họ chàng lắc đầu. “Cô ấy đã thức suốt từ lúc 4 giờ sáng giờ nước Anh”

“4 giờ sáng?” Bastien mất tinh thần hỏi. Chàng đặt những cái túi xuống bàn café.

“Chuyến bay của cô ấy xuất phát lúc 10 giờ. Cô ấy phải kiểm tra hành lí trong 3 tiếng trước đó, và Huddersfield thì hơn 1 tiếng đồng hồ lái xe từ phi trường Manchester. Giữa đó và chuyến bay 7 tiếng thành 9 tiếng nhờ vào vụ trì hoãn ở Detroit_không nhắc thêm là quãng đường lái xe vào thành phố_cô ấy có một ngày dài mệt mỏi kinh khủng. Tốt nhất là để cô ấy ngủ”

“Hmmm” Bastien gật đầu đồng tình, sau đó cau mày nhìn Vincent. Người này rõ ràng đã nói chuyện với Terri trước khi cô ấy ngủ quên. Điều này làm chàng bức mình. “Cô ấy ngủ cách đây bao lâu rồi?”

“Khoảng nửa giờ”

Chàng gật gù. Nếu Vincent mất 1 giờ tìm bữa ăn, nghĩa là hẳn đã nói chuyện với Terri trong khoảng nửa giờ. Bastien không thể quyết định là chàng nên bức mình vì gã đó đã nói chuyện với cô trong suốt thời gian ấy, hay nên vui mừng vì cuộc nói chuyện của gã đã không đủ sinh lực để giúp cô thức. Quyết định rằng nó không quan trọng gì, chàng đi vòng quanh cái bàn café và cẩn thận xúc cô lên trên đôi tay chàng.

“Định mang giấu cô ấy à?” Vincent trêu

“Cô ấy sẽ bị vẹo cổ nếu ngủ ngoài đây” Bastien trả lời lầm bầm. Chàng mang cô ra khỏi phòng và xuống sảnh. Chàng cố gắng mở cửa phòng khách ra, mang cô vào trong, và đặt cô lên giường mà không đánh thức cô dậy. Sau đó chàng vào phòng ngủ chính và lôi ra cái chăn bông trên giường đó để đắp cho cô, hơn là có thể đánh thức cô bởi cố lôi cái chăn lông vịt trên giường của cô ngay ở bên dưới cô. Sau cùng cô cũng được nhét vào phòng, chàng đứng thẳng người và nhìn chằm chằm cô trong một lát.

Khi còn thức, Terri Simpson dường như có 1 đồng mâu thuẫn gây tò mò:vui vẻ, tử tế, gọi cảm vô thức, tuy nhiên với một tính hài hước láu lỉnh nguy hiểm. Khi ngủ cô ngây thơ tình khiết, gương mặt cô mềm mại và ngọt ngào. Cô như thể là một con người đáng yêu, cả hình thức lẫn nội tâm. Thật hiếm khi chàng nghĩ về một kẻ không bắt tử với ý ca ngợi như vậy, hay bất kì ai cho chuyện đó. Hầu hết mọi người chàng gặp dường như tham lam và keo cú. Chàng đã học được qua thời gian rằng mỗi người có một vấn đề; và mảnh lối phát hiện ra đó là gì.

Nhưng Bastien không nhìn thấy nó ở người phụ nữ này. Cô ấy bay ngàn dặm và từ bỏ ngày nghỉ để giúp Kate cho đám cưới sắp đến. Chàng không biết cô lâu, nhưng từ những gì chàng đã thấy, Terri cho đi điều hạnh phúc nhất và không trông đợi hay cảm thấy thỏa mái để lấy lại bất kì thứ gì từ người khác. Hầu hết mọi người sẽ vui sướng khi ở trong những tiện nghi sang trọng thế này hơn là trên cái ghế dài cũ rách bung sút của Kate, tuy nhiên người phụ nữ này không thỏa mái với ý tưởng ở đây. Và cô không vui mừng vì Bastien không để cô đóng góp thù lao cho bữa tối mà cô giờ không ăn. Chàng sẽ biết thêm nhiều trong những ngày sắp tới, nhưng vào lúc này, nó hình như là Bastien cuối cùng cũng gặp người phụ nữ chàng có thể thích và tôn trọng_ và không cảm thấy rằng cô muốn lấy thứ gì của chàng

Terri thở dài và xoay người trên giường, và Bastien mỉm cười; sau đó chàng chớp mắt ngạc

nhân khi một tiếng ngáy to xé toạc căn phòng. Chàng nhìn chăm chú vào cô kinh hãi, bịt miệng mình để dập tắt tiếng cười đe dọa tràn ra. Chàng quay lưng nhanh chóng rời khỏi phòng.

À, Bastien nghĩ khi đóng cửa phòng lại, không có ai là hoàn hảo cả. Cười thầm rộng mở, chàng bước trở ra phòng khách và ngồi vào chỗ của Terri trên cái ghế dài. Nó vẫn còn hơi ấm từ cơ thể cô, và chàng thích thú tận hưởng cảm giác trước khi với lấy cái túi đồ ăn.

“Còn *anh ta*?” Vincent làm cử chỉ đến người biên tập đang ngủ khi Bastien nhìn sẫm soi tò mò vào cái túi bánh mì kẹp.

“Còn về anh ta?” Bastien lôi ra một túm khoai tây xỏ que và tranh đấu nhanh với nó trước khi tìm cách mở nó ra

“Anh ta sẽ cũng bị vẹo cổ, nếu anh không mang anh ta vào giường” Vincent chỉ ra.

Bastien nhún vai. Nhìn vào trong túi, chàng thấy lát khoai tây được nấu với ít nước sốt đỏ. “Vậy thì anh ta cứ vẹo. Anh ta phải nên tự mình vào giường”

Vincent cười thầm, sau đó há hốc khi Bastien lấy ra 1 miếng khoai tây và cắn vào một miếng thận trọng. “Anh đang làm cái gì vậy hả?”

“Thử vài miếng khoai tây” chàng phát biểu khi nhai giòn tan khoái trá và ép nó quanh trong miệng để có thể lấy hết được hương vị của nó. Không tệ chút nào cả. Chàng không nhớ có bất kì thứ gì giống thế này vào lần cuối chàng bận tâm đến thức ăn.

“Chúa tôi” em họ chàng thở hết hơi.

“Chuyện gì?” Bastien nhìn vào câu hỏi

“Anh đang ăn” Vincent nhìn chằm chằm sững sốt, sau đó thêm vào, “Đồ ăn. Anh chắc chắn là đang yêu”

Bastien nuốt xuống, và ngoác ra một tròng cười rên rĩ. “Đang yêu không giống như đang có thai, Vincent. Chúng ta không ăn khi chúng ta đang yêu”

“Mọi người trong chúng ta mà em biết thì khi yêu đều bắt đầu ăn trở lại,” em họ chàng nói không lay chuyển.

Bastien suy nghĩ khi chàng nuốt xuống, sau đó cắn rộp một miếng khoai tây khác trong miệng. Lissianna đã ăn. Chàng không chắc về Etienne, nhưng chàng biết Lucern đang ăn trở lại. Chàng nhai chậm chạp, nhưng sau đó chàng lắc đầu để buộc mình thư giãn. Chàng chỉ mới gặp người phụ nữ này hôm nay. Chàng không thể yêu ngay được. Sâu sắc mà nói có lẽ là thích chứ không phải là yêu. Và hai miếng khoai tây không thật sự dịch thành “ăn” được _ ít nhất, là không phải trong tâm nguyện của chàng.

“Nói về chuyện thức ăn, lần cuối anh thật sự ăn là khi nào?”

Không có che giấu vẻ ngạc nhiên trong câu hỏi của mình. Bastien biết Vincent không có ý nói chuyện đi sẵn, trừ việc đơn giản là tiêu thụ máu. Và thật nhiều ngạc nhiên cho chàng, Bastien đột nhiên nhận ra rằng chàng đã không làm việc đó từ sáng nay. Chàng đã bắt đầu cảm thấy cần máu trong khi chờ máy bay của Terri tại sân bay, nhưng chàng đã không nghĩ về nó từ khi cô ấy ôm chầm lấy chàng. Chàng quá xao lãng bởi mọi thứ khác đang diễn ra. Bastien từ chối thậm chí nghĩ rằng sự xao nhãng của chàng là do độc nhất mình Terri gây ra. Nhiều việc xảy ra từ lúc đó: Vincent xuất hiện, người giúp việc nghỉ làm, Kate đến với đồng nghiệp, sau đó bỏ đi với Lucern. Nhiều thứ, chàng đảm bảo với mình.

Thật không may rằng điều đó không giải thích được lí do, giờ những thứ đó đã ổn, chàng vẫn không cảm thấy bất kì một khao khát riêng nào cho máu. Có lẽ chàng chỉ cần nhìn hay thật sự ngửi thấy chất đó sẽ khuấy lên sự thèm muốn của chàng. Không nghi ngờ gì, cuối cùng chàng về phòng mình và lấy ra một túi máu từ tủ lạnh đặt trong giường của chàng, cơn đói của chàng đã trở lại.

Bastien đóng túi khoai tây, nhét nó vào với phần thức ăn còn lại, và mang hết chúng vào nhà bếp. Đó là khi chàng bỏ cái túi vào tủ lạnh trống rỗng chàng nhớ ra Terri nói rằng nhà bếp trống không chẳng có gì ngoài bình trà, một cái tách, và những túi trà. Chàng đóng cửa tủ lạnh và mở một hay hai cái tủ chạn bếp. Bà Houlihan đã có một căn hộ nhỏ của riêng bà đằng sau căn hộ chàng với một cái bếp và mọi thứ, và chàng không nghi ngờ gì trong một phút rằng những cái chạn bếp này chứa đầy thức ăn và đĩa và bất kì thứ gì khác trang bị cho một nhà bếp tốt. Tuy nhiên cái này, đã hoàn toàn trống không.

Chàng nên thật sự thấy rằng nó được lấp đầy, Bastien quyết định vậy. Như vậy, không có thứ gì để cho Terri vào buổi sáng ngoại trừ trà Và bánh mì kẹp lạnh ngắt, chàng nghĩ vậy, đóng tủ bếp và lôi tờ ghi chú từ trong túi.

Chàng làm một bảng ghi chú khi rời khỏi phòng và bắt đầu đến sảnh vào phòng ngủ chính. Chàng sẽ cho thư kí làm nhiệm vụ này_ khi chàng gọi đến văn phòng vào thứ Hai nói về chuyện bà Houlihan, và về việc chàng nghỉ làm một thời gian. Cô ta sẽ thuê ai đó cần thiết và làm cho chạn bếp và tủ lạnh của chàng chất đầy mọi thứ vào lúc bọn họ quay về từ bảo tang ngày hôm đó. Trong lúc này, chàng chỉ phải dẫn Terri ra ngoài ăn. Đó không là vấn đề gì, khi có cả tấn nhà hàng ở NewYork.

“Huýt sáo và mỉm cười nữa. Đó cũng là những dấu hiệu của một người đang yêu”

Bastien liếc nhìn quanh và thấy Vincent lãnh đạm tựa vào cửa phòng của Lucern. Em họ chàng đứng, chân chéo qua mắt cá, tay chéo lên ngực, quan sát chàng với vẻ chằm chọc hài hước.

“Anh không có huýt sáo”

“Có, anh có”

Bastien không bận tâm từ chối lần nữa. Sự thực, chàng *có thể* đã huýt sáo khi đi lên sảnh lớn; chàng không chắc. Nếu thế, đó là hành động vô thức. Chàng nghĩ chàng có thể đã mỉm cười hơn. Đó là có khả năng vậy. Chàng đã cảm thấy hạnh phúc, sau cùng; nhưng chàng không thể nào đã làm cả hai. “Không ai có thể cười và huýt gió cùng lúc” chàng cãi lại.

“Anh bắt đầu cười lúc ở hành lang, sau đó bắt đầu huýt sáo khoảng nửa dọc hành lang. Anh cũng khua leng keng những đồng xu trong túi quần,” Vincent báo với chàng. “Một hành động của người đàn ông đang yêu hạnh phúc và may mắn cổ điển”

“Làm thế quái nào mà em biết được?” Bastien hỏi bức tức.

“Em là một diễn viên” Vincent nói với cái nhún vai. “Nhận biết những dấu hiệu của cảm xúc được thể hiện ra bên ngoài là công việc của em. Em không thể diễn như một người đang yêu được nếu em không biết một người đang yêu hành động như thế nào. Và anh, anh họ yêu quý, đang thể hiện những dấu hiệu cổ điển đầu tiên của một người đang yêu”

“Anh chỉ mới gặp cô ấy hôm nay” Bastien phản đối

“Hmm. Tình yêu là điều ngớ ngẩn và thường đánh rất mạnh và nhanh. Như anh biết đấy thôi” Vincent nói một mình. “Hơn nữa, em nói đang rơi vào lưới tình_ chứ không phải là đã yêu”

Với nhần nhủ đó, hắn quay đi và bước vào phòng của Lucern, bỏ Bastien một mình trong hành lang. Chàng quy cho Josephine khi hắn nói “Như anh đã biết rồi đấy”. Vincent và Bastien là bạn thân vào thời điểm chàng gặp và phải lòng với cô. Vinny chứng kiến nỗi đau của Bastien khi Josephine từ chối chàng và gọi chàng là quái vật. Mãi đến lúc đó, Bastien mới bị cuốn vào vòng xoáy của xã hội và thời gian hoang dại mà thế giới loài người đã mang lại cho chàng. Đó là sau khi cô ấy làm tan vỡ trái tim chàng đã làm chàng mất đi hứng thú với mọi thứ và đắm chìm vào việc kinh doanh của gia đình chàng. Chàng làm việc cật lực để tích lũy tiền bạc mãi từ đó. Tiền là nền tảng của đời chàng; nó không bao giờ làm bạn thất vọng hay phán xét bạn; và tiền không bao giờ từ chối.

Thật không may, tình bạn thân thiết với Vincent đã là một trong những thứ Bastien đã để rơi bên đường trong quyết tâm chôn vùi mình vào yêu cầu của việc kinh doanh. Chàng đã không thật sự nhận ra sự vắng mặt của nó cho đến tối nay. Sự trêu chọc của em họ chàng và sự phớt lờ tối nay đã nhắc nhở chàng về những điều chàng đã bỏ lỡ 300 năm qua hay nhiều hơn. Chàng đã bỏ lỡ nhiều thứ. Đây là thời điểm để đền bù cho nó, nhưng cẩn thận. Bastien không còn khao khát muốn trái tim mình bị tan vỡ lần nữa.

Chương V

“Hôm nay là ngày đẹp trời phải không?” Terri hỏi, hít vào một hơi thở sâu cái không khí NewYork hôi hám như thể nó là thuốc tiên.

Bastien gật đầu đồng ý, thậm chí cố gắng không nhăn mặt. “Đẹp”

“Mặt trời thì tỏa nắng. Chim thì ca hát. Tôi yêu mùa xuân”

Cô nghe như một nhân vật trong phim Disney, chàng bức mình nghĩ. Tiếp đến cô hát lên một bài hát. Một ca khúc về mặt trời.

“Mặt trời” Bastien lăm bằm cái từ như thể nó là một lời nguyên rủa. Thế nào mà chàng quên mất về mặt trời? Chàng là một con ma cà rồng tàn bạo! Và hơn thế chàng còn có 1 kế hoạch và mời Terri đi ra ngoài chơi nơi mà chàng có thể trải qua cả ngày lang thang ngoài trời. Và ánh mặt trời trải rộng mênh mông. Đó là một ngày mùa xuân tươi đẹp, một ngày mùa xuân đầy nắng và nóng không điển hình. Bastien sẽ thậm chí không ngạc nhiên khi nghe rằng có người tắm nắng cả ngày trong thành phố, và da họ bị ăn sống bởi tia nắng mặt trời. Cũng như chàng. Sự khác biệt duy nhất là cơ thể chàng phải làm việc quá sức để tiếp tục sửa chữa và bổ sung cho chính nó. Chàng giống những người khác, da hắc sẽ bị lão hóa trong 1 phút. Thay cho cơ thể chàng sẽ bị khử nước trong một giây.

“Ngay từ đầu, trong khi Bastien có ý định đóng gói một thùng lạnh chứa đầy máu để mang theo trong suốt chuyến đi này, thì chàng, người đàn ông vô cùng tỉ mỉ, đã quên mất phải làm thế. Chàng cho rằng, việc này không tạo nên nhiều sự khác biệt gì mấy. Chàng khó có thể khi đi lòng vòng, với túi máu trên tay như những người khác thông thường mang theo một chai nước. Bastien đã hình dung rằng chàng sẽ chỉ lẩn trốn một chút để bổ sung thật nhiều chất lỏng cần thiết cho chàng sử dụng với tốc độ cực nhanh có thể, nhưng giờ chàng đã ở đây rồi, chàng nhìn thấy thật là khó để làm vậy. Chàng sẽ không muốn để Terri lại một mình với những người xinh quanh hiện giờ.

“Bastien?” Terri hỏi, gọi chàng trở lại thoát khỏi suy nghĩ. “Anh định đứng ở cái bàn này cả ngày à?”

Chàng nhăn nhó. Cái bàn này tại chợ trời đặc biệt này có một mái hiên bằng vải bạt, và chàng đã đứng bên dưới nó trong nhiều phút. Đây là cái lều duy nhất mà có tấm bạt che, nhưng chàng không thể đứng đây mãi. Chàng phải dừng cảm đương đầu với mặt trời lần nữa dù sớm hay muộn gì, nếu chỉ là để về nhà. Và chàng cho rằng đó sẽ là điều thông minh nhất để làm, nhưng chàng thật sự, thật sự không muốn kết thúc chuyến đi chơi này quá sớm thế.

Bastien đã thức dậy lúc 6:00 sáng nay và háo hức nhảy vào vòi sen, tâm trí của chàng để vào cả ngày phía trước. Chàng đã tìm thấy chính mình huyết sáo khi chàng tắm rửa và mặc quần áo, sau đó làm theo cách của mình ra đến phòng khách và nhận thấy Chris Keyes vẫn còn trên ghế, nhưng đã tỉnh và trông có vẻ nhàu nhĩ và đau khổ. Nó dường như là người biên tập đã phải chịu đựng một đêm thất thường trên ghế sofa, thức dậy và ngủ gật, sau đó thức dậy một lần nữa, không thể làm bất cứ điều gì khác kể từ khi anh ta đã không biết phòng nào mà anh ta được bố trí cho và sẽ có rắc rối khi đi đến đó một mình cách gì đi nữa.

Bastien đã nghe với chút ít quan tâm đến người đàn ông dông dài về cái đêm nhọc nhằn của mình, cho đến khi chàng nghe anh ta đề cập đến

việc Terri đã đi lấy một ly nước từ nhà bếp để anh ta có thể uống một viên thuốc giảm đau khác. Để người biên tập lại một mình trong phòng khách, chàng ngay lập tức thẳng đến nhà bếp. Terri đang rửa cái tách mà cô đã rót nước vào đêm hôm trước. Trong khi cô rót nước ngọt vào nó, Bastien đã hỏi cô ấy về việc tham dự vào một vài chợ trời với chàng và ngạc nhiên khi chàng cảm thấy lo lắng như thế nào. Nó không dừng lại cho đến khi cô ấy quay đôi mắt sáng, và đầy quan tâm của mình đến nhìn chàng và nói với chàng cô rất muốn đi mới làm chàng cảm thấy mình thư giãn.

Đảm bảo với cô rằng chàng muốn đưa cô ấy ra để ăn sáng trước khi họ đi bất cứ nơi nào, Bastien xin lỗi cho mình. Sau đó chàng cho thang máy xuống tầng có đặt văn phòng của Argenenau, và nhanh chóng đã viết lên một danh sách các hướng dẫn cho thư ký của mình tìm thấy khi cô ấy đến vào hôm thứ Hai. Chàng đã không muốn quên việc cô phải để ý tìm ra nếu có bất kỳ người thân nào mà bà Houlihan có thể đã đi đến trong thành phố, hoặc sắp xếp cho nhà bếp của mình đồ ăn chất đầy, và bảo cô hủy bỏ bất kỳ cuộc họp kinh doanh nào dự kiến có trên lịch vào tuần tới. Sau khi thiết lập các ghi chú trên bàn của mình, chàng trở về căn hộ penthouse và được thông báo bằng một tiếng thở dài của Chris Keyes rằng Terri đã đi vào phòng cô để tắm và thay đồ.

Bastien đã ở trong tâm trạng tốt như vậy khi chàng dự tính cho cả ngày phía trước, chàng có chút thương hại cho người biên tập viên và giúp anh ta đến cái phòng giữa phòng của Vincent đã chiếm và cái của Terri. Chàng thậm chí đứng nhìn người đàn ông vào phòng tắm, kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài trong khi anh ta thấy nhu cầu gì của mình, sau đó đã giúp anh ta ra và đỡ anh ta lên giường. Chàng đã trao cho Chris cái điều khiển từ xa cho cái màn hình tivi trên tường đối diện với cái giường, và hứa sẽ có một người nào đó mang bữa ăn đến. Sau đó, Bastien lấy cái túi thể dục đầy quần áo, mà chàng đã lấy được vào đêm hôm trước và đặt nó trên giường bên cạnh anh ta, trong vòng với tay dễ dàng lấy được nếu người biên tập có cần lấy nó.

Sau khi thực hiện tất cả những gì chàng có thể cho Chris tại thời điểm đó _hoặc tất cả những gì chàng sẵn lòng làm_ chàng đi ra khỏi phòng khách và thấy Terri mặc quần áo và sẵn sàng để đi. Tất cả các suy nghĩ khác của chàng đã bị xóa khỏi tâm trí khi nhìn thấy khuôn mặt vui mừng hạnh phúc cô và khi cô hỏi xem họ có đón được một chiếc taxi New York thực sự, khi họ đến đó hay không, rằng cô có thể cầm cò xuống như cô đã nhìn thấy việc đó trên truyền hình, Bastien đã nói có. Sự phấn khích của cô và niềm vui thích khi họ đã thẳng tiến ra ngoài và đi xuống khu trung tâm thành phố trong chiếc xe taxi mà cô gần cò đã mang chàng đi theo ngay lên chiếc xe đó cho đến khi họ bước ra khỏi chiếc xe và chàng mới nhận thức được mặt trời đang vui vẻ chiếu xuống đầu mình. Đó là khi Bastien nhận ra chàng đã quên mất chuyện máu. Chàng không thể tin rằng chàng đã quá bất cẩn như vậy. Chàng là một thằng ngốc! Và đó là điều ngu xuẩn để làm hỏng cả ngày. Chàng không thể tiếp tục đi bộ xung quanh đây trong nhiệt độ này với ánh nắng mặt trời sẽ giết chết chàng.

Có lẽ nó sẽ giúp đỡ nếu chàng đã mua một chiếc mũ mềm lớn và một cái áo dài tay từ một gian lều hay gì đó. Bastien nhăn mặt. Chàng có thể cũng mua một cái mũi của anh hề và đôi giày nhẹ nữa. Ngày hôm nay không diễn ra như chàng mong đợi chút nào cả.

“Bastien?” Terri đã đột ngột ở bên cạnh, vẻ quan tâm hiện trên khuôn mặt cô. “Anh trông

có vẻ như bị ... bệnh. Anh cảm thấy tất cả đều tốt chứ?"

"Vâng, Tôi_ chỉ là nóng quá và mặt trời", cuối cùng chàng nói. Chàng không ngạc nhiên khi chàng nhìn như bị bệnh. Họ đã ở bên ngoài được hai giờ đồng hồ, và chàng đã thực sự bắt đầu cảm thấy nó.

"Tôi nghĩ rằng tôi có thể nghỉ ngơi một chút", chàng thừa nhận, và thầm thở dài vì mối quan tâm trên khuôn mặt của cô. Bây giờ cô chắc nghĩ rằng chàng là một số anh chàng đáng thương ốm yếu, những người không thể có đủ sức cho một cuộc đi bộ.

"Nếu anh thích". Cô cau mày. "Anh thực sự cảm thấy không khỏe, đúng không?"

"Không, tôi chỉ_ " Chàng thở dài. "Tôi quên mất mặt trời, tôi có một chút dị ứng với nó."

"Oh!" Cô có vẻ nhẹ nhõm. "Vâng, tại sao anh lại không chịu nói sớm?"

"Tôi quên mất," Bastien cho biết. Sau đó, chàng nhận ra nó nghe ngu ngốc làm sao. Chàng khó mà quên được việc chàng dị ứng với mặt trời. Sau đó, một ý nghĩ chợt đến, và chàng nói thêm, "Nó không phải thực sự là một điều thường xuyên đối với tôi. Tôi chỉ dùng một số thuốc làm cho tôi bị cảm quang".

"Oh." Một cái gì đó rung rinh trong biểu hiện của Terri trước khi cái nhìn của cô trượt trên chàng với mối quan tâm. "Chồng tôi cũng đã dùng thuốc mà đã gây ra điều đó với anh ấy".

"Nó không có gì nghiêm trọng," Bastien bảo cô ấy. "Tuy nhiên, thuốc đã làm cho tôi phản ứng với ánh sáng mặt trời, và tôi

không nghĩ về chuyện ấy cho đến khi tôi ngoài này_ Cô đang làm gì vậy?" Chàng ngắt ngang lời mình để hỏi cô khi cô kéo chàng ra khỏi bóng râm và bắt đầu kéo chàng đi dọc theo đường phố.

"Chúng ta đang đưa anh ra khỏi ánh nắng mặt trời. Anh đã nên nói là anh bị dị ứng. Tôi đã hiểu."

Tạm dừng ở góc đường, cô liếc nhìn giao thông qua lại, phát hiện ra một chiếc xe taxi đến gần, và bước ra khỏi lề đường. Vẫy một tay giống như người chuyên nghiệp, như thể cô đã sống ở New York cả cuộc đời của cô, Terri bước trở lại vào lề đường khi taxi nháy đèn của nó từ từ hãm lại và trượt đến một điểm dừng trước mặt họ.

"Đến đâu?" người tài xế hỏi ngay khi họ bước vào trong.

Terri liếc nhìn Bastien "Tôi không biết địa chỉ của anh"

Bastien ngần ngừ. Chàng nhận ra là không muốn kết thúc chuyến đi chơi của bọn họ. Chàng chỉ muốn chuyển sang bên trong nhà.

"Có thích đi đến Macy không?" chàng hỏi "Nó không rẻ bằng chợ trời, nhưng vẫn còn rẻ hơn ở Anh"

"Chắc rồi" cô cười tươi.

"Có một số người không biết cách cư xử" Terri lẩm bẩm. Cô nhìn 1 cách ghê tởm khi một bà khách hàng già rít lên vào mặt người tính tiền không may đã gây ra những sai lầm không mong muốn khi cố gắng để giúp đỡ bà ta. Người khách hàng muốn trả lại một cái máy nướng bánh

mì, nhưng không có một phiếu bán hàng hoặc thậm chí cái hộp của cái máy nướng bánh mì mang đến. Khi nhân viên thu ngân xin lỗi giải thích rằng cô không thể cho qua việc trả lại như nó đã được làm, đó là chính sách của công ty, người phụ nữ đã đi, và vẫn còn làm như vậy. Có phải là bà ta trông giống như một tên trộm? Bà ta rít lên. Bà đã mua món hàng với sự tin tưởng và dự kiến sẽ được đối xử tốt hơn so với được đối như thế này ở Macy và vẫn vẫn như thế. Terri đã nhận thấy nó gần như đau khổ khi nhìn cảnh ấy. Các nhân viên thu ngân không đáng phải chịu chỉ trích như vậy, và phát ốm vì cảnh tượng ấy Terri quay lại nhìn thấy Bastien vừa xem vừa cau mày.

“Tôi tự hỏi, khu nhà vệ sinh ở đâu” cô thì thầm, liếc nhìn xung quanh các cửa hàng bận rộn. Bastien chăm chú nhìn xuống cô ấy. “Tôi biết,” chàng tuyên bố. “Lối này”.

Chàng ra hiệu theo hướng mà họ đang đến, và Terri bước ngay bên cạnh chàng. Bastien dẫn cô đến thang máy. Họ lên tầng trên sau đó quẹo phải và đi bộ một quãng nhỏ.

“Thẳng đến cái hội trường đó” chàng nói về giúp đỡ “Tôi sẽ chờ cô ở đây khi cô ra”

Gật đầu, Terri bước theo hướng dẫn của chàng. Cánh cửa phòng của phụ nữ đã được mở, và Terri bước vào trong và gần như rên to khi nhìn thấy cả hàng dài những người mua hàng chờ đến lượt mình tại các quầy hàng. Kích thước của các hàng làm nản chí, và thực sự khá khó hiểu đối với Terri, và cho đến khi cô phát hiện cái bảng hiệu và nhận ra rằng một nửa trong số các phòng tắm đã được đóng cửa để dọn dẹp.

Không phải rằng cô may mắn chứ? Cô nghĩ. Cái số của cô luôn là rất tệ. Không có gì cho nó ngoại trừ việc chờ đợi. Cô chỉ mong Bastien là người kiên nhẫn.

Bên ngoài Bastien tựa vào vách tường, vòng tay trước ngực, chân chàng để ngay mắt cá chân, và sẵn sàng chờ đợi. Phụ nữ luôn ở mãi trong nhà vệ sinh. Chàng học được điều đó cách đây rất lâu rồi. Thật ra là, ba trăm và lẻ một năm trước. Đó là điều mà chẳng bao giờ thay đổi theo năm tháng, và thực tế đó vẫn còn làm chàng bối rối. Họ làm gì trong đấy trong tất cả ngần ấy thời gian? Chàng đã hỏi mẹ chàng và Lissianna cùng một câu hỏi này rất nhiều lần hàng thế kỉ, nhưng họ không bao giờ cho chàng câu trả lời hài lòng.

Có lẽ, Terri sẽ là trường hợp ngoại lệ cho quy tắc này. Không phải là chàng phiền lòng việc chờ đợi. Trong khi nó là một phao cứu trợ để được ra khỏi ánh nắng mặt trời, một thỏa thuận tốt về thiệt hại gây ra, và chàng cảm thấy kinh khủng. Một túi hoặc hai của máu có thể là cứu trợ đáng hoan nghênh. Đầu chàng đập thành thịch và cơ thể của chàng bị chuột rút từ tình trạng đó.

Hai phụ nữ đã rẽ vào góc và đi ngang qua chàng, trò chuyện vui vẻ khi họ đi về phía phòng nữ. Và đó là một điều khác nữa. Phụ nữ thường đến thăm các phòng tắm từng cặp. Tất cả những điều đó là về cái gì?

Tiếng lách tách của đôi giày kéo ánh nhìn của chàng đến bên trái khi một khách hàng người phụ nữ đã hô hào vào người bán hàng tội nghiệp tầng dưới bước đến gần cái góc trong tầm nhìn của chàng. Bà ta có khuôn mặt nghiêm nghị và bủn xỉn, một viên thuốc đắng cũ. Bà ta là loại người Bastien luôn thích cắn trong quá khứ_ trở lại khi hút máu người sống là cần thiết.

Bastien luôn có khuynh hướng cần người chàng không ưa. Nó chỉ là làm giảm tội lỗi hơn là cần con mồi là người dễ thương và tốt đẹp và không nghi ngờ gì. Chàng thường chọn người là tội phạm, hoặc là loại ích kỷ, nhưng loại bủn xỉn hẹp hòi luôn là lựa chọn yêu thích của chàng. Bastien đã có niềm vui thích tuyệt vời khi bỏ lại kẻ bắn thủ cộc cần ấy cảm giác yếu ớt và lo lắng.

Chàng mỉm cười một cách hài lòng khi bà già cộc cần đó bước đến ngang bên cạnh chàng, và nhận được một nụ cười khinh bỉ cho nỗi khổ của chàng.Ồ, vâng_ bà ta là loại chàng sẽ vui thích làm nhục. Trong quá khứ, khi lấy máu của họ, chàng thường thừa cơ hội đặt suy nghĩ vào trong đầu những kẻ bắn thủ này rằng họ nên tử tế hơn với những người xung quanh, điều mà luôn để lại cho chàng cảm giác hài lòng. Có cảm giác hầu như chàng đang cho thế giới một ân huệ khi hút máu bọn đó.

Bastien bất động khi bà ta đi qua chàng và chàng bắt được cái mùi tỏa ra của bà. Máu_ ngọt ngào và hung hăng. Chàng cảm thấy thôi thúc mãnh liệt, và cố phớt lờ chúng bằng cách suy nghĩ về nhóm máu của bà. Bà là người bị đái đường, chàng nhận ra nhờ mùi của bà ta. Và bà là một người bị đái đường mà không biết mình bị, hay là không quan tâm đến vấn đề ấy gì đó. Chàng đoán ra sau cùng. Chàng cũng đoán rằng bà có một vết thương hở ở đâu đó, nếu không mùi sẽ không quá mạnh như vậy.

Chàng nhìn bà ta bước qua đại sảnh và biến mất sau cánh cửa phòng vệ sinh. Tuy nhiên, một lát sau, bà hành quân trở ra. Và hành quân là từ duy nhất để chỉ việc đó; người phụ nữ này rõ ràng là trên đường ra mặt trận.

“Nếu cậu chờ ai đó, cậu có thể chờ lâu đấy” bà thông báo cho chàng với sự giận dữ gần như hân hoan. “Họ có một nửa số phòng bị đóng để chùi rửa, bỏ lại một dãy dài lối bạch. Những người đàn bà ngu ngốc! Họ nên than phiền, giống như tôi đang lên kế hoạch làm đây. Dịch vụ đã từng là quan trọng”

Vài người không hạnh phúc trừ khi họ có điều gì đó để chê bai, Bastien nghĩ với tiếng thở dài. Chàng hoàn toàn có thể cho thế giới một ân huệ bằng việc cần bà ta, nếu chàng vẫn còn là một người hút máu.

Một mùi hương ngọt ngào của máu xộc lên đánh chàng lần nữa khi bà ta đi qua. Lúc này, nó còn mạnh hơn, có thể chỉ có một nghĩa là vết thương hở miệng nằm bên phía này của bà. Mùi hương tập trung gây ra một nỗi khổ tập trung, và Bastien thêm muốn nó gấp rưỡi. Chàng thật sự cần máu. Chàng nên tránh xa mặt trời. Chàng là một tên ngốc và điều chàng e sợ nhiều nhất là về việc không chỉ phá hủy chuyến đi chơi quanh chợ trời mà còn là cả ngày còn lại. Chàng dự định phải quay về nhà thật sớm để chàng có thể ăn. Nhiệm vụ này sẽ chỉ mất khoảng độ vài phút, nhưng chuyến đi chơi của bọn họ dĩ nhiên là bị hủy hoại.

“Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Bastien liếc nhìn lên thấy bà già chăm chăm nhìn chàng vẻ kinh tởm.

“Bạn là cái gì, một trong số những con nghiện thuốc à?” bà ta hỏi, và lại có một ẩn ý vui mừng trong những lời của bà ta. Bà ta đang tận hưởng ý nghĩ rằng chàng đang phải chịu đau khổ.

Bastien thật sự ao ước việc được phép cắn; chàng nhìn bà ta với thái độ vẻ như tuyên án. Nhưng kiếm ăn vẫn được phép nếu trong trường hợp khẩn cấp, chàng nhắc nhở mình. Và đánh giá những câu thúc chàng đang phải chịu, chàng cũng đang dần đến một tình huống khẩn cấp. Chàng thẳng người chậm chạp và tặng cho bà già lập dị một nụ cười quyến rũ.

Terri thở dài nhẹ nhõm khi cô đóng cánh cửa buồng sau lưng cô. Bastien có lẽ cho rằng cô đã trốn ra khỏi phòng vệ sinh bằng cửa sổ và chạy khỏi đó hay thứ gì đó đúng như vậy. Nếu cô không phải đã đi vệ sinh quá lâu như vậy, và sợ mất dấu cô trong dòng người, cô nên quay ra và giải thích điều gì mà mất thời gian như vậy. Cô lẽ ra nên bảo chàng đi mua sắm, có thể là đi uống café và cô sẽ gặp chàng ở nơi nào đó trong nửa tiếng nữa.

Cô lẽ ra nên xuất phát vào đúng thời gian dự tính, tuy nhiên, Terri nghĩ khi cô chú tâm đến công việc, sau đó rời buồng. Cô tông cửa chạy ra, tay cô vẫn còn chút ẩm ướt do rửa tay khi cô vội vã ra khỏi nhà vệ sinh và hướng lên hội trường tiến đến nơi Bastien kiên nhẫn tựa vào vách.

“Tôi xin lỗi” cô thốt ra khi đến bên chàng. “Bọn họ đã _”

“Lau chùi nhà vệ sinh và đã khóa một nửa số buồng” Bastien xoa dịu kết thúc cho cô. “Vâng, tôi biết. Một người khách khác đã nói với tôi. Không sao đâu. Không phải lỗi của cô”

“Ồ,” Terri thả lỏng, vui mừng khi biết chàng không bỏ đi và tự hỏi điều gì làm cho cô có thể làm trong thời gian này, và rằng chàng đã dường như không giận về việc chờ đợi. “Được, tôi đã nhanh nhất có thể rồi”

“Tôi chắc là như thế. Chúng ta đi chứ?”

Gật đầu, Terri bước bên cạnh chàng quay ra lại khu bán hàng. Cô nhìn Bastien tò mò khi họ bước đi, tự hỏi có gì đó khác lạ, nhưng mang chàng ra khỏi ánh mặt trời đã đem lại một vài tiến triển.

“Anh cảm thấy có chút tốt hơn chứ?” Cô hỏi

“Một chút,” chàng thừa nhận. “Chưa trở lại như bình thường, nhưng tôi tiến bộ rất nhiều”

“Tốt.” Terri mỉm cười với chàng. “Có lẽ một chút thời gian tránh xa mặt trời là hoàn toàn đúng đắn cho anh”

“Đúng thế và một chút bữa trưa nữa,” chàng đồng ý.

Cô nhìn chàng ngạc nhiên. “Anh đã đi lòng vòng và ăn chút gì đó trong khi tôi trong nhà vệ sinh nữ à?”

“Cái gì?” Chàng nhìn cô sắc bén khi họ bước đến thang máy cuốn xuống.

“Anh nói là *một chút* bữa trưa,” cô chỉ ra

“Ồ.” Chàng lỏng người trở lại. “Ý tôi là giờ đi ăn trưa nữa. Tôi nói nhầm”

“Ồ.” Cô gật đầu “Chúng ta có thể đi bây giờ nếu anh thích”

“Hãy đi mua sắm vòng quanh trước đã” chàng đề nghị khi họ đến được tầng 1. “ Vẫn chưa hoàn toàn là trưa, và chúng ta giờ đang ở Macy. Chúng ta cũng có thể đi mua sắm một chút. Sau đó chúng ta nghỉ ngơi ăn trưa và quyết định xem chúng ta muốn đi đâu tiếp theo”

“Okay.” Terri lơ đãng đồng ý, chân cô chậm chậm khi họ đi qua người thu ngân người đã bị nhấc móc thật nhức nhối trước đó. Người khách hàng bủn xỉn vẫn còn ở đó, nhưng toàn bộ thái độ đã thay đổi. Bà ta mỉm cười xin lỗi và vỗ về nhẹ nhàng tay của cô gái.

“Tôi xin lỗi,cô gái. Tôi không biết tôi đã nghĩ gì, đã đối xử với cô như thế. Tôi không nên trông mong cô phá luật vì tôi, và thật sự_ tôi thậm chí không có cái thùng đựng của cái máy nướng bánh đó, phải không? Hãy tha lỗi cho cư xử của tôi trước đó,”người phụ nữ này nói.

Mày Terri nhướn cao. “Oa,” cô thầm thì. “Thật là trở hăn thái độ”

“Hmmm” Bastien chỉ nhún vai. “Bà ta chắc phải đã có một thái độ xem xét”

“Được, không ai cần làm vậy nhiều như bà ấy, nhưng nó vẫn khá ngạc nhiên. Tôi hẳn sẽ không tin rằng ai đó có thể thay đổi thái độ của họ nhanh chóng như vậy nếu tôi không thấy nó”

“Cuộc sống đầy những ngạc nhiên,” chàng nói ôn tồn, sau đó mỉm cười với cô. “Vậy thì, cô muốn bắt đầu đi đâu? Quần áo phụ nữ? Nữ trang? Nước hoa?”

“ Anh đang mệt mỏi à?”

“Không.” Bastien nhìn Terri và nặn một nụ cười vì lợi ích của cô. Thật sự, chàng đã kiệt sức. Bà già đáng ghét mà chàng đã ăn qua loa vội vàng đó dễ chịu chút ít cho cơn đói của chàng, nhưng không phải đã giải quyết được tất cả cơn đói, và chàng vẫn còn đang chịu đựng. Chàng có thể dùng lít máu nữa hay hơn, nhưng không có cơ hội lấy chúng. Và không có ai dường như là nạn nhân hợp lý của chàng.

Bastien nhớ lại mỉm cười với mình. Chàng thích thú thay đổi thái độ của bà già đó. Bà ta đã vui vẻ hơn nhiều sau khi chàng kết thúc với bà. Dĩ nhiên, đó chỉ là phân xử tạm thời, nhưng ít nhất cũng giúp ích được người bán hàng trong cửa hàng. Có lẽ cô ấy sẽ không về nhà hôm nay mà ghét công việc của mình, hay cộng đồng và nói rộng ra là cả thế giới.

“Ồ, nhìn kìa! Victoria’ Secret.” Terri dừng bước và đơn giản nhìn vào mặt trước cửa hàng với vẻ vui thích.

Bastien mỉm cười với biểu hiện hầu như đáng kính sợ của cô. Phụ nữ quá dễ làm hài lòng. Sau khi mua sắm tại Macy họ đã ăn trưa trong một cửa hàng bán đồ ăn ngon nho nhỏ, chàng chọc chọc vào món bánh sandwich gà mà họ cùng gọi trong khi cô thì huyền thuyên và ngẫu nhiên cái của mình. Thức ăn thật sự mùi vị cũng tạm được_ khá ngon thì đúng_ nhưng sau nhiều năm không ăn uống, chàng đã không còn bụng dạ cho một số lượng lớn như thế. Sau bữa trưa họ đi dạo thơ thẩn, lánh vào một cửa hàng bán DVD nhạc giảm giá. Terri rất giỏi tránh vào khu vực râm mát cho chàng khỏi ánh mặt trời. Giờ họ đứng dưới bóng mát của một trong nhiều giàn giáo công trình mà dường như lấp đầy trong thành phố, và cô há hốc nhìn vào cửa hàng bên kia đường có những manơcanh bán khỏa thân bên trong cửa sổ.

“Chúng ta nên đi đến đó” Bastien đề nghị

“Vâng” cô thở không ra. Nhiều phụ nữ sẽ nhặng xị lên rằng chàng, một người đàn ông, sẽ khó mà có bất kì hứng thú nào về chuyện ghé vào cửa hàng quần áo ngủ cho phụ nữ. Sau đó họ sẽ nói, “Được thôi,” như thể rằng thật sự miễn cưỡng kéo chàng vào, mặc dù sự thật là họ muốn đi muốn chết. Terri không phiền chuyện đó. Cô muốn đi vào; chàng đã đề nghị cô nên làm thế, và cô đã đồng ý. Hết chuyện. Thật tuyệt vời.

“Đi nào” Nắm khủy tay cô, chàng hối thúc cô đến góc đường khi bảng hiệu cho người đi bộ bắt đầu nhấp nháy. Họ xô đẩy hối hả băng qua đường, tiến đến bên phía đối diện và lánh vào Victoria’s Secret chỉ vừa khi đèn đỏ bật lên.

Terri ngừng lại bên trong cái cửa, ánh nhìn của cô lơ lửng nhanh qua tất cả mọi thứ. Nước hoa và thang máy cuốn ở phía trung tâm, và tơ lụa với đăng ten ở khắp nơi khác. Bastien có thể hầu như hình dung ra tâm trí cô đang hoạt động làm việc như thế nào để tìm ra nơi đến trước. Trái, phải, lên? Cô bước qua trái. Một di chuyển logic, chàng im lặng chấp thuận. Nó cho phép họ làm việc với cửa hàng thời trang theo chiều kim đồng hồ.

Người bán hàng đầu tiên họ vượt qua rất thân thiện. Cô ta chào họ vui vẻ và đề nghị họ tiếp cận cô nếu họ có bất kì câu hỏi gì, sau đó cô rời khỏi bọn họ. Terri di chuyển qua khu vực quần áo ngủ, ồ và à lên kinh ngạc nhìn chúng, và cuối cùng họ đã đi vòng quanh cửa hàng để bước lên thang máy và tầng hai thì đầy quần lót và áo ngực.

“Tôi có thể giúp gì cô không?” người phụ nữ khác xuất hiện hỏi

Terri gạt bỏ qua cái quần lót đăng ten màu tím xinh xinh cô nhìn thấy và mỉm cười. Cô bán hàng khá xinh và mỏng dính như người mẫu đang nhìn cô theo cách hạ cố. “Không, cảm ơn” cô nói. “Tôi chỉ xem thôi”

“Hmm.” Người phụ nữ bĩu môi và nhìn cô như thể cô là miếng thịt chó.

Bastien đã tiến xa ra một bên, cố tránh xa lối đi. Chàng nhận thấy rằng Terri dường như vụt bay chuyền càn, lúc chỗ này chỗ kia, và hiếm dừng lại. Chàng nhận thấy rằng đó là nếu chàng theo cô quá sát, chàng dừng việc đi bên cạnh hay lẽo đẽo theo sau để mà tránh ra khỏi đường đi khi cô xoay tròn và đổi hướng. Di chuyển đó có thể khá đột ngột, như mắt cô liên tục không đổi lướt qua các khu vực đằng trước, và nếu có nhìn thứ gì đập vào mắt cô, cô tất tưởi chạy đến đó. Nếu không, cô đổi chiều sang hướng khác, hoặc quay lại. Nó chỉ làm dễ dàng hơn cho cô một khoảng không để vận động. Nhưng giờ Bastien tiến lên, bản năng bảo vệ của chàng xuất hiện tại chỗ. Người bán hàng này rõ ràng không ấn tượng với ăn mặc của Terri, cô mặc quần jean và áo thun tay ngắn.

“Chúng tôi sẽ ghé nếu chúng tôi cần giúp gì,” chàng nói, thu hút ánh mắt của người phụ nữ và toàn bộ chú ý của cô ta.

Thái độ của cô ta thay đổi trong một nhịp tim đập, môi cô ta hết bĩu và trở thành nụ cười ấm áp. “Được, xin chào”

Người bán hàng nói như thể vấp vào một kho báu đáng yêu trong cửa hàng của cô ta. Bastien cố không nhăn mặt. Chàng là người đẹp trai, và phụ nữ hay chú ý đến chàng, nhưng chàng đã thấy cách đôi mắt của người phụ nữ này lướt từ mặt chàng đến cái đồng hồ đắt tiền mà chàng đeo, rồi đến chiếc nhẫn riêng của gia đình Argeneau với chữ A khắc bằng kim cương. Cô ta đã ngửi thấy mùi tiền, và thích cái mùi đó.

Bastien liếc nhìn Terri để xem cô phản ứng thế nào, và chỉ thấy rằng cô bỏ đi và giờ đang ngắm nghía một cái áo ngực bằng sa tanh màu đen khá xinh mà trông hoàn toàn phù hợp 1 cách đáng yêu với cô. Ít nhất, nó cũng là thế trong suy nghĩ mà chàng hình dung trong đầu. Quên về người bán hàng, chàng tiến đến sau Terri.

“Cái đó thật dễ thương”

“Vâng, đúng thế,” cô đồng ý với một nụ cười toe

“Có một cái quần lót đi kèm với nó” Người bán hàng đã theo sau, và giờ cô ta trở nên không thể hữu ích hơn. Bước qua họ cô ta quay lại với nhiều cặp. “Xem này. Tôi là cỡ nhỏ. Cô hẳn là cỡ....gì nhỉ?” Cô liếc nhìn xuống để xem xét Terri. “Cỡ XL?” cô đề nghị một cách ngây thơ. Sau đó quay sang Bastien và thêm vào với một giọng khô khan, “Tôi có thể mặc làm mẫu cái này cho anh”

Bastien đã phải cắn môi khi mắt của Terri gần như nháy ra khỏi đầu cô. Cô đỏ mặt, sau đó dường như trở nên cực kì bình tĩnh. Giọng cô thật tử tế khi cô nói. “Nó không cần thiết đâu, tôi chắc chắn. Và không, tôi không mặc cỡ XL. Nhưng không cảm thấy tệ vì có độ sai lệch. Đó là ngực” cô nói huých tẹt. “Chu cấp tốt tiền bạc có thể là điều kinh khủng. Người ta thường có ấn tượng đầu tiên rằng cô phóng khoáng khắp nơi” Ánh nhìn của cô rơi nhanh lên người phụ nữ hầu như có bộ ngực bằng phẳng, và cô nhận xét, “Cô thật may mắn là cô không có gì cả để có thể gây ra rắc rối như thế”

Trong khi người bán hàng suýt nghẹt thở vì điều đó, Terri nói thêm, “Đừng lo, dù vậy, có thêm chút kinh nghiệm trong sự nghiệp và tôi chắc cô sẽ nắm bắt được kích cỡ của khách hàng một cách hợp lý”

Bastien nhe răng cười với người bán hàng qua đầu của Terri, thưởng thức sự khó chịu của người phụ nữ ấy. Chàng nghĩ Terri cần sự bảo vệ à? Rõ ràng là không hề.

Terri quay sang chàng và nói, “Tôi nghĩ, giờ tôi đã đi mua sắm đủ rồi. Còn kem lạnh thì thế nào?” Cô không chờ câu trả lời, mà dậm chân hướng đến thang máy đi thật nhanh.

“Cô xử lý chuyện đó thật đẹp” Bastien nói khi chàng đuổi kịp cô

“Tôi là con chó cái” Terri đáp lời. “Và nửa đường đi mua kem cho mình. Tôi đang cảm thấy kinh khủng cho cách cư xử tồi tệ của mình”

Chàng nhìn chăm chăm cô ngây ra. Đây là suy nghĩ của cô rằng mình trở thành chó cái ư? Và cô cảm thấy tệ sau cái cách mà người bán hàng đã cư xử với cô ư? Nếu thế, vậy thì dường như Terri cần bảo vệ. Khởi cô ấy, Bastien chắc chắn khẳng định. Cô giải quyết người phụ nữ với đẳng cấp và có nhiều tử tế hơn hầu hết mọi người có thể làm. Những người khác hẳn sẽ nổi khùng, hay chỉ đơn giản bối rối. Một số người khác có thể sẽ phàn nàn với người quản lý và cô ta sẽ bị sa thải. Terri đã chỉ cho cô một cái bỏ bác bỏ nhẹ nhàng. Và cô cảm thấy tệ vì điều đó! Thật không thể tin được.

Chương VI

Terri bước ra khỏi vòi sen khi điện thoại bắt đầu đổ chuông. Chộp lấy khăn tắm khỏi cái giá treo, cô quấn nó quanh mình và chạy ra phòng ngủ và cái điện thoại trên cái bàn cạnh giường ngủ.

“Alô?” cô nói thở không ra hơi, thả người ngồi xuống trên cái gờ của cái ghế phụ của chiếc giường.

“Terri?”

“Kate!” Cô ngồi thẳng dậy, một nụ cười vẽ cong đôi môi cô. Cô rất vui mừng khi chị họ gọi. Cô đã biết rằng Lucern đã gọi và nói chuyện với Bastien vào tối thứ Sáu để đảm bảo với chàng rằng họ đã đến California an toàn, nhưng Terri có chút buồn ngủ lúc ấy và bỏ lỡ cơ hội của cô để được nói chuyện với Kate. Giờ là sáng thứ Hai, và là lần đầu cả Kate và Lucern đều gọi lại cho tận đến khi Terri biết.

“Hội nghị thế nào rồi?”

“Mọi thứ ổn cả,” chị họ của cô đảm bảo cô, thêm vào vẻ xin lỗi, “Chị rất tiếc về điều này. Em đã bay cả quãng đường và bỏ thời gian với chị và giúp cho đám cưới, và chị...”

“Đừng lo về chuyện đó,” Terri ngắt lời. “Nó đều suôn sẻ. Em hiểu cả. Hơn nữa, Bastien đã

dắt em đi vòng thành phố và cho em thời gian vui vẻ, vậy nên nó_”

“Cái gì?” Kate nói. “Chị xin lỗi, Terri, nhưng em mới nói là Bastien đã dắt em đi lòng vòng thành phố và cho em khoảng thời gian vui vẻ?”

“Vâng.” Lúng túng khó hiểu cho phản ứng của cô, Terri nghe một giọng đàn ông là của Lucern, cô hình dung ra_ quát ầm lên ở phía xa. Sau đó Kate hẳn phải bật điện thoại lại, bởi vì tất cả những gì Terri có thể nghe là một chút xúu cuộc đối thoại bị bóp nghẹt.

“Xin lỗi.” Cuối cùng cô xin lỗi, nói rõ lại vào điện thoại. Sau đó cô hỏi bằng giọng thờ ơ, “Vây, Bastien đã cho em khoảng thời gian vui về *như thế nào?*”

“Như thế nào á?” Terri rơi trở lại nằm trên giường. Cô nhìn chăm chăm vào tấm bạt trên đầu. “Được rồi, thứ Bảy anh ấy dắt em ra ngoài ăn sáng, sau đó đi dạo vòng quanh chợ trời. Bọn em đi thơ thẩn một vài nơi 1 chút, sau đó_”

“Chợ trời?” Kate ngắt ngang không tin. “Ý em là *ngoài trời*, chợ trời ở ngoài giữa trời phải không?”

“Vâng. Em đã hiểu chuyện chị biết về sự nhạy cảm với ánh sáng của anh ấy, vậy_gây ra bởi loại thuốc mà anh ấy đang dùng phải không?”

Có một khoảng ngừng từ cuối đầu dây bên kia. “Vâng. Chị đã biết về sự nhạy cảm ánh sáng của cậu ấy”

Đó là chính nó. Không lời giải thích đó là loại thuốc gì, hay thuốc uống đó để trị bệnh gì. Terri có một hy vọng ngắn chị họ của cô sẽ làm sáng tỏ cho cô. Thất vọng, cô buộc mình tiếp tục. “Dù sao đi nữa, mặt trời đã tác động anh ấy sau cái chợ trời thứ hai_thôi được, em thật sự nghĩ là nó đã tác động đến anh ấy suốt cái đầu tiên, nhưng anh chỉ chấp nhận điều đó và giải thích về hoàn cảnh của anh ở cái chợ thứ hai thôi. Cuối cùng anh ấy cũng làm vậy, chúng em bắt taxi đến khu thương mại Macy và chuyển sang mua sắm trong nhà. Điều mà rất vui,” cô nhanh chóng thêm vào. “Chúng em hầu như lướt qua các shop và nói chuyện rồi ăn. Đó thật là dễ thương và thỏa mái. Sau đó chúng em quay về lại đây, thay đồ và ra ngoài ăn tối. Anh ấy khẳng định anh đã hoàn toàn hồi phục lúc ăn tối xong, và đề nghị dẫn em đi xem phim, nhưng em nhận ra rằng anh ta vẫn còn không ăn được nhiều và nghĩ anh có thể vẫn còn cảm thấy chút vất vả, vì thế em khẳng định em đã kiệt sức vì đi bộ cả ngày và có thể phải chịu đựng việc đi chậm lại. Vì thế chúng em ở nhà”

Terri ngừng và ngẩng đầu khi Kate cho phép mình có một cuộc nói chuyện bị bóp nghẹt khác với Lucern ở đầu bên kia. Nó nghe như cô đang truyền đạt lại chi tiết của ngày thứ Bảy của Terri.

“Chị xin lỗi.” Chị họ cô trở lại, nghe như thở không nổi. “Còn Chủ Nhật thì sao? Hai người có làm gì vào Chủ Nhật không?”

“Ồ...ờ...thôi được, có” Terri thú nhận, sau đó thở dài và giải thích lướt qua. “Chúng em bắt đầu hơi muộn vào chủ nhật. Bastien phải đi xuống văn phòng của anh ấy và làm một số công việc, cho nên bọn em ra ngoài ăn nửa buổi khi anh ấy quay lại. Có một số giống như duyệt binh diễn ra khi bọn em ra khỏi nhà hàng, vì thế chúng em đứng dưới tấm che của cửa hàng để nhìn. Sau đó chúng em đi đến vài hội chợ đường phố. Em không chắc là chúng em nên làm thế, cái

mà với hoàn cảnh của anh ấy và tất cả, nhưng đó là một ngày u ám và anh mặc một cái áo sơ-mi tay dài và cái mũ và cái kính, và..." Cô bật cười khi nhớ lại. Chàng trông có vẻ hơi dằn trong bộ đồ đó. Chàng nhắc cô về Người Vô Hình, cố phủ các miếng vá lên bộ da không tồn tại để che giấu thực trạng, hoặc như là một ngôi sao chơi trò trốn tìm với công chúng. Nó vẫn không phải là lỗi lầm của chàng, và họ đã cực kì vui vẻ tại hội chợ đường phố.

"Sau đó bọn em ăn một ít đồ ăn nhanh Trung Quốc và mang về ăn với Chris," cô kết thúc, sau đó thêm, "Nói đến Chris, Katie, anh ta không chấp nhận chuyện cái chân gãy tốt lắm. Anh ta buồn chán kinh khủng và rên rĩ. Hay là, anh ta có luôn rên rĩ không?"

"Ồ, ai mà quan tâm đến Chris làm gì!" chị họ của cô thiếu kiên nhẫn la lên. "Kể với chị em và Bastien đã làm gì khác nữa đi"

"Katie!" Terri bật cười to

"Ồ, em biết ý chị là gì mà. Anh ta sẽ ổn. Và đàn ông luôn rên rĩ khi bị thương hay bị đau. Giờ, hãy kể cho chị em đã làm gì khác nữa vào Chủ Nhật"

"Được rồi, đó là về chuyện ấy. Chúng em ăn đồ ăn Trung Quốc, và xem vài bộ phim thuê về. Nó thật hay và thỏa mái. Bastien là một chủ nhà quyến rũ"

"Vâng, cậu ấy có thể thật quyến rũ." Tiếng cười trong giọng Kate thật rõ. "Giờ cậu ta đâu?"

"Ở văn phòng Argeneau"

"Không, cậu ta không ở đó," Kate nói nhanh chóng. "Chị đã gọi đến đó trước và không có ai trả lời. Thậm chí cả thư kí của cậu ấy, Meredith, cũng không ở đó. Nhưng vậy thì, cô ấy sẽ không đến trong 1 giờ nữa, chị không nghĩ"

"Anh ấy hẳn phải đang trên đường trở lại đây," Terri xác định. "Anh ấy chỉ xuống để đưa cho Meredith một số chỉ dẫn cho ngày hôm nay. Chúng em dự định đi nhà bảo tàng"

"Cái gì?" Kate khóc lên "Vào ngày làm việc à?"

"Khi em thức dậy sáng nay, anh ấy nói anh có lịch họp công việc trong ngày, nhưng người tham dự quan trọng đã hủy bỏ và làm lại cuộc họp khác, vì thế anh ấy nghĩ anh sẽ đi nhà bảo tàng. Anh ấy mời em đi chung," cô giải thích, xoắn lấy dây điện thoại quanh ngón tay. Tin tức của cô được theo sau tức thì bởi một cuộc nói chuyện bị bóp nghẹt khác ở đầu bên kia, nhưng lúc này cái tay hay bất kì cái gì mà Kate dùng để che điện thoại, hẳn là đã bị trượt ra, bởi vì Terri nghe Lucern cầu nhàu và nói gì nghe như "... nó chắc chắn là người tham dự quan trọng mà đã hủy bỏ cuộc họp đó." Sau đó điện thoại đã bị che lại hết sức, và Terri không thể đoán ra phần còn lại.

Để dây điện thoại gỡ ra khỏi ngón tay, cô di chuyển qua bên cạnh trên giường và lấy bàn tay để không kéo cái chăn bông bên dưới cô, cũng là cái chăn giống cái mà đã đắp cô khi cô thức dậy vào buổi sáng thứ Bảy. Terri đã nhận ra nó là từ giường của Bastien trong phòng

ngủ chính, và biết rằng chàng chắc là đã mang cô vào giường và lấy nó đắp cho cô. Chàng chưa hỏi lấy nó lại, và cô không nghĩ là trả nó lại. Sự thật, cô đã khá miễn cưỡng muốn làm điều đó. Mùi của nó thật tốt.

Mỉm cười, cô giấu mũi vào tấm chăn và hít lấy mùi hương bám trên đó. Cái chăn bông vẫn còn mùi của Bastien, cái mùi mà cô thích. Terri quyết phải hỏi chàng loại nước hoa mà chàng dùng. Có lẽ cô sẽ mua nó làm quà cho một ai đó vào một ngày nào đó.

“Terri?”

“Vâng.” Cô xoay trở và ngồi thẳng lên trên giường vẻ có lỗi, bối rối mặc dù sự thật là Kate không thể nào thấy được những gì cô đang làm.

“Em thật là may đấy. Bastien là người tuyệt vời. Thông minh, chăm chỉ, dễ thương và là quý ông hoàn hảo, cậu ấy sẽ_”

“Kate” Terri ngắt lời. “Chúng em sẽ đến nhà bảo tàng. Nó không nhất thiết là một cuộc hẹn hò. Người đàn ông chỉ tỏ ra là một chủ nhà tốt cho đến khi em trở về”

“Ừ-hử” Chị họ cô nghe có vẻ không bị thuyết phục. “Vui vẻ nhé. Chị biết em sẽ thế. Và bảo cậu ta bọn chị gửi lời chào. Bọn chị sẽ gọi lại vào vài ngày tới để xem sự lãng mạn tiến triển thế nào”

“Không có sự lãng mạn nào đâu mà tiến triển!” Terri phản kháng. Nhưng cô đang nói với không khí. Kate đã gác máy. Terri nhìn vào ống nghe trong tay với chút mất tinh thần. Lạy Chúa, cô nghĩ nhột nhột, Kate và Lucern có bị mất trí không vậy? Cô và Bastien chỉ là đến nhà bảo tàng, nhưng cả hai người đó cho rằng đó là tương đương với một chuyện lãng mạn. Gì, cô chỉ hy vọng người đó không bao giờ mời cô ra ngoài cho một cuộc hẹn thật sự. Kate và Lucern sẽ nghĩ bọn họ tốt để kết hôn.

Lắc đầu, Terri bỏ ống nghe và nằm lại giường. Cô phải mặc quần áo và chỉnh lại tóc tai. Cô đã được yêu cầu sẵn sàng chuẩn bị để đi trong 15 phút.

“Ồ, nhìn này!”

Bastien mỉm cười khi Terri xô tới vật triển lãm tiếp theo: một tác phẩm bằng men sứ, bạc, mạ bạc và vàng ròng.

“Hòm đựng thánh tích chứa Thập Giá (Staurotheke)*, cuối thế kỷ thứ 8, đầu thế kỷ thứ 9 đế quốc La Mã” cô đọc to khi chàng đuổi kịp cô. Cô dừng lại, nghiêng đầu sang trái, rồi sang phải, và nheo mắt trước khi tuyên bố, “Nó thật sự xấu, há? Trông như một cái thuộc trường phái Picasso vậy”

Bastien liếc nhìn mảnh vật và gật đầu. Chàng phải đồng ý, nó trông khá giống kiểu trường

phái của Picasso. Không vì Terri nhìn thấy chàng gật đầu; cô đã chú ý đến mẫu trưng bày tiếp theo trong căn phòng và nhào đến với cái khác “Ồ, nhìn này!”

Cười lặng lẽ, Bastien theo sau. Mẫu tiếp theo là chiếc hộp có hình con ngựa nhỏ cao khoảng 7 hay 8 inch, và rộng cũng gần thế.

“Thánh tích Bursa**, đầu những năm 900, Bắc Ý, Xương, mạ đồng, gỗ,” cô đọc cho chàng, sau đó thở dài. Khi cô liếc ngang nhìn nó, lúc này cô không lùi lại, mà tựa gần hơn và đi chậm chậm vòng quanh cái lồng kính của nó. “Nhìn vào chi tiết,” cô nói với nỗi kính sợ khi cô đi vòng ra phía trước. “Tôi không thể tin được họ đã có thể làm một tác phẩm mỏng manh như thế vào thời đó. Nó chắc phải mất cả đời cho một người nào đó có thể làm cái này”

“Vâng,” Bastien đồng tình, bước gần hơn để nhìn vật thể với sự hứng thú mới mẻ.

“Ồ, chúa_”

Bastien quay lại ngạc nhiên khi điệp khúc quen thuộc bị cắt ngắn. Cô đang nhìn chăm chăm mất tinh thần vào chàng. Trước khi chàng có thể hỏi chuyện gì xảy ra, cô thốt lên, “Tôi xin lỗi. Tôi có lẽ đã làm anh hoảng lên, kéo anh đi quanh đây thế này. Tôi_”

“Không có gì,” chàng trấn an cô. “ Tôi cũng thích thế. Và sự nhiệt tình của cô làm tôi càng thích hơn.”

“Thật không?” Cô có vẻ không tin tưởng

“Thật mà,” chàng đảm bảo, tay chàng tự nguyện đưa đến bắt lấy tay cô và bóp chặt lại cam đoan. Và đó là thật; chàng không thể nghĩ đến một người đồng hành thú vị hơn để cùng đi đến nhà bảo tàng. Sự phấn khích của Terri và nỗi kính sợ của cô không chỉ là một sự đối đãi để nhìn, mà còn là bệnh nhiễm trùng. Chúng là những cảm giác Bastien chưa từng trải qua trong thời gian dài. Nó cũng tương tự thế tại chợ trời và hội chợ đường phố. Sự thú vị của cô về những cái đơn giản nhất, tiếng cười của cô và sự thích thú trong mỗi chuyến đi chơi, đã cọ xát vào chàng, cộng thêm cho niềm vui thích của chàng.

Terri mỉm cười với chàng, sau đó cái nhìn của cô chìm xuống đôi tay họ quấn vào nhau. Một chút ửng đỏ như cánh hoa hồng trên đôi gò má cô.

Bastien có một thói thúc đột ngột là ép tới và hôn cô, nhưng họ đang ở giữa khu vựcThiên chúa giáo thời Trung cổ, và nó chỉ không giống như là nơi để hôn. Vì thế chàng thả tay cô ra và nhìn đến mẫu trưng bày tiếp theo. “Ồ, nhìn này” chàng trêu nhẹ. “Một thánh tích khác”

Terri cười toe, sau đó chuyển đến cái lồng kính tiếp đó. Chẳng bao lâu sự e thẹn của cô biến mất và cô lại kêu la khi nhìn thấy một bức tượng chỗ này hay một bức tranh chỗ khác.

Bastien theo sau cô, thường thức phản ứng của cô nhiều như là những mẫu vật triển lãm. Vào lúc họ quyết định dừng 1, lại và tìm thứ gì đó để ăn và uống, chàng đã đi đến kết luận rằng phụ nữ là một tác phẩm nghệ thuật về chính cô. Những hưởng ứng và vui vẻ của cô không hề

giả tạo và thật tự nhiên, điều đó thật lòi cuốn để ngắm. Cô là một bảo vật như bất kì một mẫu nào ở đây. Cô là kho báu mà chàng đã may mắn bắt được trên đường đi của mình.

“Bên ngoài thật dễ thương. Tại sao chúng ta không mang nó ra ngoài và ăn trong bóng râm nhỉ?” Terri đề nghị khi người thu ngân đưa lại tiền thừa. Cô khẳng khái đòi trả tiền, và rút ra nhanh hơn Bastien. Chàng ngờ rằng hầu hết phụ nữ hẳn sẽ bằng lòng để chàng thanh toán mọi hóa đơn. Terri không phải hầu hết các phụ nữ. Cô không quan trọng rằng chàng giàu và có thể chi trả dễ dàng những gì cô không thể; cô muốn đóng góp.

“Nghe như một kế hoạch,” chàng đồng ý, và lấy ly dầu trơn tuột khỏi cái khay, để lại cô mang cái bánh sandwich khi họ trên đường bước ra khỏi quán ăn nhỏ.

“Tôi không thể tin là đã quá giờ cơm trưa,” cô nhận xét khi họ ngồi xuống bậc thang bằng đá chạy dọc theo mặt trước của nhà bảo tàng. “Buổi sáng qua nhanh quá”

“Vâng,” Bastien lăm bắm, nửa tập trung vào bánh sandwich khi chàng mở bao ra, nửa tập trung vào một quý ông lớn tuổi ngồi trên bậc thang bằng đá bên cạnh họ. Gã này có 1 túi bánh mì trong tay. Khi Bastien ăn, chàng nhìn người đàn ông mở túi và lấy một vài miếng bánh mì ra, bẻ nó ra và tung lên cho những con chim đang nhanh chóng bay đến nhặt. Chẳng bao lâu thì hoàn toàn tùm đến một đàn các loại chim quanh đến. Chim nhỏ, chim lớn_ Bastien không biết hết tên của chúng, nhưng chàng nhận ra giống chim cổ đỏ, bồ câu và sẻ xám***. Bọn chim bồ câu hình như là chim hung hăng hơn cả trong đám đó, và chàng nghiêm chỉnh quan sát chúng bắt đầu chụm lại, tham lam mổ vào những vụn bánh mì mà người đàn ông quăng ra. Nó trở nên rõ ràng đó là một thói quen đều đặn, khi những con chim lì lợm hơn bắt đầu chộp lấy bánh mì ngay trên tay người đó và thậm chí mổ vào ông ta để lấy chúng.

“Tôi thật sự thích nhà bảo tàng. Cảm ơn đã mang tôi theo.” Terri nói.

Bastien liếc về phía cô nhận thấy cô đang nhìn quá trình cho ăn và thích thú cũng nhiều như chàng, mặc dù chàng cho rằng đó là vì một lí do khác biệt. Chàng không thích những con vật hung hăng đó lấy thức ăn như thế nào, và đang quan sát những con chim khác quyết định rằng những cái bánh sandwich chàng và Terri cầm cũng được dâng tặng. Chàng lo rằng nếu chúng làm thế, những con bồ câu có thể cũng sẽ giành lấy cho chúng. Tuy nhiên, Terri dường như chỉ thích thú vô tư với cảnh tượng đó, không nhớ đến mối nguy có thể xảy ra.

Chàng định cảnh báo cô, nhưng không muốn làm hỏng sự hứng thú của cô, vì thế Bastien chỉ ngồi gần đến bờ rìa vài inch để chàng có thể chặn được bất kì mối nguy khả dĩ nào. “Tôi rất mừng vì cô thích nó. Tôi cũng vậy”

Cô mỉm cười nhẹ, sau đó nhắc ly dầu để uống 1 ngụm

“Chân cô cảm thấy thế nào?” chàng hỏi. Họ đã đi bộ trong bảo tàng hơn 4 tiếng.

“Chúng tốt” cô trả lời nhanh chóng

Có lẽ là quá nhanh, chàng nghĩ và chàng cố trượt vào tâm trí của cô để đọc sự thật. Đó là lần đầu tiên chàng nghĩ đến làm thế từ khi trở về nhà với bữa tối và nhận thấy cô đang ngủ, nhưng lần này dường như có một lý do tốt hơn để thử. Họ đang trong sự tiến triển tốt từ khi thức dậy, và chàng không muốn làm tổn hại cô.

Sau khi trải qua hầu như cả đêm ngồi nói chuyện và cười. Bastien đã ngủ đến tận 7 giờ sáng nay. Chàng và Terri dường như chưa bao giờ hết thứ để nói với nhau và đã thức khuya và khuya hơn vào mỗi tối trong vài ngày vừa qua. Tối qua, họ nấn ná lâu trong phòng khách cho đến 3 giờ sáng. Đúng ra, chàng hẳn phải kiệt sức khi thức dậy chỉ sau 4 tiếng ngủ, nhưng đó không phải trường hợp của chàng; Bastien nhảy khỏi giường đầy tràn năng lượng và hăm hở cho ngày đến và tìm Terri.

Một chuyến đi nhanh qua khu vực chính của căn hộ chứng minh rằng cô vẫn chưa thức giấc, vì thế Bastien nguệch ngoạc một tờ ghi chú giải thích về nơi chàng đang ở, phòng khi cô thức dậy mà chàng đi khỏi. Sau đó chàng thẳng tiến xuống văn phòng Argeneau để đảm bảo không có gì phải lo trước khi họ đi.

Khi chàng trở lại căn hộ, Terri đã dậy và sẵn sàng và trông có vẻ tươi tỉnh và vui vẻ và không có ảnh hưởng gì từ sự thiếu ngủ hơn là chàng. Cô cũng tắm sạch sẽ, mặc quần áo chỉnh tề, và rõ ràng đã sẵn sàng cho chuyến đi chơi. Bastien dắt cô đến Stage Deli để ăn sáng, và nhìn cô ăn với một sự nhiệt tình mà luôn làm chàng ngạc nhiên trước khi họ đi bộ đến nhà bảo tàng. Họ đã đi bộ mãi từ đó, Terri bay nhảy qua các mẫu trưng bày, Bastien theo sau, sự chú ý của chàng bị xé ra giữa những đồ trong bảo tàng và sự vui thích không dứt của người đồng hành. Tất cả quá bối rối làm chàng không nghĩ đến việc cố đọc hay điều khiển tâm trí cô

“Tôi nhắc đến việc Kate gọi vào sáng nay, khi anh xuống văn phòng chưa?” Terri hỏi

Bastien chớp mắt, xao lãng khỏi nỗ lực trượt vào tâm trí cô. “Không, cô ấy gọi à?” chàng hỏi

“Vâng. Chị ấy dường như ngạc nhiên rằng chúng ta dự định đi bảo tàng. Tôi cho rằng anh không lấy nhiều thời gian của công việc”

“Ờ... không. Tôi có chút nghiệm việc” chàng thú nhận. Đó có lẽ là lời nói nhẹ đi lớn nhất mà một người đàn ông hay 1 ma cà rồng đã từng làm. Công việc, cho đến giờ, tất cả đều là Bastien làm.

Terri gật đầu. “Tôi hy vọng anh không cảm thấy anh phải dẫn tôi đi chơi. Ý tôi là, tôi thích điều này” cô đảm bảo với chàng thật nhanh. “Nhưng tôi không muốn xông bừa vào công việc của anh”

“Cuộc họp của tôi bị hủy,” chàng nhắc cô nhớ, không đề cập rằng chàng là người đã hủy nó. Chàng là người tham gia quan trọng nhất mà không có mặt. Và chàng không có ý có mặt trong cả tuần.

Biểu hiện của cô sáng lên, “Là vậy, đúng không?”

Dường như được xoa dịu, Terri thư giãn và ăn hết cái sandwich của mình. Bastien nhìn, bị thôi miên vào cái miệng cô đang nhai và nuốt xuống. Cô cặp môi đầy đặn và rộng. Chàng tự hỏi nhanh rằng nó sẽ như thế nào nếu hôn chúng. Chúng sẽ cảm thấy thế nào dưới đôi môi của chàng. Liệu nó có mềm mại như nó trông có vẻ thế không.

“Có gì dính trên mặt tôi à?” Terri hỏi, đột nhiên nhận ra Bastien đang nhìn chăm chăm vào mình.

Bastien chớp mắt, hơi ngạc nhiên vì câu hỏi, sau đó thả lỏng tư thế và quay mắt lại với cái sandwich của mình. Cô nhận thấy nó mới chỉ được ăn một nửa, trong khi cái của cô đã hết. Người đàn ông này dường như không ăn nhiều. Chàng thật sự chỉ chấm sơ vào bữa điểm tâm của mình sáng nay. Terri cảm thấy ngượng về sự ngon miệng của mình so với chàng, nhưng cô luôn đói cào ruột vào buổi sáng.

Cô nhìn chàng nhắc miếng sandwich bỏ vào miệng. Chàng cắn và nhai với biểu hiện bối rối. Nó thôi miên cô. “Có gì đó không tốt với cái sandwich của anh à?”

“Cái gì?” ánh nhìn chàng di chuyển trở lại cô. “Ồ, không. Tôi chỉ ngạc nhiên sao mà nó ngon thế.”

Terri bật cười thành tiếng. Thỉnh thoảng chàng nói những điều thật ngộ nghĩnh. Khi họ đi tham quan khu vực thời Phục Hưng của nhà bảo tàng, chàng đã nói với những kiến thức rộng và có căn cứ về thời kì đó mà làm cô cuối cùng đã hỏi chàng có học môn lịch sử ở trường đại học hay không. Câu hỏi đó dường như làm chàng không thỏa mái, và chàng đã đỏ mặt và lăm bầm rằng chàng đã tham dự một hay hai khóa.

“Cô có anh hay chị em gì không?”

Terri giật mình. Câu hỏi của Bastien dường như làm lộ ra nỗi buồn. “Không. Tôi là con một”

“Ồ, vâng. Tôi nghĩ Kate đã có nhắc một chút về chuyện đó. Cô là con duy nhất của một bà mẹ độc thân”

Terri gật đầu. “Điều đó là một thử thách với mẹ của tôi, nhưng bà là 1 phụ nữ tuyệt vời. Chăm chỉ. Chúng tôi thì thoảng không có nhiều tiền, nhưng luôn có rất nhiều tình cảm.” Cô nghiêng đầu tò mò. “Anh có anh chị khác ngoài Lucern, đúng không? Và anh lớn lên với cả cha lẫn mẹ? Chắc là thật dễ chịu khi có anh chị em”

Bastien khịt khịt mũi. “Đôi khi thôi. Thỉnh thoảng nó là nỗi thống khổ”

“Nhưng anh sẽ không từ bỏ điều đó vì bất cứ lí do gì, tôi bảo đảm” Cô đoán, đọc những ảnh hưởng của chúng trên biểu hiện của chàng

“ Không, tôi sẽ không làm thế.” Chàng thừa nhận. “Mặc dù có một hay hai lần tôi đã nghĩ là tôi có thể”

“Kể cho tôi đi,” cô nài thúc, và lắng nghe với vẻ thích thú khi chàng lướt qua câu chuyện về những trò hề thời thơ ấu. Terri có thể nói là Bastien đang chỉnh sửa câu chuyện mà chàng kể_ có chút ngập ngừng và dừng lại làm cho chàng bị tổn giác_ nhưng cô trở nên quen với điều đó. Họ đã hoàn thành xuất sắc cuộc nói chuyện suốt 3 ngày vừa qua, và cô đã hoàn toàn chắc chắn rằng người này luôn chỉnh sửa hầu hết các câu chuyện mà chàng kể với cô. Terri không thật sự bận tâm, dù vậy, cô thích thú lắng nghe và nói với chàng giống như vậy. Cô thích thú *chàng*.

Cô quan sát cái cách đôi mắt chàng lấp lánh niềm vui được nhớ ra, sau đó nhận thấy cái nhìn của cô gắn vào đôi môi chàng. Chúng cong lên trước trong sự tự ti chế giễu, sau đó là sự thích thú. Terri nhìn chúng chuyển động khi chàng nói, bị thu hút bởi đường nét của chúng, và sự đầy đặn của môi dưới so với môi trên. Và khi chàng nói lan man, cô nhận ra mình tự hỏi điều ấy sẽ thế nào nếu chàng hôn cô.

Cô chớp mắt vì suy nghĩ ấy lướt qua tâm trí, sau đó cô thẳng lên bất ngờ, cả cảnh báo lẫn hoảng hốt giật mình. Terri đã nghĩ rằng Bastien cuốn hút từ cái lần đầu tiên, và rất thú vị để nói chuyện. Cô đã thích 3 ngày vừa qua hết sức, và nhận thấy mình thức dậy đều trông mong vào ngày tiếp theo sẽ mang lại điều gì. Nhưng cô không nhận ra rằng cô đã *bị thu hút* phải thu hút người đàn ông đó. Lạy chúa, cô đã bị rắc rối, Terri nhận ra lơ mơ; sau đó cô trở nên nhận thức được rằng Bastien đang rơi vào im lặng. Cái nhìn của cô bắn thẳng từ đôi môi chàng lên đôi mắt, và mở hơi to với biểu hiện trên mặt chàng.

“Tôi_” cô bắt đầu không tự nhiên, nhưng chàng cắt ngang đột ngột bằng việc giữ lấy khuôn mặt cô trong cả hai tay và kéo cô đến gần. Chàng phủ lên cái miệng mở to của cô bằng miệng của chàng.

Nó đã rất lâu rồi từ khi cô có một nụ hôn dàng hoàng, Terri có một chút bị áp đảo bởi sự xâm nhập đột ngột của cái lưỡi chàng vào miệng của cô. Cô bất động, một sự thôi thúc đáp trả mạnh mẽ xuyên qua tâm trí của cô đi từ bối rối đến mất bình tĩnh. Sau đó sự khoan khoái trượt qua tất cả để tràn vào tâm trí cô, và Terri thư giãn áp vào Bastien, thở một hơi thở gấp vào miệng chàng. Dường như với cô thời điểm mà cô làm điều đó, một tiếng kêu than đột ngột xuất hiện liền sau đó. Họ tách ra, và liếc nhìn vào những con chim giờ đang ầm ĩ vào miếng bánh cuối cùng của người đàn ông lớn tuổi, sau đó thả lỏng và liếc nhìn lại nhau.

“Tôi xin lỗi,” chàng nói, khi ánh mắt của họ gặp nhau

“Anh à?” cô hỏi giọng khàn khàn

“Không”

“Tôi cũng không”

Họ cùng đều im lặng trong giây lát; sau đó Bastien liếc nhìn những con chim tụ tập quanh người đàn ông cho chúng ăn. Túi bánh mì của ông ta đã trống không, nhưng lũ chim vẫn còn đói

Bastien tung phần sandwich còn lại của chàng vào bầy chim, nuốt nước bọt trong cổ họng, và nhìn lại cô. “Hôm nay ở bảo tàng vậy đã đủ cho cô chưa? Chúng ta có thể nữa vào ngày khác để kết thúc chuyến tham quan nếu cô muốn”

Terri ngần ngừ. Sự thật, cô đã đi đủ cho nhà bảo tàng cho một ngày. Chân cô vẫn ổn, nhưng cô không nghĩ là chúng sẽ chịu được lâu hơn. Thêm về chuyện này, nếu cô xem thêm quá nhiều, cô sợ rằng nó sẽ bắt đầu làm suy nghĩ của cô không mạch lạc. Bất động, cô đang ao ước mạo hiểm cả 2 hậu quả hơn là nhìn thấy thời điểm nghỉ giải lao này đi đến kết thúc luôn.

“Chúng ta có thể đi mua sắm một chút” Bastien đề nghị

Terri bừng sáng lên vì lời đề nghị. Chàng không yêu cầu kết thúc chuyến đi chơi của họ, chỉ thay đổi hướng đi, và ý tưởng đi mua sắm nữa thật hấp dẫn. Cô thật sự đã không mua được gì vào thứ Bảy. Họ hầu như chỉ đi mua sắm bằng mắt, nhưng cô muốn mua bán ở đây lúc này. Mọi thứ đắt kinh khủng ở nước Anh. NewYork thì giá cả rẻ hơn so với nó.

“Nghe rất vui_ nếu anh không phiền” cô thêm vào với một mối quan tâm đột ngột. Hầu hết đàn ông thật sự không thích đi mua sắm, và cô không muốn làm Bastien chán vì việc bắt chàng dẫn cô đi vòng quanh các cửa hàng lần thứ hai chỉ trong 3 ngày.

“Tôi thích mua sắm” chàng cam đoan với cô khi bước đi. Chàng nắm tay cô rất tự nhiên khi quay bước. Terri hầu như không nhận thấy. Khi cô nhận ra, cô cắn môi và tránh nhìn chàng. Họ bước xuống bậc thang trước nhà bảo tàng để xuống vỉa hè cho người đi bộ. Cô cảm thấy như mình trở lại là thiếu nữ, hồi hộp và vụng về và lú lẫm đột ngột.

Họ sánh đôi im lặng dọc theo đường phố, Terri liếc nhìn tò mò vào mọi thứ họ đi qua. Đây chỉ là chuyến thứ 3 đến New York của cô. Cho đã thăm Kate trước đây, nhưng sau đó họ trải qua hầu hết thời gian là để nói chuyện, mua sắm ở Village, và lại nói chuyện. Kate và Terri luôn gần gũi một cách riêng biệt, bạn bè nhiều hơn chỉ là chị em họ. Cô mỉm cười vào suy nghĩ kì cục của mình. Cô làm như thể bạn bè là quan trọng hơn họ hàng đối với cô vậy, và trong vài cách thì chúng là thế. Bạn chọn bạn bè của mình, nhưng không thể lựa chọn được người thân. Terri thật may về chuyện ấy hầu hết họ hàng của cô cũng đều là bạn. Gia đình họ tạo ra nhiều điều thú vị, quan tâm, và có dì, cậu và chị em họ. Terri yêu tất cả bọn họ. Có một thứ cô bỏ lỡ trong cuộc sống ở nước Anh: gia đình của cô.

“Em định cư tại Anh như thế nào?” Bastien đột nhiên hỏi, giữ cánh cửa của khu Bloomingdale mở ra cho cô bước vào trong.

Terri suy nghĩ về câu hỏi trong im lặng, và nỗi buồn lan tỏa trong cô. “Em chuyển đến đó khi kết hôn. Chồng em là người Anh”

“Em đã nói là em không kết hôn, nên anh cho rằng cuộc hôn nhân bị hủy bỏ vì li dị hay người chồng chết gì đó” Bastien lặng lẽ nói. “Anh đoán là anh ấy mất”

Terri liếc nhìn chàng ngạc nhiên. “Anh đúng. Nhưng điều gì làm anh nói thế?”

Chàng nhún vai. “Kỉ niệm buồn hẳn sẽ được nhìn thấy em quay trở lại Mỹ. Chỉ những kỉ niệm vui mới giữ em ở nước ngoài khi cái lí do đã đi xa,” chàng giải thích “Hơn nữa, chỉ kẻ ngốc mới từ bỏ 1 kho báu như em”

Terri cảm thấy xúc động máu dồn lên mặt vui sướng vì lời khen, nhưng câu hỏi của chàng và những từ ngữ đã mang lại kí ức đau thương hiện ra trước mắt. Cô hãy còn trẻ khi cô kết hôn và chuyển đến Anh năm sau cái chết của mẹ, chưa tới 20. Ian cũng chỉ lớn hơn vài năm. Trước hết nó dường như là một chuyến phiêu lưu vĩ đại. Anh ấy làm công việc nhà nước; cô tham gia đại học. Bọn họ mua một ngôi nhà tranh nhỏ và nhà hát trong một vài năm... cho đến khi anh được chẩn đoán bị bệnh ung thư gan và bắt đầu một cuộc chiến trong cả cuộc đời của anh, một trận chiến mà anh ấy mất 3 năm sau đó.

Terri chỉ lấy được bằng cử nhân một năm sau khi chẩn đoán. Cô tiếp tục việc học của mình sau đó một ít lâu, nhưng phải từ bỏ nó vào năm cuối của căn bệnh chồng cô mang. Vừa đủ 25 tuổi, Terri đã trở thành góa phụ, được để lại với không nhiều hơn một ngôi nhà tranh nhỏ ẩm cúng và một khoản bảo hiểm nhỏ để sinh sống.

Cô sử dụng tiền bảo hiểm để hoàn thành việc học, tốt nghiệp tiến sĩ đã cho cô một công việc là giáo sư tại trường đại học Leeds. Terri trải qua 5 năm gần đây làm việc chăm chỉ với công việc cô yêu thích, và lấp đầy giờ nghỉ bằng những công việc tình nguyện tại nhà hát cộng đồng. Tất cả những điều đó đã cho phép cô tránh những cảm xúc vương vãi không mong muốn. Trước hết, cô bảo với mình_ và cả những người bạn có thiện chí và họ hàng những người cố gắng đặt cô vào những cuộc hẹn hò_ rằng quá sớm để dính vào với một ai đó khác. Nhưng sau vài năm thậm chí Terri không còn tin vào điều nó. Sự thật là, thậm chí đến giờ ở tuổi 33, cô vẫn sợ phải lại vương vãi.

Terri đã vừa vặn sống sót sau cái chết của mẹ cô. Ian là cái bè giữ lấy cô vào khoảng thời gian tăm tối nhất cuộc đời lúc đó. Anh trai anh Dave, và vợ Dave, Sandi, đã là người nhìn cô vượt qua cái chết của anh ấy. Cô tránh những cảm xúc vương vãi từ lúc đó. Nó dễ dàng hơn là chỉ sống độc thân, vô tình với những cảm giác mà có thể sau này sẽ trở thành tan nát trái tim.

Hoặc như thế Terri luôn nghĩ vậy. Đến giờ, cô ở đây, đi bên cạnh tay trong tay với Bastien, sau khi có một nụ hôn dàng hoàng vào lần đầu tiên sau 10 năm!

Không thật sự nghĩ về nó, Terri trượt tay cô ra, ngừng tại một nơi trưng bày để cầm lấy một cái ví nhỏ màu đen và kiểm tra nó. Cô không thể dừng sự rút lui vật chất ra khỏi Bastien nhiều hơn chút nào cái cô có thể làm về tinh thần. Trạng thái tự vệ của cô đã ngã gục, nhưng nó đứng lên lại và vào vị trí lại lần nữa. Nó vì điều tốt nhất.

Terri không thích nghĩ về mình như một kẻ nhát gan. Cô có thể chịu được tất cả nỗi đau về thể xác mà cuộc sống có thể dọn ra, nhưng nỗi đau về cảm xúc là chuyện khác. Cô cảm thấy thật sâu sắc khi cô yêu mà mất đi nó, dù là sự phản bội hay cái chết, đều là một loại địa ngục mà cô không mong muốn mình lại bị lệ thuộc vào. Và cô giờ rất sợ rằng nếu cô không cẩn thận.

Bastien có thể làm vỡ trái tim cô. Rất dễ dàng yêu chàng. Chàng thông minh, vui tính, ngọt ngào, tử tế và hấp dẫn kinh khủng. Nhưng Terri không thể thấy ai thành công và đẹp trai dữ dội như chàng mà lại bị cuốn hút vào một người tẻ ngắt và già như cô lâu được cả. Cuối cùng chàng sẽ tiến đến với một người phù hợp với chàng hơn. Và, thậm chí là chàng không làm thế đi nữa, chàng không phải là vô địch. Chỉ nghĩ về thuốc mà chàng uống, và cái giá IV trong tủ đồ của chàng, Bastien có thể chết trên tay cô, rồi bỏ cô chống chọi một mình như những người cô đã từng yêu đã làm. Dễ dàng hơn là không yêu chàng ngay từ lần đầu tiên. Cô phải cố giữ cảm xúc của mình tránh xa từ giờ trở đi, Terri quyết định, và ước gì mình đã không đồng ý đi xem kịch và ăn tối vào tối nay khi chàng đề nghị nó vào bữa sáng.

“Lạy Chúa, hai người!” Vincent Argeneau ngừng ngay lối vào há hốc vào các túi Bastien và Terri mang vào căn hộ sau đó một chút trong ngày. “Các người nghĩ các người mua đủ chưa?”

“Em nghĩ vậy,” Terri cười nói, sau đó thêm, “Hầu hết là của Bastien đó”

Khi Vincent cau mày và quay sang nhìn anh họ, Terri lại phá lên cười. Một biểu hiện thất vọng phủ trên mặt của Bastien. Người đàn ông này không đùa khi chàng tuyên bố yêu thích mua sắm. Cô chưa bao giờ thấy bất kì ai, dù là đàn ông hay đàn bà, mua sắm như chàng cả. Thật tốt là chàng là người giàu có, nếu không chàng chắc sẽ bị phá sản. Chàng là con nghiện mua sắm.

“Anh cần vài bộ đồ mặc nhà hơn,” Bastien bào chữa cho mình, không thể che giấu sự bối rối. “Anh thậm chí không có vài cái quần jean, và anh nghĩ đây là lúc anh nên có nó”

“Ờ há” Vincent đi bộ đến nhìn vào cái túi mở để trên cùng. “Anh cảm thấy cần vài bộ đồ mới, phải không?” hẩn hỏi, và cười toe khi Bastien đỏ mặt. Hẩn thêm, “Xem nào, nhiều như em thích gây ra đau khổ cho anh với thôi thúc đột ngột này anh phải ăn mặc theo cách trẻ trung hơn, thỏa mái hơn, không chú ý nhiều để việc thu hút, thư kí của anh khẳng khẳng rằng việc quan trọng anh phải gọi trước giờ nghỉ. Và giờ đã là 5 giờ kém 15 _”

“Cô ta nói là đó là điều quan trọng?” Bastien ngắt lời, đặt túi xuống. “ Anh tốt hơn nên biến ngay xuống văn phòng và xem đó là chuyện gì. Meredith không phóng đại. Nếu cô ấy nói nó quan trọng, nó hầu như hiển nhiên là quan trọng.

“ Chỉ cần để những cái túi ơ đây ngay lối vào, Terri. Anh sẽ mang nó khi anh quay lại” chàng nói thêm khi chàng quay đến nhấn vào nút thang máy. Chàng bước vào thang máy khi cửa mở ra, sau đó quay lại giữ chúng khi chàng hỏi Vincent. “Cô ấy xem nhà bếp chưa?”

“Ồm vâng” em họ chàng đảm bảo với giọng khô khan. “ Cô ấy đã thấy mọi thứ ổn cả. Giờ anh đã có đủ đồ ăn_ không nói đến đĩa_ cho một đội quân nhỏ. Em hy vọng những vị khách của anh ngon miệng. Thật sự, em biết C.K thế. Với một gã gầy trơ xương, anh ta đảm bảo là ăn rất nhiều”

“Anh ta có lẽ chán khóc than và ăn thay cho nó” Terri giả định

Vincent dường như xem xét khả năng đó, sau đấy lắc đầu. “ Na, anh ta đang biên tập vài cuốn sách trước tivi. Có vài loại phim dài kì của Anh cũ đang chiếu lại. Khá là hay, thật đấy”

“Có thể em muốn xem có gì để ăn tạm không, Terri. Bữa tối của chúng ta vẫn chưa được phục vụ cho đến sau vở kịch” Bastien đề nghị ngay khi cửa thang máy bắt đầu đóng lại. “ Anh sẽ trở lại sau vài phút nữa”

“Hmm” Terri lẩm bẩm khi cửa đóng kịch lại. “Em tự hỏi là chuyện gì quan trọng thế”

Vincent nhún vai. “Meredith không nói”

“Được, em đoán chúng ta sẽ tìm ra sớm thôi.” Terri nói thản nhiên. Cô cuối cùng đặt những cái túi cô mang giúp Bastien xuống. “Trong lúc này, em sẽ xem thử món ăn vặt mà anh ấy đề nghị”

“Tôi sẽ đi với cô. Tôi có thể cần vài miếng cho mình” Vincent thông báo và theo cô vào nhà bếp.

Chương VII

“Tôi không hiểu tại sao cái này lại là một vấn đề to tát như vậy” Bastien nói vào điện thoại với sự nhẫn nại ép buộc. Chàng không thể tin rằng cái chuyện quan trọng mà Meredith cần sự chú ý của chàng là gọi cho người bán hoa về việc sắp xếp trình bày trong đám cưới của Kate và Lucern. Chàng cho rằng Kate, với tư cách cô dâu, thì có thể sẽ nghĩ việc này là quan trọng, và chàng hiểu điều đó, nhưng vấn đề trong câu hỏi dường như khá lật vặt đối với chàng. Tuy nhiên người bán hoa, một gã với giọng the thé đáng tiếc và một cái tật nói ngọng không may tương tự, đã hành động như thể đó là một thảm họa nguy hiểm.

“Tôi đã giải thích rồi, Ngài Argeneau,” người bán hoa nói với sự trầm trọng. “ Toàn bộ những cây hoa hồng Sterling của những người trồng hoa chúng tôi đã bị xâm phạm bởi_”

“Vâng, vâng. Đã bị rệp vùng ăn”

“Không phải rệp vùng, thưa ngài,” người bán hoa sửa lại với sự kiên nhẫn cường điệu.” Đó là_”

“Việc đó không quan trọng,” Bastien ngắt lời, sự kiên nhẫn của chàng bắt đầu tuột dần. Người đàn ông đang làm cho chuyện này khó khăn hơn mức cần thiết. Câu trả lời cho tình trạng khó khăn này dường như khá đơn giản. “ Những người trồng hoa hồng của anh đã bỏ đi. Vậy hãy tìm đến những người làm vườn khác.”

Có một chút ngập ngừng nhanh, theo sau bởi một tiếng thở dài đầy chịu đựng. “Ngài Argeneau, một người nào đó không thể chỉ cần hạ xuống vườn ươm địa phương là mua *hàng trăm* đóa hồng Sterling được. Những thứ này là những bông hoa *hiếm*. Chúng phải được cắt trước khi chúng thậm chí hoàn thành việc phát triển”

“Vây thì thay bằng một loại hoa hồng khác vậy,” Bastien đề nghị.

“Hồng Steling là vật trang trí chính giữa bàn của toàn bộ lễ cưới!” Người đàn ông kêu gào lên thảm thiết. “Tất cả các sự sắp đặt và màu sắc đã được chọn để đồng bộ với nó. Một người nào đó không thể chỉ_”

Bastien cau mày, tai chàng căng thẳng khi gã nọ đột ngột rơi vào im lặng. Chàng chắc rằng chàng đã nghe 1 sự chộp lấy trong giọng nói của người bán hoa trước khi gã ngừng nói. Gã này thật sự rầu rĩ. Gã ta chắc phải là một trong những loại người nghệ sỹ giàu cảm xúc, Bastien khẳng định vậy_mặc dù chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc một người bán hoa như là một nghệ sỹ cả. Mặc dù gã này không nghi ngờ gì là có khí chất đó. “Xin chào? Roger, phải không?”

“Roberto,” người đàn ông ngắt nhanh, sau đó nuốt xuống cổ họng. “Tôi xin lỗi. Phụ tá của tôi chỉ đưa cho tôi tờ fax với nhiều tin xấu. Lần này là về những cái bình lớn để đựng trà mà cô Leever đã chọn”

“Sao?” Bastien hỏi thận trọng

“Có một cuộc hỏa hoạn tại nhà máy nơi chúng được sản xuất. Nó gây ra trì hoãn. Những cái bình sẽ không đến đây đúng thời gian cho đám cưới cô ấy”

“Dĩ nhiên chúng sẽ không thể,” Bastien lầm bầm. Chàng ấn một tay qua mái tóc và thở dài. “Xem này, chỉ cần đặt những bông hoa hồng mà có màu gần với cái ban đầu nhất có thể, và sử dụng những bình trà mà giống với kiểu đó nhất và mọi thứ sẽ ổn.” Đó dường như là một giải pháp hợp lý. Chàng nhận thấy dựa vào sự im lặng như đá theo sau đề nghị này rằng người bán hoa không nghĩ như thế.

“Khi nào thì cô Leever trở lại thành phố?” Roberto cuối cùng hỏi

“Tôi không thật chắc chắn,” Bastien thừa nhận. Kate đã không quá rõ ràng vào vấn đề trong cuộc chạy vội vàng để bắt kịp chuyến bay của cô, và chàng không nghĩ ra để hỏi khi Lucern gọi báo cho chàng biết họ đã đến nơi an toàn. Cá nhân mà nói, chàng hầu như hy vọng hai người bọn họ sẽ đi trọn cả 2 tuần cho đến đám cưới luôn. Bastien có chút chắc chắn rằng Kate sẽ lẫn lộn hết thời gian của Terri khi cô quay trở lại, và chàng đã lên kế hoạch để làm việc đó cho bản thân mình rồi.

“Tôi chỉ đơn giản *phải* nói chuyện với cô ấy. Ngài sẽ phải yêu cầu cô ấy gọi cho tôi và cũng phải đưa cho tôi số điện thoại nơi mà cô ấy có thể đến. Những vấn đề này phải được giải quyết ngay giờ, để đảm bảo chúng ta có nguồn cung cấp chúng ta sẽ cần trong tay mà sắp đặt mọi thứ cho nhà thờ và nơi đón khách kịp thời gian.” Đó không phải là một đề nghị, mà là một sự thông báo cấp bách.

Bastien cúi kính vào cái điện thoại, sau đó liếc nhìn đồng hồ trên bàn làm việc của chàng. Giờ này hẳn là giữa trưa ở California. Chàng nghĩ rằng Kate đang ở trong khách sạn của cô lúc này, nhưng chàng cho rằng gọi và tìm hiểu sẽ không là điều gây tổn thương gì.

“Giữ máy” chàng quát vào ống nghe, sau đó đặt người đàn ông vào chế độ chờ. Chàng tiếp đến liên lạc đến bàn làm việc của Meredith, hy vọng cô đã không bỏ về cả đêm nay.

“Vâng, thưa ngài?”

Bastien thở phào nhẹ nhõm. “Kết nối cho tôi đến khách sạn của Kate, Meredith,” chàng ra lệnh. Chàng sau một lát nói thêm “Và cảm ơn vì vẫn chưa bỏ về.

Chàng không chờ xem cô biết Kate ở khách sạn nào hay không; Meredith biết mọi thứ. Hơn nữa, cô đã nói với chàng rằng Kate đã gọi đến văn phòng sớm vào ngày hôm đó để lại số điện thoại liên lạc phòng khi họ cần gặp cô.

“Cô Leever ở đường dây số 2, thưa ngài” Meredith thông báo một lát sau đó,

“Cảm ơn.” Bastien nhấn nút vào đường dây đó, và ngay lập tức được chào bằng giọng lo lắng của Kate.

“Meredith đã nói nhanh với chị về rắc rối. Cô ấy nói em đang nói với Roberto ở một đường dây khác. Em có thể làm 1 cuộc thảo luận bằng điện thoại cho cả 3 chúng ta được không?”

Bastien chớp mắt. Chàng không ngạc nhiên rằng Meredith đã tóm tắt sơ qua cho cô ấy; việc làm đó tiết kiệm cho chàng chút thời gian và rắc rối, điều mà thư kí của chàng làm rất giỏi. Và may thay, để đảm bảo rằng người nào đó sẽ gọi lại cho chàng, Bastien biết người bán hoa đã giải thích vấn đề cho Meredith khi gã gọi lúc sáng sớm nay. Sự ngạc nhiên của chàng là sự hốt hoảng hình như xuất hiện trong giọng nói của Kate. Cô dường như luôn là một người phụ nữ có óc xét đoán hoàn hảo đối với chàng. Kiểu phản ứng này đối với việc mất 1 loại hoa ngu ngốc đó và một cái bình trà ngó ngắn dường như là một chút quá đáng. Có phải cả thế giới phát rồ rồi không? Cảm sốt khi trời quá nóng, chàng nghĩ về thông thái. Đó cũng là lời giải thích hợp lý cho sự bị mê hoặc của chàng với Terri.

“Bastien? Em có thể làm 1 cuộc thảo luận bằng điện thoại cho chúng ta được không?” Kate lặp lại thiếu kiên nhẫn.

“Ờ... vâng,” chàng nói. “Giữ máy” Chàng nhấn vào dây số cần thiết, sau đó nói “Xin chào?”

“Vâng,” vị hôn thê của Lucern nói cùng lúc với giọng the thé của người bán hoa, “Ngài Argeneau?”

“Ồ, Roberto!” Kate hét lên với sự nhẹ nhõm, hình như đã nhận ra giọng của người đàn ông.

Bastien ngồi lại và xoay xoay hai ngón tay cái với nhau khi 2 người kia tiếp tục trạng thái khủng hoảng, cả hai than thở rên rĩ trong phiền muộn về việc mất những bông hồng Sterling, sau đó chuyển sang sự cảm thán khủng khiếp về việc trễ hẹn của những cái bình đựng trà. Họ đồng ý với nhau về tất cả *quá nhiều thứ*. Kinh khủng. Rùng rợn. Thảm thương.

“Bi kịch thảm thương” Bastien đồng ý, chỉ giữ chúng trong suy nghĩ chàng không lắng nghe hay hứng thú gì. Chàng không thực sự nghĩ. Chàng ước họ nhanh lên và ổn định để thảo luận những gì cần phải làm để sửa chữa tổn thất, hơn là lãng phí thời gian than van điều này có thể *phá hủy hoàn toàn nghiêm trọng* đến toàn bộ đám cưới như thế nào.

“Chúa ơi!” Terri há hốc vào những cái tủ nhà bếp bị nhét cứng. Chúng đã đi từ hoàn toàn trống trơn đến ngập tràn trong khoảng thời gian 2 ngày. Bất kì thứ gì và tất cả mọi thứ một con người có thể muốn giờ đã chất đầy các kệ tủ. Nếu không có gì hơn, thư kí của Bastien là người thiếu đạo tể mĩ không nghi ngờ gì, Terri quyết thể khi ánh nhìn của cô lướt lên những hàng dãy đồ ăn được chất và sắp xếp gọn gàng. Giờ đã có quá nhiều, cô không thể quyết định được nên ăn cái gì.

“Anh có cảm thấy thích món gì đặc biệt không, Vincent?” cô hỏi.

“Cô có trên thực đơn không?” hần hỏi

Terri cười to, không cho câu nhận xét là nghiêm túc. Vinny là một diễn viên. Cô không nghi ngờ rằng tán tỉnh là bản chất thứ hai của hần. Hần còn thậm chí không nhận thức ra một chút nào khi hần làm việc đó nữa kia.

Cô đóng cái tủ đầu tiên và mở cái khác, mày cô gấn chặt khi cô nhìn thấy thêm nhiều thức ăn hơn. Cô không bao giờ biết được rằng sự bối rối đó có thể là kết quả của quá nhiều lựa chọn. Nó là thế, mặc dù_ điều này là 1 nỗi đau, bởi vì Terri thậm chí không thật sự đói, nhưng biết cô sẽ bị chết đói từ một nửa của vỏ kịch nếu bây giờ cô không ăn chút gì đó. Nhưng ăn cái gì đây? Vincent rõ ràng không dự định giúp bất kì thứ gì. Có lẽ C.K sẽ có ích hơn.

Đóng tủ lại, Terri mỉm cười lơ đãng với Vincent khi cô đi vòng qua hần và đi trở ra vào phòng khách.

“Anh cảm thấy muốn ăn cái gì?” cô hỏi Chris, người đã ra khỏi phòng của mình và yên vị. Anh ta quay cái nhìn khỏi cái tivi để nhướng cặp lông mày lên có vẻ dò hỏi

“Không có gì. Tôi đầy cứng rồi,” anh ta nói. “ Tôi đã ăn cả ngày nay rồi, từ khi món đồ ăn đầu tiên bắt đầu được chuyển đến”

“Ồ.” Terri chìm xuống trên cái mép của ghế dài bên cạnh anh ta để tính toán vấn đề

“ Nhà bảo tàng thế nào?” C.K lịch sự hỏi sau giây lát

“Thật là vui” cô hoạt bát lên một chút khi nhớ đến nó. “ Họ có rất nhiều đồ hay ho ở đó. Chúng tôi không đi xem hết mọi thứ, dù vậy. Nó rất mênh mông rộng lớn! Nhưng Bastien nói là chúng tôi có thể trở lại vào lúc khác”

Chris gật đầu. “Dù sao đi nữa, nó cũng có lẽ tốt hơn nên đi thành một vài lần hơn là nhét hết

vào một ngày”

“Vâng” Terri đồng ý, sau đó hỏi, “Ngày của anh thế nào?”

“Ồ, cô biết đấy. Dài. Chán” Chris thở dài, sau đó ánh mắt của anh ta đậu lên chồng bản thảo trên cái bàn phòng khách. “Tôi đã cố làm việc, nhưng cơn đau cứ làm cho xao lãng”

“Hmm” Terri gật đầu thông cảm khi anh ta trải chân lên cái đồng hồ. Cô chưa bao giờ bị gãy xương trong đời, và không có cảm giác thực rằng cơn đau đó sẽ như thế nào. Nhưng dường như tốt hơn là tránh cho anh ta khỏi cái chủ đề này, vì thế cô hỏi, “Anh đã ăn gì rồi?”

Cô hy vọng rằng câu trả lời của anh ta có thể giúp cô quyết định được mình cũng ăn cái gì. Nhưng câu trả lời của người đàn ông này đã mang lại một cái nhăn nhó trên mặt của cô.

“Khoai tây chiên, phô mai và xúc xích” anh ta nhún vai

“Đó khó có thể là ăn kiêng khỏe mạnh” Terri đánh mạnh

“Được, không có ai nấu cho tôi cả. Tôi phải lo liệu cho mình” người biên tập nói về phòng ngủ, sau đó vồ vào cái nạng mà Terri không để ý đang dựng vào cái ghế dài. “May thay, thư kí của Bastien mang 2 bé này lên cách đây nửa giờ. Tôi giờ có thể tự mình đi được vòng quanh được rồi”

“Tốt,” cô nói, nhận thấy rằng Bastien và Vincent trước giờ toàn giúp người đàn ông này vào giường và ra khỏi giường mỗi ngày. Cô không biết anh ta có cần giúp đỡ mặc quần áo hay cởi ra hay không, nhưng mặc dù vậy anh ta cũng sẽ có thể muốn vài bộ đồ sạch không lâu nữa. Cô phải nhắc nó với Bastien, Terri quyết định vậy, sau đó cho phép tâm trí mình quay trở lại với vấn đề của cô

Cô liếc nhìn Vincent, người đã theo cô ra khỏi nhà bếp. “Anh chắc là anh không thể nghĩ về bất kì món gì đặc biệt hay cụ thể mà anh thích để ăn thêm à?”

Gã đàn ông này nhún vai rời rạc. “Mùi của cô là đủ tốt để ăn rồi”

Terri cười to và lắc đầu. Sự tán tỉnh của hắn có chút dễ thương. Và cô chắc hắn vô hại hoàn toàn. Không giống anh họ hắn, người không hề tán tỉnh nhưng ru ngủ một cô gái vào những cảm xúc sai về sự an toàn bằng cách nói về việc này và việc kia và cuộc sống chung chung cả ngày cho đến hết, thôi mien và chọc cười cô với những câu chuyện kể về những trò đùa đại trong quá khứ và cuộc sống hiện tại, cho đến khi quai hàm của cô uốn cong vì mỉm cười quá nhiều và cười to quá thường xuyên. Bastien không hề gợi đến một lời nhận xét ve vãn nào từ khi cô đến, để mặc cô đơn giản thích thú làm người đồng hành của chàng mãi cho đến, *Bùm!* Chàng nắm lấy cô trong ngạc nhiên bởi cái túm lấy bất ngờ và hôn cô với một sức nóng mà đã mang niềm đam mê của cô đến cuộc sống vội vã và bất ngờ.

Niềm đam mê cô thậm chí chưa từng biết là mình có, Terri thú nhận không vui, quay lại nhà bếp để kiểm tra những thứ có trong tủ lạnh. Bastien hoàn nguy hiểm hơn 2 người đàn ông

kia. Ít nhất là với trái tim của cô.

Bastien lắng nghe một cách biếng nhác vào cuộc nói chuyện trên điện thoại, tâm trí của chàng lang thang về Terri và nụ hôn chia sẻ giữa bọn họ. Cô có vị của ly sinh tố dâu mà cô đã uống, ngọt ngào và ngon lành. Nụ hôn đó_ quá ngắn ngủi trong chốc lát, nhờ vào tiếng kêu quác quác của những con chim_thật là có uy lực mạnh mẽ. Bastien dường như đã quên mất chính mình. Chàng đã ở ngay đó, trước nhà bảo tàng nơi bất kì ai cũng có thể nhìn thấy, nhưng chàng không bận tâm. Chàng đã cũng thích tiếp tục quên về bản thân mình_ và sẽ như thế, nếu không vì những con chim ngu ngốc kia.

“Những con bồ câu khốn kiếp thật” chàng lầm bầm

“Những con bồ câu nào?” Kate hỏi

“Những con đã phá ngang nụ hôn của em dành cho Terri”

“Em đã hôn Terri à?” Lucern hỏi

“Em đã bảo với anh là cậu ấy đang phải lòng cô ấy mà, anh yêu,” Kate nói với niềm vui sướng

Bastien chớp mắt bối rối, nhận ra rằng chàng đã tham gia vào cuộc nói chuyện trở lại lúc nào không hay và những bông hoa đã không còn là chủ đề lúc này nữa. “Luc? Anh tham gia vào cuộc điện thoại này lúc nào vậy?”

“Anh nhắc một cái điện thoại khác khi em đặt Kate vào chế độ chờ. Đó cũng là đám cưới của anh mà,” anh nói theo cách giải thích. “Giờ, ngừng việc thay đổi chủ đề đi. Nó như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

“Nụ hôn”

“Em_” Bastien ngập ngừng, lúng túng. Nụ hôn đã thật tuyệt vời. Đam mê và ngọt ngào, nó đã làm cho chàng khao khát muốn thêm nữa. Nhưng chàng không nói với bọn họ điều đó. Chàng được an toàn khỏi việc cố hình dung ra câu trả lời bởi một đầu nguồn mà hầu như không có thực: Roberto

“E hèm. Có lẽ chúng ta nên quay lại với vấn đề cần giải quyết lúc này?” Người bán hoa nghe có chút e thẹn kiểu cách với tất cả sự đột ngột. Đã hết cái kịch tính và đau khổ than van.

“Ồ, vâng, Roberto. Dĩ nhiên” Kate thở dài “Tôi nghĩ ý kiến của anh là tốt nhất đó. Anh có địa

chỉ của Bastien không?”

“Anh ta cần địa chỉ của em làm gì?” Bastien hỏi mất hết tinh thần. Chàng đã bỏ lỡ việc gì khi chàng đang mơ mộng vãn vợ về nụ hôn đó?

“Gởi cho em vài mẫu xếp đặt để em có thể chụp hình chúng bằng cái máy ảnh kỹ thuật số của em sau đó gởi chúng qua e-mail cho Kate. Em đã không lắng nghe, đúng không? Anh đoán là đang mơ mộng về Terri rồi”

“Em thích sự lựa chọn khi giao tiếp với anh là khi anh cầu nhàu hơn” Bastien bảo anh về dứt khoát. Chàng đã ngạc nhiên khi nghe một tiếng cười khùng khục từ anh trai mình.

“Rất tốt” Roberto xen vào, nghe nghiêm túc như một ông già. “Vâng, tôi đã viết ra địa chỉ rồi. Tôi sẽ bắt đầu ngay bây giờ và gởi chúng đi đầu tiên vào buổi sáng cho ngài Argeneau chụp hình. Làm ơn, làm ơn, làm ơn chọn càng nhanh càng tốt, vì thế chúng ta có thể đảm bảo lấy được những gì mình cần đúng giờ.”

“Vâng, Roberto. Tôi hứa tôi sẽ làm,” Kate đảm bảo với anh ta. “ Cả Lucern và tôi sẽ kiểm tra mỗi giờ để xem cậu ấy email những tấm hình đến hay chưa, và chúng tôi sẽ chọn ngay lập tức”

“Tốt, tốt” Roberto lấy chút thời gian để phê bình lại vào những bi kịch kinh khủng cho những điều này trước khi nói tạm biệt và cúp máy.

“Được rồi,” Kate lăm bầm khi anh ta đi khỏi

“Vâng, được rồi, Bastien?” Lucern hỏi

“Được, em sẽ đảm bảo gởi những tấm hình cho chị ngay một phút khi những cái sự chuẩn bị ấy đến nơi” Bastien nói thật nhanh. “Giờ thì em tốt hơn nên đi nếu em muốn sẵn sàng đúng giờ đón Terri đến nhà hát tối nay. Tạm biệt.” Chàng gác máy trước khi cả Kate hay Lucern có thể phản đối, và cười toe vào việc chàng đã xoay sở để tránh cuộc tra tấn hạch hỏi mà chàng chắc chắn là sẽ bị.

Huýt sáo 1 cách êm ái, Bastien đứng lên và băng qua phòng đến quầy rượu trong góc của văn phòng chàng. Có 2 cái tủ lạnh đằng sau nó: Một không khóa và một có khóa nhỏ hơn. Chàng mở khóa cái tủ lạnh nhỏ hơn, lôi ra một túi máu và khóa nó lại. Sau đó chàng mở miệng, chìa răng ra, và cắm phập nó vào túi máu khi chàng đi bộ trở lại căn phòng.

Bastien kiểm tra tin nhắn trên bàn làm việc của chàng trong khi tiêu hóa máu. Không có cái nào trong số chúng dường như là khẩn cấp, điều mà cũng có nghĩa chàng phải bảo vài người tốt khốn khổ nào đó làm việc cho chàng người mà có khả năng tự mình chăm sóc tốt vấn đề, cũng như chàng không phải là người cần thiết tuyệt đối như chàng luôn nghĩ thế.

Có lẽ đó là điều tốt, Bastien nghĩ khi chàng quăng cái túi máu giờ đã trống không vào thùng rác bên dưới cái bàn làm việc và rời văn phòng. Chàng chúc Meredith ngủ ngon, người mà đang thu dọn đồ của cô sắp sửa chuẩn bị rời đi, sau đó đi bộ ra thang máy lên căn hộ.

Bastien xem xét về buổi tối trước mắt khi chàng cho thang máy đi lên. Chàng có khoảng 1 giờ để sẵn sàng cho vở kịch, cái mà mất rất nhiều thời gian. Và chàng đã đặt chỗ muộn cho bữa tối tại một nhà hàng Ý nhỏ xinh không xa với nhà hát là bao. Chàng hy vọng Terri thích món Ý. Như chàng nhớ, đó luôn là món ưa thích nhất của chàng cách đây... ừm... một khoảng thời gian dài, khi chàng vẫn thường tìm đồ ăn hấp dẫn.

Chàng đang cân nhắc, họ nên đón một chiếc taxi đến nhà hát, hay đi bằng xe hơi, khi thang máy mở ra lối vào căn hộ. Một chiếc taxi, chàng nghĩ, sẽ là lựa chọn tốt hơn; chàng thật sự không muốn bị làm phiền bởi việc tìm bãi đỗ xe.

“Anh có thích thêm phô mai cho món rau trộn không?” Terri hỏi sau khi cô cắt xong cần tây. Cô đã quyết định rau trộn là lựa chọn thông minh để ăn tạm: có ích cho sức khỏe, nhanh và nhẹ bụng đủ cho cô cầm cự đến bữa ăn tối sau vở kịch; và nó sẽ không làm cô no một cách không thỏa mái. “Bất kì thứ gì cô thích” là trả lời của Vincent. Hắn ta tựa lưng vào cái quầy bếp bên cạnh cô, tay thì bắt chéo trên ngực còn chân thì vắt chéo qua mắt cá trong một tư thế thư giãn khi nhìn cô làm việc. Họ đã nói chuyện một cách thân tình về việc cô ở lại đây cho đến giờ. Vincent dường như tò mò muốn biết Bastien đã đưa cô đi đâu, và cô có vui vẻ trong suốt thời gian đó không.

Terri đã hào hứng kể về mọi thứ cô được xem và làm, và Bastien thật tử tế và hài hước và thông minh như thế nào, và chàng dường như đã làm mọi thứ trở nên hấp dẫn hơn như thế nào, đến khi cô lắng nghe mình nói và nhận ra rằng cô đang phun tọt ra mọi thứ. Cô trông thật đáng thương_ giống như một người phụ nữ đang yêu.

Cô nhanh chóng cắt đứt lại và hỏi về pho mát để thay đổi chủ đề.

“Tôi đã không nhìn thấy Bastien như thế này trong một khoảng thời gian rất rất dài”

Thông báo của Vincent thu hút cái nhìn tò mò của Terri. “ Là như thế nào?”

“Hạnh phúc”

Terri cảm thấy nháy lên một hy vọng và phấn khích, nhưng nhanh chóng dập tắt nó. Dìu đầu mình tránh xuống, cô quay sự chú ý của mình trở lại với những gì đang làm. “Ồ?”

“Vâng. Khi đó chúng tôi còn rất trẻ. Những cậu bé thực tế so với bây giờ.” Có một sự châm biếm mỉa mai trong giọng của hắn ta. Terri không hiểu, nhưng cô quên ngay tất cả về điều đó khi hắn nói thêm, “Và anh ấy thì đang yêu”

Những lời này có một tác động dị thường lên Terri. Đầu tiên cô bị đánh mạnh bởi sốc. Theo sau đó là bởi một cơn đau nhức nhối ở vùng lân cận của trái tim cô. Những phản ứng ngu ngốc, cả hai thứ đó, cô nghĩ lơ mờ. Một người đàn ông đến cái tuổi của Bastien sẽ khó mà không ít nhất đã từng một lần yêu. Terri đã chưa hỏi, nhưng cô nắm được rằng cũng chàng cỡ tuổi cô hoặc lớn hơn một chút. Hơn nữa, cô không “yêu” chàng, cô đảm bảo với mình, vì thế cô không

có quyền cảm thấy bất kì thứ gì về tình yêu mà chàng đã có trước đây.

“Người phụ nữ ấy đã làm tan nát trái tim anh ấy,” Vincent thông báo. “Tôi rất ghét nếu cô cũng làm như thế”

Terri quá giật mình hoảng hốt vì lời bình luận, và cái giả định liên quan đến cảm giác của Bastien đó, đến nỗi cô lắc mạnh đầu vòng quanh há hốc nhìn hắn lúc giữa lát cắt cuối cùng của miếng cần tây.

Mắt của Vincent không nhìn cô; chúng nhìn vào miếng cần tây cô đang cắt. Terri nhìn thấy một ánh chớp quan tâm lướt qua mặt của hắn khi hắn bảo, “Hãy cẩn thận, cô đang sắp cắt phải_”

“Ồi!” Terri nhảy lên và đánh rơi con dao khi cơn đau phân tán ra từ ngay ngón trỏ bàn tay trái của cô. Phản ứng 1 cách bản năng, cô nắm lấy ngón tay bị thương bằng bàn tay phải và ấn nó thật mạnh gần vào thân mình, giữ nó thật chặt với một nỗ lực làm cho hết đau, không nói đến việc ngừng máu mà có thể chảy ra từ đó.

Vincent phóng đến bên cô. “Đưa đây, để tôi xem nào”

Terri ngần ngừ, sau đó giơ cả hai tay và buộc bản thân phải mở những ngón tay của cô và chìa ra vết thương, sau đó đỏ mặt lung túng. Nó đau như quỷ ấy, nhưng đó thực sự chỉ là một vết cắt nhỏ cô nhìn thấy với vẻ kinh sợ. Cô phản ứng như thể bị mất cả một chi.

“Thỉnh thoảng vết cắt nhỏ nhất lại là đau nhất” Vincent bình luận, như thể đọc được những suy nghĩ trong đầu cô. Hắn quan sát vết thương, và một chút máu rỉ ra từ đó với một sự thôi miên mà có chút lo lắng. Đặc biệt khi hắn đột nhiên hít vào, như thể mùi của một bông hoa dại.

“Vincent!”

Tiếng kêu giòn giọng của Bastien làm cho cả Terri và Vincent đều giật mình nhảy lên. Lấy lại tay mình, Terri quay sang mỉm cười không tự nhiên với người chủ nhà. Chàng thậm chí không chú ý đến nỗ lực ấy, để lại một mình cô đánh giá nó. Mắt chàng tập trung vào người em họ.

“Xin chào, Bastien. Vất vả nửa giờ ở văn phòng hả?” Vincent trêu nhẹ. Sau đó hắn vẫy tay đến Terri. “Cô ấy bị đứt tay khi cắt mỏng cần tây. Em chỉ xem xét nó cho cô ấy thôi”

Bastien ngay lập tức giật mình nhìn lại, biểu hiện của chàng mềm đi bởi sự quan tâm. Đó là một sự an tâm khi biết máu mà chàng nghĩ thấy khi bước vào bếp là không từ một vết cắn. Cái mùi hương đó, kết hợp với cách mà hai người túm tụm lại với nhau, đã làm cho chàng nghĩ rằng Vincent đã cắn Terri. Chàng mừng vì mình đã sai. “ Nó có nặng lắm không?”

“May mắn là không” Vincent bước dịch qua một bên để cho chàng có chỗ đứng xem xét vết thương của Terri. “Nên lấy một miếng băng cá nhân để dán nó lại. Tôi sẽ đi xem thử chúng ta có một miếng nào không”

Bastien nhận thức được người đàn ông kia lướt ra khỏi phòng, nhưng chính mình chỉ tóm lấy và nâng bàn tay của Terri lên để xem xét vết thương. Chàng an tâm rất nhiều, em họ chàng nói đúng và đó không phải là vết cắt sâu. Nó nhỏ và không sâu để thật sự phải dùng đến một miếng băng cá nhân, nhưng cái mùi của những giọt máu đã lướt ra từ chỗ bị thương thì rất mạnh đến nỗi Bastien hầu như bị sốc hỏa vì nó. Chàng cho rằng nó hẳn còn tệ hơn nhiều đối với Vincent, kẻ đi săn cả đêm mà vẫn chưa được ăn gì cho ngày nay. Điều này có nghĩa là Bastien có thể đã nợ hẳn một lời xin lỗi. Chàng vừa mới tiêu hóa xong 1 túi máu, mà vẫn khó lòng kiềm chế không chộp lấy ngón tay của Terri bỏ vào miệng và mút lấy những chút máu nhỏ trong đó. Vậy thì, Vincent đã phải cố xoay sở để kiềm chế, mặc dù có vẻ giống như đang đói lắm.

“Nó sẽ ổn thôi, tôi sẽ đi xem Vincent làm thế nào để tìm ra một miếng băng cá nhân” Bastien nói cộc lốc. Chàng thả tay cô ra và rời nhà bếp một cách nhanh chóng, cười khẩy cho hành động tìm kiếm của em họ chàng. Chàng tìm ra Vincent trong văn phòng phía sau của căn hộ, lảng vảng như một con hổ đói.

“Em không cần cô ấy” hẳn nói ngay lập tức “Chúng em chỉ đang nói về anh”

“Anh biết. Anh xin lỗi,” Bastien bắt đầu; sau đó ngưng lại và chớp mắt. “Về anh?”

Vincent thả lỏng người và gật đầu. “Cô ấy thích anh, Bastien. Ý em là *thật sự* thích anh. Nhưng có điều gì khác nữa. Có một nỗi sợ đang giữ cô không biểu lộ những cảm xúc của mình. Cô ấy có lẽ không phải là một người dễ chinh phục”

“Anh không muốn chinh phục cô ấy, Vincent. Cô ấy không phải là một nước ngoài bang với tài nguyên giàu có phong phú mà anh thèm thuồng.”

“Vậy thì anh muốn gì từ cô ấy?”

Bastien im lặng. Chàng không biết câu trả lời. Chàng đã không bị phụ nữ thu hút trong một thời gian dài, có lẽ là chưa bao giờ. Chàng thậm chí còn không nhớ cảm giác thu hút của Josephine. Chàng tuyệt nhiên chưa bao giờ cảm thấy quá dễ chịu với người phụ nữ mà chàng đã luôn luôn coi như là tình yêu của cả cuộc đời chàng. Có thứ gì đó thật ban sơ từ Terri. Cô thể hiện những gì mình cảm thấy theo cách riêng biệt không quan tâm đến những gì người khác có thể nghĩ; cô không bận tâm cố gắng thể hiện như kiểu cô biết gì đó khi cô không biết, vì cho rằng mình trông có vẻ ngốc nghếch. Terri trung thực, đáng hoan nghênh và làm cho Bastien cảm thấy như thể rằng chàng có thể là chính mình khi bên cạnh cô, như thể rằng đó là đủ rồi.

Chàng chỉ muốn đối xử trung thực đáp lại với cô. Đó là cảm giác chàng đang tranh đấu không ngừng, e sợ rằng nếu chàng tiết lộ sự thật mình là một ma cà rồng với cô, cô sẽ lảng tránh chàng như Josephine đã làm.

“Đó là một sự mạo hiểm mà cuối cùng anh sẽ phải đối đầu, nếu anh muốn một mối quan hệ nghiêm túc với cô ấy. Đây là một kỉ nguyên mới, dù vậy. Giờ ma cà rồng cũng có “*quyền*”. Terri

có thể sẽ không phản ứng như Josephine chút nào đâu” Vincent không phiền cố che giấu thực tế là hắn đang đọc suy nghĩ của anh họ hắn. Lại rơi vào tình trạng lộn xộn như trước, Bastien đã không nhớ phải bảo vệ những suy nghĩ của mình. “Anh có thể đọc được tâm trí của cô ấy không?”

Bastien lắc đầu. Chàng đã cố khi đi mua sắm buổi chiều đó và không thể đọc được một thứ gì cả.

Vincent gật đầu một cách uy nghiêm. “Cuối cùng anh sẽ phải nói với cô ấy. Có lẽ Kate có thể giúp anh. Họ là chị em họ. Terri dù gì cũng có thể chấp nhận nó dễ dàng hơn từ cô ấy” Vincent tiến đến cửa. “Em sẽ đi ra ngoài kiếm chút đồ ăn tạm. Buổi tối vui vẻ”

Bastien nhìn cái cửa đóng lại sau lưng em họ chàng, sau đó đứng yên không chuyển động trong nhiều phút. Chàng cảm mệt mỏi, trống rỗng và đói. Suy nghĩ cuối cùng ấy đã mang chàng đi đến cái tủ lạnh bị khóa trong cái bàn làm việc của chàng để lôi ra một túi máu. Chàng đập rầm vào nó, tiêu hóa nó thật nhanh, sau đó ghê tởm quăng cái túi rỗng ra xa. Nó không giúp gì cho cái điều đang làm chàng đau đớn. Bastien vẫn cảm thấy trống rỗng. Máu không phải là cái mà chàng đang khao khát. Cái mà chàng mong ước. Cái mà chàng thật sự mong muốn là một người mà của riêng chàng. Một người để làm chàng hoàn thiện. Chàng muốn thuộc về một người nào đó. Người mà có thể chấp nhận sự khác biệt của chàng và ôm ghì chặt lấy chàng và nó. Chàng muốn một tình yêu không điều kiện. Hơn nữa về điểm này, chàng muốn tình yêu không điều kiện *của Terri*.

“Thật là tuyệt diệu”

Bastien mỉm cười vào nụ cười hào hứng trên gương mặt của Terri và màu ửng đỏ vì phấn kích trên má của cô. Nghĩ rằng cô sẽ thích thú nó, chàng đưa cô đi xem vở *Bóng ma trong nhà hát Opera*, và nhận ra rằng chàng cũng hoàn toàn thích thú với nó. “Em có đói không?”

“Em đang chết đói đây,” cô thừa nhận với một tiếng cười. “Cái món salad đó đã ngừng chát bụng em khoảng 1 tiếng trước. Còn anh thì sao?”

“Anh có thể ăn chút gì đó” Bastien trả lời mơ hồ. Chàng không thật sự đói, nhưng mong chờ được ngồi đối diện qua 1 cái bàn với Terri, nhìn vào ánh mắt nháy múa và lấp lánh của cô và những biểu hiện thay đổi khi cô nói chuyện. “Nhà hàng chỉ cách đây một dãy nhà. Em có thể đi bộ xa như vậy để đến đó trên đôi gót cao của em không, hay là anh sẽ gọi 1 chiếc taxi?”

“Đi bộ nghe cũng tốt,” cô đảm bảo với chàng. “Em thường hay mang giày cao gót cả ngày khi đi làm việc”

“Em trông thật xinh với chúng” Bastien liếc nhìn xuống bộ đầm dự tiệc cocktail ngắn màu

đen của cô dài đến chân với đôi vớ ni-lông màu đen quăn rũ và đôi giày cao gót cài móc. Terri trông thật đáng yêu, và có gì đó gọi cảm không ngờ mặc dù thực tế cái váy cô mặc không hở hang một chút xíu nào cả. Nó không có tay và ngắn, nhưng không khiếm nhã như thế, ngắn trên gối. Và trong khi nó đường viền cổ chữ V, nó không bị cắt quá sâu để làm lộ ra nhiều hơn là một dấu mờ xé ngực.

Họ nói chuyện về vở kịch khi rời khỏi rạp hát, thảo luận về đồ trang trí sân khấu, trang phục, và âm nhạc. Cuộc nói chuyện trở nên bị cản trở khi họ đến được nhà hàng. Họ được chỉ bàn ngay lập tức và menu được đưa đến. Menu của Terri không ghi giá trên đó, trong khi của chàng thì có, và chàng cười toe vào sự bức mình vì việc đó của cô. Cô sẽ không được trả tiền cho bữa ăn này bất kể là gì. Sự kiêu hãnh của cô sẽ phải lùi lại cho tối nay. Chàng muốn đãi cô như những gì cô đáng được nhận: phục vụ rượu và thức ăn và hầu bàn như một nàng công chúa.

Thức ăn thật là ngon và dịch vụ hiếm thấy, nhưng khoảng giữa bữa ăn, Bastien bắt đầu ước rằng chàng đã đưa Terri đến một nơi nào đó mà ít trang trọng hơn. Sự im lặng, không khí của tiền bạc có chút cưỡng thúc, làm cho cả hai ít nói hẳn. Bastien nhớ sự hào hứng của Terri và tia mắt lấp lánh trong tiếng cười của cô, vì cô đã kiểm soát chúng thật chặt chẽ.

Vào phút cô ăn xong, chàng đề nghị họ đi bộ đến một nơi khác mà chàng biết để uống một chút sau bữa tối. Sự nhanh nhẩu khi cô đồng ý nói cho chàng biết rằng lúc đó Terri đã nhận ra nhà hàng thú vị, cô cũng thích một bầu không khí tốt hơn cho cuộc nói chuyện của họ. Bastien ngờ rằng việc cố tỏ ra biết cư xử theo cách khuất phục ấy đang giết chết cô

Họ đi bộ một dãy phố nhỏ để đến Maison, một nhà hàng có quầy bar mà chàng biết có không khí cho phép họ nói chuyện thoải mái hơn. Quán bar ngoài sân đang mở và đầy người đang ngồi thưởng thức không khí đêm ấm áp một cách không đúng lúc, và Bastien rất mừng khi cô đề nghị họ ngồi ngoài sân.

Cuộc nói chuyện của họ quay lại về vở kịch, và sự thích thú của Terri về nó dễ nhận ra đến nỗi Bastien quyết định họ có lẽ nên đến thêm vài lần nữa khi cô còn đang ở trong thành phố. Suy nghĩ đó nhắc chàng rằng cô cuối cùng sẽ rời đi để bay về nhà ở Anh, một ý nghĩ mà chàng thấy rằng đã làm chàng nhớ không vui. Chàng đang tận hưởng sự bầu bạn của cô và thoát khỏi cuộc sống mà, đến tận giờ, dường như mới tạm ổn_ nhưng hồi tưởng lại nó dường như tăm tối và lạnh lẽo ảm đạm vì tập trung vào công việc và ít chuyện nhỏ khác.

Làm thế nào mà chàng đã sống như một sự tồn tại trống rỗng trong khoảng thời gian quá lâu như thế khi mà cuộc sống lại có quá nhiều niềm vui như vậy?

CHƯƠNG VIII

Dừng lại giữa chừng việc thuật lại câu chuyện giữa Kate và cô lúc tuổi thanh thiếu niên, Terri liếc nhìn sang bên cạnh giật mình khi cô nghe một người khách hàng hỏi cô phục vụ mấy giờ rồi, và câu trả lời của cô phục vụ.

“Có phải cô ấy nói là đã 4 giờ 12 phút rồi không?” cô hỏi, quên tất cả về câu chuyện cô đang kể.

“Cô ấy nói thế à? Không, cô ấy không thể nào nói vậy. Em hẳn đã nghe nhầm. Nó không thể nào đã muộn đến thế_ đúng vậy!” Bastien la lên kinh ngạc khi chàng liếc nhìn vào đồng hồ của mình. Chàng nhắc một biểu hiện sững sốt lên nhìn cô, và họ trở mắt nhìn nhau trong một chốc sau đó phá lên cười.

“Em đoán chúng ta quên mất thời gian khi mãi nói chuyện,” Terri nói với một cái miệng cười ngoác.

“Anh đoán là thế,” chàng đồng tình. “Nhưng, vậy thì, chúng ta có khuynh hướng thích làm việc đó thật nhiều. Nói chuyện, ý anh là thế. Anh thích nói chuyện với em.”

“Em cũng thích nói chuyện với anh,” cô thừa nhận, sau đó liếc chỗ khác, tìm kiếm một sự xao lãng khỏi cảm xúc dào dạt đang tuôn chảy bên trong cô. Mái hiên quán bar của Maison lúc này không đông đúc như trước, nhưng vẫn có khoảng nửa tá cái bàn có khách ngồi. “Em tự hỏi tại sao họ vẫn chưa đóng cửa. Em nghĩ là quán bar ở đây thường phải đóng cửa lúc 4 giờ sáng chứ.”

“Anh không chắc,” Bastien bắt đầu, sau đó nói, “Ồ. Họ mở cửa 24 tiếng”

Khi Terri quay lại nhìn chàng thắc mắc, chàng vẫy tay đến những chữ viết trên tấm bạt của mái hiên. Cô mỉm cười thất vọng, và gật đầu. “Em đã không chú ý đến nó”

“Anh cũng không”

Họ im lặng 1 lát, và Terri nhận ra rằng trời đã trở nên lạnh hơn trong những giờ qua từ khi họ đến. Có một chút giá rét trong không khí_ không nhiều, nhưng đủ để cô cảm thấy nó trên cánh tay trần.

“Em đang bị lạnh,” Bastien nhận thấy khi cô vô thức xoa xoa cánh tay. “Anh cho rằng chúng ta nên về nhà”

“Vâng,” cô đồng ý, nhưng cảm thấy buồn vì đêm đã hết. Terri sẽ không bận tâm nếu nó có kéo dài đến mãi mãi.

Bastien đứng và kéo ghế ra cho cô khi cô đứng lên, sau đó cởi nhẹ cái áo khoát ra và giữ nó mở ra cho cô. “Đây, mặc nó vào. Trên đường này rất yên tĩnh, và giờ đã quá trễ chúng ta có lẽ sẽ phải đi bộ đến hết 1 dãy nhà hoặc hơn để đón được 1 chiếc taxi. Em sẽ không sao nếu đi bộ một chút trên cái đôi giày ấy chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên mà,” Terri đảm bảo với chàng khi cô lướt tay vào cái áo khoát được đưa đến. Cô đã ngồi hàng giờ, và cô không uống nhiều mặc dù họ đã ở đó một khoảng thời gian rất lâu. Cả hai bọn họ đều không uống nhiều; họ đã quá bận nói chuyện. Cô ngừng lại với cái áo khoát lên đến giữa chừng cánh tay cô. “Anh sẽ ổn chứ? Anh không cần cái này à?”

“Không. Anh ổn,” chàng chắc chắn với cô, hối thúc cô mặc nốt cái áo khoát vào.

“Mmm.” Terri kéo chặt cái chất liệu tơ lụa và ôm quần nó quanh mình cô với nụ cười hài lòng. “Nó ấm áp và thật dễ chịu, và nó có mùi của anh”

“Có à?” chàng hỏi với một nụ cười nhỏ. “Nó có tốt không?”

“Mmm” cô nâng 1ve áo, quay đầu giấu mũi mình vào trong tấm vải, và hít lấy thật sâu. “Vâng ạ, rất tốt. Em thích mùi nước hoa cạo râu của anh,” Terri thú nhận, khi cô hít thở trong mùi hương của chàng một lần nữa với sự hài lòng

“Em không phiền với sự lẩn tránh chút nào cả, phải không?”

Terri ngược đầu lên nhìn chàng. “Sự lẩn tránh?”

Người phục vụ nữ đã bước đến bàn của họ trước khi chàng có thể trả lời. Cô ta cảm ơn họ và chúc cả hai ngủ ngon khi cô lấy tiền mà Bastien để lại trên bàn. Họ đáp lại tử tế, sau đó Bastien nắm lấy cánh tay của Terri để dẫn cô đến cánh cửa mở ra vòng quanh của khu quán rượu ngoài hiên. Chàng đi bên ngoài cô, giữ cho tay chàng để trên khuỷu tay cô khi họ bắt đầu xuống đường.

Cử chỉ lịch thiệp của chàng là một trong những thứ mà Terri thích nhất về Bastien. Cái cách chàng mở cửa cho cô, luôn để cho cô bước vào trước. Sự quan tâm của chàng đến sự thoải mái và sức khỏe của cô, đảm bảo cô không bị lạnh, hay ẩm, hay chân cô để lên ỏn không. Cô thậm chí thích cái cách chàng hỏi cô muốn gì, sau đó mang món cô gọi đến cho cô. Chỉ có vài người đàn ông thậm chí có thể chỉ nghĩ ra thứ gì đó rất buồn cười với kiểu lịch sự thời xưa, và nhiều phụ nữ có lẽ đã bị xúc phạm; nhưng việc đó không xúc phạm Terri. Nó làm cho cô cảm thấy đặc biệt và được nâng niu. Cô cảm thấy được quan tâm. Nhiều những cử chỉ lịch thiệp mà chàng thích làm cho cô cảm thấy như thế. Cô có thể quen với những cách đối xử như thế.

Bất an bởi suy nghĩ đó, Terri liếc nhìn lên những tòa nhà đang vươn lên như những ngọn núi quanh họ và tựa và bầu trời sáng choang ánh điện. “Ở đây thật đáng yêu”

“Vâng, nó thật dễ thương.” Bastien có vẻ hơi ngạc nhiên khi chàng nhìn theo cô lên những tòa nhà quanh họ. “Anh đã ở đây vô số lần vì công việc, và chưa bao giờ thật sự chú ý đến”

Terri gật đầu, không ngạc nhiên. Hầu hết mọi người trở nên mù quáng với môi trường của họ, không cần biết nó lộng lẫy như thế nào, và không bao giờ thay đổi ý nghĩ về nó. “Anh có ý gì khi anh nói rằng em không phiền với sự lẩn tránh?”

Bastien im lặng trong một chốc khi họ đi bộ; sau đó chàng nói, “Nhiều phụ nữ hẳn sẽ không thừa nhận rằng mình thích mùi nước hoa cạo râu của anh, chỉ thể hiện sự hài lòng với nó. Chắc hẳn họ sẽ quá bận rộn chơi trò lạnh lùng và hành động như không bị ảnh hưởng gì. Nhưng em dường như không phải khôn khéo bẩm sinh trong người, và không bận tâm đến những trò chơi đó”

“Trò chơi là dành cho con nít,” cô lẩm bẩm. Cô nhìn chàng vẻ ngạc nhiên khi chàng phá lên cười. “Cái gì?”

“Em dường như không bận tâm đến việc hành động như con nít bất kì lúc nào khác. Anh chưa bao giờ thấy ai hành động giống con nít hơn em lúc ở nhà bảo tàng,” chàng giải thích khi cô đỏ mặt. Vừa cười chàng vừa nói thêm. “Và khi đi mua sắm, và lúc ở khu chợ trời và hội chợ đường phố”

“Xin lỗi,” Terri tự động xin lỗi

“Đừng như thế. Đó là một trong những thứ anh thích nhất về em”

“Tốt. Bởi vì em không thật sự xin lỗi,” cô thừa nhận với một nụ cười toe toét.

Bastien cười thầm và thúc cô băng qua đường. “Đây là Hilton” chàng giải thích khi họ đi bộ dọc theo tòa nhà mà chiếm lấy hầu hết phía bên đó. “Thường có một dãy taxi phía trước. Luôn là thế”

“Trở về căn hộ có xa không?” Terri hỏi. Dường như đó không phải là 1 cuộc taxi lâu để đến nhà hát.

“Khoảng 4 dãy phố từ đây” Bastien đoán

“Tại sao lại tốn tiền đi taxi? Chúng ta có thể đi bộ”

“Thật à?”

Cô lắc đầu trước sự ngạc nhiên của chàng, tự hỏi chàng có thường xuyên hẹn hò với một phụ nữ già hơn em lụ khụ mà không thể đi bộ nổi một khoảng cách nhỏ hay không. “Em nghĩ là anh mới vừa lãng nhục em” Terri nói, ngừng lại để nhìn vào mặt chàng khi họ tiến đến góc của khách sạn. “Em đã đi bộ quanh đây cả 2 ngày cuối tuần với anh, và trải qua ít nhất là 4 tiếng đi bộ quanh nhà bảo tàng, và 3 tiếng khác theo cuộc mua sắm tiêu nhiều tiền của anh ngay hôm nay. Anh thật sự nghĩ là em không thể đi nổi qua 4 dãy nhà?”

“Không. Dĩ nhiên là không,” chàng nói, và giọng chàng mềm dịu với một sự ngưỡng mộ mà hầu như làm cô lúng túng. Cái cách Bastien nhìn cô làm cô quả quyết rằng chàng muốn hôn cô.

“Tốt,” cô nói nhanh chóng phá tan tâm trạng. “Em cần ngồi xuống”

Quay vòng vòng, Terri đi dưới chỗ đậu xe, băng qua đường lái xe của Hilton đến bệ đá hoa cương màu đen bao quanh những cái cột trước con đường. Cô đã có ý ngồi xuống và cột chặt lại cái móc trên chiếc giày bên phải của cô hình như nó bị lỏng ra suốt cả đêm qua, nhưng có người đã phun xịt lên tấm đá hoa cương để lau sạch bụi bẩn và ô nhiễm, hoặc đã không chủ tâm tóa nước lên chỗ đó khi đang tưới cây. Cái bệ đá hoa cương đen ấy hình như thuận tiện để ngồi lên thì đã bị ướt. Cái phần duy nhất mà còn khô, thì hẹp, là cái thanh xà bắc ngang lên

phần rộng hơn của cái cột kế tiếp. Quyết định phải làm việc đó, Terri cẩn thận ngồi lên chỗ bề mặt trơn hẹp để sửa chiếc giày.

Bastien ngồi cùng cô sau 1 lát, nhưng chàng ngồi dạng chân lên mảnh đá hoa cương hẹp. Vì thế chàng xoay mặt về phía cô. “Em làm anh lo lắng khi em nói em phải ngồi xuống”

“Cái móc khóa này bị hở ở một chỗ nào đó” cô giải thích. Cô kết thúc việc sửa lại nó chon gay, sau đó Terri ngồi thẳng lên và mỉm cười với chàng “Giờ thì em đã ổn rồi”

“Em còn hơn cả ổn” chàng cam đoan với cô, và giống như việc chàng đã làm ở nhà bảo tàng, Bastien giữ chặt khuôn mặt cô trong hai bàn tay chàng và kéo cô đến gần đặt một nụ hôn.

Sau một chút chần chừ ngần ngừ, Terri đã tiếp tục một cách tự nguyện, miệng cô mềm mại mở ra dưới miệng chàng sau đó mở rộng hơn trong một tiếng la ngạc nhiên. Cô cong người về phía chàng, rơi khỏi chỗ ngồi, và bắt đầu trượt ra khỏi chỗ miếng đá hoa cương.

“Oa.” Bastien phá vỡ cái hôn để bắt lấy cô trước khi cô rơi xuống lối đi. Họ cùng cười to với sự lúng túng, và chàng giúp cô ngồi lại trên mặt đá tròn của tấm hoa cương.

“Em nên ngồi qua chỗ đó” cô chỉ tay về phía rộng hơn “Nhưng nó bị ướt”

Bastien thậm chí không thêm liếc, chàng chỉ lĩnh về phía trước cho đến khi một đầu gối đụng vào lưng cô, và cái đầu gối kia tựa vào trước 2 đầu gối của cô. Đó là một nỗ lực giúp cô giữ thăng bằng. Sau đó chàng lại cúi đầu xuống hôn cô. Lần này, khi Terri cong về phía chàng và bắt đầu trượt ra phía trước, cô tóm lấy đầu gối đằng trước cô và kéo chàng ngã theo với cô.

Họ lại bị tách ra một lần nữa, cười to sau khi đã an toàn; sau đó Bastien bắt lấy tay cô và đứng lại. Terri nghĩ rằng đó chắc là kết thúc của những nụ hôn đầy nỗ lực kia, nhưng thay vì tiếp tục đi bộ về nhà, chàng giật mạnh cô lại con đường mà đến phiến đá hoa cương rộng hơn. Chàng lăm bằm thứ gì đó về nước, rồi dùng cái tay áo somi để lau sạch những thứ bắn tũu ấy đi, sau đó ngồi xuống và kéo cô xuống trong vòng tay của chàng.

Terri thở dài khi miệng chàng tiến gần về phía cô. Bastien đang giữ cô thật chặt tựa vào ngực của chàng, giống như đang quyết định sẽ không để cô trượt đi đâu cả. Cô khó mà chú ý được gì. Suy nghĩ của cô tập trung toàn bộ vào cái miệng phía bên trên của chàng và việc mà nó đang làm. Giây phút cặp môi chàng chạm vào môi cô, cô để nó mở ra, sau đó xiết lại khi lưỡi chàng gặp lưỡi của cô. Nụ hôn này như là một sự ngạc nhiên sững sốt với cô giống như cái ở trước nhà bảo tàng. Cô đã không nhớ lại được mình đã từng có cảm giác quá dâng trào như thế này bao giờ, nhưng nó đã là 10 năm rồi từ khi cô được hôn chính thức.

Không phải là cô không hề được hôn trong thời gian đó.

Cũng đã từng có những dịp hiếm hoi của những lần hẹn hò không biết mặt trước rất đáng kinh sợ, hay những sắp xếp của bạn bè, mà không thể nào tránh được. Nhưng từ khi lan mất, không một ai trong nhóm ít ỏi những người đàn ông khó chịu ấy làm bất cứ điều gì hơn là mút

một cách hăng hái vào đôi môi cô, mặc kệ cô bất động cứng đờ, bực tức kinh khủng và cự tuyệt quyết liệt. Nếu cô đã thành thật, tuy nhiên, Terri đã không mời chào những nụ hôn đó. Cô đã không hề muốn chúng, không hề có hứng thú với những gã đàn ông đó. Với Bastien, cô lại có. Cô thích chàng; cô thích thú sự bầu bạn của chàng, và cơ thể cô hoàn toàn hưởng ứng với sự quan tâm của chàng. Terri được ôm dính tựa vào chàng, tay cô đặt trên ngực chàng, mà cô vẫn nhận thấy mình đang cố áp gần hơn nữa, ấn vào chàng khi lưỡi cô di chuyển ngập ngừng đến gặp lưỡi của chàng.

Một tiếng kêu ré đột ngột của những lớp xe và tiếng còi giận dữ của một chiếc xe hơi đã chen vào và làm đôi mắt nhắm nghiền của cô mở ra. Terri ngoảnh đầu sang 1 bên, và ánh mắt cô bắn qua đôi má của Bastien đến trước con đường. Cô không thể nhìn thấy được cái gì đã gây ra tiếng ồn đó, nhưng điều mà cô có thể nhìn thấy đã làm cô cứng người và theo bản năng cô quay ra khỏi nụ hôn của Bastien. Chàng dường như không hề hoảng sợ, đơn giản chạy dọc cái miệng theo gò má của cô đến khi gặp được dải tai của cô. Terri suýt nữa thì rên lên bởi hành động mạn trá mới này, hai mắt cô bắt đầu gục xuống nhắm trở lại. Phải mất rất nhiều nỗ lực để chiến đấu với sự thuyết phục này.

“Có cả một dãy dài những người tài xế taxi đang ở đây nhìn,” cô càu nhàu, đảo mắt liếc sang bãi đậu xe, những người tài xế đó đang ở ngoài tùm lại giữa những chiếc xe của họ để quan sát 2 người.

“Kệ họ,” Bastien thở vào tai của cô. “Những gã con hoang khốn khổ đó có thể đang ghen tức đấy”

“Nhưng...” Terri ngừng lại lời phản đối, mắt cô nhắm hờ khi Bastien cười thầm, hơi thở của chàng lại thổi vào tai cô.

“Hơn nữa, những người lái taxi chẳng là ai cả,” chàng nói. “Bên cạnh anh chúng ta có người giữ cửa của khách sạn Hilton, người rung chuông, những kẻ lau dọn phòng, người ở quầy tiếp tân, vài cặp khách, và ít nhất cũng thành một con đường người” Bastien nhấn mạnh vào mỗi nhân chứng chàng liệt kê ra bằng một nụ hôn trên cổ cô, sau đó giữ lấy đầu cô, xoay mặt cô lại phía chàng, và nhìn vào mắt cô. “Đây là NewYork. Anh đảm bảo trước đây họ cũng đã từng nhìn thấy nhiều cặp hôn nhau”

Chàng cố hôn cô thêm lần nữa sau đó, nhưng Terri đẩy ra. “Hôn hít?” cô hỏi

Bastien chớp mắt sau đó mỉm cười. “Đó là cách nói của người Anh. Nó có nghĩa là hôn nhau, âu yếm, vuốt ve”

“Vâng, em biết rồi! Em sống ở vương quốc Anh,nhớ chứ?” cô nói, nhưng càng thích thú hơn với thực tế rằng cô giờ đang có một manh mối cho cái giọng mà cô đang cố tìm ra nơi và thất bại. “Vậy, đó chính là manh mối của cái giọng mà em đã nghe. Anh là người Anh”

Chàng lưỡng lự, sau đó lắc đầu. “Không. Mặc dù anh đã sống ở đó một khoảng thời gian”

“Khi nào? Anh nói_”

Có vẻ miễn cưỡng phải thảo luận xa hơn, Bastien ngắt lời cô với một nụ hôn. Chàng không cố thuyết phục gì cả trừ đôi môi của chàng. Terri ban đầu để yên, và sau một lát cô nhận ra rằng cô đang chờ đợi điều gì đó_một sự mờ mịt thông thường. Nhưng điều đó không bao giờ đến. Tay của Bastien cựa quậy từ cánh tay của cô rồi đến lưng, nhưng không di chuyển lung tung. Tất cả những sự chú ý tập trung của Bastien là đều ở miệng của cô, môi chàng di chuyển trên môi cô với sự đói khát và say mê, lưỡi chàng lướt đi khiêu vũ với lưỡi của cô. Sau một lát, giọng của chàng, thực tế là họ đang ở bên ngoài, và những khán giả của họ đều đã bị lãng quên mất.

Thở dài thêm tiếng nữa, Terri cho phép mình bị cuốn trôi theo niềm say mê của chàng lần nữa và ấn mình vào chàng, tay cô trườn lên nằm trên vai của Bastien. Giờ chúng đang cuốn lại trong tấm vải áo sơ mi của chàng, lôi kéo với một nỗ lực vô thức là áp lại gần hơn nữa. Dù vậy, Terri không thể gần hơn được nữa; cô và Bastien đã sát đến hết mức 2 người có thể mà không thật sự làm tình.

Thời gian trôi qua trong một cái kính vạn hoa nhiều màu sắc và cảm xúc đối với Bastien. Tất cả những gì chàng biết hay quan tâm là người phụ nữ trong cánh tay chàng và đôi môi bên dưới môi của chàng. Terri thật mềm mại và ngọt ngào trong vòng tay siết chặt của chàng, ép thân thể cô vào chàng, tha thiết bầu chặt lấy áo chàng. Cô tạo ra những âm thanh nho nhỏ thút thít đam mê sâu bên trong cổ họng, thứ mà làm cho chàng cả vui sướng lẫn phần khích. Bastien chưa từng cảm thấy sinh động như thế này đã trong vài thế kỉ. Chàng cũng chưa từng cảm thấy quá khao khát liều lĩnh như thế. Nhưng chàng cũng nhận thức rất rõ người phụ nữ chàng đang ôm. Terri không phải chỉ là bất kì ai đó. Cô ấy có thể là người phối ngẫu cả đời của chàng.

Mắt chàng mở ra và lướt qua cái cửa kính trước khách sạn Hilton. Có 3 người đang ở quầy check-in (đón khách). Chỉ có 1 người đang bận rộn với khách hàng; Bastien có thể có được một phòng chỉ trong một phút nếu họ bước vào đó. Chàng thật sự suy nghĩ thật nhanh, sau đó để cho ý tưởng ấy lướt đi. Terri không phải loại người để đưa đi chơi vì những chuyện như thế. Chàng biết điều đó 1 cách bản năng. Thời gian chàng đã trải qua với cô và kiến thức của chàng về phụ nữ gặt hái được từ hơn 400 năm sống đã mách bảo chàng như thế. Nếu chàng thử, chàng sẽ làm cô hoảng sợ và bỏ chạy rất nhanh đến mức chàng sẽ tự hỏi cô gái trong tay chàng đã biến thành một vết bụi mù như thế nào.

Những suy nghĩ đó đã lướt qua trí của Bastien rất nhiều lần khi chàng hôn Terri. Và mỗi lần chàng đều đi đến một kết quả như nhau. Không. Đó là một bước sai lầm tồi tệ để thúc đẩy mọi việc. Nhưng cuối cùng nó cũng đi đến một điểm đó là chàng sẽ phải sớm dừng lại hoặc chàng sẽ cố lôi kéo cô và thuê một cái phòng.

Chàng hôn cô nhẹ nhàng lần cuối, sau đó lần nữa, và sau cùng tách ra để rúc đầu cô vào dưới cằm chàng và chỉ ôm cô. Trong một chốc Bastien nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay chàng lên lưng cô, cho phép thân thể chàng một thời gian cần thiết để lấy lại kiểm soát. Cuối cùng chàng nói, “Chúng ta nên về nhà”

“Nhà,” Terri lặp lại, và có một chút buồn bã trong giọng của cô làm cho cánh tay chàng siết chặt vòng quanh cô. Nó mách bảo chàng rằng cô cũng không muốn kết thúc. Ánh mắt chàng lướt đến cái cửa xoay của khách sạn Hilton, nhưng nhanh chóng nhảy ra khỏi tâm trạng ngay lập tức.

“Vâng.” Cô thở dài, thu những ngón tay nhẹ nhàng lại sau và làm lộ ra một miếng vá nhỏ của ngực chàng trong một giây chàng nghi rằng cô không biết là khá bối rối. “Chúng ta nên quay về. Đã gần sáng rồi”

Chàng ngược nhìn lên bầu trời sáng choang, sau đó nhìn vào đồng hồ, và Bastien nhăn mặt. Đã 5h30’ sáng! Chẳng bao lâu sẽ sáng hẳn. Họ đã ngồi đây âu yếm nhau như bọn thiếu niên mới lớn trong hơn một tiếng đồng hồ.

“Đến đi” Thúc cô từ phía sau, chàng nắm lấy tay cô và đứng lại, kéo cô lại với chàng. “Em vẫn còn muốn đi bộ về nhà, hay anh gọi một chiếc taxi?” chàng vòng 1 tay vững chãi quanh Terri khi cô đang dựa dựa vào chàng.

Chàng thấy cô nhìn vào hàng dãy taxi đang đứng nhìn. Hai má cô ngay lập tức đỏ bừng. “Ờ.. đi bộ sẽ tốt hơn”

Chàng gật đầu thấu hiểu, và họ bắt đầu đi bộ, Bastien mỉm cười nhẹ nhàng vào cái cách cô giờ đang cuối đầu xuống bối rối, không nhìn sang 2 bên. Chàng nhận thấy nó thật quyến rũ, sự không thỏa mái của cô về việc bị nhìn thấy đang hôn. Sau hơn 400 năm sống trên trái đất, Bastien không quan tâm nhiều đến việc người ta nghĩ gì, và mãi đến giờ vẫn đoán Terri cũng tương tự như thế. Cô dường như quan tâm rất ít về việc trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng hình như rằng mức độ thỏa mái không kéo dài đến được với việc hôn hít nơi công cộng. Chàng lại mừng vì chàng đã không cố gắng dụ dỗ cô vào trong khách sạn, cô có lẽ sẽ bị mất thể diện vì nghĩ rằng tất cả những gã taxi kia sẽ biết chính xác họ định đi đâu và họ định làm gì.

“Có mùi gì đó thơm quá.” Cô nói

Họ đang tiến đến cuối bãi đậu xe của khách sạn và đứng tại một góc tư, chờ băng qua đường. Bastien liếc xuống và thấy rằng Terri cuối cùng đã ngẩng mặt lên và đánh hơi trong không khí. Cô quay đầu, cố tìm ra nơi có cái mùi dễ chịu ấy

“Bên kia đường” chàng nói, chỉ vào cái xe đẩy bán café.

“Ồ” Terri thở ra một từ. “Anh đói không?”

Miệng Bastien bịt chặt khi nghe câu hỏi. Đói? Chàng đang rã cả ruột. Nhưng không phải vì bánh mì ăn sang. Chàng vuốt tay lên xuống trên cánh tay của Terri, sau đó vịn xoáy cô vào phía chàng. Khi đèn đổi màu, chàng nắm tay cô và dắt cô qua bên kia đường. “Đi nào, anh sẽ mua cho em thứ gì đó để làm em no bụng đến khi chúng ta về đến nhà”

Terri thức dậy chỉ sau 4 tiếng ngủ, cảm thấy thật tuyệt. Cô cảm giác thư thả, đói bụng, hạnh phúc...

Hạnh phúc.

Cô suy nghĩ về từ đó khi đánh răng, sau đó bước vào vòi sen. Terri đã luôn nghĩ mình là người hạnh phúc. Và cô đã như thế. Nhưng đó là trước khi đến NewYork. Từ khi gặp và trải qua một khoảng thời gian bên Bastien, cô phát hiện ra rằng niềm hạnh phúc trước đó đối với bây giờ chỉ là một cảm giác nhiều hơn là theo sau bởi một chuỗi mãi nguyện. Terri yêu thích công việc, ngôi nhà mái tranh miền quê, và bạn bè của mình, nhưng cô đã chỉ là giống kiểu đi bên cuộc sống_bồng bênh trên mặt nước, có thể nói như vậy. Giờ cô đang cõng lên những con sóng, lặn xuống tận đáy và tóe nước khắp nơi. Lần đầu tiên trong đời mình, Terri thật sự và đích thực là sống cho bản thân. Cô cảm thấy tươi trẻ, mạnh mẽ, và tràn đầy sinh lực. Cô cảm thấy sinh động. Và sợ.

Có thứ gì đó để cho mình quan tâm thì thật tuyệt vời, ngoại trừ việc nó có nghĩa là bạn sẽ phải bị lấy đi một điều gì đó.

Bước ra khỏi vòi sen, cô quấn tóc mình trong một cái khăn tắm nhỏ, và dùng cái lớn hơn để mau chóng lau khô thân mình. Quấn nó quanh mình cô như một cái váy xà-rông, cô tiến đến cái bàn trang điểm. Ở đó, Terri lôi mạnh cái khăn tắm ra khỏi đầu, cầm lấy cái bàn chải, và chải lên tóc. Đầu tiên cô không thật sự nhìn vào bóng mình trong gương, hay thậm chí chỉ nghĩ; cô chỉ làm một cách tự động, làm công việc thường nhật vào buổi sáng để trình diện trước thế giới. Nhưng sau 1 lát, cô bắt đầu nhận thấy bóng mình và tay cô nhẹ nhàng rút cái lược ra khỏi mái tóc ướt; sau đó ngừng lại.

Thả rơi bàn tay, Terri lặng lẽ nhìn chăm chăm, thật sự nhìn vào hình mình có lẽ là lần đầu tiên trong 1 thời gian dài. Hằng mấy năm trời, cô chỉ có liếc sơ vào gương để chắc là tóc tai đã gọn gàng, hay mũi không cần dặm thêm phấn, chứ không thật sự nhìn mình toàn bộ thế này. Giờ cô nhìn vào gương với cái nhìn mới, nhìn thấy những gì cô nghĩ là Bastien cũng nhìn thấy: đôi mắt to màu xanh ngọc, mái tóc dài màu gụ, cặp môi đầy đặn mềm mại, cái mũi hếch nhẹ. Cá nhân mà nói, không có thứ gì đáng chú ý ở cô cả_ hoặc như là Terri vẫn luôn nghĩ thế. Nhưng không biết lí do gì, sáng nay, nó lại đi cùng nhau tạo nên một tổng thể thật đáng yêu. Da cô hồng hào, mắt cô long lanh, khoe miệng cô hé mở thành một nụ cười bí ẩn. Đây là người phụ nữ mà được khao khát.

Terri có thể không chú ý nhiều đến bề ngoài, nhưng cô biết rằng cô không bao giờ trông tốt hơn thế này trong suốt cuộc đời mình. Và cô giờ cô trông như thế này là bởi vì Bastien. Bởi vì chàng làm cô cảm thấy mình đặc biệt, được mong muốn và đáng khao khát. Và chàng thậm chí không cố ngủ với cô.

Cô cười tươi với hình mình trong gương. Người đàn ông đã dẫn cô đi nhà bảo tàng, mua sắm, xem kịch, và ăn tối. Chàng trải qua cả đêm cười nói vui vẻ với cô, “hôn hít” cô điên rồ trong hơn 1 tiếng đồng hồ, mua cho cô café và bánh mì nóng, nắm tay cô đi bộ về nhà, đi cùng

đến tận cửa phòng cô, hôn cô say đắm thêm lần nữa, sau đó chúc cô những giấc mơ ngọt ngào với giọng khàn khàn đầy say đắm, và cuối cùng... rời đi về phòng của mình. Đó là cuộc hẹn hò tuyệt nhất mà cô từng có trong đời. Chàng làm cô cảm thấy đặc biệt_ không chỉ với cử chỉ lịch thiệp, quan tâm, và chăm sóc, mà bởi việc đơn giản là không cố ép cô lên giường. Với Terri, điều đó chứng tỏ rằng Bastien không chỉ gạ gẫm cô. Chàng thật sự thích cô. Và cô thật sự thích chàng. Nó thật tuyệt vời và ngọt ngào và là khoảng thời gian tốt đẹp nhất mà cô từng có_ và nó đang gây ra đau đớn thật nhiều khi nó trôi qua. Nỗi đau này thật không thể chịu đựng nổi. Có lẽ thậm tệ hơn cả khi Ian mất, cô sợ là thế. Bởi vì Terri dần nhận ra rằng những gì cô và Ian trải qua chỉ là tình yêu thời trẻ dại. Họ như 2 đứa trẻ nô đùa với nhau cho đến khi bị kịch đổ xuống căn bệnh ung thư gan.

Sau đó mọi thứ trở nên cực kì nghiêm trọng, và cô nhận thấy mình dần như trở thành mẹ của anh, chăm sóc cho anh hầu hết mọi thứ như một bà mẹ và chăm sóc điều dưỡng cho anh đến cuối đời.

Những gì cô đã đang bắt đầu cảm thấy đối với Bastien không phải là tình yêu thơ dại cũng không phải tình mẫu tử tự nhiên. Chàng không phải đơn giản chỉ là một người bạn mà có thể cùng nô đùa trong suốt cuộc đời. Chàng đã trở nên cần thiết với cô. Chàng làm cô cảm thấy hoàn hảo, thỏa mãn, chỉ với sự hiện diện của chàng.

Terri không phải là một phụ nữ ngốc nghếch, và cô biết nó cũng sẽ sớm để cảm thấy những điều như thế, nhưng cô cảm thấy chúng giống nhau. Có lẽ những cảm xúc của cô là phóng đại bởi vì giới hạn của thời gian cô ở đây, nhưng nó thật sự không là vấn đề gì. Thực tế là, cô nghĩ về Bastien không thay đổi và muốn bên chàng suốt đời. Chàng là điều đầu tiên mà cô nghĩ đến khi mở mắt vào buổi sáng, và là điều cuối cùng cô nhớ trước khi chìm vào giấc ngủ. Và cô thích như thế. Cô thích niềm vui tràn ngập mà cô cảm nhận này. Terri thích cách mà trái tim cô đập mạnh khi Bastien bước vào phòng, hay nhìn cô, hay cười với cô, hay khen ngợi cô, hay hôn cô.

Vâng, cô hạnh phúc hơn cô đã từng hạnh phúc trong đời, và lo sợ hơn cô đã từng lo. Terri thật sự không muốn đau đớn và cô cũng vẫn thật sự, thật sự không muốn mất điều này_ bất kể nó là gì.

Từ khi ý thức chung mách bảo cô đó không thể là tình yêu nhanh chóng như vậy, Terri quyết định đi theo lí luận logic. Đó sẽ an toàn hơn. Đó không phải là yêu. Cô chỉ thích Bastien. Thật nhiều. Và miễn là cô còn thích chàng_ và không yêu chàng_ có lẽ cô có thể sống sót được với trái tim còn nguyên vẹn khi chuyện này kết thúc.

“Mày có thể làm được điều này” Terri lặng lẽ nói với bóng mình trong gương. “ Chỉ cần đừng có hoàn toàn phải lòng anh ta. Chỉ cần thích anh ấy là đủ.”

Cảm thấy có chút tốt hơn và ít sợ hơn một chút lúc này vì cô đã có gì đó cho kế hoạch, Terri quay lại chải tóc. Cô sẽ tận hưởng thời gian cho đến đám cưới. Cô sẽ đi ra ngoài chơi với Bastien khi chàng mời, cùng nói chuyện, cười, và hôn với chàng. Nhưng cô sẽ không bao giờ rơi vào vòng tình ái. Sau đó, khi cô phải trở về Anh, Terri sẽ không hoàn toàn bị say mê; cô sẽ chỉ

buồn kinh khủng và chấp nhận rằng điều đó_ giống như tất cả mọi thứ_ đã kết thúc.

“Chào buổi sáng, Ánh dương. Cô trông có chút vui vẻ hoạt bát so với 1 người chỉ đi lung tung trong 4 tiếng cách đây”

Terri nhăn mũi và mỉm cười với lời chào của Vincent khi cô bước vào phòng khách. “Làm sao anh biết mấy giờ chúng tôi về?”

“Tôi nghe hai người nói chuyện trong hành lang. Lúc đó đã quá muộn, tôi cứ lo có chuyện gì đã xảy ra làm chậm trễ hai người. Tôi mở cửa phòng để hỏi xem mọi chuyện có ổn không, nhưng cô có chút không bận tâm” Hắc nhướn nhướn mày đầy ý nghĩa. “ Tôi cho rằng mọi thứ đều tốt khi tôi thấy hai người khóa môi ngoài cửa phòng cô. Tôi không muốn chen vào, vì thế tôi chỉ đóng cửa và quay trở lại giường”

Terri cảm thấy nóng bừng cả hai má. Cô đã không nhận thấy bất kì ai nhìn thấy họ.

“VẬY. Ra ngoài cả đêm, hả?” Chris nói với cái miệng rộng huých. “Hai người đã *làm* những gì?”

Terri đã được cứu khỏi việc trả lời câu hỏi đó bởi tiếng ding của thang máy. Có ai đó muốn đi lên căn hộ.

“Cô đang chờ ai à?” Vincent hỏi, nhướn một lông mày.

“Vâng, thật lòng. Người bán hoa.” Terri di chuyển đến tấm bản trên bức tường, biết ơn rằng cô đã để ý khi Bastien làm việc đó. Cô nhấn nút để mang màn hình có hình của người trong thang máy đến, sau đó gạt đầu khi cô nhìn thấy mặt những người đàn ông mang những bó hoa. Không cần bận tâm hỏi những điều đã rõ ràng việc họ có thể là ai, Terri đơn giản nhấn nút cho thả thang máy, sau đó liếc nhìn em họ của Bastien. “ Anh sẽ đón tiếp họ chứ Vincent? Chỉ cần bảo họ đặt hoa ở đây. Tôi muốn đi làm ít café”

“Chắc rồi”

“Hoa à?” Chris hỏi. Terri nghĩ anh ta nói về kì dị, nhưng suy cho cùng thì rất nhiều đàn ông không quan trọng lắm về những bông hoa, cô cho là thế.

“Vâng. Chúng là những bó hoa có khả năng được dùng trong đám cưới của Kate và Lucern,” cô giải thích khi đi đến nhà bếp. “Bastien dự định chụp hình và gửi e-mail chúng cho Kate, để chị ấy có thể quyết định chị ấy thích cái nào nhất”

Bỏ lại những người đàn ông giải quyết với những bó hoa và nơi đặt chúng, Terri vội đi vào bếp làm café. Nó là ấm pha café mới, tuy nhiên, có mùi mới; và cô biết rằng nó cần được nấu qua vài ấm nước nóng trước đã.

Cô khảo sát khắp nhà bếp để tìm ra những gì cô cần hoặc là nên dùng cho bữa sáng trong khi chờ ấm café đầu tiên. Cô có thể dùng bất kì thứ gì cô *muốn*, Terri không nghĩ là có bất kì

loại đồ ăn nào mà không được mua chất vào đây. Những gì cô *nên* ăn thì lại là một chuyện khác. Cô suy nghĩ về bánh mì nướng, nhưng có vẻ chán. Ngũ cốc cũng không gây nên sự phấn khích nào. Và bánh Tạt đút lò và bánh nướng tấm đường thì quá ngọt cho bữa sáng.

Thở dài, Terri từng bước đi lướt qua nhà bếp thật, sau đó quyết định làm một cái trứng ốp-lết. Cô làm 1 cái ôp-lết thật to đủ cho tất cả bọn họ ăn_ mặc dù với suy nghĩ của cô dường như chỉ có cô và Chris có thể ăn hầu hết món đó. Bastien thường thì chỉ chọc đũa vào đồ ăn của chàng chút ít, và Vincent thì không bao giờ ăn gì cả. Cô nên thật sự hỏi về thuốc tiêu hóa của hắn. Chắc chắn có gì đó cô có thể nấu mà hắn có thể ăn được.

Nhún vai, Terri bắt đầu dọn dẹp ít món trong tủ lạnh : hành, phô-mai, thịt muối, tiêu xanh. Có thể cô cũng sẽ rắc 1 ít khoai tây lên nữa. Cái này sẽ là một món ốp-lết thật ngon tuyệt. Và cô cũng làm bánh mì nướng. Vì lí do gì đó không hiểu, sáng nay cô gần như sắp chết đói đến nơi.

Bastien đánh hơi trong không khí khi chàng bước xuống hành lang dẫn đến phòng khách. Chàng ngủ muộn, nhưng là do bọn họ đã ra ngoài thật muộn vào tối qua. Chàng mỉm cười với mình khi nhớ lại cuộc hẹn hò của chàng với Terri. Nó hoàn hảo, hoàn toàn và cực kì hoàn hảo. Vở kịch, bữa tối, cuộc trò chuyện ở Maison_ cả đêm đã trôi qua như vài phút đối với chàng, và tiếng đồng hồ chia sẻ nụ hôn trước khách sạn Hilton chỉ như hơn vài giây. Terri là một người đẹp, một niềm vui để cùng tận hưởng bên cạnh cô ấy, và thật thú vị và hài hước đến nỗi chàng luôn cảm thấy dễ chịu thỏa mái khi có cô bầu bạn. Cô thật hoàn hảo để làm người *bạn đời* của chàng.

Theo mẹ của chàng, chỉ những người mà chàng không thể đọc được tâm trí của họ mới có thể là một người bạn đời tốt được; một người vợ và người chồng không bao giờ nên xâm nhập vào suy nghĩ của nhau. Họ chỉ nên chia sẻ những mong muốn, Marguerite nói, chứ không xâm phạm như những con gà trong chuồng gà. Bastien không thể đọc được suy nghĩ của Terri. Nhưng cô đã chia sẻ chúng thật thỏa mái.

Một tiếng thở dài khoan khoái trượt khỏi môi chàng, và Bastien cười thật tươi với chính mình. Sự cởi mở và trung thực là những gì chàng thích nhất ở Terri. Niềm đam mê trong cuộc sống của cô, không kể niềm đam mê cô để lộ ra khi trong vòng tay của chàng, là vô giá. Chàng đã sống đủ lâu để biết rằng sự quan tâm mở rộng và niềm đam mê như thế không dễ gì tìm thấy vào ngày nay. Hầu hết mọi người đều cho phép sự sợ hãi giết chết tất cả những cảm xúc và sự hưởng ứng của họ. Terri không phải là một trong số họ. Cô tràn đầy niềm vui sống, cô xinh đẹp và căng tràn... cái chết?

Chàng ngừng lại một chút trước lối vào phòng khách và há hốc mồm kinh ngạc trước cảnh tượng Terri nằm im bất động trên sàn. Thân thể cô bệt ra như một con búp bê bằng giẻ bị tung lên sàn nhà, mái tóc màu hạt dẻ thơm ngát của cô xõa ra quanh đầu.

Hai chấm đỏ hót lẻo điểm lên cái cổ mảnh mai và đáng yêu của cô.

CHƯƠNG IX

“Ôi, chàng ma cà rồng đẹp trai và nam tính của ta. *Ách-xì!*” Cái giọng nam cao the thé đó không kể đến cái hắt hơi đã thu hút sự chú ý của Bastien đến hai người đàn ông đứng cách thân thể nằm sóng xoài của Terri vài bước. Vincent và... Chris? Chàng nghĩ đó là người biên tập nhưng không thể chắc chắn. Người đàn ông đó có một tấm ra che lên trên đầu và kéo vòng xuống cằm như kiểu Cô Bé Choàng Khăn Đỏ. Đánh giá từ cái đó và từ cái giọng bắt chước phụ nữ thật tẻ mà người biên tập đang giả giọng, Bastien có thể đoán là hẳn ta cho mình là phụ nữ. Vì vài lí do gì đó.

“Trái tim em đã đập xiết bao vì ch_ *ách-xì*_ chàng, Dracula. Chàng khuấy đảo ngọn lửa của em, khao khát của em.” Chris thả tờ giấy mà anh ta đang đọc rơi xuống bên cạnh vế ghê tởm. “Ai viết thể những lời ngốc nghếch này?”

“Một nhà viết kịch bản,” Vincent khụt khịt. “Một nhà viết kịch bản *chuyên nghiệp*”

“Được thôi, còn tôi là một nhà_ *áchxì*_ biên tập chuyên nghiệp. Và tôi_ *áchxì*_ tôi_ sẽ không cho xuất bản cái vớ vẩn này”

“Chỉ bởi anh không hiểu những âm nhạc cho kịch,” Vincent ngắt lời “Anh đã từng nghe qua một vở kịch nhỏ_ sau này được đưa lên làm phần chính cho một phim điện ảnh_ tên là *Rocky Horror Picture Show* chưa?”

“Cái đó thì là loại nhạc kịch hay,” Chris tuyên bố với hẳn, sau đó xoa xoa mũi “Cái này_ *áchxì*_ là loại vớ vẩn. Chúa ơi, tôi ước gì cái thằng cha được sĩ ấy đến đây ngay_ *áchxì*_ với những viên thuốc chống dị ứng của hẳn.”

“Tin tôi đi, tôi cũng thế,” Vincent nói. Hẳn nhận ra Bastien đang đứng ở lối vào và mỉm cười “Anh họ! Cuối cùng anh cũng quyết định tham gia vào cuộc sống rồi nhỉ?”

“Vâng.” Ánh nhìn của chàng lơ lửng quay lại phía Terri, người mới chớp mắt mở ra, ngồi lên và liếc nhìn lại chàng, sau đó bò toài lên bằng đôi bàn chân.

“Chào buổi sáng,” cô nói tươi tỉnh. “Anh ngủ ngon không?”

Gật đầu, Bastien tiến đến phía trước với chủ tâm. Sự tò mò đang giết chết chàng. Mắt Terri mở to ngạc nhiên khi chàng ngừng lại trước mặt cô, quệt tay vào một cái chấm đỏ trên cổ cô, và ấn nó vào lưỡi.

“Nước sốt à?” chàng hỏi mà không tin nổi. Vài giọt nước sốt là những gì đã gần như làm cho chàng một cơn đau tim tương đương với một con ma cà rồng ư? Chàng đã nghĩ là_

“Thật ra là tương ớt” Terri bật cười khi cô chùi sạch phần còn sót lại. “Bọn em đang giúp Vincent diễn tập vở diễn của anh ấy. Em là Lucy, và Chris là Mina.” Cô liếc nhìn người biên tập, anh ta đang hắt hơi dữ dội 3 cái liên tiếp một hơi liền. Sau đó cô nghiêng sang Bastien kể cho chàng nghe bằng 1 giọng thật nhỏ, “Anh ấy bị dị ứng với hoa, em đề nghị rằng anh ấy nên về

phòng mình đến khi chúng ta chụp ảnh xong và đem hoar a ngoài, nhưng anh ấy nói nó cũng chẳng giúp được gì”

“Tôi đã làm thế khi họ mới đến lần đầu,” người biên tập phản nản “Nhưng có quá nhiều_ *áchxì!*_ đến nỗi phấn hoa đã tràn khắp căn hộ. *Áchxì!* Nó cũng không tốt gì hơn là ở ngoài này. Anh ta gỡ bỏ tấm drap ra khỏi đầu và vai, và ngồi phịch xuống cái ghế dài rên rĩ.

Bastien chậm chậm quay lại, chỉ bây giờ mới nhận ra những bông hoa đã tràn ngập khắp phòng khách và làm cho nó trông như một cái cửa hàng bán hoa chết tiệt... hoặc một cái nhà xác. Chàng không biết làm sao mà chàng lại bỏ qua nó ngay cái nhìn đầu tiên, không kể đến cảnh tượng Terri nằm sóng xoài trên sàn nhà đã lật đổ chàng, chàng đã không chú ý đến bất kì thứ gì khác.

“Em đã làm đồ ăn sáng” Terri thông báo, thu hút sự chú ý của Bastien “Trứng ốp-lết. Em đã để lại một ít các món đó trong tủ lạnh phòng khi anh thức dậy. Anh có muốn ăn chút không?”

Bastien nhìn vào đôi mắt sáng và nụ cười đầy hy vọng của cô, và nhận ra nụ cười của chàng cũng đang tỏa ra trên đôi môi. “Thật đáng yêu”.

“Tốt. Chỉ sẽ mất ít phút thôi,” cô đảm bảo với chàng một cách vui vẻ, sau đó xoay gót và rời đi.

Bastien lưỡng lự, sau đó đi theo. Chàng có ý nói cô thật là đáng yêu, chứ không phải trứng ốp-lết cho bữa sáng đáng yêu. Nhưng điều đó cũng được. Chàng ăn trứng nếu cô đã khổ sở để làm nó đủ cho cả chàng. Dù sao đi nữa nó thật sự nghe cũng tốt. Một cái trứng ốp-lết. Được làm từ 2 bàn tay của Terri.

Anh phải vất vả rồi. Những lời này lửng lơ trong tâm trí chàng với tiếng cười khùng khục. Vincent!

Bastien phớt lờ hẳn ta

“Anh có muốn uống 1 tách café không?” Terri hỏi khi chàng bước vào bếp. Cô lôi từ trong tủ lạnh ra một cái tô đầy những hỗn hợp trứng và nhiều loại nguyên liệu khác.

“Anh sẽ tự lấy” Bastien nói và tiến đến bình đựng café. Chàng luôn cố tránh né những thứ đồ này; chất cafein có khuynh hướng gây ra những tác động gia tăng lên những người như chàng, nhưng giờ là buổi sáng, còn lâu mới tới giờ đi ngủ lại. Đã có một khoảng thời gian khi chàng uống nó chàng chỉ nằm dài ra ngủ sau khi đã thức cả một đêm dài. Vài thành viên trong gia đình chàng, và chàng cho rằng cả những người khác mà thuộc loài của chàng, vẫn còn phải thức thêm vài giờ cho buổi tối nữa, nhưng việc đó là không thể đối với Bastien khi còn phải điều hành tập đoàn Argeneau một cách hiệu quả. Hầu hết công việc kinh doanh được giải quyết vào ban ngày, và Bastien nhận thấy thật dễ dàng hơn nhiều cho chàng khi chỉ đơn giản tiêu thụ thêm máu hơn là cách nào khác làm chàng sẽ phải giải quyết những vấn đề trong suốt cả ngày.

“Còn bánh mì nướng với ốp-lết thì thế nào?” Terri hỏi.

“Không. Cảm ơn.” Tiến đến để dựa vào cái kệ bếp, chàng quan sát cô đặt cái chảo chiên trên bếp lò và bật cái đánh lửa bên dưới trong khi cô đánh mạnh vào những thứ trong cái bát. “Em thức dậy được bao lâu rồi?”

“Khoảng 1 tiếng” Cô đổ một muỗng dầu ăn vào cái chảo. Gật đầu hài lòng khi nó bắt đầu sôi xèo xèo và cuộn lại trên bề mặt nóng “Những bông hoa được mang đến khi em mới bắt đầu làm trứng. Em không thể tin được là nó lại nhiều đến thế khi họ cuối cùng cũng ngừng mang nó lên. Em nghĩ người bán hoa chắc là bị điên rồi”

Bastien mỉm cười và nhìn cô đổ trứng vào chảo “Anh cũng không biết là nó lại nhiều như thế. Anh sẽ bắt đầu ngay sau cái này”

Terri trao chàng một nụ cười thông cảm khi cô đặt cái tô giờ đã trống không sang một bên “Phải là rất nhiều hình. Em có thể giúp nếu anh muốn”

“Anh muốn”

Cả hai đều im lặng trong 1 chốc. Terri thì bận đảo cái trứng quay vòng vòng trên chảo để giữ cho nó khỏi bị cháy. Còn chàng thì bận nhìn cô. Nhà bếp bắt đầu nhanh chóng tràn ngập mùi hành và gia vị.

“Anh đã có một khoảng thời gian rất dễ thương tối qua,” Bastien đột nhiên thốt lên, và muốn tự đá vào mình. Nhưng Terri bắt gặp ánh mắt chàng, một nụ cười nở rộ trên đôi môi cô.

“Em cũng thế” Cô lên bên thừa nhận

Họ lại im lặng; sau đó Bastien nhấc 1 tay để dí một khớp ngón tay lên má cô. Mắt cô liền nhắm lại, và Terri nghiêng khuôn mặt đến cái mơn trớn của chàng như một chú mèo đang được cưng chiều. Hành động này làm cho chàng trở nên không thể kiềm chế được mình: thả bàn tay vòng qua đón lấy sau cổ của cô, kéo cô đến gần và phủ môi mình lên đôi môi cô, mỉm cười khi môi cô hé mở. Bastien ngay lập tức chìm sâu vào nụ hôn. Cô có vị thảo mộc và gia vị và thứ gì đó ngọt ngào. Nước cam, chàng nghĩ thế. Nếu bữa sáng cũng có vị tốt như của cô, thì ăn nó hẳn sẽ có cảm giác rất dễ chịu.

Một tiếng rên nhỏ lọt đến tai chàng và thổi bùng vào ngọn lửa bên trong chàng. Nụ hôn của Bastien trở nên dữ dội, đòi hỏi hơn, và Terri đáp ứng bằng cách mở miệng ra to hơn cho chàng. Hai tay cô vòng qua cổ chàng.

Cô túm chặt, sau đó cong người sát gần hơn khi Bastien bỏ hai tay chàng vuốt xuống vòng qua lưng cô. Cô cảm thấy thật tốt trong vòng tay của chàng. Cô thuộc về nơi đó. Chàng thích có cô ở đó. Cô cảm thấy tuyệt, ngủi cũng tuyệt và nếm cũng rất tuyệt nốt. Và cách Terri rên, ưỡn người và ép sát vào chàng thật là không thể chịu nổi. Chàng có thể hôn cô mãi mãi.

“Trứng ốp –lết của anh,” cô lau bầu khi chàng rời ra để hôn lần xuống cổ cô.

Miệng Bastien vẫn còn trên tai cô, và chàng hầu như nguyên rửa nhưng cũng giữ nó lại. Thở dài, chàng đặt nụ hôn cuối lên mũi của cô, sau đó thả cô ra.

Terri mỉm cười thông cảm cho biểu hiện ít hài long của chàng, sau đó quay lại cái bếp lò. May thay, sự xao lãng giải lao một chút của họ không làm cho trứng bị cháy. Nó nhẹ, mịn như tơ và có mùi thật tuyệt vời khi cô bày nó ra đĩa và đưa cho chàng vài phút sau đó.

Terri ngồi với chàng khi chàng ăn, và Bastien ngẫu nhiên ăn hết món trứng. Thật là tốt, chàng nghĩ rằng chàng đã ăn trong một nỗ lực làm thỏa mãn một cơn đói khác mà đang gây phách nhều chàng. Cơn đói mà chàng đang có với người phụ nữ đang ngồi đối diện chàng, uống café, và nói chuyện vui vẻ.

Bastien vui vẻ ăn hết món trứng còn sót lại khi Terri bình phẩm hạnh phúc rằng đây là lần đầu tiên cô thấy chàng thật sự ăn thứ gì đó chất lượng kể từ khi cô đến. Cô trông thật hài lòng và tự đắc vì đó là do cô nấu. Bastien đảm bảo với cô rằng nó hoàn toàn ngon lành, sau đó hôn cô và cảm ơn cô vì bữa ăn trước khi quay ra phòng khách. Chàng phải xem những bông hoa và tính toán về những bức ảnh chàng định chụp.

Terri chẳng bao lâu cũng tham gia với chàng, và cô đề nghị họ nên chuyển những bông hoa đến văn phòng trong căn hộ khi họ chụp ảnh, sau đó chuyển lại chúng ra bên ngoài toàn bộ hết để đảm bảo họ không bỏ sót hay chụp dư bức ảnh nào. Ít nhất, đó cũng là những lời bào chữa của cô. Bastien nghi ngờ rằng cô thật sự hy vọng làm nhẹ bớt vài nỗi khó chịu của người biên tập khi mang đi cái nguồn gây đau khổ cho anh ta. Chàng không bận tâm. Văn phòng đón ánh sáng tốt hơn vào buổi sáng và những tấm hình sẽ đẹp hơn nếu có ánh sáng. Sau hơn một trăm năm không có ban ngày, chàng thích nhìn mặt trời và có thể làm thế. Cũng đã rất lâu rồi từ khi cửa sổ của chàng được xử lí để tránh tia UV.

Terri rất nặng nề lên với những bó hoa được kết lại. Bastien chỉ đi lòng vòng để chụp lần lượt từng bức hình cho đến khi chụp xong hết, nhưng cô nằng nặc đòi phải có phong và ánh sáng cho mỗi bức hình để mà Kate có thể có được một “tấm hình chân thật” của mỗi bó hoa. Giữa đó và tiến trình tải mỗi 3 hay 4 tấm hình lên, nó mất thời gian lâu hơn dự định. Nó đã quá giờ trưa trước lúc mà Bastien dự tính là nửa công đoạn của việc này. Chàng kiên nhẫn chờ Terri làm kiểu cho vị trí của những bó hoa còn chưa được chụp, khi chàng chú ý cách cô lơ đãng xoa xoa vào sau cổ khi cô cúi xuống lấy cái bình trà.

“Em đang bị đau cổ à?” chàng hỏi, đặt cái máy ảnh xuống và tiến đến chỗ cô.

Terri thẳng người lên và liếc nhìn chàng qua vai. Chàng bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp những cơ quanh cổ và trên vai của cô.

“Một chút,” cô thú nhận, thư giãn dưới cái đụng chạm của chàng.

Cô thở dài nho nhỏ. “Em nghĩ em chắc phải đã ngủ ở một tư thế bất tiện tối qua. Cả sáng

nay em có bị vẹo cổ một chút, nhưng nó thật sự gây phiền toái cho em là bây giờ”

“Hmmm” Bastien nhìn lên đỉnh đầu cô khi chàng xoa bóp, nhận thấy rằng tóc cô không chỉ màu nâu. Nó có ánh vàng và đỏ giữa những sợi màu hạt dẻ. Cô có mái tóc thật đáng yêu.

“Cảm ơn” Terri lầm bầm, và Bastien đông cứng người khi chàng nhận ra chàng đã bình luận hơi to. Nhưng chàng chỉ đông cứng nhanh thôi; sau đó chàng tóm lấy mái tóc cô bằng một nắm tay và chuyển nó ra phía trước vai của cô, vì thế nó làm lộ ra cái cổ của cô khi chàng tiếp tục xoa bóp.

“Em có một cái cổ đáng yêu” chàng nhận xét khi chàng để tay mình trượt xuống lưng cô, bắt đầu xoa bóp trên vai trước của cô.

“Em...” Terri ngừng lại thu mình trong tiếng thở khi chàng lần xuống hôn vào chỗ da thịt mềm mại mà chàng đã làm lộ ra.

“Bastien” cô thì thầm. Chàng day lưỡi mình thành vòng tròn ngay điểm mà chàng mới vừa hôn, và có một khao khát thật mãnh liệt trong giọng của cô đến nỗi chàng phải nhắm mắt mình lại để nhắm nháp nó. Hai tay chàng ngừng di chuyển mà chàng đem nó trượt dài hai bên hông cô và ngược lại lên trên, và sau đó làm lại lần nữa, và cứ mỗi một đòn ngược lên trên chàng vòng chặt hơn hai bên hông cô và giày vò gần hơn tới cái đường cong trên ngực của cô.

Một tiếng rên rỉ thật thấp trượt ra khỏi môi cô khi Bastien cuối cùng cũng trượt hai tay chàng ra đủ xa để lướt qua cái đường cong mềm mại đó. Và khi chàng cuối cùng từ bỏ việc cố gắng kiềm chế và khum khum che phủ lên thành một vòng đầy mỗi bên tay, Terri tựa ra sau ngả vào ngực chàng với một tiếng thì thầm thỏa mãn.

“Ôi, Bastien.” Giọng cô mơ màng và ngọt ngào. Chàng chuyển miệng mình đến yết hầu cô, sau đó đến tai cô, và tập trung ở đó khi chàng vuốt ve bầu ngực mềm mại qua một lớp vải áo len mỏng màu hồng của cô.

Tay cô đưa lên che phủ tay của chàng, và chàng ngừng lại, cho đến khi những ngón tay của Terri xiết chặt quanh tay chàng, thúc giục chàng ôm lấy cô mạnh mẽ hơn, để nhào nặn da thịt cô. Thì sau đó Bastien mới trượt tay chàng xuống dưới. Chàng nghe cô rên rỉ với chút âm thanh như là thất vọng. Tiếng rên đó đột ngột chết lặng, và cô dường như nín thở khi chàng lướt những ngón tay mình bên dưới đường viền của cái áo len cô và cho phép chúng cõng lên làn da trần bên dưới cái áo của cô.

Terri thật ấm, da của cô mềm và trơn mượt. Không có một ngăn trở nào cho sự mơ ước vuốt ve của chàng cho đến khi chàng đụng vào cái áo ngực của cô. Bastien khi đó ngừng lại một chút do dự, sau đó hai tay chàng bắt chéo trước ngực cô và tay phải của chàng tìm ra được cái mép phía trước của cái áo ngực và kéo nó tụt xuống.

“Ồ” Cô nhón nhẹ trên ngón chân mình và đẩy mạnh trở lại ngực của chàng khi tay chàng úp khum khum trên làn da ấm để trần của cô.

“Bastien?” Ngập ngừng và viện cớ là cả hai thứ trong một từ đó, và Terri kêu tên chàng với vẻ phần khích mà không che giấu điều đó với chàng. *Chàng* đã gây nên tác động này với cô. *Chàng* là lí do làm cho 2 đầu vú của cô săn cứng bên dưới những ngón tay của chàng. *Chàng* là tại sao hơi thở của cô lại đột nhiên trở nên ngắn và nhanh hỗn hển.

“Terri” Bastien rên lên, sau đó rút tay trái của chàng ra nắm vào bên dưới cằm của cô và quay đầu cô lại để chàng có thể chạm được và miệng cô. Sự hưởng ứng của cô là sự hài lòng hối lộ nếu cô có ngạc nhiên. Lần này là cô người trượt lười mình ra dọc theo lười chàng, và cô là người ấn mạnh lười mình vào miệng chàng khi chàng hé môi ra. Cô hôn chàng với một niềm say mê mà nói lên một cách hùng hồn những tác động mà chàng đã mang lại cho cô. Terri muốn chàng.

Trượt tay kia của chàng ra khỏi bên dưới cái áo của cô, Bastien quay cô lại đối diện chàng mà không làm phá vỡ nụ hôn; sau đó chàng nắm được kiểm soát, lười chàng kích thích lười của cô và ấn mạnh vào nó với một sự say đắm đáp trả. Chàng chưa bao giờ ham muốn bất kì ai trong đời chàng mà nhiều như chàng ham muốn Terri vào lúc này. Chàng muốn ngẫu nhiên lấy cô. Thật ra, không có gì khác trên thế gian này mà chàng nghĩ chàng có thể ham muốn hơn cô.

Hướng cô sang 1 bên và lùi lại, Bastien đẩy Terri xuống một cái ghế sofa nằm dọc theo bức tường của văn phòng. Chàng nằm xuống một nửa phía trên của cô, khủy tay chàng đặt sau đầu cô và 1 đầu gối của chàng thì đặt giữa 2 chân cô, giúp chống đỡ được phần lớn trọng lượng của chàng, và nụ hôn lúc này trở nên điên cuồng. Thân thể của Bastien thúc giục chàng vuốt ve cô khắp mọi nơi ngay tức khắc, xé toạc quần áo cô, và khám phá cô với sự tham lam và ham muốn mà chàng đang cảm nhận được, nhưng chàng buộc mình vẫn phải kiềm hãm lại, sợ rằng chàng sẽ gây sốc và hoảng sợ cho cô với hành động như vậy.

Thật khó để kiềm chế. Nó thật là lâu kinh khủng từ khi chàng ăn nằm với một người phụ nữ. Nó dường như là bất tận thậm chí từ khi chàng có một sự thúc giục làm như thế; giờ sự đói khát của chàng còn thậm tệ hơn những gì mà chàng đã từng có kinh nghiệm trước đây. Thậm chí nhu cầu về máu của chàng cũng chưa bao giờ vượt trội hơn cái sự khao khát mà chàng đang cảm nhận này.

Terri rên rỉ và xoay sở tỳ vào chàng, cong người lên khi tay chàng lại lần nữa tìm thấy ngực cô qua lớp vải mềm của cái áo len. Bastien, trước hết, đã nản lòng vì nó không phải là cái áo somi mà chàng có thể cởi nút mở ra, nhưng não chàng khởi động làm việc lại và chàng ngưng lại nụ hôn và nghiêng nhẹ ra xa. Túm lấy đường viền của cái áo, chàng đẩy nó lên để làm lộ ra một cái nịt ngực đăng ten màu hồng cô mặc bên dưới.

Cái từ “màu sắc phối hợp” và “nữ tính” chạy dọc qua tâm trí chàng, và Bastien suýt cười to vì cái suy nghĩ ngớ ngẩn đó. Sau đó chàng chú ý màu nâu vàng tối hơn của cái núm vú được nhìn thấy xuyên qua cái áo ngực màu hồng, và một cái run bắn người đề phòng chạy xuyên qua chàng. Trước khi chàng thậm chí nhận ra mình có ý gì, Bastien cúi miệng thấp xuống phủ lên

cái núm vú cương cứng và phấn khích đó qua cái đăng ten của cái áo ngực.

Terri hét lên và run rẩy. Tay cô túm mạnh vào tóc chàng, lôi chặt chàng về phía cô, và thúc chàng tiếp tục. Lưỡi chàng di chuyển lên chất liệu vải dệt của cái áo ngực, thấm ướt nó và cái núm vú cứng ngắc bên dưới.

“Bastien!” cô hét tên chàng trong một tiếng la của sự ham muốn tinh khô, và bắt đầu kéo mạnh tóc chàng. Chàng đáp ứng đòi hỏi của cô và nhấc đầu lên, để mặc cô lôi chàng lại và phủ lên môi cô bằng môi chàng.

“Ahhhhhhhhhhhh!”

Terri cứng người lại bên dưới chàng. Tiếng thét đó đến từ bên ngoài, và vọng đến chỗ họ trong văn phòng. Cả hai bất động, chờ đợi. Khi sự im lặng theo sau, Bastien thả lỏng người và bắt đầu hôn Terri trở lại, chỉ ngừng lại khi tiếng thét thứ hai vang lên tiếp theo.

Thở dài, chàng ngược đầu lên và gặp ánh mắt của Terri

“Có lẽ nếu chúng ta mặc kệ nó, bất kể đó là gì thì nó cũng qua hết thôi” cô lẩm bẩm đầy hy vọng.

“Có thể” chàng đồng tình, sau đó lo lắng liếc nhìn xung quanh vào tiếng thủy tinh vỡ. Nó được theo sau bởi một tiếng hét cảnh báo từ Vincent, điều mà giúp Bastien nhận định được rằng hai tiếng thét đầu tiên là của Chis Keyes. Nó không giống như là hoàn cảnh này rồi sẽ qua, bất kể nó là gì. Quay lại, chàng ấn một nụ hôn lên mũi Terri

“Anh e rằng anh phải đi xem bọn nhóc này đang làm gì” chàng nhăn nhó nói.

Terri buông 1 tiếng thở dài, nhưng gật đầu và thậm chí còn cố gắng nở một nụ cười. Cô rút tay ra khỏi chàng để hai người có thể ngồi dậy.

Bastien giúp cô vuốt cho thẳng quần áo, sau đó đứng lên, kéo cô lên với chàng, dẫn đường vào phòng khách. Những gì họ nhìn thấy giống như một cảnh trong một giấc mơ điên khùng, bị xui khiến do thuốc gì đó. Khi họ bước ra ngoài, nhận thấy Chris nhảy lò cò như điên bên cái bàn café ở phòng khách trên cái chân lạnh lặn của anh ta, hươ vẫy một cái nạng loạn xạ trên không trung khi anh ta hắt hơi và kêu quang quác. Cái nạng thứ hai thì bị bỏ quên nằm trên sàn giữa cái ghế và cái bàn.

Trong khi đó thì Vincent, em họ Bastien đã cởi bỏ áo choàng đang chạy đuổi theo người biên tập, chụp hụp trong không khí cái đầu của người đàn ông theo kiểu nửa loạn trí mà đôi lúc cũng chạm được vào đầu của Chris trong mỗi 2 hay 3 cú chụp. Bastien không thể quyết định được đó có phải là vài kiểu khêu vũ mới mà chàng đang chứng kiến hay không hay em họ chàng đang tấn công C.K

Chàng liếc nhìn Terri không chắc chắn. “ Đây có phải là một cảnh khác của vở diễn?”

“Em không biết,” cô thú nhận. Biểu hiện của cô bị chia ra giữa sự tập trung chú ý và hơi lúng túng hoang mang. “Nó có thể, em đoán thế”

“Hừm” Bastien quay lại cặp đôi đang nhảy, tự hỏi có nên xen vào hay không. Hay thậm chí chàng có thật sự muốn thế. Sau đó chàng cứng người lại. Chris đã hầu như xoay một vòng quanh cái bàn, và giờ thì đang nhảy lò cò về phía cái nạng bị bỏ quên của anh ta. Thật không may, anh ta quá bận vung vẩy điên cuồng với cái nạng trên tay nên không chú ý thấy nó.

Bastien mở miệng cảnh báo, nhưng Terri cũng đã nhìn thấy rắc rối đó và đánh mạnh chàng.

“Chris! Coi chừng! Cái_” Cô nhăn mặt khi anh ta vấp vào cái nạng, đập mạnh điên cuồng trong một phút để nỗ lực lấy lại thăng bằng, sau đó la to khi một cú huých mạnh không để ý như thế của Vincent tán vào từ phía sau anh ta. Cả hai người đàn ông đều ngã xuống, đổ sầm xuống sàn nhà thành một đồng lộn xộn đập túi bụi.

“_nạng” Terri kết thúc trong tiếng thở dài

“Em đã cố gắng rồi,” Bastien nói, vỗ vai cô an ủi. Sau đó họ cùng bỏ nhào tới khi Vincent tự mình vật lộn để thoát khỏi đồng lộn xộn kêu khóc của C.K

“Hai người đang làm gì vậy?” Bastien hỏi. Chộp lấy tay của em họ, chàng kéo mạnh lên trước, giúp Vinny đứng lên tránh khỏi người biên tập, người mà hoàn toàn phải chịu đựng nhiều hơn trong cuộc vật lộn.

“Có một con ong,” Vincent giải thích

“Một con ong?” Bastien há miệng nhìn hẩn không tin được. “Tất cả những thứ vớ vẩn ngu ngốc này là vì một con ong bé nhỏ à?”

“Con ong đó á?” Terri giơ tay chỉ một con côn trùng nhỏ giờ đang lượn vòng vòng trên đầu người biên tập.

Chris đang nằm, mắt nhắm nghiền, cổ thở. Hai con mắt đó giờ nổ to ra, đảo quanh khiếp sợ. “Cái gì? Nó ở đâu?”

“Chỉ là một con ong thôi mà, trời ơi” Bastien nói hùng dũng, chàng gần như lúng túng vì cái gã_nhảy lò cò vòng quanh, là hét như một cô gái, và tất cả chỉ vì một con côn trùng bé xíu. Người biên tập chắc đã bị ướm quần trong trường hợp như thế. “Anh to lớn hơn nó cả ngàn lần. Hãy giữ lấy mình”

“Anh ta bị dị ứng với ong,” Vincent giải thích với tiếng thì thầm

“Ồ” Bastien làu bàu, hiểu hơn một chút. “Được, quái quỷ” Chàng nói thêm khi con ong quyết định đậu xuống trên mũi người biên tập. “Cái này không thể tốt đẹp được”

“Ôi, Chúa tôi” C.K thút thít rên

“Anh dị ứng như thế nào?” Terri có vẻ quan tâm. Tuy nhiên ,biểu hiện của cô ngay lập tức biến thành hoảng kinh, khi có câu trả lời hơn cả thế. Chris chìa môi dưới ra để thổi lên mũi nỗ lực xua đuổi con ong bay đi. “ Đừng có thổi lên nó! Tôi có đọc ở đâu đó rằng thổi lên chúng sẽ làm chúng tức giận và làm cho chúng_”

“Ồi!” Chris hét lên

“_chích” Terri kết thúc trong kinh hoàng. Hình như là, con ong đã quyết định như thế là đủ rồi, và mới xong việc với nó. Cô quay sang Vincent sắc nhọn “Anh ta dị ứng thế nào?”

“Sao mà tôi biết được?”

“Thôi được, anh biết anh ta bị dị ứng!”

“À, anh ta đã nói thế, khi con ong bay đến từ một trong những bó hoa đó” người diễn viên giải thích “Nhưng anh ta bận nhảy lò cò vòng quanh lúc đó, cố gắng tránh xa nó ra. Anh ta không ngừng lại để nói chi tiết”

“Ồi, trời”

Khi Terri quay sang chàng, Bastien nhướn một lông mày.

“Em nghĩ chúng ta tốt hơn nên gọi xe cứu thương,” cô nói

“Có lẽ anh ta có một trong những mũi tiêm đó” Vincent đề nghị, thu hút sự chú ý của Terri trở lại hần “Tôi đã làm việc với một cô gái một lần người mà dị ứng với đậu phộng, và cô ấy mang theo một mũi adrenalin hay thứ gì đó”

Bastien phớt lờ hai người khi họ tiếp tục thảo luận nên làm gì. Chàng chăm chú nhìn vào phản ứng của người biên tập, và bị báo động bởi tốc độ sưng phồng lên nhanh chóng của mũi người đàn ông đó và màu sắc thay đổi của nó.

Người này cần được chăm sóc ngay lập tức, và một cái xe cứu thương sẽ không làm được. Nó sẽ không đủ nhanh. Trừ phi Chris có một trong những mũi tiêm như Vincent nhắc đến, mang anh ta vào xe hơi và đưa đến bệnh viện ngay lập tức là ưu tiên hàng đầu.

“Anh có mũi tiêm nào không?” chàng hỏi, quỳ bên cạnh người biên tập. Khi C.K lắc đầu, Bastien gật đầu và xúc anh ta lên trên cánh tay chàng. “Ai đó có thể lấy giúp tôi cái chìa khóa xe để trên bàn được không?” Chàng hỏi khi chàng sải bước ra khỏi phòng khách.

Có một phút im lặng, sau đó một sự xôn xao đột ngột của âm thanh và chuyển động đằng sau Bastien. Vào lúc chàng ấn nút thang máy và cửa trượt mở ra, quVincent và Terri thở không nổi đã ở ngay bên cạnh chàng.

“Em có chìa khóa của anh rồi” Vincent đảm bảo với chàng. Họ tụ tập ngay thang máy, đẩy

Bastien và cái bọc đi trước họ.

“Và em đã lấy một cây viết” Terri nói thêm

“Một cây viết?” Vincent quay khỏi cái nút ấn xuống tầng đậu xe để nhìn cô chăm chăm.

“Vâng. Anh biết đấy. Phòng khi chúng ta phải làm trong trường hợp cổ họng không thể nói được” Cô giải thích

“Cổ họng không thể nói?” Khi Vincent liếc nhìn sang Bastien lúng túng, Bastien chỉ lắc đầu. Chàng không có chút manh mối nào về những gì cô đang nói.

“Anh hiểu không. Nếu cổ họng anh đóng lại và anh không thể thở, anh phải đục một lỗ thủng trên khí quản và dán cái ống của cây viết vào để anh ta có thể thở qua được”

Một tiếng thở ngạt thu hút cái nhìn của Bastien xuống khuôn mặt giờ chuyển thành màu xám của người biên tập. Người đàn ông trông hơi tái. Anh ta hầu như biến thành màu xanh lá. Bastien không thể quyết định được là do anh ta có vấn đề về việc hít thở, hay bởi vì Terri đã mới vô tình làm uy hiếp tinh thần của anh ta.

“Ồ. Phẫu thuật mở khí quản” Vincent gật đầu. “Đó có thể cần thiết”

“Đừng lo, Chris” Terri vỗ vỗ cánh tay của người biên tập cố xoa dịu anh ta. “Chúng tôi sẽ không để anh chết đâu. Chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì để cứu anh”

Mặc dù người đàn ông không nói gì, Bastien cũng nhận được một ấn tượng là những lời cam đoan một lần nữa của Terri càng làm Chris hoảng sợ hơn sự thật rằng anh ta đang bắt đầu trở nên hoàn toàn khó thở.

Khi cửa thang máy mở ra chỗ đậu xe, Bastien chạy thật nhanh đến chiếc Mercedes của chàng.

“Anh cảm thấy thế nào rồi?” Terri hỏi khi Bastien đặt Chris ngồi vào cái ghế dài vào vài giờ sau đó.

“Hãy cho tôi chết trong bình yên” anh ta nói. Ít nhất đó là những gì Terri nghĩ là anh ta đã nói. Thật khó để mà bảo là nói với cái giọng méo mó như vậy. Khuôn mặt người biên tập sưng phồng và nhức nhối ửng đỏ. Nó trông như thể anh ta vừa rời khỏi một trận chiến đấu thật tồi tệ và bị thua. Cô chỉ đơn giản không thể tin được rằng bệnh viện lại để anh ta về. Anh ta trông như là bọn họ đã giam giữ anh ta ít nhất là một tuần. Và những nỗ lực vận động để hít thở thì không làm yên lòng cô. Lúc đó bác sĩ vừa mới bơm cho anh ta đầy những thứ gì đó, làm cho tất cả bọn họ đều ngồi xung quanh anh ta hàng giờ để họ có thể “quan sát” C.K, sau đó, sau đó khẳng định với họ là anh ta sẽ tốt; anh đã đến bệnh viện kịp thời để kịp cứu sống.

Được rồi, nếu C.K chết, gia đình anh ta sẽ đi kiện và Terri sẽ sẵn lòng ra làm chứng cho họ. Cô đã ở một chỗ để canh cho anh ta ít nhất là cả đêm để quan sát theo dõi. Vì bọn họ không có ở đó, nên cô phải ngủ chỉ với 1 mắt để tự mình canh cho anh ta.

“Terri?”

“Hử?” Cô quay thẳng khỏi Chris để nhìn Vincent, người vừa mệt mỏi rơi phịch xuống cái ghế.

“Lần sau chúng ta có trường hợp cấp cứu và cô muốn lái xe, thì nhớ nhắc tôi từ chối nhé”

Terri nhăn nhó. Cô đã khẳng khái đòi lái xe khi họ xuống đến chỗ đậu xe. Bastien đặt Chris vào chỗ ghế sau xe chàng và leo vào trong, nói “Một trong hai người phải ngồi vào phía bên kia của anh ta phòng khi tôi cần giúp đỡ”

Đó là những gì mà cô đã phải nghe; Terri vồ lấy cái chìa khóa làm Vincent giật bắn mình, trao cho hấn cái cây viết, và nhảy lên chỗ ghế tài xế. Sau đó cô đã lướt ngang qua đến phía bên kia vì cô quên mất rằng phía tài xế là bên trái ở Mỹ, trong khi ở Anh nó là bên phải.

“Nói về cái điều đó” Bastien nói vắn vơ, tiến đến quầy rượu để rót một ly “Em có bằng lái quốc tế chưa, Terri?”

“Ơ... chưa” Cô xoay trở không thỏa mái, biết rằng cô thật sự không nên lái xe. Nhưng khi đối mặt với lựa chọn phải lái xe, hoặc có thể phải giúp Bastien cắt cổ họng của người biên tập, thì lái xe trở thành lựa chọn của cô. Terri không giỏi với máu và những đồ như thế. Đó là lý do tại sao cô đã chộp lấy chìa khóa và nhảy lên xe, bỏ mặc Vincent không còn lựa chọn nào ngoài việc leo lên ghế sau với Bastien.

Nhận thức được sự thay đổi trong cái nhìn giữa hai anh em họ với nhau, Terri cảm thấy nhiệm vụ của cô là phải tìm hiểu ra. “Nhưng em cũng đưa được chúng ta đi nhanh”

“Và thậm chí chỉ trong nháy mắt” Vincent nói thêm khô khan. “Tôi cảm thấy tôi nên vạch ra cho cô thấy là giới hạn tốc độ ở Anh thì cao hơn ở đây”

Terri cắn môi khỏi phải mỉm cười. Cô sẽ không bao giờ quên khi liếc nhìn vào gương chiếu hậu thấy gương mặt tái nhợt của Vincent, và cách anh ta ôm chầm cái ghế sau kính hoàng khi cô lượn vòng vèo trên đường giao thông tại những điểm đen dễ xảy ra tai nạn, cố để đến bệnh viện nhanh nhất có thể. Tất cả trong khi Bastien hét to chỉ đường cho cô từ ghế sau. “Queo phải ở ngã tư tiếp theo! Queo trái ở đây!” Cô đã đi rất nhanh, cô có thể thề rằng cô đã queo vào một hay hai góc đường chỉ bằng 2 bánh.

“Em làm tốt lắm” Bastien trấn an nói, rót ứt-ki vào một cái ly. Sau đó chàng phá tan tác dụng của nó bằng cách hạ cái ly xuống một hất tung một cái.

“Em cũng có thể dùng một trong số những cái đó” Vincent quyết định khi Bastien đổ nó vào một cái ly khác.

“À...” Terri liếc nhìn Chris. Người đàn ông tội nghiệp đang ngủ say, làm cô hơi lưỡng lự. Cô định hỏi anh ta xem anh ta có cần thứ gì để làm cho anh thoải mái hơn không. Đó là không cần thiết.

“Anh cho rằng anh nên gọi cho nhà xuất bản mà anh ta và Kate làm việc” Bastien đi vòng qua quầy rượu tiến đến với hai cái ly. “Anh sẽ phải gọi và để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động, thông báo với họ rằng Chris sẽ không đi làm với bất kì hình thức nào đến văn phòng vào ngày mai như anh ta đã dự tính”

Người biên tập đã quyết định hôm qua rằng anh ta có thể đi làm việc thoải mái ở văn phòng cũng như là ở căn hộ, giờ cái chân của anh ta không còn gây đau đớn cho anh ta nhiều nữa. Anh đã nói là dù gì đi nữa nó cũng có thể sẽ tốt hơn cho anh ta, ít bị xao lãng. Terri cho rằng giờ nó không có gì phải thắc mắc trong lúc này.

Bastien trao cho Vincent cái ly thứ hai mà chàng đã làm, và chậm chậm quay lại trầm ngâm nhìn những bông hoa mà hầu như xuất hiện trong mọi nơi của phòng khách.

Terri cũng liếc nhìn quanh. Thật phi thường, không bó hoa còn lại nào bị quấy nhiễu bởi cuộc ầm ĩ vừa qua. Cái ly vỡ mà họ nghe thấy hình như là cái tách café của Chris đang vỡ tan tành trên sàn nhà.

“Anh đoán là anh nên gọi bây giờ, sau đó quay lại chụp những bông hoa đó” Chàng quyết định

“Và em sẽ lau dọn cái cốc bị vỡ trong khi anh gọi điện, sau đó em sẽ giúp anh” Terri tuyên bố

“Và tôi...” Vincent ngừng lại nhìn xuống ly uýt-ki của mình. Đặt cái ly trống không xuống, hắn nói “Phải đi kiếm ăn. Ý tôi là, tìm thứ gì đó để ăn. Tôi đang chết đói đây”

Terri liếc nhìn đồng hồ khi nghe thông báo đó.

Họ đã lãng phí phần sớm của buổi chiều và gần tối ở bệnh viện. Giờ đã hơn 7 giờ. Họ đã chưa ăn gì từ bữa sáng.

“Sao em không làm gì đó để ăn cho mình, Terri?” Bastien đề nghị “ Anh có thể tự xoay sở phần còn lại của những tấm ảnh trong khi em nấu ăn”

“Được” cô đồng ý chậm chạp. “ Có gì đặc biệt mà anh muốn...?”

“Anh không đói,” chàng nói. “Chỉ lo cho mình em những gì em muốn. Anh sẽ lấy một cái ơ... bánh mì kẹp... sau nếu anh đói”

Terri ngần ngừ, sau đó nói, “Em sẽ làm một vài cái bánh mì , và sau đó mang nó vào văn phòng. Chúng ta sẽ ăn khi chúng ta làm việc”

CHƯƠNG X

“Được, có một rắc rối đã được chăm sóc” Bastien thông báo khi Terri bước vào văn phòng. “Kate đã nhận được e-mail tối hôm qua. Cô ấy và Lucern đã nhìn qua những bức hình và đã chọn những cái mà họ thích, sau đó e-mail chúng lại cho anh. Nó ở trong hộp thư của anh khi anh thức dậy sáng nay, và anh đã mới gọi cho Roberto để chuyển lại quyết định của họ” Chàng hẹp ánh mắt khi nhìn thấy biểu hiện nhăn nhó của Terri. Cô tiến đến cái bàn làm việc. “Em trông không được vui. Em nên được giải tỏa. Bị kịch đã được ngăn chặn. Chúng ta đã cứu được đám cưới”

“Em vui mừng vì chúng ta đã ngăn chặn được vấn đề đó. Giờ chúng ta có một cái khác”

Cô trải tờ báo mà cô mang vào cùng lên bàn trước mặt chàng, và Bastien liếc nhìn xuống. Cô gấp nói lại một nửa. Có 3 câu chuyện được đăng trên đó.

“Anh đoán là em muốn anh nhìn vào câu chuyện về New York đang làm một cuộc điều tra dân số chó má?” chàng hỏi

“Thử cái câu chuyện tiếp theo nó,” cô đề nghị

“Người quản lí nhà hàng bị phá sản đã tự sát,” chàng đọc to lên, sau đó nhìn lên trống rỗng “Vậy thì?”

“Em khá chắc rằng đó là người quản lí phục vụ nhà hàng của Kate”

“Chúa tôi,” Bastien thở mạnh

“Hừm” thở dài nặng nề, Terri thả mình xuống ghế đối diện với cái bàn của chàng. “Mặc dù vậy, em không quả quyết”

Họ nhìn nhau một lát, sau đó Bastien tiến đến cái điện thoại.

“Chỉ mới hơn 6 giờ sang ở California,” Terri nhắc chàng, đoán ý định của chàng là gọi cho Kate và Lucern.

Bastien lưỡng lự. “Còn quá sớm à?”

“Từ những gì Kate đã kể với em về cuộc hội nghị, nó đã kéo dài rất muộn đêm hôm qua. Chị ấy có thể sẽ không thức dậy sau vài tiếng nữa. Và em sẽ không muốn đánh thức chị ấy với *cái tin này*”

“Không. Em nói đúng. “Chàng đặt điện thoại xuống trở lại “Anh nên đợi ít nhất là một giờ nữa”

“Em cũng sẽ làm thế,” Terri đồng ý

Bastien gật đầu, sau đó bắt đầu gõ trống những ngón tay lên bàn. Chàng không thường không được hoạt động trong một cuộc khủng hoảng, nhưng chàng cũng không có chút manh mối phải làm gì. Và lần này, thậm chí *chàng* cũng có thể nhìn thấy nó là một cuộc khủng hoảng.

“Chúng ta có thể liệt kê ra danh sách những người quản lý nhà hàng để liên hệ trong trường hợp người *đàn ông này* chính là người quản lý của chị ấy”

“Suy nghĩ rất hay. Ít nhất theo cách đó, chúng ta sẽ không gọi điện chỉ với tin xấu. Nếu đó là *ông ta*” Bastien nói thêm.

Thật sự hy vọng là nó không phải thế, chàng lôi Trang Vàng ra khỏi học tử được cất giữ. Terri đứng lên và bước vòng qua cái bàn để nhìn qua vai chàng. Bastien đọc lướt qua, tìm kiếm mục những nhà quản lý. Chàng thả lỏng một chút khi chàng nhìn thấy danh sách đó kéo dài hàng mấy trang liền.

“Có cả tấn nhà quản lý” Terri lẩm bẩm

“Vâng. Thật tốt quá. Phải không?”

“Không cần thiết,” cô nói. “Nhiều người trong bọn họ sẽ chỉ đăng ký mà không có làm, vì thế chúng ta sẽ phí thời gian nếu gọi trúng những người đó, và em không có chút manh mối nào của những người tốt còn lại cả. Anh thì sao?”

“Chết tiệt,” Bastien thở ra. Chàng là người tỉ mỉ, người quyết đoán, người giải quyết mọi khủng hoảng_ người mà mọi người trông đợi khi có vấn đề xảy ra. Nhưng chàng chưa bao giờ phải đối mặt với những vấn đề như thế này. Thức ăn không phải là ưu tiên lớn trong đời của Bastien, và vì thế nó không phải là vấn đề mà chàng có bất kì kinh nghiệm giải quyết nào. Lần duy nhất mà chàng phải lo lắng về thức ăn là suốt một cuộc họp kinh doanh có cả những người không bắt tử, và khi đó chàng chỉ trao lại vấn đề cho: “Meredith!”

“Meredith?” Terri hỏi

“Cô ấy sẽ biết ai là người quản lý giỏi, ai không giỏi và...” không bận tâm kết thúc lời giải thích. Bastien nhấc điện thoại lần nữa. Lần này chàng nhấn số văn phòng, Meredith nhấc máy sau hồi chuông thứ hai.

“Tập đoàn Argeneau đây”

“Meredith, tôi nghĩ người quản lý của Kate đã tự sát” chàng thốt ra bằng con đường xin chào “Tôi cần một danh sách những người quản lý tốt nhất trong thành phố. Chúng ta phải gọi cho tất cả bọn họ và xem cái nào còn trống cho ngày đám cưới của cô ấy”

Người phụ nữ ấy không kêu than kinh hoảng vì cái bi kịch quấy rầy mới nhất của đám cưới Kate này, hay phiền lòng vì những câu hỏi; cô đơn giản ngắt lời, “Tôi hiểu rồi. Ngài có bảng thực đơn mà cô ấy đã chọn món để phục vụ chứ?”

Bastien chớp mắt, sau đó liếc sang Terri. “Chúng ta có bảng thực đơn cho những món cô ấy đã chọn để phục vụ tiệc cưới không?” Chàng lặp lại

“Một bảng thực đơn định trước à?” cô suy nghĩ một phút, sau đó thẳng người lên đột ngột “Em có thể có. Chị ấy đã e-mail nó cho em. Thật ra, cái e-mail đó cũng nhắc đến ai là người quản lí của chị ấy. Nếu em vẫn còn giữ nó, chúng ta có thể sẽ không phải để Kate lo lắng về chuyện này chút nào đâu. Em có thể dùng máy tính chứ?”

“Hãy là khách của anh.”

Điện thoại vẫn đặt trên tai, Bastien đứng lên và dịch sang một bên để Terri ngồi xuống ghế và bắt đầu khởi động máy tính. Chàng không bận tâm giải thích chuyện gì đang xảy ra cho Meredith biết; dù sao cô ấy cũng có thể đã nghe thấy rồi. Thay vì thế, chàng chăm chú nhìn khi máy tính được khởi động và Terri truy cập vào internet. Nó chỉ mất vài phút cho cô mở chương trình e-mail và tìm ra cái mail cô cần.

“Đó chính là người quản lí của chị ấy rồi,” cô thở dài nói. “Nhưng em cũng đã có thực đơn kế hoạch. Dù sao thì cũng có gì đó”

“Forward nó sang cho Meredith,” Bastien hướng dẫn, sau đó đưa cho cô địa chỉ e-mail của Meredith trước khi nói vào điện thoại. “Terri đã chuyển e-mail đó cho cô rồi, Meredith. Cô còn cần thứ gì khác nữa không?”

Khi cô nói không, và cam đoan với chàng rằng cô sẽ báo lại cho chàng lập tức, Bastien cảm ơn cô và chào tạm biệt.

“Cô ấy rất tốt,” chàng nhận xét khi gác máy. “Anh nên tăng lương cho cô ta”

“Vâng. Có lẽ anh nên làm thế,” Terri cười đồng ý. Cô đóng chương trình e-mail lại, sau đó là internet. Cuối cùng cũng xong, cô tắt máy tính. “Cô ấy dường như rất có năng lực”

“Được, em đừng quá khinh thường bản thân” Bastien nhẹ nhàng nói khi cô đứng lên “Người nào khác có lẽ đã không chú ý đến bài báo hay nhận ra cái tên”

“Hmm” Terri lí nhí “em cần uống café”

“Anh sẽ làm cho em một tách” Bastien đề nghị

“Thật sự, em có rồi” cô nói, đi vòng qua bàn làm việc và hướng đến cửa “Em đang uống nó trong khi đọc tờ báo này, nhưng bỏ quên nó ở phòng khách khi em nhìn thấy cái tit của bài báo”

“Anh đoán chúng ta sẽ phải hoãn lại cuộc đi chơi bên ngoài của chúng ta hôm nay.” Cái nhìn của Bastien rơi xuống đằng sau của Terri khi chàng theo cô ra ngoài khỏi phòng làm việc. Chàng đã bắt đầu hiểu được sự si mê của Lucern đối với phía sau của Kate. Không phải vì chàng nhận ra rằng phía sau của Kate thật sự hấp dẫn, mà là của Terri? Được thôi, đó là một

vấn đề khác.

“Đi chơi gì?” Terri hỏi. Khi cô liếc nhìn chàng qua vai ngạc nhiên. Bastien buộc mắt của mình phải nhìn lên đôi mắt nàng.

“Anh đã nghĩ có lẽ anh nên đưa em đi vòng quanh thăm các cửa hiệu ngày hôm nay. Em không nên quay về mà không đi ngắm những cửa hiệu đó,” chàng nói khi họ đi dọc theo hành lang. “

Nhưng chúng ta sẽ phải làm việc đó vào ngày mai, anh đoán thế. Có thể sẽ có rất nhiều nơi để chúng ta gọi đến khi Meredith hoàn thành xong cái danh sách.”

“Em sẽ gọi một nửa” Terri đề nghị

“Anh đang hy vọng là em sẽ làm thế” chàng thú nhận

Cô cười thầm, sau đó thở dài khi họ bước vào phòng khách. “Em tự hỏi không biết còn gì xấu xảy ra nữa không. Anh nghĩ xem chuyện gì tiếp theo: Phòng tổ chức tiệc bị cháy sạch? Nhà thờ bị ngập lụt? Hay bãi đậu xe giữ chiếc limo cho đám cưới bị phát nổ?” Cô thả người xuống cái ghế dài và nâng tách café nhấp một ngụm. “Em đang bắt đầu nghĩ đám cưới này thật bất hạnh”

“Hừm” Bastien lầm bầm, nhưng sự chú ý của chàng thì ở chỗ của Chris. Biểu hiện của người biên tập đang làm chàng lo lắng. Một cái nhìn nhận biết lướt trên gương mặt chàng khi Terri bình luận khôi hài.

Chàng không cảm thấy tốt hơn lên khi người biên tập thở, “Ôi, chết tiệt,” với chút hoảng sợ.

“Cái gì?” Bastien hỏi, e rằng chàng không muốn biết.

“Tôi chỉ nghĩ đến vài thứ” Chris nói

“Cái gì” Terri hạ cái tách café xuống nhìn anh ta lo lắng

“Những bông hoa”

“Ồ” cô nhẹ nhõm. “Chúng tôi đã lo chuyện những bông hoa rồi, C.K. Kate đã chọn ra những bó nào chị ấy thích nhất từ những bó mà Roberto gởi đến. Tất cả đã được quyết và sắp đặt rồi”

“Không. Không phải những bông hoa *thật*. Mà là những hoa giấy” Anh ta giải thích “Cho những cái xe hơi”

“Những cái hoa giấy thì thế nào?” Terri hỏi, cái nhìn của cô bắn sang Bastien “Em nghĩ chúng đã được làm và sẵn sàng để đi rồi mà?”

“Đúng thế,” Bastien trấn an cô, hoàn toàn an tâm để có thể nói thế. Chàng tiến đến ngồi xuống ghế bên cạnh cô. “Lucern và Kate đã lo chuyện đó. Anh ấy đã phàn nàn vào cái ngày mà

em đến về việc phải làm mãi”

“Vâng, họ đã làm chúng, và nó được làm rất lâu” Chris đồng ý trông có vẻ đau khổ “Nhưng chỗ của Kate thì nhỏ. Thật sự nhỏ. Và cô ấy không có chỗ nào để cất chúng”

“Không” Terri thở ra

“Chuyện gì?” Bastien hỏi. Chàng không thích bị bỏ trong bóng tối, và biểu hiện của cô cho biết là cô đã có ý trong đầu về những chuyện đang diễn ra.

Chris nhăn mặt, sau đó gật đầu với Terri. “Cô ấy đã bảo tôi cất giữ chúng”

Bastien đột nhiên có một suy nghĩ. “Anh cất chúng ở đâu, Chris?”

“Căn hộ của tôi”

“Ở đâu trong căn hộ của anh?” chàng hỏi, biết thái độ lảng tránh của người biên tập là một dấu hiệu xấu. Và chỉ có một chỗ duy nhất mà những bông hoa đó có thể bị làm hỏng.

C.K thở dài, sau đó dường như quyết định không còn hy vọng gì ngoài việc tự thú nhận. Tuy nhiên, anh ta nói mào đầu cho sự thú nhận bằng một lời bào chữa cho mình “Chỗ của tôi thì cũng chẳng to gì hơn đó cả” anh ta nói.

“Ở đâu?” Terri mệt mỏi hỏi.

“Trong phòng tắm”

“Chúa tôi,” cô rên lên

“Chúng có thể vẫn còn được an toàn”

“Và giáo hoàng cũng có thể là một người Đạo Tin Lành” Bastien ngắt ngang “Tại sao không ở bất kì nơi nào trên thế giới này mà lại ở ngay trong *phòng tắm* của anh hả?”

“Phòng trường hợp anh ta hết giấy vệ sinh chẳng?” Vincent gợi ý. Hắn ngáp một cái khi bước vào phòng khách.

Bastien không bị chọc cười. “Im đi, Vinny. Cậu không có buổi diễn tập để đi hay thứ gì khác sao?”

“Không. May cho anh, hôm nay em rảnh rỗi. Và đừng có gọi em là Vinny”

“May?” Bastien xì mũi.

“Tôi đặt nó vào phòng tắm vì đó là nơi duy nhất tôi có chỗ chứa.” Chris giải thích, lôi kéo sự chú ý của họ lại. “Đó là một tòa nhà đã cũ, và phòng tắm thì rộng hơn so với những cái phòng tắm người ta làm bây giờ”

Bastien làm bầm gì đó bên dưới hơi thở không có tính khen ngợi liên quan đến sự thông minh của Chris. Chris nghe thấy chàng và đỏ mặt, sau đó nói, “Cô ấy mang chúng đến trong những cái thùng các-tông. Nhưng tôi đã đặt những cái thùng đó vào trong những cái túi đựng rác lớn màu đen để bảo vệ chúng khỏi bị thấm nước khi tôi tắm hay làm gì đó, vì thế chúng có thể vẫn ổn”

Bastien liếc nhìn Terri. Cô trông đợi chàng trong một câu hỏi, một tia hy vọng lóe lên trong mắt của cô. Nhưng chàng đã đến căn hộ đó. Từ những gì chàng nhìn thấy, cơ hội cho những bông hoa của Kate vẫn còn tốt là không nhiều. Dù vậy, chàng không muốn làm Terri thất vọng đến khi chàng biết chắc. “Tôi sẽ đến đó và kiểm tra”

“Anh có muốn em đi cùng không?” Terri hỏi

Bastien ngáp ngừng. Chàng thật sự muốn cô đi với chàng. Chàng thích đồng hành với cô. Nhưng người chủ nhà đã gây khó dễ cho chàng một lần khi chàng đến căn hộ của người biên tập trước đó; và nếu chàng bước vào nhà của bà ta một lần nữa và bà ta lại gây khó khăn, Bastien có thể phải kiểm soát tâm trí của bà lần nữa. Nó sẽ dễ dàng hơn cho chàng nếu Terri không có ở đó chứng kiến.

“Không” cuối cùng chàng nói. “Có lẽ em có thể đợi cuộc gọi của Meredith ở đây? Anh sẽ đi nhanh nhất có thể”

“Ok,” cô nhanh chóng đồng ý.

“Cảm ơn.” Chàng đứng lên và bắt đầu ra khỏi phòng khách.

“Bastien?” Chris gọi chàng lại, làm chàng tạm dừng ngay lối vào. “Anh cần chìa khóa” người biên tập nói và chụp lấy chùm chìa khóa trên cái bàn nơi nó đã nằm đó vài ngày qua. Anh ta quăng nó qua sau đó nói thêm, “Anh có phiền lấy cho tôi vài bộ đồ khi anh đến đó được không?”

Bastien lau bàu và quay đi. Có lấy hay không thì còn phải tùy vào tâm trạng của chàng. Và có lẽ cũng phải tùy vào tình trạng của những bông hoa nữa.

“Sáng nay tôi đã cố gắng nối liên lạc với công ty cung cấp thực phẩm của Kate, hy vọng sẽ có ai đó ít nhất cũng đến nhận cuộc gọi và trả lời câu hỏi, nhưng dĩ nhiên là họ không trả lời điện thoại. Nếu thậm chí là chẳng còn có bất kì ai ở đó để trả lời điện thoại nữa.”

“Hừm” Terri làm bầm vào tai nghe. Cô không ngạc nhiên hoảng hốt vì tin đó. Cũng không ngạc nhiên vì Meredith đã kiểm tra chuyện đó nữa. Người phụ nữ này thật sự là siêu được việc.

“Nhưng tôi đã có thể lấy vài thông tin từ những đầu mối khác, và hình như là bất kì khoản đặt cọc nào của Kate có thể đã đưa cho người quản lí thì cũng bị lấy luôn. Cô ấy sẽ không có cơ

hội lấy nó lại. Cũng như không thể trông đợi vào bất kì dịch vụ nào khác. Công ty đó đã hoàn toàn giải thể.”

“Tôi đã e là thế”

“Vâng,” thư kí của Bastien đồng ý. “Vì thế tôi đã gọi vòng quanh khắp tất cả những người quản lí tốt nhất trong thành phố. Họ đều đã được đăng kí hết rồi, dĩ nhiên”

“Dĩ nhiên” Terri mệt mỏi nói

“Tuy nhiên, tập đoàn Argeneau có rất nhiều chuyện làm ăn với các dịch vụ cung cấp thức ăn trong nhà hàng mỗi năm, và hợp đồng của chúng tôi là một phần thưởng, mọi người đều hăng hái gây ấn tượng với chúng tôi, vì thế hầu hết các nhà quản lí nhà hàng đều sẵn lòng cho thuê nhân viên làm thêm và làm bất cứ thứ gì cần thiết. Họ không nghi ngờ gì là đang hy vọng gây ấn tượng đủ mạnh để có được những hợp đồng làm ăn với chúng tôi trong tương lai”

“Thật chứ?” Terri ngẩng lên. Có lẽ tất cả đều không bị tổn thất.

“Tất cả bọn họ đều thi nhau giành lấy công việc này. Tôi đã gửi bản copy của cái thực đơn được yêu cầu rồi, và tất cả bọn họ đang hoạt động để cạnh tranh về giá cả và sắp xếp để gửi những bữa ăn mẫu đến cho thử. Bastien hay là cô hoặc cả hai người có thể quyết định xem chọn ai. Đó có thể sẽ không lâu cho đến ngày mai đâu” Có một sự ngừng lại, sau đó Meredith nói thêm, “Tôi biết Kate có lẽ nên chọn, nhưng giờ cô ấy ở California, và chuyện này phải được sắp xếp và quyết định ngay lập tức vì thế mới có thể dự liệu được đồ cần đặt, nó_”

“Nó sẽ phải do chúng tôi quyết định” Terri kết thúc. Cô ngừng lại, cắn môi. “Meredith, tôi nghĩ rằng, bởi vì chị ấy không thể chọn được, và vì những cái tin này sẽ làm cho chị ấy lo lắng căng thẳng_”

“Và đúng lúc cô ấy đã bị một sức ép lớn rồi” Meredith thêm vào.

Terri cảm thấy mình đã thả lỏng. Nó nghe như người thư kí cũng có cùng ý nghĩ đó, nhưng cô cũng nói vậy “Cô có nghĩ rằng chúng ta nên giữ kín việc này chỉ cho mình biết thôi? Bastien và tôi có thể chọn những món và giá tiền tốt nhất, và Kate thật sự thậm chí không cần phải biết nếu mọi chuyện đều ổn thỏa”

Có một sự ngừng lại ở đầu dây bên kia. Không biết là vì Meredith đang suy nghĩ về câu hỏi, hay bởi vì cô ta đang ngạc nhiên rằng Terri thậm chí còn hỏi ý kiến cô cho những vấn đề mang tính gia đình như vậy, Terri không biết.

“Tôi nghĩ vậy_đánh giá xem cô ấy đã buồn bực như thế nào về chuyện những bông hoa_ giữ kín chuyện này với cô ấy là quyết định tốt nhất,” Meredith cuối cùng tuyên bố

“Vâng, tôi nghĩ đó là tốt nhất” Terri nói, sau đó ngập ngừng trước khi nói “Bởi vì giờ chị là người thông đồng âm mưu với chúng tôi, chị có phiền tham gia vào buổi đánh giá bữa ăn lúc những món được đưa đến không?”

“Ồ.Ồ, thật dễ thương, nhưng... không, tôi không thể” Người phụ nữ này rõ ràng bị bối rối
“Nhưng xin cảm ơn”
“Chị chắc chứ?” Terri hỏi

“Vâng. Cảm ơn cô,” Meredith lặp lại, một dấu hiệu của sự ấm áp đang bò vào tông giọng lạnh lùng và công việc trước đó của cô. “Tôi sẽ để lại chuyện đó cho cô và ngài Argeneau tự quyết định”

“Thôi được, nếu chị đổi ý, hãy cho tôi biết,” Terri nói, “Và cảm ơn chị, Meredith. Tôi hoàn toàn nghĩ rằng mình sẽ bỏ ra cả ngày trời gọi hết người quản lí này đến người quản lí khác để thương lượng chuyện đó, nhưng chị đã giải quyết hết tất cả những chuyện đó, mà không để lại thứ gì trừ những thứ dễ ăn được, đó là cái phần vui thích nhất. Bastien rất may mắn vì có chị làm việc cho anh ấy”

Có một hơi thở nhẹ bị tống ra phía đầu dây bên kia. “Cảm ơn cô Simp_”

“Hãy gọi tôi là Terri.”

“Cảm ơn, Terri,” Meredith nói, “Nó luôn luôn là một điều dễ chịu khi được đánh giá như vậy”

“À, chị xứng đáng thế mà,” cô nói với người phụ nữ đó, sau đó cảm ơn cô ta một lần nữa. Nói tạm biệt và cô gác máy

“Là Meredith à?”

Terri liếc nhìn lên từ ống nghe cô vừa đặt xuống giá cô nhìn thấy Bastien đang ở cửa ra vào của văn phòng trong căn hộ. “Vâng đúng thế” cô thừa nhận, nhón chân đứng dậy và vòng qua bàn làm việc “Chị ấy đã sắp xếp những cái báo giá và những món ăn mẫu từ những nhà quản lí nhà hàng tốt nhất của NewYork rồi. Chúng ta quyết định nó, bởi vì Kate không có ở đây để ném thữ, có nghĩa là em và anh sẽ thay thế cho chị ấy, thậm chí cũng không có lí do gì để báo cho chị ấy biết về sự thay đổi_ trừ phi có chuyện gì đó cực kì sai đối với đám cưới” Cô ngừng lại và nhướn mày. “Mọi chuyện ở căn hộ QIC thế nào rồi. Có bất kì bông hoa nào được cứu thoát hay không?”

Bastien nâng cái túi chàng đang giữ lên, cầm bằng cả hai tay và mở rộng ra cho cô liếc nhìn vào trong. Terri ngẩng đầu lên và nhìn xuống nhiều hộp Kleenex bên trong.

“Khỉ thật,” cô thở mạnh, biết rằng điều đó có nghĩa là gì.

“ Còn nhiều túi hơn nữa ở ngoài phòng khách” chàng nói với cô tỉnh khô “Và một ít dây”

Terri nhắm mắt lại, sau đó mở ra lại. Ngẩng đầu lên cô nhìn chàng “*Không* có cái nào có thể cứu chữa được à?”

“Những cái túi rác bị xé toạc ra khi cái trần nhà xoi xuống, và những cái ống nước thì phun nước lên chúng, gần như biến chúng thành những cái khăn giấy bị hầm nhừ. Bà chủ nhà đã cho xức nó ra ngoài với đồng cát đá khi dọn dẹp chỗ đó”

“Ah”

“Tin tốt là, anh đã thuê được rất nhiều phim để xem trong khi chúng ta làm những bông hoa. Đó là gợi ý của người bán hàng khi anh hỏi bao nhiêu gói Kleenex anh cần để làm hoa cho một cái đám cưới” Chàng thú nhận, theo cô ra khỏi văn phòng.

“Cô gái thông minh, đề nghị như thế” Terri nhận xét. Trong phòng khách, cô nhìn thấy một đồng bao nằm ngay giữa phòng.

“Anh đã nghĩ vậy,” Bastien đồng tình

Chris đã không còn trong phòng. Terri đoán điều đó có nghĩa là Bastien đã mang quần áo sạch về cho anh ta, và anh ta đang ở trong phòng thay đồ. Terri vợ vét khắp các túi mua sắm cho đến khi cô tìm ra sợi dây, sau đó tiến đến giành lấy một góc trên cái ghế dài.

Bastien ngay lập tức ngồi xuống bên cạnh cô, và đổ những cái hộp giấy Kleenex lên cái bàn café. Họ cùng tóm lấy và xẻ một cái hộp ra, sau đó ngừng lại.

“Anh có biết cách làm những cái này không?” Teri nghi ngờ hỏi

“Anh khá là hy vọng rằng em sẽ biết,” chàng thú nhận

“Chết tiệt” cô thở hắt ra.

“Tôi biết”

Bọn họ đều quay lên ngạc nhiên khi Vincent bước vào phòng và tiến đến gia nhập vào bọn họ.

“Cậu biết à?” Bastien nghi ngờ hỏi.

“Mmmm” người diễn viên thả mình xuống cái ghế đối diện bọn họ, và chiếm lấy một cái hộp cho mình. “ Nó là một trong những điều đáng kinh ngạc mà em đã học được khi làm việc trong nhà hát.”

Terri quăng một bông hoa nữa vào một cái hộp các tông to mà Bastien đã mang về. Đó đã là đề nghị của Vincent: Nơi cất giữ mà tránh cho những bông hoa bị ép mạnh vào nhau. Trong khi Bastien đã đi ra ngoài tìm những cái hộp, người diễn viên tiến hành cho Terri và Chris xem cách làm những bông hoa này như thế nào. Hắn lặp lại bài giảng cho Bastien khi chàng quay lại,

cũng để cho Terri và Chris xem lại lần nữa, bởi vì họ vẫn còn đang vật lộn với nỗ lực của mình. Tất cả bọn họ đang làm việc cho dự án này hầu như không ngừng nghỉ từ lúc đó. Terri đang hy vọng nó có nghĩa là bọn họ sẽ hoàn thành nó trước đám cưới_ đó không phải là giỡn chơi. Vincent là người duy nhất trong bọn biết mình đang làm gì: những người còn lại thì đang tàn phá những bông hoa hơn là làm nó.

Họ làm cặm cùi từ buổi sáng trước đó. Và giờ đã là buổi xế chiều của ngày tiếp theo. Sau hai ngày làm việc, với chỉ ngừng lại để ngủ tối hôm qua, họ đã xem không biết bao nhiêu bộ phim và làm ra một thùng đầy và một thùng còn lưng những bông hoa có thể dùng được. Và ba thùng đầy bị bỏ. Dù thế họ cũng đang tiến bộ. Hai thùng phải bỏ là từ đêm đầu tiên, và thùng thứ ba thì ưkhoảng $\frac{3}{4}$ cho những thất bại ngày hôm nay.

“Anh nghĩ là chúng ta còn cần phải làm thêm bao nhiêu nữa?” Terri hỏi, nắm một tay đầy bắp rang và đổ nó vào miệng, mắt cô dán lên màn hình tivi. Cô nhảy lên khi nữ diễn viên trên màn ảnh bị tấn công từ phía sau, sau đó nhăn mặt khi kẻ tấn người phụ nữ dùng cái cưa xích làm vũ khí đã biến cô ta thành miếng thịt chó chỉ trong một giây.

“Chỉ có tôi, hay những người khác cũng nghĩ rằng là sai trái khi xem phim kinh dị trong khi làm hoa cưới bằng khăn giấy cho đám cưới?” Chris hỏi

Terri cười khì với người biên tập. Cô thậm chí phải cố gắng không nhăn mặt với gương mặt méo mó của anh ta. Vài chỗ sưng phồng đã được xẹp xuống, nhưng không nhiều, và màu sắc của anh ta vẫn là màu đỏ tức giận. “Tôi nghĩ, như một người đàn ông, anh sẽ thấy nó hoàn toàn thích hợp” cô nói, “Sau tất cả, không phải ý nghĩ về hôn nhân là thật kinh dị đối với hầu hết nam giới sao?”

Anh ta ngừng lại suy nghĩ, sau đó gật đầu. “Cô nói cũng có lí”

“Tôi không biết” Vincent nói khi Terri phá lên cười. “Vài người đàn ông, những người đàn ông khôn ngoan, nhận ra được giá trị của một người bạn đời tốt. Một người bạn mà có thể chia sẻ những niềm vui và nỗi buồn trong cuộc sống với anh ta”

“Tại sao, Vincent,” cô nói với vẻ ngạc nhiên. “Anh nghe hầu như giống một người lãng mạn”

Người diễn viên giãy nảy lên “Ồ, tôi không đi xa đến thế đâu”

Terri cười thầm và nhặt quả banh dây lên để cắt nó ra.

“Mấy giờ rồi?” Bastien đột nhiên hỏi.

“Ba giờ rưỡi,” Chris trả lời, liếc nhìn đồng hồ đeo tay

“Ồ” Bastien trông có vẻ bối rối trong một phút, sau đó liếc nhìn Terri. “Em không nhớ em phải ăn hôm nay à”

“Em có ăn một bát ngũ cốc khi thức dậy, cô lơ đễnh nói. Cô kết thúc với sợi dây và bắt đầu

gấp một bó Kleenex.

“Nhưng em không ăn trưa”

Terri ngược lên, ngạc nhiên vì sự buộc tội trong giọng của chàng. “Em đã không ăn trưa à?” cô ngạc nhiên lặp lại “Không, không phải. Nếu vậy thì cả anh cũng thế. Chúng ta đều bận và chúng ta phải ăn vật thay thế.”

Bastien cau mày khi cô chỉ vào đồng hồ ăn trên bàn “Bắp rang và snack ngô không giúp khỏe mạnh được”

Terri nhăn nhó khi nghe những lời cứng rắn đó. Cô đã nói gì đó gần giống như thế với C.K cách đây một hay hai ngày và chỉ bây giờ mới nhận ra là nó đã gây khó chịu thế nào.

“Anh hoàn toàn đúng, Bastien.” Vincent nói “Có lẽ anh nên làm thứ gì đó để ăn”

“Tôi?” Chàng tái mặt vì ý kiến đó, và Vincent phá lên cười.

“Vâng, anh. Thôi được, chắc rằng anh không có ý nói Terri *nấu* cho *anh* ăn đấy chứ?”

“Không phải cho anh” chàng nói cương quyết. “Anh không đói”

“Em cũng không” Terri nói với cái nhún vai. “Vấn đề đã được giải quyết”

Cô không bỏ sót cái cau mày của Bastien, nhưng chỉ cười khì. Người đàn ông này hiếm khi ăn. Và khi chàng ăn, chàng hầu như chỉ chạm vào thức ăn. Chàng thật can đảm để lên lớp cô, khi chàng có thói quen ăn uống kham khổ như thế.

“Thôi được, tôi đói” Chris tuyên bố, tóm lấy cái nạng để đứng lên. “Vì thế tôi sẽ nấu”

“Ồ, tôi không nghĩ rằng đó là một ý kiến hay,” Vincent bình tĩnh nói và thổi bay bông hoa hắc mới làm xong.

“Tại sao không?” Bastien hỏi. “Terri đã nấu cho anh ta, giờ Chris cũng có thể nấu cho cô ấy”

“Nhìn người đàn ông này đi” Vincent nói. “Cho đến giờ anh ta đã vào bệnh viện hai lần trong ít hơn một tuần_ một lần là vì cái toilet rơi trúng, và một lần là bị ong cắn. Anh thật sự muốn mạo hiểm để anh ta chơi với lửa và những vật nhọn à?”

“Chúa tôi,” Bastien thở mạnh kinh hoàng.

“Ồ, vì Chúa!” Terri đặt bông hoa mới xong được một nửa xuống với sự diên tiết. “Tôi sẽ nấu”

“Không.” Bastien đột ngột đứng lên. “Anh sẽ nấu. Nó có thể khó khăn đến mức nào được chứ?”

“Em đang nghĩ thức ăn nhanh sẽ là ý hay,” Vincent nói khi hắn nhìn xuống đồng cá hồi dưới đáy chảo. Hắn nghiêng đầu đón lấy một viễn cảnh khác và hỏi “Nó là thứ gì?”

“Ha, ha,” Bastien lẩm bẩm, thả cái chảo xuống bồn rửa và bật khóa nước. Nó hắn sẽ cần đến xà bông mới sạch được. Nếu nó sạch được. Có lẽ chàng chỉ nên bỏ nó cho xong, chàng nghĩ thế, sau đó chỉ ra, “Là lỗi của em đã đề nghị anh nấu”

“Thôi được, em đã cố cho anh một ân huệ,” Vincent bóp méo nó. “Em e rằng Terri sẽ nghĩ anh đang cố ép cô ấy nấu cho anh. Không người phụ nữ nào muốn mình bị thay thế cho người giúp việc. Nói đến chuyện này, cuộc săn tìm người giúp việc đến đâu rồi? Và anh đã tìm thấy bà Houlihan chưa?”

“Anh không có bất kì ý gì” Bastien thừa nhận. Chàng đã trao cả hai vấn đề đó cho Meredith, và chàng đã không theo sát nhiều gần đây. Nó dường như có hết cuộc khủng hoảng này đến cái khác làm chàng bận rộn và xao lãng. Chàng cho rằng chàng nên kiểm tra lại với văn phòng. “Mấy giờ rồi?”

“Gần 5 giờ”

Bastien gạt đầu khi chàng lột bỏ cái lớp bảo vệ của cái lò mà chàng đã đeo cho nó để cứu món ăn bị cháy khỏi bếp lò. Không phải là chàng xoay sở để cứu nó. Chàng nhăn nhó với chính mình khi nhớ lại chàng đã đọc lướt qua sách nấu ăn quá nhanh và chọn một món có vẻ dễ làm nhất: Quay. Quăng nó vào một cái chảo và ném nó lên bếp.

Chuyện gì có thể dễ dàng hơn chứ? Và Bastien đã làm thế_ nhưng như công thức đã gọi là món thịt bò nướng rã đông, và chàng chỉ có thịt bò đông thôi, chàng tăng nhiệt độ lên một chút. Cả mọi cách, thật sự. Sau đó chàng quay lại làm những bông hoa bằng khăn giấy. Lúc đó chàng nhớ ra là chàng đang nấu gì đó, món thịt đã xong. Quá xong. Đen thui ở bên ngoài và đỏ tái ở bên trong. Ghê tởm. Bastien nhìn thấy nó được nấu chín nhiều hơn là chàng nhận ra.

“Nó thế nào?”

Cả chàng và Vincent đều liếc nhìn ra cửa, nơi Terri đang đứng. Cô đang nhìn quanh tò mò. “Đó có phải là mùi của bữa tối mà em nghĩ thấy không?”

“Chúng ta sẽ kêu thức ăn nhanh” Bastien trả lời, bước qua cô để sỏi bước vào hành lang. “Gọi bất kì món gì em muốn. Anh phải đi kiểm tra tại văn phòng. Anh sẽ quay lại ngay để trả tiền”

Khi Bastien rời khỏi, Terri nhướn mày và quay lại Vincent. “Có vấn đề à?”

“Bastien nhận thấy nấu nướng thì có nhiều thách thức hơn anh ấy trông đợi,” Vincent giải thích và chỉ về phía cái bồn rửa chén.

Terri băng qua phòng và huýt sáo khi cô nhìn xuống cái đồng lợn xộn ở đó. Một khoanh thịt to cháy đen, với nhiều khoanh thịt nhỏ hơn đen thui, nằm khắp chảo.

“VẬY, cô định gọi món gì? Đồ ăn Trung Quốc? hay Pizza?” người diễn viên hỏi

Terri lắc đầu và cười hì hì. “Vớ tất cả đồ ăn ở đây à? Tôi sẽ làm thứ gì đó cho bản thân và sẽ xong lúc Bastien quay trở lại”

“Đúng là con gái! Làm cho anh ta cảm thấy thua kém,” Vincent nói nhẹ nhàng. Bọn họ cùng cười to, chỉ ngừng lại và liếc nhìn quanh ngạc nhiên khi tiếng chuông thang máy vang lên.

Terri theo em họ của Bastien tò mò tiến đến tấm bản trên vách của nhà bếp mà giống y hệt cái ngoài phòng khách.

“Hừm. Cô có biết là ai không?” Hấn hỏi, nhấn nút đưa hình ảnh bên trong thang máy đến.

Terri nghiêng đến gần hơn để nhìn cho rõ người đàn ông đứng bên một cái xe đẩy phủ kín. Cô bắt đầu lắc đầu và sau đó ngưng lại. “Ồ, chờ chút! Đó có thể là một trong những người quản lí nhà hàng. Tôi quên mất Meredith đã sắp xếp cho họ mang đồ ăn mẫu cho đám cưới lên cho chúng ta thử”

Vincent gạt đầu và nhấn nút “Hả?” hấn hỏi

“Dịch vụ ăn uống của Katelyn. Tôi có một giao hàng”

“Hôm nay là ngày may mắn của cô, Terri” Vincent nhấn nút để thả thang máy, sau đó búng nhẹ tắt màn hình. “Cô không cần phải nấu gì cả. Nó đã được giao đến”

Terri cười nhỏ, nhưng nói “Tôi hầu như không nghi rằng họ sẽ đưa đến bất kì món gì mà trong bất cứ cách nào tương đồng với một bữa ăn. Chúng sẽ chỉ là mẫu_ món tráng miệng và một chút trong thực đơn. Không có gì đáng kể”

Mặc dù lời nhận xét của cô, sự tò mò làm cho Terri theo hấn ra ngoài chờ người phục vụ. Vào giây phút cửa thang máy mở ra, người giao hàng mỉm cười với họ vui vẻ và đẩy cái xe nhỏ của cậu ta ra. Ngừng lại trước mặt họ, cậu ta nhắc một bì hồ sơ với một trật tự làm việc và đọc: “Bastien Argeneau hay Terri Simpson?”

“Tôi là Terri Simpson” Cô bước lên trước và nhận lấy hồ sơ và cây viết.

“Chỉ cần kí vào bên dưới, thưa cô,” cậu ta chỉ. “Cô muốn nó ở đâu?”

“Xin để trong nhà bếp” cô chỉ đường. “Cửa đầu tiên bên phải”

Terri đọc nhanh qua tờ giấy mà cậu ta muốn cô kí vào khi hai người đàn ông tiến đến hành lang, Vincent đi kèm bên cạnh người giao hàng. Đảm bảo rằng nó chỉ đơn thuần là tuyên bố cô đã chấp nhận giao hàng, kí tên và ghi ngày, hoàn tất sau khi hai người đàn ông trở lại sảnh.

“Cảm ơn” người giao hàng nói khi cậu ta nhận lại cây viết và tấm bản hồ sơ. Sau đó cậu ta xé ra một tờ copy màu hồng, trao nó cho cô, và quay lại thang máy “Chỉ cần gọi đến số điện thoại của văn phòng khi quyết định xong và sẵn sàng để cho mang cái xe đẩy đi. Có người sẽ đến và lấy mọi thứ”

“Được rồi. Cảm ơn” Terri nói khi cửa thang máy đóng lại. “Tốt” Liếc nhìn tờ biên lai màu hồng cô được trao, cô quay lại và tiến đến nhà bếp. Cô tò mò muốn biết những gì được gửi đến. Cô trông đợi vài mẫu đồ ăn có trên thực đơn, mà bạn không bao giờ được biết. “Anh có nhìn khi anh ta mang nó vào không?” cô hỏi Vincent khi hắn theo sau cô.

“Không. Tôi chỉ xem cậu ta cuộn nó lại, sau đó theo cậu ta ra ngoài” hắn nói. Họ ngừng lại bên cái xe đẩy mà được để lại bên cạnh bộ bàn ghế nhỏ.

“Hừm” Terri liếc qua cái xe. Nó trông khá giống một cái tủ mạ vàng có những cái bánh xe, hay một cái bếp nướng thịt barbecue mạ vàng. Trên đỉnh là một cái nắp vuông với gờ được bo tròn và có quai. Terri nắm lấy cái tay cầm và nhấc lên, hít lấy cái mùi thức ăn được thả ra trong phòng.

“Chúa” cô thở mạnh, và cô há hốc mồm nhìn vào nửa tá đĩa đồ ăn. Nhà quản lý cung cấp dịch vụ ăn uống đã không gửi mỗi mẫu một thứ, họ gửi hai mẫu cho mỗi món.

“Cậu ta có nói là món tráng miệng ở tầng dưới” Vincent nói lên

Terri ngần ngừ sau đó lùi lại, chỉ khi đó mới chú ý rằng có một tầng thấp hơn bên dưới của cái xe đẩy này. Cầm lấy tay nắm, cô kéo nó ra và thở dài khi nhiều món ăn ngon đập vào tầm mắt. Cũng có hai cho mỗi thứ.

“Thôi được, như tôi đã nói, cô không cần phải nấu”

Trước khi Terri có thể đáp lời, thang máy lại kêu lên tiếng nữa. Người diễn viên tiến đến tấm bảng gắn trên tường và nhấn nút, khi Terri đóng tầng dưới và sau đó là đến thân trên để giữ mọi thứ đúng nhiệt độ cho đến khi Bastien trở lại.

“Một nhà cung cấp nữa” Vincent thông báo. “Cô sẽ cần kí vào đó nữa, có lẽ thế”

Gật đầu, Terri theo hắn trở ra lối đi. Họ đến nơi chỉ trước khi cửa mở ra để lộ một người giao hàng với cái xe đẩy khác.

“Terri Simpson?” anh ta hỏi, liếc nhìn cô

“Vâng” cô đưa tay lấy cây viết và cái bảng kí nhận.

“Cô muốn ở_”

“Nhà bếp. Theo tôi” Vincent quay ra dẫn đường khi Terri kí vào biên lai.

CHƯƠNG XI

Bastien nhíp chân bực bội và nhấn vào nút thang máy lại lần nữa. Chàng không quen với việc chờ đợi quá lâu cho cái gì đó bị hỏng và có chút thiếu kiên nhẫn. Cái thang máy này chỉ dành riêng phục vụ cho căn hộ của chàng. Nó có thể ngừng lại ở bất kì tầng nào khi được yêu cầu, nhưng chỉ nếu là bạn có chìa khóa. Nếu không thì, nó phải được thả từ những phòng trong căn hộ để đi thẳng từ tầng trệt lên. Bastien không hiểu sự trì hoãn hiện giờ là vì lí do gì.

Chỉ khi chàng định quay vào văn phòng và gọi lên tần trên xem chuyện gì đang xảy ra, thì thang máy mới đến gõ một tiếng *ding*. Thở phào một hơi nhẹ nhõm, Bastien bước lên, ngửi trong không khí khi chàng nhấn nút lên căn hộ. Có một mùi thơm thoang thoảng của đồ ăn được nấu chín bên trong. Thức ăn nhanh chắc hẳn đã đến, chàng nhận ra khi cửa đóng lại và từ từ nâng lên cao. Chàng hy vọng người giao hàng chỉ vừa mới đi lên và vẫn còn ở đó. Chàng không muốn Terri phải trả tiền cho bữa ăn.

Lối vào trống không khi Bastien bước ra khỏi thang máy. Theo âm thanh của những giọng nói, chàng tiến vào phòng khách, hoàn toàn trông chờ rằng sẽ nhìn thấy Terri và Chris hưởng thụ món Pizza hay món ăn Trung Quốc. Thay vì đó, chàng thấy cả ba người khách của chàng di chuyển trong một biển hoa giấy và những cái xe đẩy đồ ăn mạ vàng.

“Cái này không có biên lai” Vincent mở nắp một cái thùng bằng bạc bên cạnh hắn, chờ cho hơi nóng tan bớt, sau đó liếc nhìn vào trong. “Có một cái khăn ăn. Nó có chữ S.C trên đó”

“S.C?” Terri hỏi, sau đó bắt đầu phân loại tìm trong một tập giấy. “S.C, S.C, S.C.” cô lẩm nhẩm, nghe có vẻ căng thẳng “S_ đây rồi Sylvia’s Cuisine” Cô chạy qua đưa cho Vincent một tờ giấy trong đó. Em họ Bastien lấy tờ giấy và tiến hành chiết lấy một mẫu của viên ngoài một tờ ghi chép mà hắn đang giữ, sau đó dính mẫu giấy lên đỉnh của cái nồi giữ nhiệt mạ vàng.

“Cái này có chữ B.D trên khăn ăn” Chris thông báo, hé nhìn vào một cái xe đẩy thức ăn khác.

“B.D?” Terri càu nhàu, và lại bắt đầu công việc tìm kiếm theo phân loại. “B.D. Tôi đã thấy có 1 Bella Donna hay Bella Dolci hay gì đó cách đây một phút. Có thể là nó”

“Anh thành thật hy vọng nó không phải cây cà dục (belladonna)” Bastien nói khô hài, lôi kéo sự chú ý của họ đến sự có mặt của chàng.

“Ồ. Anh đã về.” Terri buột mím cười, nhưng chàng biết nó đơn giản là vì chàng. Cô dường như không có tâm trạng vui cười gì nhiều.

“Hừm” Bastien tiến vào phòng, đá những bông hoa xung quanh với mỗi bước chân của chàng. “Em vừa gọi đồ ăn nhanh quá nhiều và nơi cung cấp thức ăn lại đưa mẫu đến”

“Những mẫu của nhà quản lí cả đấy” cô nói với một cái thở dài. Terri vẩy tay vào sự hỗn loạn trong phòng và xin lỗi “Em xin lỗi vì cái đồng lộn xộn này. Lẽ ra em nên chuẩn bị kĩ hơn nữa. Tổ chức hơn. Nhưng họ cứ đưa đến cái này tiếp ngay sau cái kia; bang, bang, bang.”

“Bang, bang, bang,” Vincent đồng ý với cái gật đầu trọng thể.

“Và nó rất nhanh. Em chỉ kịp kí cho một cái thì cái khác đã ngay dưới mũi em rồi”

“Ngay dưới mũi cô ấy.” Chris gật đầu. “Họ chỉ đưa cho cô ấy ngay bên trái, bên phải và chính giữa”

“Yah” Đó là tới phiên Terri gật đầu. “Chris thì dùng tấm bản điều khiển cho thang máy, và Vincent thì dẫn người giao hàng đến nơi để xe đẩy, và những người đó thì cứ liên tục đưa cho em viết và bảng giao nhận, sau đó xé biên lai và đưa cho em, và có quá nhiều....” cô vẩy những tờ giấy một cách bất lực. “Bọn em không biết biên lai nào đi với xe nào”

Bastien cắn môi để ngăn lại nụ cười mà đe dọa sẽ trải trên môi chàng. Chàng không nghĩ cô đánh giá cao sự hài hước của chàng lúc này. Cô trông hoàn toàn kiệt quệ. Và đáng yêu. Nhưng chàng cũng không nghĩ cô sẽ đánh giá cao việc chàng nói như thế với cô nữa, vì thế giữ nó cho riêng chàng là tốt nhất.

“Em không biết làm thế nào chúng ta ăn hết được những đồ ăn này, Bastien. Có quá nhiều” Terri nhìn quanh khổ sở, sau đó liếc lại chàng, giơ lên một cây viết và than thở, “Và em không có ý như thế, nhưng tất cả quá say sưa nên em lấy trộm một cây viết!”

“Hai cây,” Chris nói, chỉ vào một cái dắt lên trên cổ áo somi của cô, nơi mà cô hình như đã để nó kẹt lại trong lúc vội vã.

“Ba,” Vincent sửa lại, bước qua giật mạnh một cái khác nữa mà cô lơ đãng nhét sau tai.

Họ cố tỏ ra có ích, những nhận xét họ nói vào chỉ làm cho Terri dường như càng khổ sở hơn. Tiến lên trước, Bastien đẩy em họ sang tránh đường và lôi mạnh cô vào vòng tay chàng để vỗ về nàng an ủi. “Nó không sao đâu, cưng. Chúng ta sẽ phân loại hết thấy chúng. Và chúng ta không cần phải ăn hết cả thức ăn, chỉ cần nếm mỗi cái một chút. Và chúng ta sẽ làm chuyện đó trước tiên_ theo cách đó, những món ta không thích, ta không cần phải tìm biên lai của nó”

“Nhưng anh đã không có ở đây, và em đã kí nhận tất cả chúng. Em phải đảm bảo rằng những cái xe đẩy được trả về đúng chủ của nó”

“Chúng ta sẽ lọc nó ra,” Bastien lặp lại, sau đó đẩy cô một vòng và đi giữa những cái xe để đến cái ghế dài. Chàng ngừng lại để phui những bông hoa sang một bên, nhăn mày khi làm thế. “Làm thế nào những bông hoa này ở khắp nơi thế?” chàng hỏi khi ấn cô ngồi xuống.

Một trong những người giao hàng đã vấp phải cái thùng hất nó ra khỏi bàn” Vincent giải thích.

“Và người khác nhặt một cái thùng lên tránh đường đi, nhanh lẹ, và làm cho nó bay khắp nơi” Chris kết thúc. “May thay, chúng toàn là những cái bị bỏ. Terri có sự phán đoán tốt nên đã bảo chúng tôi chuyển hết những bông dùng được đi sau cú ngã đầu tiên”

Bastien gật đầu “Có lẽ từ giờ chúng ta nên cất những bông hoa đi. Chúng ta sẽ không muốn nó bị hủy hoại vì thức ăn rơi đổ lên, hay bất kì thứ gì tự nhiên. Không sau tất cả những thời gian mà chúng ta phải bỏ ra để làm nó”

“Tôi nắm được rồi” Vincent cúi xuống nhặt những hộp Kleenex mở, và bắt đầu bỏ chúng vào những cái túi mà họ đã mang đến. Chris ngay lập tức bắt đầu thu thập những bông hoa dưới sàn và tung chúng lại vào những cái thùng mà chúng bị rơi ra. Thỉnh thoảng anh ta dùng cái nạng để kéo những mẫu ở xa tới gần hơn để dễ nhặt.

Bastien quay lại nhìn Terri, và nhận ra cô cúi gập lên ghế, nhặt những bông hoa từ tấm thảm. Sau một lát, cô lôi được chúng ra và thả lên sàn, nơi mà dễ nhặt chúng hơn. Mắt cô quét khắp căn phòng đầy xe đẩy, và khi cô thẳng người lên quăng một mớ những bông bị bỏ vào một cái thùng, sự mất hết tinh thần lướt trên nét mặt cô. “Chúng ta định chọn những mẫu của những nhà cung cấp này như thế nào, Bastien?”

“Hai món một lần” chàng nói đơn giản. Chàng tham gia với cô quỳ gối xuống sàn. Câu trả lời dường như đủ hợp lí với chàng “Chúng ta đặt hai món bên cạnh nhau, thử một miếng của mỗi bên, quyết định cái nào ngon hơn, và đặt cái bị từ chối ra hành lang”

Cô gật đầu với đề nghị của chàng, sau đó nói “Nhưng thế nào nếu một đĩa của nhà cung cấp này thì ngon, nhưng những đĩa còn lại của họ thì không bằng của người khác?”

Chàng chưa nghĩ đến điều đó. Sau khi xem xét vấn đề một lúc, chàng nói, “Món chính là món quan trọng nhất. Chúng ta sẽ đi hết những mẫu này để thử các món chính, hai cái mỗi lần. Cái bị từ chối đi ra lối đi, cái còn lại đi đến chỗ khác. Điều đó sẽ loại trừ được một nửa ngay. Sau đó chúng ta bắt đầu so sánh những đĩa còn lại với nhau”

“Em sẽ đặt những cái này ở đâu để tránh khỏi đường đi bây giờ đây, anh họ? Vincent giờ những cái túi mua sắm với đầy giấy Kleenex không sử dụng và dây lên.

“Văn phòng?” Bastien gợi ý. Chàng ngay lập tức quyết định đó là một ý hay. “*Vâng*. Chỉ cần bỏ nó vào tủ đựng đồ trong văn phòng từ bây giờ, Vincent”

Người diễn viên gật đầu và đi khỏi. “Em sẽ bỏ chúng trong đó, sau đó em sẽ ra ngoài căn một miếng. Tất cả những cuộc nói chuyện về đồ ăn này đang làm em đói. Em sẽ không đi lâu, dù vậy. Em sẽ đảm bảo em về sớm nhất có thể, để xem anh có cần giúp đỡ gì với những thứ khác không”

“Cảm ơn, em họ” Chàng gọi theo sau hần. Với tất cả sự buồn nôn mà người diễn viên có thể là khi hần cảm thấy giống như là nguyên nhân của mọi rắc rối, thì Vincent đã vẫn là một người tốt. Hần luôn ở đó vì Bastien khi chàng cần, và Bastien nhắc mình rằng họ đã từng là anh em thân thiết nhất một thời gian. Chàng hối tiếc vì đã mất sự thân mật đó.

“Rồi, cái cuối cùng của nó đó” Chris nói một lúc sau khi bông hoa cuối được đặt vào thùng.

“Chúng ta cũng sẽ chuyển những đồ thừa này ra khỏi phòng chứ?”

“Tôi sẽ mang nó xuống văn phòng, Bastien quyết định, sau đó liếc nhìn Terri. “Em yêu, tại sao em không nhặt vài món và đồ dùng bạc?”

Hai mắt cô tròn như một cái chén đựng tương, và cô đứng lên nhìn chăm chăm vào chàng. Chàng cảm thấy ngập ngừng hỏi cô “Cái gì vậy?”

“Không có gì” cô la the thé, và phóng thật nhanh, thẳng xuống bếp

“Tôi có thể giúp gì không?” Chris hỏi

Bastien vừa định nói “Trong điều kiện của anh à? Không có gì.” Nhưng chàng đã kịp rút lại. Người biên tập đã ở trong hình dạng thật khó khăn, mà vẫn còn cố hết sức để giúp, cả làm hoa và giờ thì lau dọn đồng lộn xộn. Xem xét vận xui mà anh ta phải chịu đựng điều mà với căn hộ bị phá hủy, một cái toilet rơi trúng mình và gãy chân, và mặt bị biến thành méo mó bởi một con ong đốt đe dọa mạng sống C.K. đã cư xử khá tốt, thậm chí còn xoay sở để vui vẻ. Bastien giật mình nghĩ có thể đã đánh giá thấp gã này, và chàng thật sự bắt đầu thân thiện với anh ta.

“Chỉ cần thư giãn vài phút, Chris,” chàng nói. “Chúng tôi có thể dùng đến sự giúp đỡ của anh để nếm đồ ăn, nếu anh không ngại”

“Không, tôi không phiền đâu” người biên tập đảm bảo với chàng, và sau một lưỡng lự bước đến cái ghế ngồi xuống.

Bastien bắt gặp cái vẻ ngạc nhiên trên gương mặt của người đàn ông trẻ khi nghe cái giọng điệu hầu như thân thiện mà chàng dùng, và từ đó nhận ra sự bức bối và thiếu quan tâm của mình đối với C.K. đã được thể hiện ngay từ ban đầu. Chàng cảm thấy tệ trong một chốc, sau đó nhún vai gạt nó sang một bên. Nó không phải như chàng hoàn toàn công khai ý đó. Chàng chỉ là không cho người đàn ông đó một cơ hội thôi, thật sự thế. Giờ thì chàng đã cho rồi đó. Chàng không tự trách mình về quá khứ. Hơn nữa, chàng có những thứ khác phải lo. Quan trọng nhất trong đầu chàng giờ là tại sao Terri lại kinh ngạc khi chàng bảo cô lấy vài cái dao và đĩa. Điều đó làm chàng hoang mang.

Trong bếp, Terri lăm bằm nguyên rửa bản thân khi cô kéo những cái đĩa ra khỏi tủ bếp. “Anh ta gọi mình là honey” Một nụ cười kéo xệch trên môi cô. *Honey*. Và cô nghĩ có lẽ trước đó một chút Bastien có thể đã gọi cô là baby, nhưng cô đã quá buồn bã lúc đó, nên cô không thể chắc. Em bé và em yêu. Em yêu và cưng. Thuật ngữ của sự say mê. Có phải ý chàng là thế không? Thật khó mà nói được. Vài người sử dụng các loại thuật ngữ âu yếm đó với mọi người từ con chó của họ cho đến người thu tiền quầy tại các tiệm tạp hóa nhỏ góc đường.

Cô không nghĩ Bastien là một trong số loại người đó.

“Honey.” Terri nhắm nháp từ đó khi cô thu lượm dao, sau đó đặt đồ dùng lên đĩa, và nhắc chúng lên vội vã chạy ra ngoài phòng khách. Cô rất hồi hả, bởi vì cô không muốn bỏ lỡ điều gì

cả.

“Vậy đó là Sylvia’s Cuisine?” Terri hết nhìn từ Chris rồi đến Bastien, và mỗi người đàn ông đều gật đầu. Vincent đã trở lại từ sớm, nhưng, không thể ăn hay thật sự giúp được gì, hắn nhận thấy mình rất chán và chỉ ngồi đó và nhìn bọn họ. Hắn có nửa đường còn lại của tiến trình bầu chọn.

“Anh phải nói thế” Bastien nói

“Tôi cũng vậy” Chris đồng ý. “Chúng là tốt nhất về mọi thứ. Mặc dù, tôi vẫn phải nói rằng Bella-gì đó có một món thịt hầm gì đó ngon nhất.

“Tôi không thích nó chút nào. Và nó thậm chí không có trên thực đơn,” Terri chỉ ra. “Hây, nó thậm chí không có trong biên lai của họ. Tôi đang nghĩ họ vô tình bỏ nó nhằm lên khay”

“Ya, chắc họ đã làm thế” Bastien đồng ý “Anh không quan tâm đến chuyện đó. Họ có cho thứ gì vào đó mà anh không nếm thử”

“Thôi được, tôi thích” Chris tiến đến cái xe đẩy của Bella và nhìn xuống món đồ ăn. “Vậy nếu cả hai người đều không thích, tôi sẽ ăn hết phần còn lại nhé?”

Terri thả mình xuống ghế và bật cười “Hãy cứ tự nhiên như khách”

Bastien cười toét miệng. “Ya, tiếp đi, ăn đi. Anh đã kiếm được bữa ăn đó nhờ vào việc giúp đỡ tận tình chúng tôi trong cái vụ ngớ ngẩn này”

“Được thôi, Vicent không thể chịu nổi. Hơn nữa cái này thì vui hơn vụ những bông hoa,” C.K chỉ ra, lấy một đĩa đầy món thịt hầm từ cái xe đẩy. Anh tay cầm cái muỗng và múc một miếng, vừa ăn vừa lẩm bẩm hài lòng.

“Ồi. Sao anh lại có thể ăn cái đó? Nó thật dở tệ. Tôi còn thậm chí không thể nhìn nữa” Terri làm mặt ghê tởm, và che mắt cô lại với tập ghi chú mà cô dùng để ghi ra những cái xe nào có món ngon nhất

“Tôi sẽ mang vào phòng vì thế cô không phải nhìn” Chris nói. “Chân tôi dù sao cũng đang gây phiền toái cho tôi. Tôi sẽ đi nằm và xem tivi trong khi ăn. Chúc ngủ ngon”

“Ngủ ngon,” Bastien và Terri đồng thanh.

Một lát trôi qua, sau đó Bastien nâng một góc của tờ ghi chú mà Terri vẫn còn che lên mặt ra. “Anh ta đi rồi. Giờ thì an toàn để mở ra rồi”

Mỉm cười, cô hạ tấm ghi chú xuống và thở ra. “Tốt, cuối cùng nó cũng đã xong”

“Ya,” Chàng ngồi lại xuống ghế bên cạnh cô, sau đó quay đầu sang bên và nói. “Cho anh một ân huệ nhé?”

“Hửm?” Terri liếc nhìn chàng khi nghe hỏi

Chàng cười khì. “Đừng có hỏi tai ương tiếp theo sẽ là gì. Anh giờ đã có đủ chúng rồi, cảm ơn. Và thậm chí còn không phải đám cưới của anh.” Chàng lắc đầu. “Ngày cưới tốt hơn nên diễn ra trôi chảy mà không có một khó khăn bất ngờ nào nữa sau tất cả rắc rối này” Chàng cười to. “Anh không biết Kate và Lucern sẽ xoay sở thế nào sáu tháng vừa qua. Anh đã kiệt sức chỉ sau có một tuần gặp rắc rối rồi”

“Em biết” Terri cũng cười. “Đó là chút căng thẳng của những ngày gần cưới. Khi em đăng kí ngày nghỉ và bay đến đây, em thật sự chỉ trông mong là nắm tay Kate và ủng hộ trong khi lại phải giúp đỡ với những chi tiết vào phút cuối. Em đã nghĩ em có thể giúp vài việc lật vật nhỏ hay gì đó. Em không ngờ là phải sắp xếp chuyện lớn thế này, giống như làm lại tất cả bông hoa Kleenex cho những cái xe và chọn người cung cấp đồ ăn mới”

Lắc đầu, cô ngồi lên và nghiêng ra trước để nhìn vào ngăn đồ ăn tráng miệng của Sylvia’s Cuisine. Họ đã nếm thử một miếng từ một món của ba phần tráng miệng mà được tiến cử cho lễ cưới, nhưng vẫn để lại dư một phần của mỗi món không đụng đến. Terri cân nhắc nhanh, sau đó chọn bánh xốp kem. Cô cầm một cái muỗng và ngồi xuống lại cái ghế

Bastien lắc đầu khi chàng nhìn cô xúc muỗng đầu tiên. “Anh ngạc nhiên rằng em vẫn còn có thể ăn được nữa. Chúng ta đã không làm gì ngoài những thứ đó trong cả hàng tiếng đồng hồ”

“Chúng ta có” cô đồng ý với một tiếng cười, múc một muỗng đầy khác “ Nhưng là thật ra chỉ cần một chút miếng này và cần một chút miếng khác thôi”

“Hừm”

Terri đào sâu vào cái đĩa, cố gắng lấy vài mẩu bánh xốp bị ngập xuống ở dưới đáy. Cô xoay sở với việc đó, ăn từng muỗng đầy và “hmmm” hài lòng. Sau đó nhận thấy mình bị dính một ít kem lên đốt ngón tay khi cố gắng đào sâu xuống cái đĩa.

Không nghĩ ngợi, cô đưa tay lên và liếm sạch nó.

“Hơn nữa,” cô nói thêm, “đây là món tráng miệng. Luôn có chỗ cho món tráng miệng. Anh cũng nên ăn chút đi”

“Hmmm”

Bastien đang hoàn toàn nhìn cô. Terri đột nhiên e thẹn, nhưng cố phớt lờ chàng và đào thêm miếng bánh xốp khác. Lần nữa, cô lại bị dính kem lên ngón tay. Khi cô đưa tay lên và bắt đầu cho nó vào miệng, chàng nhìn thấy nửa chừng, và kéo tay cô cho vào miệng chàng. Chàng liếm đốt ngón tay của cô.

Terri bất động, chớp mắt kinh ngạc vì một nhận thức tác động nhẹ đột ngột xuyên suốt thân thể cô. Khi Bastien thả tay cô ra, cô nuốt ực một cái xuống cổ họng, ép sự chú ý của mình trở lại với miếng bánh xốp. Sau một chút lưỡng lự, cô xúc một muỗng khác. Cô thật sự không nhận ra thực tế rằng tay cô đột nhiên bắt đầu run rẩy cho đến khi vài giọt nhân trứng sữa rơi ra, chảy xuống cằm của cô và rớt xuống trên ngực, chỉ phía trên cổ họng một chút.

Làm bầm bối rối, Terri đặt cái muỗng lên đĩa tráng miệng và định trước tiên lau cái cằm của cô sau đó đến cái ngực. Bastien lại lần nữa bắt lấy tay cô, và chàng giữ nó ra xa. Mắt chàng nhìn nhanh vào mắt cô; sau đó chàng cúi xuống đưa lưỡi mình thật nhanh và nhẹ nhàng quét lên cằm cô, lấy đi bằng chứng sự vụng về của cô. Trong khi Terri còn giật mình vì việc đó thì chàng lại ấn đầu mình xuống ngực cô và làm tương tự thế, còn tranh thủ cơ hội đưa lưỡi một vòng lên chỗ đó để đảm bảo rằng chàng đã quét sạch từng giọt cuối cùng.

Khi chàng ngẩng đầu lên, Terri vẫn nhìn chàng chăm chăm

Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực như một cái trống bass, và thân thể cô bị tàn phá đột ngột. Cô chỉ ước gì chàng đã hôn cô.

Như thể đáp lời cho điều ước của cô, chàng cúi đầu xuống làm thế. Một tiếng thở dài nho nhỏ trượt khỏi môi Terri khi chàng nghiêng xuống phủ lên môi cô bằng đôi môi chàng. Chàng có vị của món kem trứng đánh_ nhưng có điều gì đó làm cho kem trứng đó có vị thật ngon hơn nhiều trên người của chàng.

Cô run rẩy không thể kiểm soát khi nụ hôn kết thúc, đĩa tráng miệng lắc trên tay cô. Nhìn thấy thế, Bastien liền giải cứu cho nó; sau đó chàng cầm cái muỗng và dễ dàng lấy nó ra khỏi cái đĩa, tiếp đến với một cái xúc đầy kem, nhân trứng sữa và quả anh đào. Terri chờ chàng ăn nó, nhưng thay vì thế chàng vươn người đưa nó cho cô. Thật không may, chàng làm thế vừa lúc cô giờ một bàn tay run rẩy lên vén một sợi tóc khỏi dính vào mặt cô. Tay của họ va vào nhau giữa không trung, làm tung cái muỗng và đổ cả kem, nhân custard và quả anh đào hất cả lên ngực cô.

“Ồi” Họ cùng nhìn chăm chăm vào cái mà họ vừa vô ý gây ra. Muỗng kem của bánh xốp đã đậu lên cái đường cong của ngực bên phải cô, nhưng giờ đang chậm chạp trượt xuống đường viền của cái áo cô mặc

“Anh nghĩ là em nói phải” Bastien đột nhiên nói

“Em?” Terri hỏi, giọng cô rung lắc “Về chuyện gì?”

Khi chàng trả lời, giọng chàng trầm lại, trở nên thô nhám và gợi cảm “Về việc luôn có chỗ cho món tráng miệng”

Chàng ngược nhìn lên mặt cô và vẫn ngừng đó chập lâu, cho cô cơ hội ngăn chàng khỏi cái mà chàng đang định nói. Nhưng Terri chỉ nhìn chăm chăm, tim cô hóa rồ và nhảy lung tung trong ngực cô như một quả bóng bàn. Chàng không thể có ý...? Chàng sẽ không.

Chàng có.

Cúi đầu, chàng hạ xuống cổ của cô và tiến hành rửa trôi mỗi vết tích của món tráng miệng. Sau đó chàng ngừng lại trước nút áo trên cùng của cái áo sômi cô mặc, giật mạnh cổ áo ra, và tiếp tục lau sạch cô.

Terri không thể ngừng tiếng rên nhỏ khỏi trượt ra từ môi cô khi lưỡi chàng nhúng xuống giữa hai bầu ngực. Cô hoàn toàn thất vọng khi bài tập thể dục kết thúc. Lúc chàng nâng đầu và thẳng lên, cơ thể cô chất đồng một sự vật vã ghê gớm của khao khát và bối rối. Nhưng_ nhiều hơn sự kinh ngạc rụng rời của cô_ Bastien hành động như thể không có gì xảy ra. Chàng thậm chí không nhìn cô, chỉ tập trung vào món tráng miệng trên tay chàng. Chàng múc một muỗng khác đầy kem trứng và quả anh đào cho vào miệng mình.

Cô im lặng nhìn, mắt cô đập vào giữa cái cổ áo giờ bị trống toang ra của mình và khuôn mặt chàng khi chàng đẩy muỗng bánh xốp vào miệng. Một biểu hiện xem xét tràn trên mặt chàng. Sau đó chàng nuốt xuống, múc tiếp muỗng khác, và đưa tới môi cô.

Terri ngần ngừ, sau đó mở miệng ra cho chàng đút vào. Chàng chờ đợi, nhìn khi cô ngượng ngùng nhai và nuốt xuống; sau đó chàng bôi muỗng xuống cái bánh xốp để múc thêm của món tráng miệng ngọt ngào khoái cảm.

Đúng ra, cái này nên là muỗng dành cho chàng nếu họ hiện giờ là định chia sẻ với nhau miếng bánh ngọt, vì thế Terri đã ngạc nhiên khi, thay vì bỏ vào một miệng đầy, Bastien bắt đầu đưa nó tới cho cô. Cô thậm chí còn kinh ngạc hơn khi chàng ngưng lại giữa chừng và khoan thai nghiêng đổ xuống lên ngực của cô.

Terri há hốc mồm và ngồi thẳng người lên kinh ngạc, chỉ càng làm cho cái hỗn hợp dính đáp đó nhanh chóng trượt xuống vòng cong của bầu ngực bên trái của cô. “Anh đã cố tình làm thế!”

Bastien cười nhả nhỏ. “Nó có vị ngon hơn ở trên người của em” chàng nói một cách đơn giản, sau đó cúi xuống để hôn cô. Sự ngạc nhiên của Terri bị đánh bay bởi sự dễ chịu. Lưỡi chàng thúc ra trượt vào môi cô, và trong một giây cô thậm chí quên mất rằng bánh xốp đang chảy nhỏ giọt xuống ngực cô.

Bastien ngược lại thì không quên. Sau một giây, chàng phá vỡ nụ hôn và để môi chàng lần xuống cằm của cô đến tới ngực. Chàng lướt thật nhanh xuống món tráng miệng trĩu nặng sắp rơi của cô, và tập trung với một nỗ lực vĩ đại để lau sạch đồng loạt xôn mà chàng gây ra.

Terri lùa tay vào tóc chàng khi chàng làm thế, hơi thở của cô bắt lấy trong một cái thở hỗn hển khi lưỡi chàng lướt dọc theo đường rìa của cái nịt ngực căng ten màu trắng của cô. Bằng cách nào đó nhiều cái nút đã được mở ra trên cái áo của cô, để mở toang nó ra vì thế chàng có một đường đi mà chỉ bị tắc nghẽn bởi cái mảnh vải ren đó thôi. Nhưng cái áo ngực không ngăn cản được Bastien. Lần nữa lưỡi chàng xoáy vào lỗ sâu giữa hai bầu ngực của cô, dần tìm theo

dấu vết của thức ăn để xóa sạch nó.

Cuối cùng hài lòng, chàng không bị gian lận bởi một mẩu kem xộp nhỏ xíu nào, chàng lại ngồi thẳng người, nhặt cái đĩa tráng miệng, và bắt đầu múc một muỗng khác. Terri nằm hệt hẳng trên cái ghế và nhìn chăm chăm chàng kinh ngạc. Chắc là chàng _ cô giết chết ngay cái ý nghĩ đó và cố gắng nhanh chóng che giấu biểu hiện khi chàng hoàn thành một muỗng và tiến đến ấn cái muỗng vào môi cô.

“Có chuyện gì vậy?” Chàng hỏi với một tông giọng bình thường hoàn hảo, dường như không bị ảnh hưởng gì bởi những việc chàng đã làm vài phút trước đó.

“Không có gì.” Nhận ra giọng nói của cô đã tăng cao lên một chút gần như là the thé, cô mở miệng ra nhận lấy _ và tránh chàng hỏi thêm bất kì câu hỏi nào nữa.

Terri nhai và nuốt xuống món tráng miệng, sau đó chờ đợi, quan sát khi Bastien cẩn thận múc một chút quả anh đào, kem sữa và bánh xộp. Chàng tận tụy thực hiện nhiệm vụ với một sự cẩn thận cao độ và chú ý. Nhưng thay vì đưa lên miệng chàng, chàng lại giữ nó lơ lửng lên người cô và ngừng lại nhướn một bên lông mày nhìn cô như thể hỏi xin phép. Terri đơn giản cắn môi và nhìn lại, không muốn nói từ chối, nhưng không thể nói đồng ý.

Chàng mỉm cười và nghiêng muỗng, đổ nó lên làn da trần của cô. Terri hút lấy một hơi thở, nhìn cái hỗn hợp đầy màu sắc trượt dọc theo da cô. Nó không đậu lên đường viền cổ của cô. Lần này chàng đã đổ nó xuống phần viền đáng ten của cái áo ngực cô, và nó đang chảy xuống bụng cô hướng đến cái nịt quần của cái quần jean

“Em sẽ phải cần đi tắm vòi sen sau cái này” chàng nhận xét vẻ xin lỗi, đặt cái đĩa và muỗng sang một bên. “Nhưng anh đánh giá cao sự hy sinh của em cho hứng thú bếp núc của anh” chàng nói thêm khi quay lại.

Khi nhìn vào mặt cô, chàng đã bị tóm. Gương mặt cô cởi mở và diễn cảm tự nhiên, và chàng có thể đọc được cảm giác mâu thuẫn ở đó: phấn khởi, liệu trước, lo âu, sợ. Tim của Bastien nháy ra vì cô. Chàng muốn dỗ dành cô, bảo với cô rằng nó sẽ ổn thôi. Nó sẽ thật hoàn hảo. Nhưng chàng cũng cảm thấy một vài lo lắng của mình khi chàng dự tính những gì sẽ xảy ra. Chàng sẽ không chỉ ăn hết món tráng miệng trên da của Terri; chàng hy vọng được làm tình với cô. Cái bánh xộp chỉ là bước đầu của chàng.

Quyết định cách tốt nhất để trấn an cả hai người họ thì thể hiện ra dễ hơn là nói, chàng hôn cô lần nữa. Terri, trước tiên, bất động và không đáp trả dưới sự mơn trớn của chàng _ đấu tranh với những nỗi sợ của cô, như chàng đề nghị. Nhưng sau đó cô mở rộng ra cho chàng, tay cô quấn quanh vai chàng. Chàng trượt lưỡi vào miệng cô, và chàng có thể nếm được vị kem và quả anh đào của cô. Sự kết hợp làm chàng thì thầm khen ngợi. Cái bánh xộp kem này thật sự ngon hơn nhiều ở trên người cô hơn là trong cái muỗng cứng và lạnh. Nó vẫn còn ngon hơn trong miệng của cô.

Sau nhiều phút trấn an trải qua cả hôn và xây dựng lại đam mê, Bastien thoát môi chàng ra

khỏi môi cô và đánh nhanh qua má cô đến tai cô. Từ đó, chàng dần cho môi chàng trượt xuống cổ cô rồi đến ngực. Chàng ngừng 1 chút trên cái vũng tối ấm áp giữa hai bầu ngực cô, quét sạch đến khi cô cựa quậy bên dưới chàng, cong uốn và thở từng hơi dài khoái cảm. Sau đó chàng dời khỏi cái ghế và ngồi quỳ lên gối chàng chính giữa 2 chân cô, thúc hai chân cô ra xa hai bên cho phép chàng cúi xuống thỏa mái hơn đến cái bụng của cô và sự ngọt ngào đang chờ đợi ở chỗ đó.

Cái nhân trứng sữa và lớp kem đang êm dịu đến lưỡi chàng, và Bastien nạo nó khỏi người cô_ trước là liếm hết cái món trắng miệng đi, sau đó chạy lưỡi chàng thành những vòng tròn rộng hơn ra. Chàng đã ý thức được cách mà những cơ bụng của Terri nảy lên, và hơi thở cô gấp gáp thế nào, lộ ra một chút trong hơi thở khao khát. Chàng mỉm cười dựa vào da cô, đôi mắt nhắm lại với sự tận hưởng vào tiếng thì thầm nho nhỏ và tiếng rên của cô khi cô uốn lên cao nữa, vô thức giục chàng theo dấu thức ăn đi lần xuống dưới nữa.

Cô đã rất đáp ứng nhiệt tình với sự tập trung chú ý của chàng, và sự nhiệt tình đáp ứng tự nhiên đó đã thổi lên sự khoái cảm của chàng đối với những việc chàng đang làm. Chàng tiếp tục lần theo lối của trái anh đào để đến cái rốn của cô. Tới đó, Bastien nhanh chóng đánh lưỡi chàng ra và vào cái lỗ nhỏ_ một lần, sau đó lần thứ hai_ trước khi tiếp tục đi xuống dưới, chạy dọc theo cái dây lưng quần jean của cô.

“Ôiiii” Terri rên lên và Bastien mở mắt hé nhìn theo chiều của cơ thể đang uốn vặn của cô. Cô gọi tình không chịu nổi đối với chàng, mặc cho thực tế là cô vẫn còn đang mặc đầy đủ quần áo. Áo cô mở toang và trống hổng, nhưng ngực cô vẫn còn được che đầy tử tế với cái mảnh áo ngực bằng đăng ten. Bastien quyết định đã đến lúc điều đó được thay đổi. Cô đã sẵn sàng. Cả hai người họ.

Ngẩng lên, chàng tiến trở lại cái ghế và lôi cô vào cánh tay chàng và hôn cô lại. Chàng thích thú cái cách cô bấu chặt móng tay qua tóc chàng và kéo giật chàng gần hơn nữa khi miệng cô mở rộng cả chào đón và ngấu ngiến chàng. Sau đó chàng lại bắt tay vào nhiệm vụ mà chàng đã đề ra cho mình; chàng trượt tay vào trong cái áo và vòng nó ra sau lưng cô để tìm và mở cái khóa của áo ngực. Chàng thấy nó thật khó để tập trung vào nhiệm vụ, và nhẹ nhõm khi gỡ được cái đầu tiên, sau đó đến cái móc thứ hai, dễ dàng trượt ra.

Tiếp tục hôn Terri, chàng đưa hai tay vòng ra phía trước của cô, và lướt chúng lên để lôi cái áo cô mặc ra khỏi qua vai cô. Terri lầm rầm phản kháng khi chàng buộc tay cô hạ xuống để nhanh chóng tháo bỏ cái áo mềm mại ra. Trong một lúc, chàng sợ phản ứng đó có thể là cô có ý ngừng chàng lại, nhưng khi cô lắc cái tay áo ra khỏi tay cô và nhanh chóng quay chúng lại ôm và vuốt ve chàng, chàng nhận ra rằng sự phản kháng đó là phản ứng với những gì cô đang phải làm, không phải với việc chàng cởi đồ cô ra.

Nhẹ nhõm, Bastien quay sự chú ý của mình đến cái áo ngực bằng ren. Thay vì phải phân tâm cô lần nữa, chàng không cố gắng trượt cái dây đeo ra khỏi vai cô, chỉ đơn giản chạm vào bên dưới bầu ngực cô để lấy cái gọng của áo ngực mềm mại khỏi cái viền ôm lấy chúng. Bastien đẩy miếng vải đăng ten lên cho đến khi hai bầu ngực của cô rơi xuống tay chàng như

trái cây chín rụng từ trên cây xuống. Chàng nhắm mắt khoái lạc vì sự ấm áp và mềm mại của chúng, và vì cái cách Terri rên rỉ bên trong cổ họng của cô. Những ngón tay cô ghì chặt tóc chàng, giật mạnh gần như đau đớn khi cô cong người lên vì những cái mơn trớn vuốt ve của chàng, nhưng Bastien không bận tâm. Chàng đã gây cái tác động này lên cô. Chàng đã làm cô run rẩy và rùng mình và rên rỉ và kêu lên. Chàng muốn gây ra nhiều hơn thế.

Mặc kệ tiếng than thất vọng của cô, chàng bỏ ra khỏi bầu ngực cô và nắm lấy cái quai đeo của áo ngực cô giật mạnh nó ra. Chàng phải phá bỏ nịt hôn của họ để làm thế, và lập tức cái mảnh vải đã bị giật tung ra, chàng ném nó cầu thả sang một bên và nhìn chăm chăm vào thứ mà chàng đã làm lộ ra. Bầu ngực cô tròn lẳn và đầy đặn, với cái núm màu nhạt mà giờ đã cương cứng và đang cầu xin sự chăm sóc. Thay vì quay lại hôn cô, Bastien đáp lại lời kêu gọi của chúng. Chàng cúi đầu để ngậm lấy cái núm cứng ngắt trong miệng.

Tâm trí chàng đang tràn ngập những điều mà chàng ao ước được làm nó với cô, và đây chỉ mới là sự khởi đầu.

CHƯƠNG XII

Terri rên lên khi Bastien cúi đầu xuống ngực cô và ngậm lấy cái núm vú của cô trong cái miệng nóng và ẩm ướt của chàng. Cô cảm thấy lưỡi chàng chà xát lên cái điểm nhạy cảm cương cứng ấy sau đó lại ấn vào nó thật mạnh khi chàng bắt đầu bú mút nó. Đầu cô xoay trở vặn vẹo trên lưng ghế, một sự phủ nhận lại với những gì cô đang cảm thấy. Toàn bộ thân hình của cô đã hoàn toàn cứng ngắt bên dưới cuộc tấn công đột ngột và mạnh mẽ của những cảm giác.

Đã quá lâu rồi từ khi cô có thể cảm thấy bất kì thứ gì như thế này thậm chí dù rất mơ hồ, quá lâu từ khi những cái đau đớn cơ bắp như đang diễn ra này được xuất hiện. Cô không chắc được rằng cô có thể xử lí nó hay không. Đầu tiên cô đã nghĩ là những nịt hôn của chàng quá mạnh mẽ_ nhưng cái này_ cái này là một loại tra tấn, một nỗi đau quá dễ chịu, êm ái.

Những ngón tay cô, vừa mới làm rối tung tóc của chàng, xoắn nó vào trong móng vuốt của cô và giật mạnh nó ra. Một tiếng rên rỉ nài xin trượt ra khỏi môi của Terri khi cô giật mạnh cho đến lúc Bastien hiểu được lời nhắn nhủ của cô và giải phóng cho cô.

“Chuyện gì vậy, cưng?” chàng hỏi, có sự quan tâm và thắc mắc trong giọng của chàng.

Terri nhìn chàng đăm đăm bất lực. Cô muốn chàng ngừng lại, nhưng cô không muốn điều đó. Thực tế, cô thật sự muốn chàng tiếp tục. Tuy nhiên nó đã quá lâu với cô, cô không chắc là cô biết mình phải làm gì để làm chàng thỏa mãn_ hay cô đã làm được chưa. Và Terri quá muốn làm thỏa mãn chàng. Nhu cầu muốn làm thế hầu như làm một cơn đau xé trong tim cô. Bastien đang mang lại cho cô những thỏa mãn như thế, cô muốn mình cũng có thể làm như vậy đối với chàng.

“Em... đã quá lâu từ khi lan,” cô cuối cùng nói một cách bất lực. “Em e rằng_”

“Suyt” Thể hiện một cử chỉ mềm dịu, chàng kéo cô vào trong hai cánh tay chàng, bàn tay

chàng mơn trớn lên lưng cô với sự di chuyển dễ chịu. “ Không có gì phải e ngại cả. Anh sẽ không làm em đau đâu. Anh sẽ không làm bất kì điều gì mà em không thích.”

Terri đã rút lại lời nói của chàng, đôi mắt mở to “Không. Em hiểu. Đó không phải là những gì_ em cũng muốn làm cho anh vui nữa,” cô đỏ bừng mặt.

Ngạc nhiên hiện ra trong mắt của Bastien. Chàng đỡ khuôn mặt cô trong tay chàng, đơn giản đắm đắm nhìn cô thật lâu và chăm chú trước khi chàng nói một cách nghiêm nghị, “Terri, em lúc nào cũng làm anh vui vẻ cả. Chỉ bằng việc là được ở bên cạnh em thôi”

“Nhưng_”

Chàng bịt miệng cô bằng một ngón tay và từ tốn lắc đầu. “ Lần này hãy để cho anh được làm em hài lòng. Anh muốn em chỉ cần tận hưởng nó và làm những gì mình cảm thấy đúng. Làm những gì em *muốn* làm”

“Nhưng em muốn_” cô cố nói dưới ngón tay chàng, nhưng chàng lắc đầu lần nữa.

“Em luôn cố gắng làm vui lòng người khác. Hãy cho anh làm em được vui để thay đổi. Anh muốn làm thế”

Terri chắc chắn không phải là hoàn toàn như vậy cô có thể chống đối thêm nữa vì niềm vui sướng của chàng, nhưng cô không tranh cãi về chuyện đó.

Khi Bastien quay lại hôn cô, cô ép mình thả lỏng và đơn giản cảm nhận sự mềm mại của đôi môi chàng di chuyển trên môi cô, nếm lấy mùi vị của chàng trên lưỡi của cô, và sự khoái cảm đã được mang đến.

Chẳng bao lâu niềm thích thú đã quét sạch những mối bận tâm ra khỏi tâm trí cô. Rên rỉ, Terri lướt tay lên vai của Bastien, nắm chặt lấy mảnh vải ở đó trong khi cô uốn cong người lên cho chàng. Hành động này đưa hai bầu vú của cô chà xát vào lớp vải len của cái áo chàng, mang đến sự rạo rức ngứa ran bùng lên suốt cơ thể cô và đẩy cô đến tình trạng bị kích thích cao độ mà cô đã có lúc sớm. Thích thú nó, Terri ép sát lại gần hơn nữa và chà sát vào lại mảnh vải lần nữa, trêu tức cái núm vú nhạy cảm của cô với lớp vải len.

Bastien mút chặt môi dưới của cô, sau đó lướt môi chàng qua má lên đến tai cô. Cắn lấy cái miếng thịt bầu bĩnh nảy lên nhẹ nhẹ ở giữa hàm răng chàng, chàng nắm hai bầu vú cô và khum tay ôm trọn lấy nó, cho phép 2 ngón tay cái của chàng búng nhẹ từ trước ra sau trên hai cái đỉnh nhạy cảm của nó.

Cô rên rỉ trong miệng chàng, âm thanh có một nửa là tiếng gừ gừ, muốn chàng thật nhiệt tình, nó là một cơn nhức nhối thuộc về thể chất. Nếu Terri đã từng cảm thấy được nhu cầu đặc biệt này trước kia, thì giờ cô không thể nhớ ra. Cô có chút chắc chắn rằng Ian không bao giờ tác động đến cô theo cách này cả. Nó thật không chắc cô sẽ có thể tránh được những vương mắc tình dục trong những năm đó hay không nếu cô đã biết cô đang bỏ lỡ cái kinh nghiệm phần

khích, tuyệt vọng và hung hăng này.

“Bastien” Terri biết giọng của cô đang lặp lại cái nhu cầu mà cô đang cảm thấy. Cô không quan tâm. Cô cần chàng. Cô muốn chàng. Ngay lúc này. Và nếu hỏi xin sẽ được, thì cô sẽ hỏi. Nếu không, Terri cảm thấy cô thậm chí có thể đòi hỏi nhiều hơn.

“Shhh” Bastien thì thầm bên tai cô, tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng cô. “Không sao đâu. Chúng ta có cả đêm. Chúng ta có tất cả thời gian trên thế giới”

Terri rên rỉ, cơ thể cô xoay chuyển không yên trong vòng tay của chàng. Chàng không hiểu: Cô không cần biết là họ có cả đêm hay không. Cô muốn chàng *lúc này. Ngay bây giờ.*

Với suy nghĩ đó, cô kẹp chặt cằm của chàng trong hàm răng, móng tay cô thọc sâu xuống lớp vải của cái áo len và vào trong vai chàng. Hành động này vừa không có ý gây đau đớn nhiều cũng như là muốn lôi kéo sự chú ý của chàng. Và chúng đã làm được, chàng kéo cái nhìn lại phía cô, biểu hiện của chàng giật mình “Terri, em yêu?” chàng hỏi.

“Em cần anh” cô nói với vẻ rầu rĩ đáng thương “Làm ơn đi mà”

Nhiều hơn cho niềm khuây khỏa của cô, sự khao khát trong mắt của Bastien bùng lên vì sự thú nhận sống sượng của cô. Lùa một tay vào tóc ở phía sau đầu của cô, chàng lôi cô tới cho một nụ hôn và đảo lộn tình thế. Từ chỗ thật dịu dàng, giờ chàng trở nên sai khiến, lưỡi chàng đâm mạnh vào miệng cô với một cảm xúc mạnh mẽ được tháo xích, và áp lực của môi chàng ấn xuống đầu của cô. Chỉ khi đó Terri mới hiểu rằng chàng có một ham muốn mãnh liệt còn hơn là sánh được với cô, nhưng chàng đã kìm chế nó lại, có lẽ là không muốn làm cô bị sốc.

Tuy nhiên, Bastien đã không kìm chế thêm nữa, và một nụ cười rộng mở trên miệng của Terri dưới miệng của chàng vì dấu hiệu này rằng cô đã tác động đến chàng thật sâu sắc như chàng đã làm với cô. Sau đó cô ngừng suy nghĩ, và đơn giản chìm đắm vào những gì đang xảy ra khi chàng khám phá tỉ mỉ từng góc ngách và xó xỉnh trong miệng cô.

Chỉ khi Terri nghĩ cô có thể bị chìm chết trong những nụ hôn của chàng và hạnh phúc trong cơn hấp hối, miệng chàng mới thôi lùng sục. Cô thở hổn hển và khao khát, rùng mình và run rẩy khi môi chàng và lưỡi di chuyển lên da cô: trước là ở tai, ở cổ, sau đó đến cái lõm của yết hầu. Răng chàng sượt qua xương đòn của cô và cô run lấy bầy vì kích thích, tay cô lại quăn trong tóc chàng. Khi Bastien cuối cùng quay lại với hai bầu ngực của cô, Terri không phản đối; cô cong người và thét lên tên chàng khi chàng vừa mơn trớn thích thú vừa bú liếm nó từ cái này đến cái kia. Bàn tay nóng hổi của chàng trôi dạt xuống dưới bụng của cô, và cơ bụng của Terri nảy lên và xiết chặt lần lượt. Cô cảm thấy một cú giật mạnh vào cái quần jean khi Bastien tìm được nút và giật ra. Chàng trượt nghiêng xuống xa hơn trên thân thể cô khi chàng hoạt động và, e sợ chẳng bao lâu chàng sẽ tuột khỏi tầm tay, cô bỏ tay ra khỏi tóc chàng và túm lấy cái áo len của chàng, giật nó lên bằng đôi tay dứt khoát.

Nhận được lời nhắn nhủ, Bastien nhóm người thẳng lên đủ để túm lấy cái mép của cái áo len và kéo mạnh nó qua khỏi đầu. Terri vươn đến cho chàng khi nó đập xuống sàn không xa cái

áo của cô. Cô đặt ngửa lòng bàn tay lên cái ngực rộng và khỏe mạnh của chàng, sau đó hít hà một cách hài lòng khi những ngón tay của cô di chuyển lên đám lông xoăn mềm mại nơi đó. Cô mơn trớn vuốt ve chàng nhẹ nhàng, ngừng lại để rà đầu ngón tay lên cái núm vú nhỏ căng cứng của chàng.

Bastien để đó một lát sau đó nắm lấy tay cô lại. Nâng cái đầu tiên rồi đến cái kia vào miệng chàng, chàng hôn vào mỗi lòng bàn tay, sau đó nắm lên cánh tay nàng. Chàng quay cơ thể cô lại và để nằm cô xuống trên chiều dài của cái ghế, sau đó cúi xuống phần thân trên của cô, một đầu gối lướt giữa hai chân cô. Terri cảm thấy bắp đùi chàng ấn vào trung tâm của cô, và chuyển sang hăm hở vuốt ve không chú ý. Khi chàng di chuyển, hông của chàng nghỉ ngơi giữa hai chân cô, có một vật cứng ngắc không thể nhầm lẫn được đang nằm giữa đùi của cô.

Nơi chân chàng cắm chặt xuống, cái khao khát cứng như đá này đang đè mạnh lên cô, hành động này kết hợp với cú thúc mạnh của lưỡi Bastien vào trong miệng cô.

Terri không nhận ra Bastien đã tiến đến giữa 2 chân cô và mở nút quần của cô cho đến khi cô cảm thấy không khí mát mẻ chạm vào bụng dưới. Cái khóa kéo đã được tụt xuống, và tay của Bastien theo sau, lướt trên làn da nơi đó và đi ngang qua cái quần lót của cô.

Cô thở hổn hển và gần như có chút kiệt sức trên lưỡi chàng, ngạc nhiên, và thay cho đó là bắt đầu hôn chàng lại một cách liêu lĩnh hơn. Các cơ bắp được xiết chặt và thả ra trên khắp cơ thể cô. Tim cô đập như trống dồn khi tay chàng thậm chí hạ xuống thấp hơn. Khi chàng cuối cùng vòng tay ôm lấy cái vật nữ giới của nàng xuyên qua cái quần lót ren màu trắng mỏng của nàng, nàng đã thỏa mãn dữ dội, chân nàng dang rộng ra để điều chỉnh cho khớp với chàng.

Bastien phá bỏ nụ hôn, tranh thủ thời gian để cắn nhẹ và mút môi dưới của cô, sau đó nhắc người lên khỏi cô. Không còn khám phá ở cổ hay ngực, không nhẹ nhàng trêu chọc bụng của cô. Chàng di chuyển thân mình ra khỏi và ngồi xuống cạnh của cái ghế, mắt chàng nhìn mắt cô khi chàng túm lấy cái quần jean của cô vào kéo nó tụt xuống hai chân cô.

Đột nhiên nhận thức được phần trước ngực cô trần trụi, và ngượng ngáp, Terri giơ tay lên và bắt chéo chúng qua ngực cô. Bastien mỉm cười với dấu hiệu của sự xấu hổ này nhưng không ngừng lại. Quần jean của cô giờ nằm một đống trên sàn với đống đồ còn lại của họ. Quần lót của cô cũng đi theo sau.

Giờ Terri hoàn toàn trần truồng, phơi bày và không được che đậy trước mắt chàng. Và chàng nhìn ngắm nó. Chàng chỉ hoàn toàn ngồi đó trong thời gian lâu nhất, mắt chàng lục soát khắp nơi mà chàng đã chạm vào và, trong vài tình huống, đã nắm nó. Terri nằm dài bất động, cắn môi cầu mong chàng ngừng ngắm nghía. Ước ao chàng hôn cô. Ước ao chàng không còn mặc quần của chàng nữa. Cô không nghĩ rằng điều đó là hoàn toàn tệ nếu cô không phải một mình trần truồng. Cô chỉ có suy nghĩ đó khi chàng nắm lấy tay cô. Terri lưỡng lự sau đó thôi không bắt chéo tay nữa mà đặt tay phải cô vào tay chàng.

Bastien lôi cô ngồi dậy, sau đó quỳ giữa hai chân cô như chàng đã làm trước đó. Giờ không còn bánh xốp ở bụng cô nữa, tuy nhiên, và nó không phải là chàng thích thú bụng cô. Mắt cô

mở to sốc nặng khi chàng đẩy hai chân cô ra xa hai bên và cúi đầu xuống.

“Bas_” Phản đối của cô bị bóp nghẹt lại đột ngột chết ngay khi chàng vùi mặt vào giữa hai đùi cô. Terri giật bắn và cứng người lại, cơ thể cô cong lên nhấc khỏi cái ghế. Bị xé ra giữa bối rối, sốc, và cái tán đầu tiên của sự thỏa mãn, cô muốn cầu xin chàng ngừng lại_ nhưng cô dường như không còn giọng để làm điều đó. Cô thậm chí không chắc là cô có lưỡi. Hay là một cái đầu. Phần duy nhất của cơ thể cô mà cô chắc rằng có tồn tại vào thời điểm đó là cái phần mà chàng đang bận rộn lau rửa. Mỗi tế bào của cơ thể cô đột nhiên tập trung vào khu vực đó, mỗi suy nghĩ trong đầu cô là về những gì Bastien đang làm với cô.

Terri trở nên nhận thức được một cơn đau trong ngực cô, và đột ngột cô nhận ra rằng cô đang nín thở rất lâu. Để nó thở ra trong một cái phù, cô thở hỗn hển, nhận thức được thực tế rằng cô giờ đang hỗn hển, nhưng không quan tâm. Cô không thật sự quan tâm nhiều chỉ sau đó, toàn bộ thế giới có thể kết thúc bên ngoài căn hộ và cô cũng có thể không chú ý. Terri hoàn toàn tập trung vào việc Bastien đang làm với cô và những căng thẳng mà chàng đang gây dựng nên.

Sự căng thẳng giờ đã trở nên hầu như không thể chịu đựng được. Sự chăm sóc của Bastien đang gây ra sự tàn phá ghê gớm, một sự đau đớn thỏa mãn mà cô không chắc rằng cô có thể chịu nổi. Terri muốn chàng ngừng lại nhưng cần chàng phải tiếp tục, và sự chuyển động của cô phản ánh được sự mâu thuẫn đó. Cô bắt đầu vận vẹo hai chân mình muốn nỗ lực thoát ra, trong khi cùng lúc đó lại cong mình lên cho chàng.

Bastien vượt qua chuyện đó một cách dễ dàng, chỉ tóm lấy đùi cô và giữ chúng thật chắc chắn một nơi. Chàng tiếp tục làm cô phát điên vì ham muốn, làm cho cô thỏa mãn lên chàng.

“Làm ơn” Terri hét to, vận người điên cuồng, sau đó hét lên một tiếng phấn kích mà nó thậm chí cũng hơi to đối với tai của cô. Một tia bối rối lướt dọc qua cô, cùng với một nỗi lo sợ rằng cô có thể bị nghe thấy bởi Vincent hay C.K., lôi kéo một trong hai bọn họ chạy ra xem có chuyện gì. Không muốn thế, quay đầu cô ấn chặt nó vào cái gối tựa của cái ghế. Nó không ngừng việc rên la của cô, nhưng nó bóp nghẹt được bớt.

Chỉ cho đến khi cô nghĩ là cô không thể chịu đựng được thêm nữa, Terri cảm thấy Bastien lướt một ngón tay vào bên trong cô, ấn mạnh vào thêm. Cô đã bị bóp vụn, thân thể cô bị co giật, cô thét lên vào cái gối. Từng đợt sóng cực khoái dồn dập cuốn sạch phẳng lầy cô trong khi chàng vẫn tiếp tục làm những gì chàng đang làm. Những cơn sóng đó đánh thật mạnh và dồn dập vào cô hết cái này đến cái khác, lặp đi lặp lại cho đến khi cô nức nở để giải phóng nó ra. Chỉ sau đó Bastien mới ngẩng đầu chàng lên. Tiến đến cái ghế sofa bên cạnh cô, chàng nắm cánh tay cô và dễ dàng đặt chúng nằm trên ghế nơi chàng ôm cô nhẹ nhàng khi cô đang run rẩy và rung giật mạnh bởi cái kết quả đó.

Terri giữ chàng lại, ngạc nhiên và biết ơn để lên hàng đầu trong tâm trí cô, nhưng quá kiệt sức bởi những gì cô vừa mới trải qua để có thể làm cho chàng như vậy. Cô nằm bất động và im lìm khi Bastien hôn vào đôi mắt nhắm nghiền của cô, hôn lên mũi, môi của cô. Cái hôn trước

tiên thật là nhẹ nhàng và êm dịu, sau đó trở nên đòi hỏi hơn, và mặc cho sự mệt mỏi của cô Terri nhận ra mình đang đáp trả.

Khi tay chàng che phủ lên ngực cô, cô thở dài khao khát và uốn cong người lên cho chàng. Khi nó trượt xuống thấp hơn và nhúng chìm xuống giữa hai chân cô, sự ham muốn của cô thức tỉnh như thể nó chưa bao giờ thỏa mãn. Cô gừ gừ trong miệng, chân cô mở ra như một bông hoa đón ánh mặt trời.

Bastien rên rỉ và mở lối.

“Anh muốn em” chàng thăm thì lên má cô.

“Vâng” Terri tiến đến giữa chúng và tìm ra cái của chàng xuyên qua cái quần dài. Nó cứng ngắt dưới những ngón tay cô khi cô vắt lấy nó và chạy lòng bàn tay lên chiều dài của nó. Cô lướt tay cô đến cái nút quần tây của chàng, nhưng sau khi dò dẫm vụng về với nó một chập, Bastien phải giúp. Chỉ trong một giây, quần của chàng đã được cởi ra.

Terri nắm lấy cái lưng quần và kéo mạnh xuống xa nhất cô có thể, sau đó cô đổi sang đẩy cái vải xuống dưới hông chàng. Cô từ bỏ nỗ lực trong một giây cái vật đàn ông của chàng đã nảy lên thoát khỏi cái đồng vải và đáp xuống, cứng ngắt và trĩu nặng, trên bụng của cô. Quên mất việc chuyển lại cái quần của chàng, cô nắm lấy nó trên tay.

Bastien hỗn hển, sau đó giành lấy miệng của cô, hôn cô gần như thô bạo khi chàng thúc vào trong cái nắm của cô. Sau đó chàng tiến đến giữa chúng và gạt tay cô ra, thay thế cho nó bằng cái của chàng khi chàng dễ dàng hạ thấp người xuống áp vào cô. Cô cảm thấy chàng thăm dò ở ngay lối vào của cô, sau đó chàng lái nó vào trong cái lối nhỏ của cô, ngừng lại khi cô rên lên căng thẳng kéo dài.

Terri xoay trở không yên; và Bastien rút ra, dễ dàng cho vào lại một chút xíu, sau đó rút ra lại. Nó như thể chàng đang trêu đùa cô, chế nhạo cô với những gì cô có thể có nhưng lại không được. Cô quay đầu nhẹ nhàng để bỏ nụ hôn của họ, sau đó cắn vào cằm chàng trong sự đòi hỏi im lặng. Sau đó Terri rờ xuống đến phía sau của chàng và cắn móng tay của cô vào đó ấn xuống thật mạnh trong khi cô uốn cong người lên, cố ép chàng ấn vào cô mọi đường.

Bastien cười không thở nổi cho thủ đoạn của cô. Nhưng chàng cũng đòi lại môi cô và cho cô những gì cô muốn, thúc lưỡi chàng sâu vào miệng của như chàng cuối cùng, hoàn toàn thúc cơ thể chàng vào trong của cô.

Terri hét lên khi được chàng lấp đầy. Đó là những gì cô muốn, cần, nhưng nó gần như là quá nhiều. Nó hầu như là một sự giải phóng khi chàng rút ra. Hầu như. Nhưng cái giây phút chàng làm điều đó, cô lại muốn chàng bằng mọi cách vào thêm một lần nữa. May thay. Bastien đã kết thúc việc trêu đùa của chàng và thúc tới lần nữa gần như là ngay lập tức. Sau đó chàng rút ra và lại thúc vào lần nữa và nữa.

Thả tay khỏi hông chàng, Terri chuyển lên lưng chàng, móng tay cô vô thức cào xước và cắt

vào da chàng lên đến trên vai, sau đó cô ôm cánh tay chàng và thúc lại vào người chàng. Cái nhu cầu này đã được gây dựng lại một lần nữa, kéo căng và thôi thúc cô giục giã chàng khi Terri nỗ lực tiến đến sự giải phóng mà chàng đã cho cô một lần trước đó. Cô muốn nó một lần nữa. Cần nó.

Một tiếng khóc bắt đầu trong cổ họng cô khi áp lực được gây dựng nên. Sự ham muốn mãnh liệt đã vặn vẹo đầu cô ra trước và sau thật mạnh mẽ, nhưng thậm chí khi cô cố gắng để làm thế, Bastien đặt một tay lên tóc cô và giữ đầu cô lại một chỗ. Nụ hôn của chàng trở nên không cho phép từ chối khi chàng tiến vào cô lần nữa và thêm mãi cho đến khi Terri cứng ngắt bên dưới chàng, mắt cô mở to ra bắn ra giải phóng những cú đập mạnh dữ dội xuyên suốt cơ thể cô. Vào giây phút đó, Bastien phóng lên với một tiếng gầm, quăng đầu chàng lại, thúc vào một lần cuối, ghim chặt cơ thể rung lắc của cô xuống ghế và giải thoát mình trong sức nóng của cô.

“Em ổn chứ?” chàng hỏi một lát sau đó.

Terri lười biếng đảo người, mắt cô rung động mở ra. Cô nhấc đầu lên nhìn sang Bastien. Cô hoàn toàn nhận thức được việc chàng cúi xuống trên đỉnh đầu cô, sau đó xoay chuyển cả hai để chúng ở vị trí được thay đổi, Chàng giờ nằm ngả lưng lên cái ghế, còn cô nằm xiên trên ngực chàng, ủ rũ như một con búp bê bằng giẻ.

“Vâng. Cảm ơn,” Cô nói, giọng cô khàn khàn the thé.

Bastien mỉm cười vì những lời nói lịch sự đó và nhấc một tay vuốt cọng tóc trên mặt cô. “Anh không quá thô bạo chứ?”

Terri lắc đầu, nhận ra mặt cô đang dần ửng đỏ. Nó khá là mất tinh thần để có thể thật sự thảo luận về những gì họ đã làm. Cái điều mà thật ngốc nghếch, cô cho là thế. Họ vừa mới trình diễn việc quan hệ tình dục thân thiết nhất với người đàn ông này, và cô nhận thấy nó khá lúng túng để nói về chuyện đó?

Bastien ngẩng đầu nhẹ nhàng và ấn một nụ hôn vào môi cô, sau đó áp đầu cô vào ngực chàng và tiếp tục đơn giản ôm cô. Tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng lên lưng cô, mơn trớn làn da mềm mại. Cô cảm thấy mắt mình khép lại; sau đó chàng thăm thì, “cảm ơn”

Terri chớp mắt mở ra và ngẩng đầu lên nhìn chàng “Cho cái gì?”

“Cho cái này,” chàng nói đơn giản. “ Cho việc đã trao cho anh niềm khoái cảm lớn lao nhất mà anh có được trong đời”

Cô thốt ra một tiếng cười nhỏ gần như bối rối và nhăn nhó. “Em không làm gì nhiều. Anh làm hết mọi việc. *Em* nên nói thế_ *Cảm ơn*,” Terri kết thúc một cách khập khiễng.

Bastien mỉm cười và vò tóc cô, sau đó kéo mạnh nó lên đến khi môi họ gặp nhau.

Cô thật bối rối, lúc lưỡi chàng quét trong miệng cô, Terri cảm thấy sự nhức nhối ngứa ran khắp người lại xuất hiện. Không có cách nào để ngăn cản tiếng rên trối dậy từ sâu trong cổ

họng cô. Sự lung túng của cô đã bị chết ngay thời điểm cô cảm thấy Bastien bắt đầu cương cứng trở lại bên dưới đùi cô, cái mà nằm khẹp qua hông của chàng. Nó dường như cô không phải là người duy nhất vẫn còn có nhiều lửa.

Bên dưới cô, Bastien cảm thấy nhu cầu của chàng dành cho người phụ nữ trong tay chàng đang bị khuấy đảo trở lại, và chàng gần như gào lên. Chàng không thể đã sẵn sàng lần nữa. Nhưng chàng đã. Chỉ với cách Terri hỗn hển và xoay trở dựa vào chàng đã khuấy động sự ham muốn của chàng lần nữa, làm cho chàng ngay lập tức cứng lên. Chàng không nhớ đã từng muốn bất cứ ai nhiều như thế này, hay thậm chí đã từng trong tình trạng khao khát như thế này đối với một người phụ nữ. Thậm chí Josephine cũng không thối bùng được ngọn lửa ham muốn của chàng như Terri có thể làm với chỉ một tiếng gừ gừ thỏa mãn. Cách cô di chuyển áp vào chàng từ sớm_ cách cô rên, và hét lên, và cào cào chàng_ tất cả đã hiệp lại đẩy sự phấn khích của chàng lên đến mức không thể chịu đựng nổi. Giờ nó đang xảy ra lại. Cơ thể chàng lại dựng dậy như chưa bao giờ trước đây.

Tóm lấy cô ngay hông, chàng xoay cô lên mình chàng để cho họ có thể thỏa mái hông đối hông. Chàng hôn cô, miệng chàng đòi hỏi nhưng gì cô đang dâng tặng. Sau đó chàng nắm lấy cô ngay sau đùi và thúc cho hai chân cô mở rộng ra vì thế cô có thể gác qua người chàng để dễ dàng cỡi lên người chàng. Chàng muốn tiến vào cô ngay lúc này, để cho cái phần nóng ẩm, ẩm ướt, khít chặt của cô bao bọc quanh chàng và nuốt trọn chiều dài của chàng, nhưng chàng lo rằng việc đó lúc này là quá sớm. Chuyện đó đã rõ ràng từ những điều cô nói rằng cô không có một người bạn tình nào từ sau cái chết của chồng cô, và Bastien không muốn làm cô cảm thấy đau đớn nhức nhối vì quá nhiều và quá nhanh. Thật không may, cơ thể chàng không chấp nhận lí do đó, và hông chàng xoay nghiêng để cho hai cái của họ hợp lại, đẩy tới và xay nghiền lấy cô.

Terri ngay lập tức rên rỉ trong miệng cô và chống người xuống. Cô lướt cái bộ phận nữ tính của mình qua nơi đang nhô lên cao giữa thân thể họ. Nhận ra rằng cô cũng tràn đầy phấn khích như chàng, Bastien quyết định rằng nó có thể tàn nhẫn nếu ngừng lại. Chàng chỉ tránh làm tình với cô lần này. Chàng thỏa mãn cả hai người mà không cần thật sự cho vào cô; và tay chàng tìm ra ngực cô và bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Thở hỗn hển vào miệng của chàng, Terri chống tay xuống ngực chàng. Cô nâng người lên cao để có thể ngồi lên trên chòm của chàng. Cuối cùng cô có được thăng bằng, tay cô phủ lên tay chàng và cô khớp các ngón tay của họ đan lại với nhau, thúc đẩy chàng môn trớn cô mạnh mẽ hơn khi cô lướt dọc theo ngọn giáo của chàng lần nữa. Mắt cô nhắm lại, đầu cô hơi nghiêng nhẹ lên vì thế mái tóc dài màu hạt dẻ của cô xoa xuống lưng, và Bastien say mê ngắm nhìn những cảm xúc lượn trên khuôn mặt cô. Thỏa mãn, ham muốn, mãnh liệt_ tất cả lướt qua nét mặt của cô khi cô quần quai tới lui trên người chàng. Sau đó mắt cô bừng mở ra và cô đâm xuyên chàng với một cái nhìn chàng nhận ra ngay lập tức. Bastien đã nhìn thấy nó trước đây. Chàng đang nhìn gương mặt cô khi chàng làm cô thỏa mãn bằng miệng của mình, và cái sự không chắc chắn và sợ hãi tương tự đó đã khẳng định cho cô trước khi cô nhận ra mình đã xuất ra trong lưỡi của chàng.

“Làm ơn” Đó là một từ với một ý nghĩa rất phong phú : *Hãy thỏa mãn em. Hãy bảo vệ em.*

Hãy đưa em đến nơi mà cơ thể em mong muốn. Có lẽ thậm chí là : Hãy yêu em.

“Làm ơn,” cô lặp lại, sau đó nói thêm với một kiểu thất bại bất lực, “Em không thể...”

Không thể kìm chế được mình thêm nữa, Bastien vươn dậy trên ghế và xoay họ lại để cho chàng có thể ngồi vững, với cô dạng chân cưỡi chàng. Sau đó, mặc cho ý định từ trước của chàng, chàng thúc vào giữa họ và hướng mình vào bên trong cô.

Một tiếng thở nhẹ an tâm từ môi cô khi Terri nói lỏng phía trên chàng, tay cô vòng quanh vai chàng. Bastien đón lấy hơi thở ấy trong một nụ hôn, và tóm lấy hông cô và bắt đầu đẩy cô chuyển động, kiểm soát nhịp độ khi cơ thể họ khít chặt với nhau, thúc đẩy lên phía trước để giải phóng điều mà họ cùng ham muốn và khao khát.

Terri đột nhiên bỏ nụ hôn và ấn má của cô cho chàng, hôn hển vào tai chàng, “Bastien. *Làm ơn*”

Quay đầu lại, chàng ngậm cổ cô trong miệng chàng và cảm thấy rằng chàng trượt ra. Mạch của cô đập giữa hai môi chàng. Chàng gần như sắp cắn lấy, gần như cắn ngập răng chàng và chỗ da thịt mềm mại và uống lấy từ cô. Đó là một bản năng động vật tự động, nhưng chàng kìm hãm lại và dứt môi mình ra ra, ép cho những cái răng nanh thụt vào.

“Làm ơn,” cô rên rỉ thêm lần nữa, và Bastien lại ngậm chắc lại môi cô, lần này trong một nụ hôn dữ dội. Chàng có cùng một bản năng cắn tương tự vào lần đầu tiên họ làm tình, muốn ôm cô ở một chỗ với răng của chàng như một con mèo nhưng chàng đã chiến đấu với nó cũng như chàng phải chiến đấu với nó ngay lúc này, sự vật lộn đã biến nụ hôn hầu như thành một sự trừng phạt. Chàng đã biết ngay lúc mà Terri đáp trả lại rằng cô cũng như thế, hầu như điên cuồng với ham muốn, mãnh liệt để giải phóng, loạng choạng ngay giờ rìa, nhưng không thể tìm được sự đáp ứng.

Bastien có thể cảm thấy sự giải phóng của chàng đang bò lên người chàng, đe dọa làm cho nó xuất ra ngoài mặc cho cô có xuất ra trước hay không. Quyết định chàng phải di chuyển thật tốt nhất dọc theo cô, và nhanh, nếu không phải bỏ cô trong thất vọng, chàng tiến đến giữa họ và tìm được trung tâm khoái cảm của cô. Luống cuống mơn trớn cô, chàng thúc cô đạt được cực khoái điều mà cũng để chàng tự do bắn ra ngoài.

Chỉ đến khi Bastien nghĩ rằng chàng không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, thì Terri giằng mạnh miệng ra khỏi miệng chàng và hắt đầu ra sau trong một tiếng hét thắng lợi, sau đó vặn trở lại. An tâm, Bastien ngay lập tức cho phép mình bắn ra. Cơ thể chàng cứng ngắc, khi chàng thúc tới một lần cuối cùng và trút hết vào trong nàng.

Terri nằm rũ lên ngực chàng khi chàng xoay cô lại nhẹ nhàng đặt lên cạnh ghế. Cô đã đổ sụp xuống người chàng sau khi tìm thấy được khoái lạc, và giờ nằm vùi mặt vào cổ chàng, giống như buồn ngủ. Hoặc bất tỉnh, chàng nghĩ một cách hài hước, lo lắng cô đã không thậm chí cựa quậy chút nào. Chàng ngồi lâu nhất, chỉ ôm cô trong tay, cơ thể họ vẫn còn gắn chặt với nhau ngay khớp. Nhưng cô không có dấu hiệu gì là thức dậy. Nếu có bất kì thứ gì, hơi thở cô trở nên

sâu hơn và thư giãn hơn. Người phụ nữ này đã không màng gì đến thế giới bên ngoài nữa.

Mỉm cười bởi những lời lầm rầm buồn ngủ và cựa quậy trên người chàng, Bastien cẩn thận đứng lên, bước đến cái quần lót của chàng, giờ đang nằm một đống ngay mắt cá chân chàng, và xức Terri vào trong cánh tay. Thậm chí cũng không làm cô thức dậy. Cô chỉ dụi người vào ngực chàng và chép môi vào da chàng, như thể cô đang ăn hay hôn ai đó trong khi ngủ. Hy vọng rằng cô đang hôn chàng nếu nó là lựa chọn sau cùng, chàng nghĩ khi sải bước băng qua phòng khách với cô.

Bastien nghĩ thật liều lĩnh khi đi lang thang trần truồng quanh nhà, với một người cũng trần truồng tương tự trên tay. Nhưng vậy thì, nó thậm chí còn mạo hiểm hơn khi làm tình trong phòng khách, nơi mà cả Vincent và Chris đều có thể bắt gặp được họ bất cứ lúc nào. May thay, họ đã may mắn ở khía cạnh đó, và chàng có thể chỉ hy vọng rằng giữ được may mắn của mình. Bastien quá kiệt sức để bận tâm mặc quần áo vào cho mình, bỏ cô lại một mình, và nó không phải cô đang nằm ở tư thế dễ mặc quần áo vào. Chàng đã hoàn toàn xé người phụ nữ này ra để thỏa mãn ham muốn của chàng, chàng nghĩ với chút hài lòng, mặc dù cô cũng ham muốn y như thế.

Chàng vất vả để đến phòng ngủ chính mà không phải chạy băng qua phòng của Vinny và Chris. Sau khi đặt Terri xuống giường chàng nhanh chóng quay lại phòng khách để thu dọn quần áo của họ. Bastien ý thức được rằng cô sẽ hoảng kinh bối rối nếu những người khác tìm thấy chứng cứ đó giăng rải khắp sàn của phòng khách vào buổi sáng và đoán được chuyện gì đã xảy ra. Chàng muốn lo chuyện đó cho cô.

Bastien nghe tiếng gõ cửa khi chàng bắt đầu trở về phòng ngủ của mình, và liếc lên cảnh giác khi thấy Chris đứng cuối hành lang, bên ngoài phòng ngủ của chàng, gõ thật to. E sợ tiếng ồn có thể đánh thức Terri, Bastien nhanh chóng phóng đến người đàn ông và ngừng ngay anh ta lại. Vào giây cuối cùng, chàng nhớ ra rằng quần áo chàng đang mang theo và liếc xuống. Chàng đã nài nó lại với nhau, không bận tâm tháo chúng ra. Xem xét kỹ thấy cái áo ngực đăng ten của Terri ở trên cùng, chàng nhét nó nhanh đằng sau lưng chàng để giấu vật chỉ thị này khỏi những việc thứ mà chàng tính đến.

“Chris!” chàng xuyt Chris khi gã này giơ tay lên đấm mạnh vào cánh cửa lần nữa. “Anh tính làm gì vậy?”

“Ồ, Bastien.” Người biên tập quay lại, mở miệng định nói, sau đó nhận thấy sự trần trụi của chàng. Anh ta thở ra một tiếng dài đau khổ. “Cái gì xảy ra với anh và em trai anh vậy? Hai người đã trải qua kì nghỉ hè trong chuyến cắm trại của chủ nghĩa khổ thân khi mới lớn hay gì vậy? Hai người không có chút lịch thiệp đứng đắn nào à? Thật là.”

Bastien liếc nhìn xuống mình, bắt đầu mang quần áo ra trước che lại những chỗ trần trụi, nhưng ngay lập tức thoáng thấy cái đăng ten trắng, và nhanh chóng nhét nó lại đằng sau lần nữa.

“Đừng bận tâm chuyện đó” chàng nói với vẻ nhản nhó. “Tại sao anh gõ cửa phòng tôi lúc”_

chàng liếc nhìn đồng hồ, thứ duy nhất chàng còn mang trên người_ “lúc 2 giờ sáng?”

“Ồ” Nhắc nhớ đến mục đích của việc ở đây, Chris thở dài và lơ đãng xoa bụng “Tôi cảm thấy không khỏe lắm, và tôi tự hỏi anh có thứ gì giống như chất giảm axit trong dạ dày hay thứ gì đó không? Tôi không nghĩ rằng món hầm mà tôi đã ăn lại hợp với tiêu hóa của tôi”

Bastien nhìn sát gần hơn đến anh ta, thấy được vẻ xanh xao tái nhợt trên da và cách anh ta run rẩy. Sau đó chàng thở vào, nhận thấy mùi hăng cay xè trong hơi thở của Chris “Còn hơn là không hợp với dạ dày, phải không?” chàng khắc nghiệt hỏi. “Anh bị bệnh”

“Một vài lần” người biên tập thừa nhận

“Có bất kì cơn đau dạ dày nào hay tiêu chảy không?”

Chris nhăn nhó trả lời, và Bastien gật đầu. Nó đúng như chàng nghĩ. “Đi mặc quần áo,” chàng hướng dẫn, lướt qua anh ta đến cánh cửa phòng ngủ

“Tôi không phải người không mặc quần áo,” C.K khô khốc chỉ ra

“Mặc đồ đi đường ấy,” Bastien nói rõ. Chàng liếc vào cái quần ống rộng và cái áo thun tay ngắn của C.K, cái mà rõ ràng mới được tròng vào để bước ra hành lang. “Anh phải đến bệnh viện”

“Tôi chắc là tôi không cần phải đi bệnh viện,” C.K phản đối

Bastien nhướn mày. “Chris, những triệu chứng của anh cho thấy là thức ăn đã bị nhiễm độc. Và với vận đen của mình anh đã bị mới đây_ không kể việc anh chỉ mới ăn cách đây 2 tiếng, nó chưa có tác động đến anh nhiều_ Tôi cho rằng đây là ca nghiêm trọng. *Đi mặc quần áo đi.*”

Cầu nhàu dưới hơi thở, người biên tập quay đi và tiến đến phòng ngủ của anh ta. Bastien chờ đến khi anh ta bước vào trong, sau đó mở cửa phòng ngủ của chàng và lách vào, không ngạc nhiên chút nào khi thấy Terri đứng gần cửa. Cái màn trên giường đã quấn vòng quanh cô như cái xà-rông, và có một vẻ lo lắng trên mặt cô. Chris rõ ràng đã đánh thức cô dậy với tiếng gõ của anh ta. Cô có lẽ đã nghe gần hết cuộc đối thoại của họ.

Vậy thì tốt, chàng cho là thế. Chàng không phải đánh thức cô dậy và giải thích.

CHƯƠNG XIII

“Ngộ độc thực phẩm”

“Ừm” Bastien gật đầu vẻ nghiêm trọng

“Ngộ độc thực phẩm chết tiệt,” Vincent lặp lại, với một vẻ kết hợp giữa không tin và ghê tởm. “Gã này là một con bệnh di động. Cái này là gì? Lần thứ ba hắt ta vào bệnh viện trong một

tuần à?”

Terri khuấy đảo trên chỗ ngồi và liếc hai người đàn ông ngồi hai bên cô. “Chỉ mới có một tuần thôi à?”

Vincent cau mày. “Không phải à? Kate mang anh ta đến căn hộ tối thứ Sáu trước. Giờ là thứ Sáu lại. Thật ra là sớm hơn Thứ Sáu” hắn nói thêm, nhả mặt nhìn đồng hồ trên bức tường.

Terri nhìn theo ánh mắt của hắn và nhìn thấy đã 4 giờ sáng, hoàn toàn sớm. Và hình như là sáng thứ Sáu. Cô trầm tư nghĩ về thông tin đó. Terri đã biết một chút gì trước đó trong tâm trí của cô rằng đó là sáng thứ Sáu, nhưng dường như cô không nhận ra cho đến khi em họ của Bastien nói ra điều đó, nó có nghĩa là cô đã ở NewYork được một tuần. Chỉ một tuần. Cô tự hỏi việc đó trong một chốc lát. Cô chỉ gặp Bastien cách đây một tuần. Mà đã cảm thấy như đã trải qua một đời người. Thật khó mà nhớ lại được cuộc sống của cô đã trải qua như thế nào khi không có chàng bên cạnh. Chàng đã ăn quá sâu vào tâm trí của cô lúc này, như thể Bastien đã luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô hay ít nhất cũng luôn thuộc về nơi đó.

“Ngộ độc thực phẩm” Vincent cau mày lặp lại và lắc đầu. “Làm sao mà gã này sống được đến tuổi này? Hắn ta không thể sống tới ba mươi.”

“Tôi nghĩ anh ấy ba mươi tuổi,” Terri nói

“Anh ta á?” Bastien hỏi.

Terri lưỡng lự. Kate đã nhắc đến người biên tập và tuổi của anh ta trong một e-mail cho cô vào mùa thu trước. Lúc đó là sinh nhật của anh ta. Nhưng cô giờ không chắc chắn tuổi gì mà chị họ của cô đã nói. “Tôi nghĩ thế. Hai mươi chín hay ba mươi gì đó”

“Vậy thì được rồi, anh ta sẽ không qua tuổi ba mươi lăm,” Vincent tiên đoán.

Terri mỉm cười, sau đó chỉ nói, “Kate không bao giờ nhắc đến việc anh ta có số bị tai nạn. Tôi nghĩ đây chỉ là một vận xui của anh ta thôi”

“Một vận xui?” Người diễn viên cười to. “Terri, bong gân mắt cá chân và vấp ngón chân thì được cho là vận xui. Chứ còn gã này là một tai họa biết đi. Thay vì gọi hắn là C.K ta nên gọi hắn là C.C_ viết tắt của Chris Tai Ương”

Terri nhe răng cười, sau đó nói, “Đó có lẽ là món hầm đã làm anh ta bị bệnh. Cả ba người chúng tôi đã thử mỗi đĩa mà nhà quản lý mang đến, nhưng chỉ cần một chút mỗi miếng. Chris là người duy nhất ăn nhiều bất kì món gì, và đó là món hầm gà”

“Chúng ta ăn bánh xốp. Hoặc là ít nhất cũng chia sẻ chúng” Bastien nhắc nhở cô, giọng chàng rơi xuống một tông thật thân thiết riêng tư

Terri đỏ bừng mặt khi những lời của chàng mang những kí ức của tối qua quay lại một cách sắc nhọn trong tâm trí cô.

“Nhưng em nói đúng_ Chris là người duy nhất thật sự ăn món hầm. Chúng ta chỉ cần có một miếng mỗi món” Bastien gật đầu nhớ lại “Em không thích món đó”

“Và anh nói là có gì đó ở trong món đó mà em không nhớ,” Cô nhắc cho chàng nhớ

“Đúng rồi, vi khuẩn gây ngộ độc. Đó là những gì cô không thích, và cô không muốn ăn nó” Vincent bình luận, chỉ ra điều đầu tiên sau đó đến cái tiếp theo. Sau đó hắn liếc nhìn không kiên nhẫn trở lại khu vực chờ đợi bận rộn của phòng cấp cứu. “Anh cho rằng bao lâu nữa thì chúng ta có thể giữ anh ta?”

Bastien lắc đầu mệt mỏi. “Anh hy vọng không quá lâu nữa. Anh có thể đi ngủ một chút”

“Vâng, em cũng vậy. Em muốn nghỉ ngơi thật tốt cho chuyến đi cuối tuần này”

Terri quay sang Vincent ngạc nhiên. “Chuyến đi gì vậy?”

“Tôi sẽ rời đi chiều nay để về nhà đến California cho cuối tuần này,” hắn nói với cô. “Tôi nhớ những nơi hay lui tới cũ của tôi”

“Ồ?” Bastien thích thú hỏi “Tên của cô ta là gì?”

“Em đã bảo là nơi hay lui tới cũ của em, chứ không phải là đàn bà” Vincent chỉ ra.

“Ừ hử” Bastien nghiêng răng nén cười, sau đó lặp lại “Tên của cô ta là gì?”

Em họ chàng ngần ngừ, miệng hắn vặn xoắn lại vì không thỏa mái. Cuối cùng hắn chịu thua và lầm bầm, “Không có ai mà anh quen cả”

Bastien há miệng chàng, nhưng trước khi chàng có thể nằn nì thêm nữa cho vấn đề này, thì một người phụ nữ mặt áo khoác trắng mở cửa ra khu vực ngồi chờ và gọi to, “Bastien Argeneau?” Bà ta liếc xung quanh.

Chàng đứng lên và tiến đến bên cạnh người phụ nữ ngay lập tức. Terri và Vincent nhìn khi hai người trao đổi, sau đó chàng theo bà ta quay đi qua cánh cửa.

“Hừm” Vincent ngồi thẳng lên một chút và liếc nhìn cô. “Cô nghĩ có thể là chuyện gì?”

Terri lắc đầu. Cô không có bất kì ý nghĩ gì, nhưng nó không giống như là điều tốt lành gì. Điều tốt thì phải là một gương mặt xanh lét và yếu ớt nhưng đang hồi phục của Chris Keyes bước ra ngoài phòng đợi để sẵn sàng đi về căn hộ.

Cả hai người cùng im lặng và chờ đợi. Khi vài phút gõ qua, Terri lướt ánh mắt nhìn khắp khu vực ngồi chờ, có thứ gì đó cô có thể tránh xa trong khi những người đàn ông đang nói chuyện. Họ xao lãng cô khỏi nơi mà cô đang ở. Thật là tốt cho cô khi bị xao lãng. Chuyến đi đầu tiên với Chris đã dễ dàng hơn bởi vì tất cả đều ở tâm lí hoảng sợ. Có sự nháo nhào và nặng nề

lên khi họ đến nơi. Tất cả mọi người đều vội vã chạy qua khu vực chờ và đi vào phòng kiểm tra để trả lời câu hỏi mà bác sĩ đưa ra_ câu hỏi mà Chris không thể trả lời trong tình trạng của anh ta. Sau đó Vincent, Bastien và Terri xô đẩy chen lấn ra ngoài hành lang để chờ trong khi những chuyên gia làm việc. Nhưng họ đã không phải chờ lâu, và Terri đã quá lo lắng về Chris cô không có một cơ hội để lo lắng về xung quanh như bây giờ.

Tối nay thì khác. Trong khi người biên tập bị ốm thê thảm, cô không nghĩ chuyện đau vật là đe dọa mạng sống. Không cần nhiều để xao lãng cô, và giờ không có Bastien hay Vincent tiếp tục nói chuyện để làm cô mất tập trung nữa.

Terri ghét bệnh viện. Bệnh viện có nghĩa là đau ốm và chết chóc đối với cô. Hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô đã trút hơi thở cuối cùng của họ trong bệnh viện: mẹ cô và Ian. Và cả hai đã là cơn ác mộng kéo dài. Cô đã đứng bên cạnh không giúp được gì, nhìn họ chết dần mòn với sự đau đớn và khổ nhục không thể đếm hết được. Cô hít một hơi thật dài nỗ lực làm giảm nhẹ sự căng thẳng bên trong, nhưng thở nó ra thật nhanh chóng và nhắm mắt lại bởi một cái mùi tràn ngập trong mũi cô. Bệnh viện khắp nơi đều có mùi và trông giống như nhau.

“Anh ấy đây rồi”

Cô ngược lên lúc nghe thấy tuyên bố của Vincent, và nhìn thấy an tâm khi Bastien bước đến phía họ.

“Họ giữ anh ta qua đêm,” chàng thông báo khi Vincent và Terri đứng lên.

“Vậy có phải là xấu không?” cô lo lắng hỏi

“Không. Anh không nghĩ thế. Anh ta bị mất nước rất nhiều và họ phải truyền nước cho anh ta, nhưng họ nói rằng anh ta sẽ ổn thôi. Chỉ có điều là tuần trước anh ta đã chịu quá nhiều đau đớn, họ cho rằng tốt hơn nên giữ anh ta lại đây để đảm bảo cho việc hồi phục.”

“Ồ” Terri nói. Điều đó nghe không quá tệ. Nó thậm chí có vẻ là thực tế.

“Vậy? Chúng ta ra khỏi đây chứ?” Vincent hỏi. “Hay chúng ta phải làm gì khác? Kí giấy, hay bất cứ thứ gì?”

“Chúng ta ra khỏi đây thôi” Nắm tay Terri, Bastien quay ra cửa.

Ba người bọn họ im lặng bước đi ra xe hơi. Nó là một đêm thật dài và bọn họ tất cả đều kiệt sức. Ít nhất, Terri đã nghi ngờ rằng những người đàn ông đều như vậy; Còn cô thì cô biết là mình mệt. Trong khi cô tranh thủ giấc ngủ vài phút trước khi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa của C.K , nó không đủ. Bastien đã cố thuyết phục cô ở nhà ngủ, nhưng Terri biết cô không thể ngủ được cho đến khi họ quay lại; Cô đơn giản ngồi xuống lo lắng cho đến khi cô biết rằng người biên tập không sao. Đi đến bệnh viện và đi tới đi lui có vẻ không giống chuyện vui vẻ gì, nhưng ít nhất cô cũng biết được chuyện gì đang xảy ra và sẽ không đi tới lui một mình trong căn hộ.

Tuy nhiên, Terri đã bị ngạc nhiên, khi Vincent khẳng định đi đến đó. Giấc ngủ của hẳn

đã bị quấy phá khi Chris ra khỏi phòng sau một cuộc vật lộn khác với căn bệnh, vẫn còn mặc quần ống rộng và áo thun, và cố gắng tranh cãi rằng anh ta không thật sự thấy đủ khỏe để đi chơi thơ thẩn đến bệnh viện, nhưng anh ta có lẽ cảm thấy tốt hơn sau một giấc ngủ. Bastien nổi giận và hét lên, đánh thức em họ chàng dậy nhờ hành động đó. Vincent thức dậy, đương nhiên, phát hiện ra chuyện gì đang xảy ra. Hắn ngay lập tức quyết định tham gia vào nhóm ủng hộ việc đến bệnh viện. Terri cho rằng hắn đã lo lắng như bọn họ, mặc cho những lời nhận xét của hắn về người biên tập bất hạnh.

Terri ngáp và trượt vào ghế trước của chiếc Mercedes của Bastien, lầm bầm một lời cảm ơn khi Bastien đóng cánh cửa mà chàng đã mở ra cho cô. Chàng rất chu đáo, cô nghĩ với một tiếng thở dài buồn ngủ, ngắm nhìn khi chàng ngồi vào sau tay lái và khởi động xe. Và đẹp trai, và ngọt ngào, và gợi tình, và thông minh.

Nhắm mắt lại, cô nhận thấy mình gật gù khi Bastien lùi ra khỏi điểm đỗ xe và lái chiếc xe tới lối ra. Khi Terri chớp mắt mở ra lần nữa, nhận ra họ đang chạy vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của toà nhà Argeneau.

Cô cố gắng tỉnh dậy khi Bastien đỗ xe, nhưng dường như là một nỗ lực kinh khủng. Terri vẫn còn nửa thức nửa tỉnh khi cô nghiêng ngả bước ra, và lòng đầy biết ơn khi Bastien hình như đã ở bên cạnh cô và kéo cô vào dưới cánh tay chàng để lái cô lên thang máy. Terri thậm chí còn biết ơn hơn khi, sau khi cô lao đảo mệt nhọc trong vài bước, chàng đã xúc cô lên trong cánh tay chàng để mang cô đi hết đoạn đường còn lại.

“Cô ấy đã kiệt sức,” cô nghe Vincent nhận xét. “Anh đã làm gì với cô gái tội nghiệp vậy?”

Nếu Bastien đã trả lời, thì Terri không nghe thấy. Cô rúc vào ngực chàng và gật gù ngủ lại.

“Đây nơi rồi, cung.”

Giọng của Bastien êm dịu đủ đánh thức Terri cho cô nhận ra là chàng đã đặt cô xuống trên một thứ gì đó mềm mại, và giờ chàng đang thao tác trên cái áo sômi trước mặt cô. Cô buộc mí mắt của mình mở ra để nhìn chàng cúi xuống, mặt chàng là bức tranh của sự tập trung. Cô cho rằng ngồi thẳng lên để giúp là điều tốt, nhưng cô cảm thấy hầu như bị say trong cơn kiệt sức. Terri nằm đó, mệt đứt hơi và lơ mơ ngủ, khi chàng cởi áo của cô, sau đó là đến cái quần jean và cái quần lót. Chàng nói thật nhỏ nhẹ với cô trong khi làm việc đó:

“Được rồi, từ từ nào em yêu” chàng nói

Terri rúc đầu xuống tấm drap hơi khô và mát mẻ và có chút mệt mỏi khi chàng kéo cái mền phủ lên mình cô. Sau đó cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tấm rèm che trên cái giường là màu đen.

Terri nhìn chằm chằm nó ngái ngủ, tự hỏi tại sao lại thế. Phòng của cô được trang trí màu xanh và màu hoa hồng, và tấm rèm che giường là một màu xanh hoàng gia với những ngôi sao

ở trên không bao giờ sai để làm cô mỉm cười khi cô thức dậy. Một tiếng làu bàu ngái ngủ bên cạnh cô, theo sau là một cánh tay trần choàng lấy eo cô, nhanh chóng đem đến cho cô câu trả lời.

Bastien. Cô không phải ở trong phòng mình; chàng chắc là đã mang cô vào giường của phòng ngủ chính tối qua khi họ từ bệnh viện trở về. Cô đã quá mệt lúc đó để nhận ra. Cô đã quá mệt bởi những sự kiện của tối đó.

Terri nhắm mắt nhớ lại đêm trước rửa trôi cô trong sự sáng tỏ nhức nhối. Đêm qua đã... Cô thở dài một tiếng. Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm bất cứ chuyện gì như thế. Sự ham muốn, sự đói khát, sự đòi hỏi_ Terri không chỉ *muốn* Bastien tối qua trong phòng khách, cô đã thèm khát nài xin chàng. Da cô, môi cô, toàn bộ cơ thể cô đã đau nhức vì chàng với một sự tuyệt vọng mà, thậm chí bây giờ, làm cho các ngón chân cô quắp lại.

Bastien thở dài khe khẽ trong giấc ngủ và cuộn ra xa, rút tay chàng ra. Terri lợi dụng giây phút đó thoát ra khỏi giường. Cô cần chút thời gian ở một mình để suy nghĩ. Mọi chuyện đã diễn biến quá nhanh, thời gian trôi qua quá nhanh, cảm xúc của cô được gây dựng lên với một tốc độ đáng sợ. Cô chỉ cần một chút khoảng không để thở, thời gian để suy nghĩ về những gì đã xảy ra và những gì phải làm tiếp theo.

Nếu có bất kì thứ gì để làm, Terri nghĩ, thu lượm quần áo của cô trên sàn, sau đó băng qua phòng ngủ đến cánh cửa vào phòng tắm khách. Dĩ nhiên, cô đã có một lựa chọn cho vấn đề này. Cô vừa tiếp tục chuyện yêu đương mà cô đã bắt đầu với Bastien tối qua_ mặc dù “chuyện yêu đương” dường như là một từ rẻ tiền; người đàn ông đó chưa kết hôn và cô cũng thế, và đó là những gì mà “chuyện yêu đương” thường được bao hàm_ và vừa kết thúc nó ngay bây giờ. Điều mà không thật sự là một lựa chọn gì cả, Terri cả quyết. Cô không muốn ngừng lại.

Một tiếng thở dài nhẹ lướt ra từ môi cô, cô bật vòi sen, điều chỉnh nhiệt độ, và bước vào đứng dưới vòi phun. Nước phun ra thì nóng và dội mạnh xuống đầu cô và vai cô, và Terri xoay quanh chậm chậm, khao khát với một sự hài lòng khi nó mát xa lưng, hông, ngực của cô và sau đó là đến phía hông bên kia của cô. Cuối cùng cô ngừng lại hơi chao đảo và quay lưng lại với vòi phun lần nữa.

Không, không có bất kì lựa chọn nào cả, cô nghĩ khi cô với tay lấy xà phòng. Nhắm mắt, Terri ngửa đầu ra sau và cho những khoảnh khắc của đêm trước chuyển vào tâm trí cô. Cô xoa cục xà phòng lên khắp cơ thể cô. Sự dịu dàng âu yếm của Bastien, ham muốn của chàng, những nụ hôn, cơ thể chàng đưa vào bên trong cô...

Cô không chút ngạc nhiên nào với cái cách mà các ngón chân của cô quắp lại trên những viên gạch của phòng tắm, hay những kích thích kéo dài khắp những nơi trên cơ thể mà bàn tay cô xoa xà phòng tới. Chỉ cần nghĩ đến những gì mà cô và Bastien đã làm, những cảm xúc của cô, đã làm cô khao khát trải nghiệm nó thêm một lần nữa và lần nữa. Ai có thể sẵn lòng từ bỏ cơ hội có thêm nữa những gì mà cô đã hưởng thụ tối qua? Hay bất kì một niềm vui sướng, và chia sẻ và hài lòng mà Terri đã trải qua từ khi đến New York.

Cô không thể, và cô sẵn lòng chấp nhận nó. Nhưng cô đang liều lĩnh với trái tim của mình và cô cũng biết điều đó. Đó là vấn đề. Mỗi giây phút mà Terri trải qua với Bastien đã đẩy cô gần hơn với việc yêu chàng. Chàng thật đặc biệt. Cô chưa bao giờ gặp bất kì ai giống như chàng, và cô biết cô sẽ không bao giờ gặp ai như vậy nữa. Nó như thể Bastien là được tạo ra dành cho cô, và đặt vào thế giới này để cô tìm thấy chàng. Họ trò chuyện liên miên bất tận khi bên nhau, thích và không thích nhiều thứ giống nhau, làm việc ăn ý với nhau trong những cuộc khủng hoảng_ và cũng như tối qua, nếu chàng cũng nhận thấy điều đó cũng mang lại niềm vui thích và dễ bùng nổ như cô đã...

Terri mở mắt và mở mạnh vòi sen cho phép nước phun sạch bọt xà phòng trên người cô. Bastien có nhận thấy sự vui thích thật nhiều tối hôm qua như cô không? Cô nghĩ là chàng có thể có, nhưng có lẽ nó luôn là như thế đối với chàng. Có lẽ nó chỉ quá mới mẻ và bùng nổ với cô bởi vì cô thiếu những kinh nghiệm thông thường. Cô và Ian còn quá trẻ, và hăng hái, và tràn đầy sự ích kỉ của tuổi trẻ. Nhìn lại, giờ cô có thể thấy điều đó. Vào lúc đó, Terri không có nhiều bận tâm về bản thân với sự vui thích của anh nhiều hơn những gì anh đã bận tâm đối với cô.

Nhưng câu trả lời cho câu hỏi của cô dường như đơn giản. Nếu lựa chọn là kết thúc hoặc tiếp tục sự vui thích của cô trong bao lâu mà cô có thể, sau đó cô sẽ tiếp tục miễn là cô có thể. Thậm chí nếu nó chỉ kéo dài hai tuần_ giờ là một tuần_ rồi sau đó cô rời khỏi NewYork. Nó có thể đau đớn như một điều rất khủng khiếp khi nó kết thúc và cô về nhà, nhưng ôi, những kỉ niệm!

Quyết định rằng, bởi vì cô chỉ có thời gian hạn chế ở đây, cô sẽ đi ngay lập tức để tìm thêm nhiều kỉ niệm, Terri tắt khóa nước, mở cửa phòng tắm, và bước đến tắm thử mìn màu hồng của bồn tắm. Cô tóm lấy một cái khăn tắm nhỏ, quấn nó quanh mái tóc ướt của cô, sau đó lấy một cái rộng hơn và quấn vòng quanh người cô. Sau đó cô tiến lên trước, chỉ ngừng lại ngạc nhiên vào cảnh tượng Bastien đứng ngay cửa phòng tắm đang mở. Chàng hoàn toàn khỏa thân và không hề e thẹn. Và chàng thật xinh đẹp không thở nổi.

“Anh thức dậy và em đã đi” chàng đơn giản nói. Bước lên, chàng vòng tay ôm lấy cô, kéo cô vào ngực chàng, và cúi đầu xuống. Terri nghĩ chàng định hôn cô. Nhưng chàng không làm thế. Thay đó, chàng rúc mũi vào khúc cong giữa vai và cổ của cô, và hít thật mạnh. “Em có mùi như một trái đào” Chàng liếm cổ cô. “Thật ngon để ăn”

“Xà phòng mùi đào,” cô hít thở, mắt cô hồ hững nhắm lại.

Cô nghiêng đầu nhẹ để phơi cổ ra cho chàng. Bastien lợi dụng lấy sự mời mọc đó, và chàng gặm vào đến tai cô. Terri rên nhỏ và run rẩy, sau đó nhấc một tay luồn vào tóc chàng. Cô để chàng đứng một chỗ khi cô quay mặt cho môi họ chạm nhau. Bastien chấp nhận sự chào mời ngay lập tức, đói khát hôn cô.

Cô cảm thấy chàng kéo duỗi qua cô, và mơ hồ nghe một tiếng nước chảy đột ngột. Terri thậm chí hơi nhận ra sự thúc đẩy của chàng vào phía sau cô, nhưng tâm trí cô bị bao phủ bởi ham muốn, và cô bị giật thót khi cô cảm thấy nước dội mạnh vào lưng cô.

“Cái gì vậy?” cô hỏi, bỏ nụ hôn ra

“Anh cũng cần xối một chút. Em không phiền tham gia với anh chứ?” Chàng chạy một ngón tay nhẹ nhàng xuống ngực cô, tóm lấy khăn tắm đang quấn quanh người cô, và kéo nó ra. Nó rơi xuống sàn tắm với một bên bị ướt, làm cho Terri cũng khỏa thân như chàng.

“Em kì lưng cho anh và anh sẽ kì lưng cho em” chàng mời mọc, bước đến gần và lấy một tay vuốt xuống mơn trớn phía sau của cô. Ép cô dựa vào chàng.

Nếu cô đã có chút hoài nghi về ý định của chàng, thì cái vật cứng ngắc đang ép vào bụng cô đã vội vã làm sáng tỏ sự hoài nghi đó. Terri cảm thấy một nụ cười chậm rãi cong lên môi cô, và cô rúc vào chàng. “Nhưng em đã tắm rồi” cô phản kháng.

“Lần nữa cũng không đau đớn gì đâu” Bastien nghiêm túc nói “Em không bao giờ có thể quá sạch sẽ. Hay quá ướt”

Một tay lướt quanh ôm lấy bầu ngực cô, và Terri kinh ngạc khi tay kia của chàng nhúng vào giữa hai chân cô.

“Không. Em không bao giờ có thể quá sạch sẽ. Hay quá ướt được,” Cô thầm thì, trước khi miệng chàng giành lấy miệng cô lần nữa.

Bastien nhẹ nhàng thoát ra khỏi giường, cố hết sức để không đánh thức Terri. Cô đã không được ngủ nhiều trong vài ngày qua. Đêm qua thì đặc biệt ngắn, nhờ vào chuyến đi đến bệnh viện. Chàng vẫn còn buồn ngủ nếu nhu cầu cần máu không đánh thức chàng.

Quỳ xuống cạnh bên cái giường, Bastien mở cái tủ lạnh giấu bên dưới nó. Chàng lôi ra một túi máu, sau đó chậm đứng lên và liếc nhìn Terri để đảm bảo cô vẫn còn ngủ. Chàng thậm chí không liều lĩnh đem máu ra trong cái phòng này nếu chàng không thật sự rất cần nó, và cái tủ lạnh trong văn phòng chàng đã trống trơn. Chàng nên cho thêm vào nhiều hơn, nhưng chàng đã quên mất. Tâm trí chàng dường như đầy ắp những thứ thuộc về Terri.

Đảm bảo rằng cô vẫn ngủ, Bastien tóm lấy cái áo choàng ở cuối giường, bỏ túi máu vào trong cái túi của nó, và nâng nó lên vai của chàng khi chàng rón rén đi tới cái cửa phòng ngủ. Chàng thoát ra ngoài hành lang và cẩn thận kéo cánh cửa đóng lại, chỉ khi đó mới thả lỏng và đi bình thường. Chàng tiến đến nhà bếp. Chàng thường thấy rằng cần thiết phải tiêu thụ hết túi máu, nhưng thà uống sữa hết trong cái hộp bìa cứng còn hơn. Một ly luôn là ưu tiên. Và nó sẽ an toàn rất lâu bởi Terri vẫn còn đang ngủ.

Bastien vội lấy cái ly một lít, trút sạch máu vào trong đó, và nhấp nháp hương vị của chất lỏng ấy khi cửa nhà bếp mở ra và Vincent bước vào. Giật mình, Bastien thành linh quay lại, làm sánh cái chất lỏng ra ly.

“Anh đã thức giấc,” em họ của chàng ngạc nhiên nói

“Ừ” Bastien đặt cái lên kệ tủ bếp và nguyên rửa, chộp lấy cái khăn giấy, và cúi xuống lau máu trên sàn. Chàng lấy cái khăn khác lau sạch những chấm đã đổ trên ngực chàng.

“Em không nghĩ là anh đã dậy, và khi em nghe ai đó di chuyển ở quanh đây...” Em họ chàng nhún vai “Terri đâu?”

“Vẫn ngủ”

“Trên giường của anh hay của cô ấy?”

Bastien phớt lờ câu hỏi và thẳng người ném cái túi khăn giấy máu vào thùng rác bên dưới cái bồn rửa. Đó rõ ràng không phải việc của người khác. Vincent đã biết quá nhiều. Hắn ta đã chứng kiến những trải nghiệm nhục nhã của chàng với Josephine, và giờ hắn ở đây cho lần thứ hai Bastien yêu. Không phải rằng chàng đã thực sự yêu Josephine. Nó nhiều hơn là một sự mê đắm dại cuồng. Giờ chàng đã có thể nhìn rõ nó. Quan tâm nhiều đến Terri làm cho chàng nhận ra được việc đó. Cảm xúc của chàng với Josephine là một thái cực êm dịu, so với niềm say mê và thích thú mà chàng đang hưởng thụ với Terri. Điều này có nghĩa là nó sẽ đau đớn hơn nhiều khi cô quay lưng lại với chàng như Josephine đã làm. Và một lần nữa, Vincent phải chịu chứng lại sự kiện đó.

“Giờ em không thích chứng kiến những sự kiện như thế, không hơn gì trước đây đâu, anh họ” Vincent lặng lẽ nói, rõ ràng là đã đọc suy nghĩ của chàng. “Hơn nữa, em không thấy rằng kết thúc này là tương tự. Terri không phải Josephine”

Bastien cựa quậy bực bội. Chàng nhắc cái ly máu lên và uống một ít. Chàng thật sự cần nhớ phải bảo vệ suy nghĩ của mình tốt hơn. Chàng đã quá xao lãng bởi sự náo động đầy cảm xúc mà Terri gây ra cho chàng, và cô không hề cố gắng làm tắt cả những chuyện ấy, đã làm cho chàng để mở suy nghĩ của mình để bất cứ ai cũng dễ dàng đọc được.

“Terri thì khác. Cô ấy sẽ không phản ứng như Josephine.” Vincent khẳng định.

“Làm sao cậu biết?” Bastien biết chàng nghe có vẻ giận dữ, nhưng thật sự giọng của chàng đang cố che giấu sự hy vọng đang lớn lên bên trong chàng. Chàng muốn tin rằng em họ của chàng nói đúng, nhưng chàng lại e sợ.

“Đây là thời đại khác. Josephine nghĩ anh là quái vật, một vật kinh tởm. Terri thì là phụ nữ hiện đại, với đầy đủ thông minh để hiểu về khoa học của nó,” Vincent cãi lại. “Và sẽ suy nghĩ về những lợi ích của cô nếu tham gia với chúng ta. Trẻ mãi và xinh đẹp, và khỏe mạnh mãi mãi? Vài người sẽ chấp nhận chuyện đó”

“Cô ấy có thể vẫn quay đi,” Bastien tranh biện. “Không phải tất cả mọi người đều muốn sống mãi mãi”

“Anh đúng, dĩ nhiên,” người diễn viên đồng ý. “Cô ấy có thể không. Vậy thì tại sao phải liều lĩnh? Từ bỏ và quên cô ấy đi”

Bastien trao hăn cái nhìn biết nói

“Không hả?” Vincent nhướng mày. “Vây em đoán là anh sẽ phải mạo hiểm với nó, đúng không? Mỗi ngày là một sự mạo hiểm, cho những thứ chúng ta làm. Anh có thực sự sẵn lòng từ bỏ, hay bỏ qua nó, tránh những nỗi đau về sau_ nỗi đau mà có thể không bao giờ có?”

Câu trả lời cho nó rất đơn giản: Không. Bastien không thể sẵn lòng từ bỏ cô như chàng muốn. Cô giống như thuốc phiện và chàng là con nghiện; chàng luôn mong ngóng một sự sắp xếp cho Terri. Không, chàng không thể từ bỏ cô. Chàng đã biết điều đó được lâu rồi. Những gì chàng đang trải nghiệm bây giờ đáng giá hơn tất cả về sau này. Nhưng điều đó không có nghĩa là chàng không muộn phiền về điều sẽ đến.

“Thôi được, quý quái thật” Vincent cắt ngang , đọc suy nghĩ chàng. “Anh có ý nói là anh không cần em cố nói anh với anh chuyện này? Tại sao anh lại để em huyền thuyên về nó, nếu anh đã biết em muốn nói gì?”

“Anh muốn nói về cô ấy,” Bastien nói. Chàng nhún vai. “Anh thích bên cạnh cô ấy hơn, nhưng việc tốt nhất tiếp đến là nói về cô ấy. Và nó luôn thật tử tế khi có những hy vọng của em nâng đỡ”

Vincent làm một cử chỉ như ghê tởm và quay ra cửa. “Em đi khỏi đây”

“Khi nào em sẽ quay lại?” Bastien hỏi theo hăn ra ngoài lối đi chờ thang máy.

“Tối Chủ Nhật hoặc sáng sớm thứ Hai” hăn trả lời, sau đó cong mày kiểu cách khi thang máy đến nơi và cửa xịch mở ra. “ Anh biết điều đó có nghĩa gì không?”

“Không. Nó có nghĩa là gì vậy?” Bastien tò mò hỏi.

“Anh có toàn bộ căn hộ_ và Terri_ cho mình anh trong cả kì nghỉ cuối tuần” Vincent bước vào thang máy “Anh có thể làm tình với cô ấy ở bất kì phòng nào anh muốn, bất kể ngày hay đêm, và không lo lắng cô ấy hét to như thế nào. Cô ấy *hét* rất to đấy, anh họ” hăn thêm vào khi quay đi và nhấn vào nút tầng trệt. “Anh chắc đã làm gì đó rất đúng”

Bastien nhe răng cười.

“À, anh có thể thậm chí làm tình trong thang máy với cô ấy đấy.” Vincent lúc lắc lông mày khi cửa bắt đầu đóng. “ Thu vô băng, có lẽ, và giữ nó cho con cháu”

Bastien không thể nói với Vincent những gì chàng nghĩ về ý tưởng đó; cửa đã đóng lại. Nhưng chàng không bao giờ làm thế với Terri... trừ khi cô biết và muốn thế. Họ có thể quay nó lên phim và xem nó sau này và... chàng lắc đầu với ý tưởng đó. Quá liều lĩnh.

Chàng không muốn cuốn băng riêng tư của Terri lơ lửng xung quanh. Điều gì nếu có chuyện xảy ra và nó bị mất? Nhưng bây giờ chàng có thể làm tình với cô trong bất kì phòng nào của

căn hộ. Họ đã làm tình trong phòng khách, trên ghế, nhưng họ chưa thử ở quầy rượu. Hoặc trên bàn pun (giống chơi bida nhưng có 16 viên bi). Hoặc trên sàn. Sau đó có cái bếp, cái ngâm người trong bồn nước nóng Jacuzzi với cô cũng rất dễ thương. Dĩ nhiên họ có thể làm điều đó bất kì lúc nào, bởi bồn nước nóng là trong phòng ngủ chính, nhưng...

Nhận ra rằng chàng đang đứng ở lối đi và suy nghĩ về chuyện làm tình với Terri, khi chàng có thể thực hiện được nó, Bastien lắc đầu mình. Chàng vội đi xuống hành lang đến phòng ngủ, nhận ra chàng vẫn cầm theo cái ly rỗng, và thay đổi ý nghĩ. Chàng chạy lại nhà bếp để nhanh chóng súc rửa trước khi bỏ nó xuống bồn rửa. Sau đó chàng tiến về phòng ngủ đánh thức Terri dậy.

Terri quăng tiếp một bông hoa chấp nhận được vào cái thùng, sau đó vươn người và đứng dậy. Giờ đã quá chiều, và Bastien vẫn chưa thức dậy. Chàng đã thức dậy ngày nay rồi. Hai lần. Đầu tiên, khi chàng theo cô vào phòng tắm vòi sen, sau đó khi chàng bò vào giường cô lúc giữa trưa và đánh thức cô dậy trong một tinh thần cực kì phấn chấn mà cô có thể hình dung ra được.

Bastien đã hôn và mơn trớn làm cô thức giấc, bảo với cô khi chàng vuốt ve khắp cơ thể cô rằng Vincent đã rời đi vào cuối tuần, điều đó có nghĩa là họ có toàn bộ căn hộ cho riêng mình. Terri đã cười thậm với sự sung sướng mà chàng đang nói, sau đó lần nữa khi chàng nói cô mỗi và mọi phòng và địa điểm trong căn hộ nơi mà chàng có kế hoạch làm tình với cô. Sau đó cô ngưng cười và xem xét mọi thứ một cách nghiêm túc. Nồng nhiệt một cách nghiêm túc. Người đàn ông này là một máy phát điện trên giường, khơi dậy niềm đam mê của cô mà không ai có thể làm được.

Mặc cho kế hoạch lớn của chàng, họ đã không làm nó khỏi giường. Nó không thành vấn đề; họ không cần thêm sự thúc đẩy về nơi mới mẻ để kích thích họ_ họ làm nó hoàn toàn tuyệt vời ở đó trên chiếc giường lớn của phòng ngủ chính. Như họ đã từng! Cơ thể của Terri thúc giục cô duỗi thẳng ra lần nữa khi những sự rạo rực của ý thức trượt qua trí nhớ của cô.

Sau cùng, cô đã ngủ thiếp đi trong vòng tay của chàng. Nhưng Terri không ngủ lâu. Cô thức dậy khoảng một tiếng cách đây và rón rén ra khỏi phòng để đi tắm lại trước khi đi tìm đồ ăn. Lấy một tô đầy ngũ cốc, cô bước vào văn phòng để làm thêm vài bông hoa và ăn trong khi cô chờ đợi Bastien. Tuy nhiên người này đang kéo dài thời gian. Có lẽ cô nên đi đánh thức chàng dậy như chàng làm với cô, Terri nghĩ với một nụ cười.

Quyết định rằng đó là một ý kiến hay, cô cất cái túi đựng những hộp giấy Kleenex và dây lại trong tủ của văn phòng nơi mà Vincent đã đặt chúng vào đêm trước, sau đó nhặt cái tô ngũ cốc đã trống không và mang vào nhà bếp. Terri súc rửa nhanh, sau đó làm khô và cất đi. Sau đó cô tiến vào phòng ngủ.

Bastien đã không biết gì đến thế giới bên ngoài khi cô bước vào. Terri lặng lẽ đến gần cái giường, ánh mắt cô đặt trên mặt chàng khi cô bước đi. Chàng là một người đàn ông đáng yêu_ và đáng yêu trong giấc ngủ cũng như khi chàng thức dậy, cô cả quyết thế, với cái cách mà tóc

chàng dựng lên như chàng đang lùa một bàn tay vào đó. Cô muốn vuốt ve mái tóc chàng. Terri cũng muốn hôn môi chàng, cái mà trông thật mềm mại và thỏa mái trong lúc ngủ.

Ngừng lại bên giường, cô ngần ngừ, sau đó nhanh chóng lột sạch quần áo và leo lên nệm trườn vào bên cạnh Bastien. Tiến đến sát bên chàng, cô lại ngần ngừ, không chắc nên bắt đầu từ đâu. Terri đã bị đánh thức sớm hơn để nhận ra chàng đang hôn và mơn trớn cô. Nhưng chàng đã không hôn môi cô. Miệng chàng, cũng như tay chàng chạy khắp thân thể cô.

Quyết định là lướt nhanh theo cách của chàng, cô cẩn thận thoát ra cái mền và cởi đồ của chàng cho đến khi chỉ có bàn chân của chàng là được che lại. Sau đó Terri ngừng lại và nhìn đăm đăm. Chúa ơi, người đàn ông này thật kì diệu, thật thích mắt. Cô tranh thủ thời gian để thưởng thức ngắm nghía, sau đó bắt tay vào hành động. *Hôn và mơn trớn*, cô nhắc nhở mình. Nhưng bắt đầu từ chỗ nào? Có quá nhiều nơi trên người Bastien mà cô muốn hôn.

Sau một lát nghỉ, cô quyết định ngực của chàng sẽ là nơi tốt nhất để bắt đầu, và Terri nghiêng đến gần hơn và bắt đầu ấn những nụ hôn nhỏ lên những vòng cơ bắp trên ngực chàng. Cô nằm vững trên một tay, trong khi tay kia lướt nhẹ nhàng khắp cơ bụng săn chắc trên bụng chàng. Bastien rên lên và trần trọc dưới sự động chạm của cô, nhưng không tỉnh dậy. Terri xoay sở để thò tay qua rốn của chàng, và ấn nhẹ một nụ hôn dọc theo xương hông chàng, trước khi chàng cứng lại, báo với cô là chàng đã tỉnh.

Được thôi, một phần của chàng đã lớn lên cứng ngắt trước những nụ hôn và mơn trớn của cô chạm đến rốn chàng, nhưng Terri biết chàng vẫn chưa tỉnh hẳn. Và giờ thì chàng đã tỉnh.

“Terri” Tên cô là một tiếng gầm gừ nhẹ mà cô phớt lờ. Cô cũng phớt lờ bàn tay đang đặt trên vai cô và cố đẩy cô lên tránh xa nơi mà cô đang chú ý đầu vào. Cô muốn làm việc này vì chàng, và quyết không bị xao lãng.

Đương nhiên, đó là trước khi cô chạm được vào điểm nhạy cảm nhất và nhận ra rằng cô không chắc cô có tốt hay không. Nó đã lâu quá rồi. Sự thật đó làm cô ngừng lại chỉ một giây, mặc dù; sau đó Terri quyết định rằng chỉ có một cách để tìm ra: chỉ cần đi tìm hiểu nó. Và bởi nó dường như là phương châm của mối quan hệ này...

Hơn nữa, Terri nghĩ, nếu cô làm nó hoàn toàn lộn xộn, cô có thể luôn xin lỗi ngọt ngào và tìm đọc phương pháp trên internet. Họ có những hướng dẫn cho mọi thứ khác trên trang Web, chắc phải có gì đó cho chuyện này nữa. Nó thật là xấu hổ cô đã không nghĩ làm chuyện đó để chuẩn bị trước. Nhưng sau đó, Terri nghĩ, sự nhận thức muộn thì luôn là 20/20.

Chương XIV

Cô gái này thật lành nghề như một chuyên gia vậy, Bastien mơ hồ nghĩ, và không chắc có nên cảm thấy biết ơn hay là cảnh giác cho ý nghĩa của việc đó hay không. Chàng quyết định là nên lo lắng về chuyện đó sau, tuy nhiên, và chỉ vận xoắn tấm drap dưới tay chàng khi chàng đang vật lộn để không tự làm nhục mình bởi việc xuất ngay chỉ hai phút sau khi Terri cho cái của chàng vào miệng cô.

Cô ta đang làm gì với cái lưỡi của cô ấy vậy? chàng lính quýnh tự hỏi, Lạy Chúa tôi! Cô ấy học ở đâu ra thứ ấy vậy? Làm sao_

“Ôi” Chàng gầm to, sau đó cắn chặt răng và môi dưới để giữ cho khỏi bị bắn ra tiếng gầm thứ hai_tiếng gầm thất vọng_ khi Terri ngừng lại việc cô đang làm và ngẩng đầu lên để nhìn chàng.

“Em đang làm anh đau à?” cô hỏi vẻ không chắc.

“Đau à?” Bastien lặp lại, giọng chàng cao vút không tự nhiên. Chàng đang thở hổn hển và nhận thấy nó thật khó để thở được bình thường. “Không.” Chàng lắc đầu.

Trông an tâm, Terri cúi đầu cô và bao bọc môi quanh của chàng lần nữa, chỉ ngừng lại trước khi cô tiến xa hơn chút nữa. Cô ngẩng đầu lên lại. “Em đang làm đúng chứ?”

Bastien chớp mắt. Cô ấy không biết sao? Cô đang làm chàng bị khuất phục hoàn toàn. “Vâng,” chàng trả lời nhanh, và cũng nhận ra rằng liên tục suy nghĩ sẽ làm hoãn lại sự sung sướng mà chàng vừa mới phá vỡ với tiếng gầm của chàng.

Không gầm thêm nữa, chàng tự bảo với mình, gần như thốn thức với sự an tâm khi cô cong người xuống đặt vật của chàng vào miệng cô lần nữa. Miệng cô thật ngọt ngào, ấm nóng và ướt mềm. Khỉ thật,cô có một đôi môi gợi tình nhất_đầy đặn và tròn trĩnh. Và lưỡi của cô...

“Ahhh,” chàng hét lên, khi cô làm gì đó với cái lưỡi của cô mà làm cho toàn thân chàng rung giật. Chết tiệt thật, cô lại_ ngừng lại à?

“Anh chắc là em không làm anh đau đấy chứ?” Terri lo lắng hỏi, sau đó giải thích, “Anh nghe như anh đang bị đau ấy”

Chàng đã la lên à? Bastien tự hỏi. Không. Không, chàng chắc là mình không hề la lên. Nhưng chàng đã hét lên. Hình như rằng điều đó cũng làm cô bị xao lãng. Không được la hét gì thêm nữa, chàng ra lệnh cho bản thân một cách cương quyết. Chàng sẽ tự cắn vào lưỡi mình nếu điều đó xảy ra, chứ không gầm gừ hay la hét gì hết.Vậy thì tốt hơn, chàng nên gấn một cái gối dưới miệng mình_ sau đó chàng sẽ không thể tạo ra âm thanh gì được nữa cả.

Nhận ra Terri đang chờ câu trả lời, nhưng không thể nhớ câu hỏi là gì, Bastien nhanh chóng cân nhắc có nên bảo cô lặp lại câu hỏi hay không hay chỉ cần đơn giản đoán ra và trả lời có hoặc là không thôi. Quyết định rằng đoán sẽ nhanh hơn, và đó là cơ hội 50/50 dù cách nào cũng vậy, chàng thốt lên, “Không”

“Không à?” cô nghiêng đầu sang một bên giễu cợt. “Không, anh không chắc em không làm anh đau? Hay không, anh không đau?”

“Vâng.” Chàng gật đầu mạnh. Suy nghĩ thật sự hoàn toàn xa xôi với chàng vào lúc này.Tất cả những gì Bastien có thể nghĩ đến là chàng muốn Terri quấn đôi môi đỏ mọng ngọt ngào khêu

gợi đó quanh cái vật của chàng_

“Em thật sự không làm đúng phải không?” cô thở dài nói. “Và anh quá ngọt ngào và lịch sự để bảo em là em thật tệ chuyện này”

“Không, anh không hề,” chàng hoảng hồn nói. “Anh sẽ đã bảo em nếu em tệ. Thôi được, em là thế_ Ý anh là, em đang làm rất tốt. Chỉ thật tuyệt. Chỉ...thật tuyệt” chàng lặp lại một cách bất lực.

“Thật à?” Terri vênh lên thấy rõ, một nụ cười hiện lên môi cô khi cô nhìn chàng đăm đăm, hình như nôn nóng được khen ngợi. “Em đã làm đúng gì nào? Nói cho em đi, và em sẽ làm hơn thế nữa”

Bastien nhìn cô không biết làm sao. Tại sao cô lại làm thế này với chàng? Nó có phải là một kiểu tra tấn không vậy trời? Hay có lẽ là trừng phạt? Có phải chàng đã không thỏa mãn cô đủ khi chàng đánh thức cô vào lúc sớm hay không? Hay là chàng đã ngáy to và làm cô bị đánh thức vậy hả?

Nhận ra chàng đang thua cuộc, Bastien lắc đầu. Đây là Terri_ Terri ngọt ngào, vui nhộn, đáng yêu. Chàng không nghĩ cô có suy nghĩ ích kỷ hẹp hòi như thế, và cô đương nhiên sẽ không có cố ý tra tấn chàng. Điều đó muốn nói gì, mặc cho sự thật rằng cô đã làm hai chân chàng rung lắc, và tim chàng đập thật nhanh, và cơ thể chàng sẵn sàng bùng nổ trong khoái lạc, cô không hề biết chút gì về cái cô đang làm. Cô chỉ theo bản năng của cô thôi.

Người phụ nữ này có bản năng tốt chết tiệt đi.

“Tất cả những cái đó” cuối cùng Bastien nói. “Tất cả những cái đó đều hoàn hảo.” Ngoại trừ việc ngừng lại, chàng nghĩ, nhưng không nói ra. Cô chỉ ngừng lại vì quan tâm đến sự bình an và sự sung sướng của chàng. Và sự quan tâm chăm sóc của cô thật ngọt ngào. Thật đấy. Và chàng chắc chắn chàng sẽ đánh giá cao nó. Sau này. Còn ngay bây giờ, chàng chỉ muốn cô_

“Ahhh” Chàng thở hổn hển khi cô lại nắm lấy nó bỏ vào miệng. Sau đó chàng cố giữ lấy hơi thở, kinh sợ âm thanh mà chàng có thể gây ra sẽ làm cô ngừng lại lần nữa. May thay, nó không như thế. Cô tiếp tục lướt môi mình theo chiều dài của cái vật cương cứng ngắc của chàng, lưỡi cô quất xoàn xoạt qua nó như cái đuôi một con mèo. Tuy nhiên, Bastien quyết không cho cơ hội. Chàng vồ lấy cái gối từ trên giường và tổng mạnh nó vào mồm chàng.

Chàng giờ sẽ không gây ra âm thanh nữa, Bastien đoán chắc với mình khi chàng ngáp răng mình vào gối. Chàng có thể ngạt thở đến chết, nhưng chàng sẽ làm thế thật lặng lẽ và với một nụ cười trên môi.

Có lẽ. Bastien xé toang cái gối và nhấc đầu lên nhìn những biểu hiện của cô. Cô đã lại ngừng và đang ngồi thẳng lên, đầu cô quay ra cửa.

“Anh có nghe thấy nó không?” Cô nhăn mày hỏi

“Không” chàng không nhắc đến chàng đã che cái gối lên đầu mình, làm cho việc nghe cũng khó khăn như việc nói.

“Em đã nghe ai đó gọi” cô giải thích, quay lại với chàng

“Không có ai ở đây ngoài chúng ta” Bastien nhắc cô, với sự kiên nhẫn của một vị thánh.

Ánh mắt chàng rơi xuống cái vật đang cứng ngắc chĩa lên của mình. Nó đứng thật thẳng và cao lớn ngạo nghễ, mong chờ sự chú ý của cô. Nó cũng đỏ hồng và có lẽ một chút giận dữ rằng chàng đã không hiểu ý nó, ít nhất là không khởi động liên tục mà ngừng lại. Có lẽ đây là kỹ thuật của Terri chăng, chàng nghĩ: Đưa chàng đến tận miệng vực, sau đó ngừng; làm lại chuyện đó, sau đó thì ngừng. Nếu thế, nó thật là sáng suốt. Cô đang làm chàng *phát điên* lên.

“Terri?” chàng nói với giọng gần như nài xin.

“Ồ, em xin lỗi” Cô mỉm cười với chàng và cúi đầu xuống lần nữa. Bastien nhìn cặp môi đỏ của cô há ra, sau đó... Terri đông cứng người lần nữa, quai hàm cô đóng mạnh ngay cách cái vật cương cứng của chàng khoảng 1 in và cô ngồi thẳng lên. “Chắc chắn anh nghe *nó* chứ?”

Chàng có, dĩ nhiên. Có ai đó đang gọi tên chàng. Một phụ nữ. Và vì có rất ít người có chìa khóa vào căn hộ, nên Bastien biết người đó chắc chắn là ai. Chàng sẽ giết cô ta.

“Đó có lẽ là mẹ anh,” chàng nói, thả đầu xuống giường ghé tởm.

“Mẹ anh?” có một nỗi kinh hoàng không nhằm lẫn được trong giọng Terri.

Bastien ngẩng đầu nhìn cô cuống cuồng lên trên giường, chàng nhìn với sự ân hận khi cô trèo vào cái quần jeans, chú ý điều đó với sự thích thú, thật vội vã, cô đã không bận tâm mặc quần lót. Hừm, chàng nghĩ, sau đó cái quần của chàng bị tống vào mặt chàng. Terri đã quăng nó cho chàng.

“Mặc vào đi, Bastien.” Cô rít lên. “Chúng ta không thể để bà ấy nhìn thấy chúng ta như thế này”

Thở dài, chàng phải từ bỏ hy vọng Terri sẽ kết thúc cái mà cô đã khơi dậy và ngồi lên. Nhưng chàng không bắt đầu mặc đồ ngay. Thay vào đó, chàng ngắm nhìn khi cô lóng ngóng vụng về với cái áo ngực. Đôi ngực cô xóc nảy khi cô xoay sở với cái vải ren. Chàng thích nhìn cô xóc nảy lên.

“Terri?”

Cả hai người đều bất động. Cái giọng nói đó đang gần hơn. Nó cũng đơn giản đó không phải là mẹ chàng. Có lẽ đó là một điều tốt, Bastien ngốc nghếch nghĩ; nó sẽ là một nỗi xấu hổ nếu phải giết người phụ nữ đã sống được hơn 700 tuổi.

“Đó là Kate!” Terri hét lên, nhưng dường như không an tâm gì nhiều cả. Nhưng sau đó,

Bastien cho rằng điều đó không là vấn đề chuyện ai đang tiến đến phòng ngủ, Terri dù sao cũng hoảng hốt. Bị bắt gặp trong tư thế tự hại mình như thế này có thể không là một vụ bê bối như thời trẻ của chàng, mà nó có thể vẫn là một sự bối rối ghê gớm.

“Em nghĩ anh nói rằng chúng ta có nơi này riêng cho chúng ta mà!” cô rít lên buộc tội. “Tại sao anh không bảo em họ đã về?”

“Nó hoàn toàn lướt khỏi tâm trí anh trong tất cả những lộn xộn những ngày gần đây” Bastien thừa nhận, mặt nhọc bước ra khỏi giường. Sự cương cứng của chàng nhanh chóng biến mất.

“Bastien?” Giọng của Kate giờ vang lên rõ như chuông; cô đã gần tới phòng. Họ gần tới phòng, chàng sửa lại khi nghe được Lucern nói: “Chúng có lẽ hôm nay ra ngoài chơi rồi:

Bastien bất động, não chàng hoạt động ngay lập tức. Có lẽ nếu bọn họ trốn đi vào cái tủ đồ hay gì đó, Kate và Lucern sẽ nghĩ họ không có ở đây và bỏ đi. Sau đó chàng và Terri có thể quay lại tiếp... Ánh mắt chàng nhận thấy Terri khi cô mặc xong cái áo ngực. Cô lôi áo sômi ra và vội vã băng qua phòng đến cái cửa dẫn đến phòng tắm khách. Không. Không phải một cơ hội. Chàng không thể nhìn thấy cô đồng ý và đi trốn. Cô đã bay sang giúp Kate làm đám cưới, và cô sẽ không trốn chỉ để làm tình với chàng. Đó là một trong những điều chàng thích về cô, chàng thừa nhận khi cô lướt ra khỏi phòng. Sự chung thủy của cô và nhận thức được cái nào là đúng đắn là vài thứ mà làm cô trở nên thật đặc biệt.

Chết tiệt cái suy nghĩ đáng trách, Bastien buồn bã nghĩ khi chàng nhìn xuống của chàng. Cái vật cương cứng đã bắt đầu ngẩng lên lại với diễn biến khả thi đã qua. Tuy nhiên nó rũ xuống thật nhanh, khi cái cửa đến phòng ngủ mở ra và Kate bước vào phòng.

“Không thể tin được là em lại quên rằng hôm nay chúng ta trở về nhà” Kate nói lại lần nữa.

Đó là tối đó.

Bastien thở dài và nhún vai. Chàng cũng không thể tin điều đó. Nhưng chàng đã thà bận rộn chuyện trẻ nãi, giải quyết nhiều vấn đề mà đã xảy ra quanh cái đám cưới của người khác. Không nhắc đến những rắc rối thêm vào quanh người bạn của Kate là Chris. Gã con hoang tội nghiệp. Cái gã đã không khỏe hơn vào hôm nay khi họ đến thăm. Đó là vì sự nài ép của Kate. Vào cái phút mà cô nghe thấy tai nạn đã gây rối cho anh ta, cô đã khẳng khẳng tất cả bọn họ phải đến bệnh viện. Bastien đã cố tránh cho chàng và Terri khỏi cuộc thăm viếng, hy vọng có cơ hội kết thúc việc cô đã bắt đầu với chàng, nhưng không thành công. Cuối cùng, tất cả bọn họ thơ thẩn đến bệnh viện. C.K. vẫn chưa thấy khỏe.

“Chị thật lấy làm tiếc rằng em đã phải giải quyết quá nhiều chuyện trong khi bọn chị đi” Kate nói. Họ đã kết thúc việc nói với cô mọi thứ, thậm chí về chuyện người cung cấp thức ăn. Thật khó để mà không nói, cái mà với một căn hộ được chất đầy xe đẩy đồ ăn của các nhà cung

cấp. Cô đã nhận tin với tâm lí khá tốt, chỉ hoảng kinh chút xíu, và ngay lập tức thư giãn khi cô nghe họ đã xử lí nó như thế nào. Thật là tốt khi biết cô tin tưởng vào khẩu vị của họ.

“Không có lí do gì để lấy làm tiếc cả. Đó là tại sao em đến đây sớm, để giúp cho đám cưới” Terri nói, thân mật xoắn chặt tay của chị họ cô.

Bastien chú ý rằng hai người phụ nữ ôm nhau và chạm nhau và vỗ về nhau rất nhiều. Đó thật là dễ thương theo một cách, ấm áp và yêu thương, nhưng chàng cũng cảm thấy một chút ghen tỵ, ước ao chàng là người đón nhận những cái ôm xiết, vỗ về và động chạm đó. Nhưng Terri đã giữ khoảng cách của mình từ khi Kate và Lucern trở về. Cô thậm chí tránh ánh mắt nhìn của chàng và điều đó gây khó khăn cho chàng. Chàng muốn đặt tay vòng quanh người cô và tuyên bố cô là của chàng. Cô dường như không cảm thấy như thế.

“Cái gì?”

Terri giật mình kêu lên làm cho Bastien chú ý trở lại câu chuyện. Rõ ràng, chàng đã bỏ lỡ thứ gì đó quan trọng. Cô trông có vẻ bị báo động, ánh mắt cô gặp chàng một lần của rất ít lần từ khi cặp kia xuất hiện.

“Được, chị muốn đêm lễ cưới của bọn chị thật đặc biệt, và nó sẽ không được nếu chúng ta trải qua mọi đêm trước khi kết hôn ở với nhau. Vì thế, chị nghĩ sẽ ở cách xa nhau trong một tuần sẽ là ý hay. Và Lucern đã đồng ý. Anh ấy sẽ ở đây trong căn hộ cho đến đám cưới”

Môi Bastien cong lên với vẻ chế giễu khi chàng liếc anh mình. Lucern chắc là phải đồng ý, nhưng anh ấy trông không hạnh phúc chút nào về nó. Thực tế, anh trai chàng trông có vẻ đau khổ bất hạnh. Sự chế giễu của Bastien chết ngay khi nghe những lời tiếp theo của Kate.

“Vì thế em có thể đến chung cư của chị và chúng ta sẽ có thời gian tâm tình bạn gái với nhau. Nó sẽ rất vui”

Giờ Bastien đã hiểu biểu hiện của Terri. Đó chắc là những gì chàng đã bỏ lỡ; Thông báo của Kate rằng Terri sẽ chuyển đến chung cư nhỏ bé của cô trong một tuần. Chàng không thích ý tưởng đó chút nào. Thực tế, sự hoảng kinh nhấn chìm chàng với cái khả năng là Terri sẽ ngủ rất xa với chàng. Chàng mới đưa mối quan hệ lên đến mức thể xác, và chàng sẽ bị nguyên rủa nếu chàng đánh mất nó lúc này.

“Lucern trong có vẻ đau khổ,” Terri nhận xét.

“Anh ấy à, phải không?” Kate cười to. Cô tiến đến cái ghế dài với một tô bắp rang khô đặt nó giữa bọn họ. “Anh ấy không thực sự bị đe dọa với ý tưởng đó khi chị mang nó đến California, nhưng anh ấy đã đồng ý để làm hài lòng chị”

Terri gật đầu và quăng tiếp một cái hoa giấy khác vào thùng đựng. Họ đã mang những cái hộp Kleenex và dây về chỗ của Kate. Đó là kế hoạch tốt để làm cho họ bận rộn, và nó đã phải

làm xong. Kate đã tuyên bố rằng cô không tin những người đàn ông đó kết thúc công việc mà không câu kết một đàn với nhau.

“Bastien trông không quá vui vẻ vào bữa tối” Kate bình luận và Terri liếc nhìn cô sắc bén.

Họ đã ra ngoài ăn tối ngay sau tuyên bố của Kate về sự sắp xếp nơi ở mới. Ngay khi ngồi trong nhà hàng nhỏ kiểu Pháp mà Kate đã đề nghị, Bastien đã cố gắng tranh luận rằng Terri nên ở lại căn hộ của chàng. Trước tiên chàng chỉ ra rằng cô ấy đã ổn định ở phòng dành cho khách. Sau đó chàng nói căn hộ rộng hơn và thoải mái hơn. Chàng cũng thử hết những bảo chữa không thể kể hết khác, thậm chí đề nghị rằng Kate có thể chuyển vào và để Lucern ở căn hộ của cô thay thế_ nhưng không có một hùng biện nào của chàng được chấp nhận.

Terri cuối cùng chỉ ra rằng đây là lí do cô bay từ Anh đến đây, để ở với Kate và giúp cho đám cưới. Vào giây phút cô nói thế, chàng mới thôi cố gắng ngăn chặn những thứ không thể ngăn được đó và ngồi lặng lẽ và dửng dưng trong suốt bữa ăn. Terri chưa bao giờ thấy chàng im lặng như thế. Cô nhớ những nụ cười của chàng và những cuộc nói chuyện mà họ luôn chia sẻ.

“Cậu ấy không như thế ư?” Kate khích động, thu hút Terri khỏi những suy nghĩ của cô.

“Anh ấy có thể à?” cô phản đối ôn tồn. “Có lẽ anh ấy có một sự nhạy cảm về ngộ độc thức ăn. Chúng em đã ăn thử món hầm đó”

“Hừm” môi của Kate vặn lại với một sự châm biếm hài hước. “Chị nhận ra điều đó có nghĩa em không muốn kể cho chị mọi chuyện đã xảy ra thế nào giữa hai người bọn em.”

Terri im lặng trong một lát. Cô thối bay cái cánh hoa chưa xong khác, sau đó nhìn lên. “Anh ấy là người rất dễ thương”

“Vâng, đúng thế” Kate đồng ý

“Đẹp trai”

“Hoàn toàn đẹp trai. Tất cả đàn ông nhà Argeneau đều thế. Dĩ nhiên, Lucern là đẹp nhất, nhưng Bastien cũng rất ưa nhìn ”

Terri có ý kiến khác, nhưng cô bỏ nó ra. “Anh ấy quá...” cô liếc lên trần nhà, tìm kiếm từ ngữ. “Đặc biệt. Cái cách anh ấy mở cửa, và cách anh ấy gọi món cho em_ và anh rất vui tính, Kate. Và thông minh. Anh ấy thông minh khéo léo vô cùng. Và quyến rũ, và khi anh ấy hôn em_” cô ngừng lại đột ngột và chớp mắt. “Được rồi, anh ấy chỉ là một người đàn ông đáng yêu”

“Em yêu cậu ta!” Kate reo lên. “Chị biết mà! Chị biết hai người gần nhau sẽ như lửa gần rơm mà. Ôi, điều này thật tuyệt, Terri! Chúng ta có thể là chị em cột chèo cũng như chị em họ và bạn thân nữa và_”

“Chậm lại” Terri thở hỗn hển, ngắt lời cô. “Gì chứ. Em chỉ mới gặp anh ấy cách đây một tuần”

“Vậy thì?” Kate hỏi một cách vững chắc. “Chị không biết Lucern lâu trước khi chị biết anh ấy là dành cho mình. Dĩ nhiên, bọn chị có vài thứ để làm rõ trước khi mọi thứ đến cùng lúc, nhưng khi em gặp đúng người, em biết ngay. Và hai người là đúng là dành cho nhau, Terri”

“Hừm” cô lầm bầm, tập trung vào bông hoa trong tay cô. Cô muốn tin chị họ mình đúng, nhưng e sợ làm cho hy vọng của mình tan vỡ. Đóng gói lại đồ của mình và chuyển đến chỗ của Kate là một đòn kinh khủng. Terri muốn ngồi xuống bên cạnh cái giường và hét to ra cái suy nghĩ trong đầu. Cô muốn dành thời gian ở bên chị họ của mình, nhưng cô cũng không muốn đánh mất khoảng thời gian dành cho Bastien. Hay cơ hội hôn chàng, hay làm tình với chàng, hay được chàng ôm trong cánh tay. Nó như thể cô được mời nếm một thứ tuyệt vời như ở thiên đường sau đó nó bị giật lấy mang đi. Khi cô lo lắng về việc theo đuổi mối quan hệ này, Terri đã biết nó sẽ kết thúc, nhưng cô nghĩ cô có hai tuần tròn. Cô không chuẩn bị cho ngày hôm nay là kết thúc nó, và nỗi đau trong tim cô thật khủng khiếp.

“Thật sự. Nó rất đơn giản cho bất kì ai cũng thấy rằng cậu ta quan tâm đến em. Ánh mắt cậu ấy hiếm khi rời khỏi em và cậu ấy ân cần kinh khủng. Chị ủng hộ cậu ấy yêu em, Terri”

Khi cô cúi gằm đầu xuống và không nói gì, Kate vỗ về tay cô an ủi. “Tất cả sẽ ổn thôi, em họ. Tin chị đi. Sẽ có thứ để hai em tiến hành trước khi nó thành, nhưng...”

Terri ngược lên, chú ý thấy Kate đang nhìn dăm dăm ra xa. Có một vẻ lo lắng trong mắt cô và cô cắn môi. “Có chuyện gì vậy?”

Mắt Kate giật mình nảy lên trở lại phía cô. Cô ấy rõ ràng ở rất xa. Giờ cô ấy có một cái nhìn lẫn tránh trên mặt và tập trung vào việc thu lượm khăn giấy và dây để làm một bông hoa khác. “Em sẽ tìm ra thôi. Mọi thứ sẽ ổn”

“Nói em biết đi” Terri năn nỉ nhưng Kate lắc đầu

“Chị không thể. *Cậu ấy* phải làm điều đó”

Terri nhìn dăm dăm, lo lắng bồn chồn hiện lên trên mặt cô. Có điều gì mà chỉ Bastien có thể phải nó với cô “chúng bị phân biệt ra từng loại”? Đột ngột, cô không lo lắng rằng chàng có thể yêu lại cô, mà cô lo rằng thực tế có vài bí mật nào đó mà có thể là một vấn đề lớn chia cắt giữa họ. Cô đã biết mối quan hệ này quá tuyệt vời để có thể là sự thật.

“Đừng có vẻ đau buồn nữa” Kater nói với nụ cười tươi rói. “Chúng ta sẽ cùng xem xét chúng ngày mai”

“Chúng ta sẽ?” Terri quên mất về bí mật có thể của Bastien và nhìn quanh hăng hái.

“Được, dĩ nhiên chúng ta sẽ làm thế. Đó là Chủ Nhật mà”

Terri chớp mắt, không hiểu được chuyện gì liên quan. “Vậy thì sao? Nó là Chủ Nhật”

“Buổi diễn tập cho đám cưới là ngày mai,” Kate giải thích. Sau đó cô cau mày. “Ồ, có lẽ chị đã quên nhắc em chuyện đó. Đầu tiên, chị không nghĩ em sẽ ở đây vào lúc đó. Bọn chị định làm mà không có em, sau đó dẫn em đến nhà thờ vào đêm trước đám cưới để nhìn và đi nhanh qua. Nhưng giờ em sẽ ở đây cho cả buổi diễn tập và bữa tối. Lucern và chị sẽ mời mọi người ra ngoài ăn tối sau đó”

Terri gật đầu vui mừng và cúi đầu xuống lại bông hoa mà cô đang làm. Cô sẽ được gặp Bastien ngày mai! Chỉ nghĩ đến việc gặp chàng đã làm cho cô rạo rực phấn khởi. Và hồi hộp. Họ đã không thật sự nói chuyện từ khi mối quan hệ thay đổi. Trước tiên, có việc cần phải đưa Chris vào bệnh viện, và khi họ quay về cô đã đổ sụp vì kiệt sức. Sau đó, hôm nay, Bastien đã đánh thức cô dậy bằng một cách thật đáng yêu, sau chuyện đó họ ngủ lại và sau đó cô quyết định đánh thức chàng cũng theo cách tương tự_ chỉ khi Kate và Lucern chen ngang.

Họ không thật sự có cơ hội nói chuyện, và Terri thấy mình lo lắng và hồi hộp khi Kate và Lucern bên cạnh. Cô cảm thấy thật ngượng ngùng, không chắc cô sẽ cư xử thế nào với Bastien trước mặt họ. Giờ họ có phải là bồ bịch của nhau không? Mọi người có còn dùng hình thức này ngày nay nữa không, và ở tuổi của cô nữa không? Và cô có làm đúng khi chạm và Bastien, hôn chàng, ôm chàng trước mặt người khác không?

Terri yêu thương là tự nhiên, nhưng cô thấy mình kiềm chế sự dịu dàng đó_ ít nhất với sự tôn trọng Bastien trước mặt Kate và Lucern_ bởi vì cô không biết cô đứng chỗ nào với Bastien. Và cô biết cô sẽ vẫn cảm thấy như thế vào ngày mai trừ phi chàng cho cô vài chỉ bảo. Nếu Bastien chào đón cô với nụ hôn yêu thương và ôm cô, hoặc vòng tay chàng quanh người cô, hay nắm tay cô, sau đó cô sẽ cảm thấy thỏa mái thể hiện tình cảm của mình ra.

Và tại sao chàng không làm thế trước mặt Kate và Lucern? Terri tự hỏi khi cô ném một bông khác vào thùng. Chàng đã nắm tay cô và hôn cô nơi công cộng vào ngày họ đi tham quan nhà bảo tàng. Nhưng đó là trước mặt người lạ. Bastien đã nắm tay cô và dắt cô vào bệnh viện sáng nay nữa. Nhưng chỉ có trước mặt Vincent. Chàng đã không làm gì như thế trước Kate và Lucern.

Có lẽ chàng không muốn họ biết chuyện đã xảy ra giữa hai người. Điều đó dường như là khả năng tốt nhất. Sau phản ứng của Kate qua điện thoại, khi cô biết được rằng Bastien đã dẫn Terri đi quanh thành phố những ngày đầu tiên, đó có thể rằng nếu Terri và Bastien hành động công khai sự yêu mến và tiết lộ “tình bạn” của hai người tới đâu rồi, thì người phụ nữ đó có thể sẽ lên kế hoạch cho đám cưới chứ chẳng chơi. Cô ấy đã có thiên hướng như thế, và đó là áp lực rất lớn. Đặc biệt là từ người chị dâu mới. Nó có thể làm mọi thứ có chút không thỏa mái với Bastien. Đặc biệt nếu chàng coi nó như một mối quan hệ thông thường. Cái mà có khả năng nhiều hơn. Vì họ chỉ mới gặp tuần trước

Terri nhặt cuộn dây và bắt đầu đo chiều dài của nó. Nó có thể là tốt nhất nên giữ những gì giữa họ. Mặc dù, cô không thực sự muốn thế. Cô thích có thể là chính mình hơn; nhưng cô không muốn chàng cảm thấy không thỏa mái. Terri quyết định cô sẽ chỉ ứng biến. Nếu chàng chào hỏi cô ngày mai chỉ như là người em họ của chị dâu chàng, cô sẽ đáp lại thuận theo. Nếu

Bastien chào cô với một nụ hôn và ôm cô hay gì đó giống thế, Terri sẽ đáp lại tương tự. Quả bóng là trong sân của chàng.

“Cảm ơn, anh trai”

Lucern nhăn mặt. “Anh không muốn chuyện này chút nào hơn em đâu”

“Vâng, nhưng *anh* đã đồng ý làm thế. Em không bỏ phiếu.” Bastien cầu nhàu, bước đi vòng quanh cái quầy rượu với cái ly máu trong tay. Đó là về điều tốt đẹp duy nhất cho việc Terri ở với Kate; chàng không phải uống máu trong cái túi nữa, chiếm nhanh lấy một chỗ sau cánh cửa đóng. Nhưng chuyện đó là thứ duy nhất tốt đẹp mà thôi. Và chàng sẽ vui mừng ăn hết vào bụng cái túi máu đó mãi mãi để có cô trở lại. Chàng thả người lên ghế thở dài.

“VẬY?” Lucern liếc nhìn chàng tò mò. “Chuyện gì đang xảy ra giữa hai người thế?”

Bastien cau mày, sau đó thừa nhận, “Em không biết”

Luc nhướng mày “Em không biết à?”

Chàng nhún vai. “Vâng. Em không biết”. Thở dài, chàng ngồi tới trước và đặt cái ly của chàng lên bàn và vuốt tay một cách nắn lòng lên mái tóc mình. “Em nghĩ mọi việc đang rất tuyệt. Ý em là, Luc, anh sẽ không tin chúng em thân thiết như thế nào đâu. Thậm chí em còn không tin nữa là. Tất cả đều quá hoàn hảo và tự nhiên, và dễ dàng. Bọn em nói chuyện mọi lúc, kết thúc cho mỗi câu nói của nhau, bọn em chỉ... Em không biết. Cách một tiếng. Nó như thể cô ấy được tạo ra cho em” Bastien lắc đầu, sau đó nói thêm, “Em thậm chí còn ăn nữa. Và nó rất ngon. Em có thể khó tin giờ này em thật sự chán nản với việc đã làm thế trong quá khứ”

Lucern cười nhăn nhó “Đó thật nghiêm trọng rồi”

“Vâng.” Chàng gật đầu hăng hái “Và mỗi lần bọn em hôn? Pang!” Bastien tán mạnh hai lòng bàn tay vào nhau. “Chúng em có phản ứng hóa học về tình dục như là em chưa bao giờ có được kinh nghiệm đó vậy. Và nó không chỉ là tình dục. Ý em là, em muốn cô ấy bất cứ lúc nào_ nhưng nó không chỉ là muốn quan hệ. Em muốn...” chàng ngừng lại, tìm từ để giải thích. “Em muốn cho cô ấy sự thỏa mãn. Em muốn ôm cô ấy khi cô ấy đạt được cực khoái. Em muốn đặt cô vào trong lòng em, time m, và giữ cho cô ấy được ấm áp và an toàn và luôn là một phần thuộc về em”

“Vâng. Đó là những gì anh đã cảm thấy với Kate” Luc nói nhẹ nhàng “Em đã thử đọc cô ấy chưa?”

“Vâng, em đã. Và không, em không thể”

“VẬY nó nghe có vẻ tốt lắm đấy”

“Ya”

“Nhưng chuyện gì?” Luc hỏi khi Bastien thở dài

“Nhưng em không biết cô ấy cảm thấy thế nào,” chàng buồn bã nói. “Em chỉ phỏng đoán rằng cô cũng cảm thấy tương tự, nhưng vậy thì khi hai người bọn anh xuất hiện và cô ấy rất ít nhìn em từ lúc đó”

“Ô, thế à, Anh sẽ không lo đâu. Cô ấy có lẽ chỉ vui mừng khi được gặp Kate. Bọn họ khá gần gũi và_ hơn nữa là những phút ít ỏi của thứ Sáu trước khi Kate bỏ lại Chris và lôi anh đi đến hội nghị đó_ bọn họ không gặp nhau hơn sáu tháng rồi.” Luc vỗ tay lên vai động viên chàng. “Họ sẽ trò chuyện như mưa tối nay và xóa bỏ mọi thứ của con gái đi khỏi. Sau đó, ngày mai tại buổi diễn tập, cô ấy sẽ là tất cả của em”

Bastien gật đầu, nhưng không chắc chàng tin được tiên đoán ấy. Chàng hiểu rằng Terri không gặp Kate trong một thời gian, nhưng cô thậm chí không *nhìn* chàng tối nay. Chuyện gì xảy ra nếu cô ấy hối hận về chuyện họ đã làm? Hay chuyện gì nếu cô không muốn Kate biết được chuyện này? Có lẽ cô đang nghĩ về chuyện này chỉ là vài chuyện vui vẻ lu bù của kì nghỉ và muốn giữ bí mật tránh áp lực từ phía Kate. Chàng thật sự không nghĩ Terri là loại đó_ chàng hầu như đã tin tưởng rằng cô không phải thế_ nhưng vậy thì, chàng không bao giờ ngờ được rằng khi Kate và Lucern xuất hiện, cô lại tránh chạm hay thậm chí là nhìn chàng.

Bastien cho rằng chàng phải chờ đến buổi diễn tập để có được suy nghĩ tốt hơn cho chuyện đang diễn ra. Chàng phải chờ để xem Terri chào chàng như thế nào và tiếp tục xoay sở từ đó. Nếu cô hành động như cô hàng ngày vui vẻ và âu yếm, chàng sẽ biết nó là tốt. Nhưng nếu cô hành động e ngại dè dặt và tránh nhìn, chàng biết mọi chuyện không như dự đoán.

Cá nhân mà nói, Bastien hy vọng Terri sẽ chỉ bước đến và nắm tay chàng trong tay cô hoặc choàng cánh tay cô qua tay chàng, hay thậm chí hôn chào hỏi chàng. Chàng thích lựa chọn cuối cùng hơn, dù rằng nếu cô bước đến và hôn chàng, chàng có thể không hứa là chàng sẽ không hôn cô điên cuồng vào điểm chàng thèm muốn. Nhưng chàng không thật sự trông đợi điều đó xảy ra_ họ sẽ đến nhà thờ sau đó. Tình cảm yêu thương của Terri vẫn còn là tự nhiên, và nếu cô thích chàng như chàng hy vọng, cô sẽ chào chàng với vài cách thể hiện tình cảm ra ngoài. Điều đó sẽ cho phép Bastien tự do thể hiện tình cảm trở lại. Quả bóng là trong sân của cô.

Chương XV

“Bastien đang làm gì thế?” Kate hỏi. Người đại diện tổ chức vừa mới kết thúc việc nói những lời khuyên cuối cùng, chúc họ buổi tối vui vẻ, và tiến lên nói chuyện với người điều phối lễ cưới.

Lucern liếc xuống cô, sau đó theo cái nhìn của cô đến nơi em trai chàng đang đứng lặng lẽ và khuôn mặt nhăn nhó bên cạnh Terri. “Đứng bên kia” anh nói.

“Được, em có thể thấy được. Nhưng tại sao cậu ta không nói chuyện với Terri?” Kate lắc

đầu câu tiết. “Cậu ấy thậm chí còn không cười với cô ấy khi bọn em đến, cậu ấy chỉ gật đầu”

“Thì sao? Đó cũng là tất cả những gì cô ấy làm” Luc chỉ ra.

“Chỉ bởi vì đó là *những gì* cậu ta làm. Terri không chắc phải chào hỏi cậu ấy thế nào, và cô ấy chờ sự chào hỏi của cậu ta để đáp biết mình nên làm thế nào. Cậu ta lạnh lùng, vì thế cô ấy cũng lạnh lùng”

“Em đã đọc suy nghĩ của cô ấy” anh buộc tội. Tuy nhiên giọng anh có vẻ trêu chọc.

“Anh đúng, em đã làm thế. Terri thật kín miệng như một con sò. Nếu em không đọc suy nghĩ của nó, em sẽ không có chút manh mối nào về chuyện đang diễn ra giữa bọn họ” Kate nhìn em họ cô và Bastien không vui “Em không biết tại sao cậu ấy không ôm lấy nó và hôn nó. Đó là những gì nó mong đợi”

“Cậu ấy có lẽ cũng muốn thế, nhưng anh cho là Bastien nghĩ Terri sẽ không hoan nghênh nó vì những hành động của cô ấy khi cô ấy gặp em hôm qua.” Lucern giải thích, nhận ra mình cũng đang nhìn. Cặp đôi đang phớt lờ nhau một cách cố tình.

“Cái gì?” Kate liếc anh. “Cô ấy hành động thế nào với em hôm qua? Và cái gì đã khiến Bastien nghĩ cô ấy không muốn cậu ta hôn?”

“Thôi được, cô ấy đã quá chú ý đến em vào thời điểm chúng ta mới về, và hơi phớt lờ cậu ấy”

“Và cậu ta ghen à? Với em?” Kate hỏi mà không tin

“Không. Không phải ghen. Nhưng Bastien nói cô thậm chí còn thậm chí không nhìn nó. Anh nghĩ nó lo rằng có lẽ nó chỉ... à, như là một trò giải trí thay thế khi không có em”

“Ôi, vì Chúa. Terri không phải như thế”

“Có lẽ là không. Nhưng Bastien không biết điều đó. Hay ít nhất, nó không thể chắc điều đó. Chúng chỉ gặp hơn một tuần cách đây” Lucern chỉ ra, sau đó mắt anh nheo lại. “Nhìn kìa. Chúng đang nói chuyện. Có lẽ chúng sẽ giải quyết chuyện đó ngay thôi”

Băng qua căn phòng, Terri nói, “Em nên cảm ơn anh đã cho phép em ở lại trong căn hộ.” Cô nói những lời này gần như tuyệt vọng. Sự căng thẳng đang giết chết cô. Cô và Kate đã đến nhà thờ cùng lúc với cái xe mang Bastien và Lucern đến. Bọn họ gặp nhau ngay lối đi bên cạnh, và Kate với Lucern thì hôn nhau và ôm nhau thắm thiết như thể họ sẽ bị chia xa mãi mãi vậy. Terri quan sát họ cười nhỏ, sau đó liếc qua Bastien để thấy chàng cũng đang nhìn như thế. Sau đó, như thể cảm nhận được ánh mắt cô nhìn chàng, chàng quay về phía cô, chờ đợi một chút như là trông chờ cô nói gì đó, sau đó chàng gật đầu và lẩm bầm một câu xin chào lịch sự.

Terri thất vọng hoàn toàn như bị giáng một đòn chí tử, nhưng cố che giấu nó đi, chỉ gật đầu chào lại. Và bọn họ cứ như thế từ lúc đó. Suốt cả buổi nghi lễ diễn tập, họ đã cứng nhắc và lịch sự. Terri vẫn bắt gặp ánh mắt của Bastien liếc nhìn cô một hay hai lần gì đó, với một vẻ đói khát mà chàng đã nhanh chóng che giấu đi bất cứ khi nào cô quay lại và bắt gặp. Một lần, cô thấy chàng nhìn cô với một biểu hiện cô nghĩ có thể là mong đợi, nhưng Terri không dám chắc. Chàng che đậy ngay khi cô nhìn về phía chàng.

“Không cần phải cảm ơn tôi. Em còn nhiều hơn là được chào đón trong nhà của tôi. Và tôi rất thích có em làm người bạn đồng hành”

Terri suy nghĩ những lời của chàng: *Em còn nhiều hơn là được chào đón trong nhà của tôi. Và tôi rất thích có em làm người bạn đồng hành.* Cả hai câu đó đều ở thì hiện tại, không phải thì quá khứ như là bất cứ thứ gì họ đã trải qua. Cô không chắc phải nói gì đáp lại hay Bastien đang cảm thấy thế nào. Và tất cả những điều đó là cô ước gì họ có cơ hội nói chuyện. Sự không chắc chắn đang giết cô. Terri không còn chút kiên nhẫn cho trò chơi này, không ao ước lãng phí thời gian để đoán mò những việc người ta nghĩ gì hay cảm thấy gì. Cô luôn muốn có những quân bài trên bàn. Nó luôn tốt hơn theo cách đó và khi nó có thể gây ra đau đớn vào những thời điểm đi nữa, thì ít nhất nó cũng ngăn chặn sự hiểu lầm. Terri quyết định tình huống này là không ngoại lệ; cô muốn biết cô đứng ở đâu. Tối qua cô đã nghĩ chờ xem chàng làm gì sẽ là một bước cò khôn ngoan, nhưng giờ thì chàng quá lịch sự và cô vẫn không có một manh mối gì, Terri quyết định cô cũng sẽ tìm ra.

Thở thật sâu, cô quay lại phía chàng và thốt lên, “Em thích anh. Em không biết anh cảm thấy thế nào về em, hay những việc chúng ta đã làm có ý nghĩa thế nào với anh, nhưng em thích anh. Nếu nó chỉ là đùa vui, và anh không muốn Kate với Lucern biết về điều đó, hay nếu nó_”

Quân cò mở đầu của Terri đã bị chặn đứng đột ngột giữa chừng khi Bastien đột nhiên giữ lấy khuôn mặt cô trong hai tay và kéo cô về phía chàng để phủ lên môi cô. Cô thở hỗn hển trong miệng chàng với sự an tâm khi chàng hôn cô, không bận tâm rằng họ đang đứng giữa nhà thờ. Chàng hôn hít âu yếm cô một cách điên cuồng, thật ra, cô đã quyết định chỉ sau một giây khi cánh tay cô vòng qua eo chàng. Người đàn ông này không chỉ cho cô một nụ hôn chào hỏi.

“Được rồi, hai người, cắt thôi. Người chủ hôn đang lo lắng đấy”

Bastien kết thúc nụ hôn khi nghe những lời Lucern nói, nhưng không vội vã. Chàng thoát ra khỏi nụ hôn, sau đó quay tới nhấn nhá đôi môi của Terri. Một lần, sau rồi đến lần thứ hai, sau cùng chàng thẳng người lên cười toe toét.

“Hi,” chàng nói với một nụ cười tươi gọi cảm nhất mà Terri được thấy

Cô mỉm cười và phủ lên bàn tay vẫn còn khum ôm lấy mặt cô. “Xin chào lại,” cô thì thầm.

“Vậy, khi nào đến đám cưới? Và tôi được mời chứ?” Chris Keyes hỏi.

Terri đỏ bừng mặt như một cánh hồng và quay sang nhìn mặt với người biên tập. Anh ta vừa mới được thả về hôm nay, chỉ trong thời gian mọi người đang diễn tập cho đám cưới. Lucern đã chọn người này làm phù rể thứ ba cho anh, để bù vào cho khớp với con số phù dâu của Kate. Etienne và Thomas là hai người. Bastien dĩ nhiên là phù rể chính, và Terri là phù dâu chính. Và hai người chị của Kate và một người bạn cùng là đồng nghiệp của cô Leah là những phụ dâu.. Dù vậy, Leah, Terri, Chris và Bastien là những thành viên duy nhất của bữa tiệc cưới có mặt trong thành phố cho buổi diễn tập. Những người khác sẽ không có mặt cho đến cuối tuần.

“Nếu hai người đã xong, có lẽ chúng ta đi đến nhà hàng ngay bây giờ được rồi,” Lucern nói, ngăn lại bất kì sự gây rối nào khác từ người biên tập.

“Được” Bastien đồng ý. “Lucern, anh lái xe với Kate. Terri đi với em” Chàng ngừng lại và đưa mắt nhìn Chris và Leah với điều có lẽ là hơi lo. “Hai người đến đây bằng cách nào?”

“Anh có xe để cho họ đi nhờ, bọn anh và hai người họ sẽ đi chung” Lucern thông báo. Anh nói thêm, “Người tài xế cũng sẽ đưa họ đến nhà hàng, sau đó chở họ về nhà mỗi người sau đó”

Terri liếc C.K ngạc nhiên. “Anh sau đó quay lại căn hộ của mình à?”

“Vâng” C.K cười hì hì. “Họ đã sơn xong tối qua, đó là thứ cuối cùng. Tối nay sẽ là đêm đầu tiên tôi ở nhà”

“Ôi chúa!” Terri kêu lên. “Tôi chắc sẽ rất an tâm cho anh khi anh trở lại giường của mình”

“Tôi đang trông mong nó đây.” Người biên tập thừa nhận.

“Được rồi, hãy tiệc tùng đi nào” Kate nói, chỉ về cửa nhà thờ

“Nghĩ hay đấy” Bastien giờ đã thư giãn hơn rất nhiều khi chàng biết rằng chàng sẽ không đi chung trong một cái xe. “Đi nào, cưng”

Terri đỏ bừng mặt với cử chỉ yêu thương trìu mến của chàng khi chàng dẫn cô đến lối ra. Chàng đã gọi cô là cưng nữa! Ngay trước mặt mọi người! Chàng không che giấu mối quan hệ của họ gì cả. Thánh thần ơi, cô chắc là sẽ phải rất đau đớn đây nếu điều này đi đến sai lầm.

Nhăn mặt vì những suy nghĩ của mình, Terri vòng tay cô quanh eo của Bastien và tập trung vào việc đều bước với chàng.

“Đêm qua anh nhớ em,” chàng nói, lặng lẽ kéo cô vào vòng tay chàng khi họ đã ngồi vào ghế sau của chiếc xe có tài xế lái. Sau đó chàng nói thêm, “Khi anh không lo lắng”

“Lo lắng?” Terri ngạc nhiên giật ra khi chàng cố hôn cô. “Tại sao anh lo lắng?”

Chàng lưỡng lự. “Thôi được, em giống như thay đổi ngay lập tức khi Kate và Lucern đến. Anh đã...” chàng nhún vai. “Chỉ lo rằng có lẽ em không muốn họ biết về chúng ta, hay gì đó”

“Ôi,” cô nói dịu dàng, sau đó mỉm cười. “Em đã lại lo là chính *anh* có thể cảm thấy thế”

“Anh rất mừng vì cả hai ta đều sai,” Bastien nói. Chàng hôn cô khi người tài xế bắt đầu lùi xe ra khỏi chỗ đậu xe.

Terri thở dài và tựa vào chàng. Một lát sau, cô nắm chặt tay chàng cười như bị bóp ngạt. Nó đã lang thang xuống dưới đùi cô, sau đó lại cố lần mò lên trên bên dưới cái váy màu xanh em bé của cô.

“Hãy ngoan nào” cô lầm rầm vào miệng chàng, cố ngồi cho thật vững.

“Anh muốn là người xấu hơn” chàng thì thầm, dò tìm môi chàng xuống cổ của cô.

Ý thức được người tài xế, Terri ngăn lại tiếng rên mà suýt trượt khỏi môi cô. Phấn khích đang nhộn nhạo khắp người cô, được mang đến bởi những lời nói của Bastien lẫn những hành động chàng đang làm. Bastien đã xoay sở được_ chỉ với một nụ hôn_ để mang khao khát căng tràn trở lại bên trong cô. Cô đã quá vui mừng đến nỗi phải nói ra. Im lặng có thể là vàng, nhưng giao tiếp tốt được với nhau là vô giá.

Terri đã thật sự ao ước họ có thể lướt qua bữa tối của buổi diễn tập và quay lại khu căn hộ của chàng cho một trận đấu giải tỏa mệt mỏi 101 giữa Bastien và Terri. Hay một trận dài cũng được. Có lẽ là một trận thật sự dài. Nhiều ngày có thể sẽ rất tốt đấy. Nhưng, dĩ nhiên, điều đó là không thể. Bastien không phải là người duy nhất thở dài hối tiếc khi họ đến nhà hàng và phải gỡ thoát ra khỏi tay nhau.

“Anh biết chúng ta sẽ không có thời gian nào một mình với nhau tối nay, chàng nói khi lướt ra khỏi xe. Chàng nắm tay cô để đỡ cô bước ra. “Nhưng hình như là chúng ta thật sự phải gặp lại nhau vào ngày mai cho một cuộc họp”

“Một cuộc họp á?” Terri hỏi với vẻ buồn cười. Cô thẳng người trên vỉa hè bên cạnh chàng.

“Vâng. Để thảo luận về hươu đực và hươu cái”

Terri chớp mắt. Nụ cười quỷ quái của Bastien đã bảo cô rằng chàng muốn làm nhiều hơn là chỉ thảo luận về điều gì đó. Nhưng sự nhắc nhở của chàng về “Hươu đực và hươu cái” làm cô nhận ra rằng cô đã quên tất cả về ý định của mình là sắp xếp một buổi tiệc làm dâu cho Kate. Terri đã có ý định tổ chức làm việc ngay khi cô vừa đến, và giữ nó đến khi có thể. Cô biết nó sẽ là vào phút cuối, nhưng việc ở Anh đã làm nó khó được tổ chức, và cô hy vọng bạn của Kate sẽ hiểu. Tuy nhiên, sự hỗn loạn đã diễn ra sau khi cô đến đã chiếm hết tâm trí của cô. Giờ cô mới được nhắc nhở ra. Một bữa tiệc con hươu đực và con hươu cái sẽ đáp ứng được nhu cầu của một bữa tiệc làm dâu, điều đó thật tuyệt. Nó sẽ rất vui vẻ. Mọi người sẽ đến đó. *Bastien* có thể đến đó.

“Vâng. Chúng ta phải ở bên cạnh nhau. Em có thể đến văn phòng của anh và gặp anh vào bữa trưa” cô đề nghị.

“Hoàn hảo.” Bastien hôn lại cô, sau đó họ bước vào nhà hàng.

“Chào” Terri ngừng lại trước cái bàn bên ngoài của văn phòng và mỉm cười thật rộng. “Meredith phải không? Tôi là Terri”

“Ồ” Người phụ nữ đứng lên ngay lập tức và bắt lấy tay Terri giờ ra. “Cô Simpson, thật vui mừng làm sao được gặp cô như thế này”

“Terri” cô lập lại chắc chắn. “Và cũng thật vui được gặp chị. Cảm ơn rất nhiều cho tất cả những việc chị đã giúp về người bán hoa và dịch vụ nhà hàng. Thật đấy, chị thật tuyệt”

“Ồ” Meredith đỏ mặt và phẩy tay xua đi. Cô bắt đầu nhìn loanh quanh cái bàn. “Không có gì đâu. Chỉ là công việc của tôi thôi”

Người thư kí chỉ cho Terri đi theo khi cô tiến đến cửa văn phòng của Bastien. “Ngài Argeneau nói là cô đang đến. Những người cung cấp thức ăn vẫn chưa đến, nhưng họ sẽ xuất hiện ở đây ngay thôi.” Meredith mở cửa và bước sang một bên cho Terri bước vào. “Ngài ấy đang họp với những người của phòng thí nghiệm từ trung tâm Nghiên Cứu Y Khoa ở tầng ba, nhưng nói rằng ngài ấy sẽ quay lại vào buổi trưa. Có thể hơn nhanh hơn một chút. Trong lúc đó, cô được mời vào văn phòng ngồi đợi”

“Tôi đến hơi sớm một chút,” Terri xin lỗi khi cô bước vào văn phòng. Thật sự, cô đã sớm 15 phút. Không phải rằng cô hăng hái hay là gì, Terri khô khan thăm nghĩ. Cô thật sự bước ra khỏi taxi trước mặt tòa nhà này là hơn nửa tiếng trước, nhưng, biết rằng nó còn quá sớm, cô đã đi ngắm các cửa hàng một chút và ghé vào quán café Starbucks để uống vài ly mát lạnh trước khi quay trở lại tòa nhà.

“Ngồi chỗ nào cũng được,” Meredith nói. “Có tạp chí để trên bàn. Sách thì trên kệ. Thậm chí còn có tivi và dàn âm thanh nữa để thư giãn nếu cô thích. Tôi lấy cho cô thứ gì để uống khi chờ nhé?” Người thư kí đề nghị. Sau đó khi cô không trả lời, cô ta nói, “Terri? Tôi có thể lấy đồ uống cho cô chứ?”

“Ồ” Terri khép cái miệng há hốc của mình lại. Cô quay sang nháy mắt với người phụ nữ. “Không, cảm ơn”

“Được thôi.” Meredith cười khì. “Không sao, nếu cô đói ý, thì có một tủ lạnh đầy ắp chúng đằng sau cái quầy kia. Dĩ nhiên, cũng có chút có cồn nữa. Tự nhiên nhé. Và nếu cô cần bất kì thứ gì khác, chỉ cần nói với tôi. Tôi sẽ ở ngoài này cho đến khi Ngài Argeneau quay trở lại.”

“Cảm ơn” Terri gọi với theo khi người phụ nữ bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Sau đó cô quay lại há hốc nhìn văn phòng lần nữa. Chúa ơi, cô chưa bao giờ trông thấy bất kì thứ gì giống như nó cả! Văn phòng của Bastien thật rộng lớn hơn cả toàn bộ căn nhà tranh của cô ở Huddersfield. Mở to mắt, cô nhìn ngang dọc khắp nơi khi cô đi vào bên trong chút nữa. Một cái

bàn khổng lồ kích thước to bằng một cái giường đôi đặt trước tấm vách có cửa sổ với một tầm nhìn ra thành phố tuyệt đẹp. Có quầy bar mà Meredith đã chỉ ở trong góc, một cái ghế dài bọc da màu đen, hai cái ghế đồng bộ với nó...

Oa thật ngạc nhiên! Một nửa văn phòng là một phòng khách cho người độc thân, với một dàn thiết bị giải trí và một quầy rượu, và nửa còn lại là liên quan đến kinh doanh với một cái bàn làm việc, máy tính, máy fax, những ngăn kéo đầy nhóc, và một cái bàn to lớn để cho hội họp.

“Gì chứ” Terri lầm bầm, sau đó lắc đầu. Cô thật sự không nên bị ấn tượng mới đúng. Sau tất cả thì, căn nhà của chàng mới khá là ấn tượng. Mà chàng vẫn còn làm việc trong một văn phòng như thế này à? Ôi trời, cô ước gì mình có được một cái tốt chỉ bằng nửa thế này. Hay thậm chí một phần tư cũng được. Văn phòng của cô ở trường đại học thì không rộng hơn một cái tủ chứa đồ. Chỉ vừa đủ cho cái bàn làm việc của cô và một cái ghế cho khách.

Terri di chuyển đến cái ghế đằng trước bàn làm việc của Bastien và ngồi xuống, đặt cái túi xách của cô lên sàn nhà khi cô ngồi. Sau khi ngồi ở đó, nhìn chằm chằm trong một lát, cô xoay sở không yên, đứng lên, và đi tới cái kệ sách mà Meredith đã chỉ. Terri thích thú lướt qua những đầu sách, nhận ra rằng trong hầu hết mọi thứ khẩu vị của Bastien không khác với cô là bao. Nhưng bắt đầu một cuốn sách mà cô chỉ dự định có 15 phút để đọc thì hình như hơi ngốc. Quay đi, cô băng qua phòng đến cái bàn café trước cái ghế dài để lướt qua những tờ tạp chí nằm đó. Có rất nhiều sự lựa chọn: tạp chí phụ nữ, tạp chí nam giới, kinh doanh, thời trang, chuyện của sao.

Terri nhặt một tờ tạp chí về phụ nữ và ngồi sâu vào trong cái ghế dài, sau đó nhớ ra cái túi xách của mình. Cô mang tờ tạp chí đi lên để nhặt cái túi, sau đó mang cái túi của cô lại ghế, đặt nó bên cạnh né khỏi bước đi của cô, và bắt đầu lướt qua tờ tạp chí lần nữa. Terri chỉ lật vài trang và cô nhận ra rằng cô khát nước. Đó chắc là do việc đi bộ. Ngẩng đầu lên, cô nhìn tới quầy bar và ngần ngừ. Meredith đã nói là tự nhiên.

Đặt tờ tạp chí xuống cái bàn, Terri đứng lên và tiến đến sau quầy bar. Có vô số chai rượu đặt trong những cái kệ sọc chéo có gương sau lưng. Nó gần giống như một quầy bar chuyên nghiệp. Nhưng cô không hứng thú với rượu. Quay đi, cô thăm dò khắp khu vực đằng sau quầy bar, nhận ra rằng có hai cái tủ lạnh. Một cái nhỏ và một cái lớn hơn. Terri thử mở cái nhỏ đầu tiên và nhận ra rằng nó đã bị khóa. Cô thử tới cái lớn hơn và nó mở ra ngay lập tức. Cái lạnh này chứa đầy đồ uống tươi mát của mỗi loại khác nhau. Nước hoa quả, các loại kem, thậm chí là sữa chứa trong đó. Nhưng cũng có hai cái lọ nhỏ đựng một thứ chất lỏng sạch.

Terri cầm cái bình đựng nhỏ lên xem tò mò. Cô đã nhận ra cái lọ đó. Cô đã nhìn thấy chúng đủ trước tiên, khi mẹ cô bị bệnh, sau đó là đến khi Ian hấp hối. Chúng là những lọ dùng trong y khoa, và cả hai đều có chung một kì hạn khó hiểu và biểu tượng về thuốc ở trên đó.

Terri đặt chúng trở lại, bối rối bao trùm lấy cô. Tại sao Bastien có những cái lọ đặc biệt như thế trong tủ lạnh của chàng? Cô phải mất vài giây để đi đến câu trả lời. Phòng thí nghiệm về y

tế là một trong những nguồn thu lợi nhuận của công ty chàng. Những ngân hàng máu, nghiên cứu về y khoa, và phòng thí nghiệm y khoa là những chuyên môn của Tập đoàn Argeneau. Thực tế, Meredith đã nói Bastien đang có một cuộc họp với những người trong phòng nghiên cứu. Đây có thể là có chuyện gì đó phải làm với nó.

Hài lòng, Terri đặt cái lọ trở lại tủ lạnh và khảo sát nước giải khát. Cô chọn Coca cho người ăn kiêng, nhặt lấy một cái ly từ bộ sưu tập bên dưới quầy bar và rót đồ uống của cô vào, sau đó mang nó lại ghế ngồi. Dĩ nhiên Terri quên mất về cái túi xách của cô, cái mà cô đã để trên sàn nhà tránh ngay lối đi. Nhưng không đủ xa khỏi đường đi. Cô vấp vào cái thứ chết tiệt đó và, lộn nhào tới trước.

Cô xoay sở để cứu mình khỏi bị chúi xuống xa hơn đầu gối của mình bằng cách tóm lấy cái ghế, nhưng cô phải vứt cái ly nước đi thì mới làm được điều đó.

“Chết tiệt thật” cô thở mạnh, nhìn vào vũng nước bị đổ trên thảm. Cô nhìn theo nó với một câu nguyên rủa và nhảy vào hành động. Ấn mình xuống chân, cô quay một vòng đến hướng mà cô vừa đi và vội vã tới bên dưới quầy bar tìm một cái khăn hay một miếng giẻ gì đó. Nhưng, đương nhiên, không có cái nào cả. Terri quay lại căn phòng, mắt cô lia xung quanh đến khi nó đậu xuống một cái cửa trên tấm vách đối diện.

“Làm ơn hãy là cái phòng tắm đi” Terri cầu nguyện khi cô vội vã chạy theo hướng đó. Cô có thể hét lên nhẹ nhõm khi cô thấy đó là gì. Và có khăn tắm ở đó. Những cái thuộc loại mịn như tơ màu trắng và đắt tiền. Cô sẽ thay chúng nếu cô phải thế. Dường như tốt hơn là cái khăn bị hủy hoại chứ không nên là cái tắm thảm.

“Những người phục vụ đồ ăn đã đến đây với bữa trưa chưa, Meredith?” Bastien hỏi khi chàng bước tới bên ngoài văn phòng, nói lỏng chiếc cà vạt. Chàng ghét mang cái thứ chết tiệt này, và chàng ném nó đi mỗi khi chàng có cơ hội. Chàng không làm thế lúc này và không đeo nó lại cho đến lúc cần thiết.

“Chưa, thưa ngài, nhưng Terri_ ý tôi là, cô Simpson đã đến được một lúc rồi. Cô ấy đang ở trong văn phòng, thưa ngài.”

“Cô ấy à?” Bastien mỉm cười vì tin đó, sau đó nói thêm, “Nếu cô ấy bảo cô gọi cô ấy là Terri, vậy thì cứ làm thế đi, Meredith. Không cần phải gọi cô ấy là Cô Simpson với tôi đâu”

“Vâng, thưa ngài.” Thư kí của chàng mỉm cười “Tôi sẽ đi ăn trưa trong một phút nữa. Tôi sẽ chuyển đường dây lên cho bàn tiếp tân để họ nhận tin nhắn giúp nhé?”

“Vâng, xin vui lòng,” chàng nói. “Chúc ăn trưa ngon miệng”

“Ngài cũng vậy, thưa ngài”

Bastien gạt đầu khi chàng bước đến cửa văn phòng; nhưng chờ ở đó cho Meredith thu dọn

túi xách của cô và rời văn phòng trước khi chàng mở cửa bước vào trong. Cảnh tượng mà mắt chàng nhìn thấy làm chàng khựng lại ngay lối đi và nhìn chằm chằm. Terri đang bò bằng 2 tay và chân, phía sau của cô vừa đủ được che lại trong cái váy màu xanh đậm, vùng vẩy đánh từ bên này sang bên kia khi cô chà cái khăn tắm lên tấm thảm. Sự bước vào của chàng không làm bối rối cô. Cô không nghe thấy cửa mở, bởi vì cô đang lằm bằm.

Bastien quá thu hút bởi cảnh tượng đó, mất một phút sau để những lời nói của cô được ghi nhận. Cô đang lằm bằm nguyên rửa thứ gì đó về việc cô là con ngốc như thế nào. Điều đó đủ để chàng vừa để mắt canh chừng phía sau của cô, và đóng cửa lại nhẹ nhàng, và tiến lên trước.

“Terri? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô cứng người lại, thân hình cô bất động, sau đó cô liếc nhìn sắc bén qua vai vào người chàng và rên rỉ. “Ồ, Bastien, em xin lỗi. Em thật là một con ngốc vụng về. Em vấp cái túi xách và ngã và đổ hết nước Coca của mình lên cái tấm thảm đáng yêu của anh. Em_”

“Sh,sh,sh,sh. Không sao đâu mà,” chàng ngắt lời. Tiến đến, chàng nắm cánh tay cô và kéo cô đứng lên.

“Không, nó không phải là không sao. Chỉ nhìn thấy nó. Em_”

“Nó sẽ sạch,” Bastien đảm bảo với cô, lấy cái khăn tắm của cô ra và thả nó trên vết bẩn mà thậm chí không nhìn. “Em không bị sao khi ngã đấy chứ, phải không?”

“Không. Nhưng em_ em không biết Coca có dây bẩn không, nó có bị thế không, em nghĩ là em đã làm hư tấm thảm của anh rồi”

“Terri, nó chỉ là tấm thảm. Một đồ vật. Vật có thể thay thế được. Miễn là em không sao, đó mới là tất cả vấn đề.”

“Nhưng_”

Khi ánh mắt cô rơi xuống vết bầm lần nữa, chàng nắm lấy cánh tay cô và dìu cô khỏi cái ghế. Chàng đưa cô đến bàn làm việc của chàng tránh cho cô không nhìn nó nữa.

“Đừng lo về chuyện đó nữa” Bastien lại nói, nhưng chàng biết những lời chàng nói với cô không đạt được nhiệm vụ. Terri vẫn lo lắng; cô dường như không thể giúp được mình. Đó là đặc tính tự nhiên của cô khi chịu trách nhiệm về hành động của mình và lo lắng về những thứ giống như chàng vậy. Nếu chàng cho cô một nửa cơ hội, cô sẽ khẳng khái trả tiền cho việc giặt hoặc thay tấm thảm. Chàng không định cho cô cơ hội đó. Một sự xao lãng là cần thiết và Bastien quyết định thế, nếu chàng phải hy sinh bản thân để gây ra việc đó, chàng còn mong muốn làm thế nhiều hơn nữa.

“Tại sao anh cười tươi thế?” Terri hỏi.

“Anh chỉ đang nghĩ đến một sự xao lãng là thứ duy nhất sẽ làm em không lo lắng về việc làm đổ nước ngọt nữa”

“Một sự xao lãng?” Cô dường như bối rối

“Ừm. Và anh đã quyết định rằng anh sẽ hy sinh thân mình để cho sự nghiệp đó”

Terri chớp mắt vì lời tuyên bố ấy, và với cái cách lắc xắc mà chàng nói; sau đó môi cô xoắn lại bắt đầu buồn cười. “Anh sẵn lòng hy sinh thân mình vì nghĩa lớn đó, thật à?”

Bastien tự chúc mừng bản thân. Sự xao lãng của chàng đã hiệu quả rồi. Xích lại gần hơn, chàng nâng một tay đặt lên một bên hông cô. “Vâng. Anh sẵn sàng đi đến cuối đường, nếu cần thiết để hoàn thành sứ mệnh này.”

“Đến cuối đường?” Terri giờ đã hoàn toàn bị xao lãng, và buồn cười.

“Đến cuối đường,” chàng cam đoan với cô, nghiêng mình hôn lên má cô và kéo trượt đến tai.

“Anh thật vị tha,” cô thở mạnh. Chàng tiến đến hôn cô vào má bên kia.

“Ừm,” Bastien lầm rầm. “Anh là người có lòng vị tha mà” Sau đó chàng hôn cô mạnh mẽ, phủ lên môi cô. Terri mở miệng ra cho chàng, một tiếng thở dài nhẹ lướt ra và cuốn qua môi chàng. Chàng yêu nó khi cô làm thế. Bastien yêu nó khi cô thở dài, và khi cô rên rỉ. Chàng cũng yêu khi cô xoay chuyển hay cong người, hay quần quai vào lòng chàng. Chàng yêu cách chàng âu yếm cô, và chàng yêu những tác động mà cô không bao giờ thất bại khi gây ra cho chàng. Hay, chàng chỉ đơn giản yêu cô thôi.

Suy nghĩ đó làm Bastien ngừng lại. Chàng yêu Terri. Đó là một điều tuyệt vời. Nếu cô không quay đi khỏi chàng như Josephine đã từng.

Terri bị kéo trở lại khi Bastien đột ngột bất động. Cô nhìn chàng chế giễu, tự hỏi với những biểu hiện trên mặt chàng. Nó trông có vẻ đau khổ. Bắt đầu lo lắng, cô giơ một tay lên vuốt ve má chàng. “Anh khỏe không Bastien? Có gì không đúng à?”

Chàng chớp mắt, như thể mới đến từ một nơi xa hay trở lại từ những suy nghĩ sâu sắc, nhưng không trả lời cô, Bastien lại hôn cô. Lần này nó không phải là một nụ hôn dễ dàng nhẹ nhàng như trước, nó mãnh liệt và có chút dữ dội. Ngạc nhiên đón nhận, Terri lùi lại một bước, tiến đến dựa vào cạnh bàn. Bastien ngay lập tức thoát ra nhẹ nhàng, nhưng không ngừng hôn. Không phải cô muốn chàng làm thế. Sau một tuần có chàng bên cạnh mỗi phút trôi qua, thì hai ngày qua là thật đau khổ. Terri đã nhớ chàng_ sự bầu bạn của chàng, tiếng cười của chàng, cách chàng ra hiệu với một tay khi nhấn mạnh điều gì, cách đôi mắt chàng lấp lánh khi chàng trêu ghẹo, nụ cười nửa miệng chàng luôn có trên khuôn mặt để lại trong tâm trí cô. Cô nhớ việc nói chuyện với chàng, và lắng nghe chàng nói. Và mặc dù mới có hai ngày, nó như thể là mãi mãi từ khi họ được bên nhau lại như thế này, trong tay nhau, cơ thể ép chặt vào nhau, miệng hòa làm một.

Bastien tổng lưởi vào miệng cô, và Terri hăng hái nhắm nháp nó, cánh tay cô vòng quanh cổ chàng. Cô uốn cong người vào chàng. Cô cảm thấy bàn tay chàng lướt nhẹ xuống lưng cô, nhưng giật mình khi chàng tóm vào sau đùi cô và nhấc cô lên ngồi lên bàn.

Ngoại trừ vài buổi tối trong những nhà hàng dễ thương, quần jean và áo thông thường là đồng phục của cô cho đa số những chuyến đi này, nhưng hôm nay là một ngoại lệ. Biết rằng họ sẽ ăn trong văn phòng, Terri đã mượn một cái váy màu xanh đậm của Kate. Cô không muốn trông như một kẻ lang thang lười biếng giữa những người làm việc của Argeneau trong quần áo làm việc của họ. Cô cũng mượn một cái áo lụa kiểu màu xanh để kết hợp với nó. Bastien tiến đến giữa chúng và bắt tay vào giải quyết cái nút.

Chàng thật giỏi với chúng, Terri lơ đãng nhận thấy khi chàng mở cái nút cuối cùng có thể chạm đến được và giật tung cái áo ngoài cái váy của cô để mở vài cái còn lại. Ngay lập tức đã xong, chàng lôi cái áo rộng ra và thôi hôn để nhìn vào những gì đã lộ ra. Những ngón tay chàng ngay lập tức tiến đến nhẹ nhàng chạy lên cái vòng cong tròn của ngực cô và lên đầu của cái áo ngực màu trắng của cô.

“Đẹp quá” chàng thầm thì, và Terri liếc xuống. Ngực cô hồng nhạt và được phủ tròn quanh bởi cái lớp vải màu trắng, đóng khung sang bên kia bởi cái rìa của cái áo màu xanh của cô. Sau đó Bastien kéo áo cô ra khỏi vai, và tiến đến đằng sau để tháo cái áo ngực của cô. Nó quá dễ tháo ra.

Terri rên lên khi tay chàng thay cho cái khung bằng dăngten, mắt cô khép hờ khi chàng vuốt ve ngực cô. Cô ngẩng nhìn giây lát, hơi thở cô trở nên nhanh hơn với mỗi giây trôi qua, sau đó cô tiến đến cái nút áo của chàng. Cô không thành thạo như Bastien. Terri cũng bị xao lãng chút ít bởi những việc chàng đang làm với cô, nhưng cô cũng xoay sở được để tháo nút cái áo của chàng. Cô thả tay lướt lên da chàng, xoa đều chúng vòng ra sau lưng chàng, khi chàng đột

ngọt quỳ xuống cho cú liếm đầu tiên và sau đó mút ngay ngực cô.

“Bastien,” cô thở không nổi, cong người lên cho chàng. Terri yêu những điều chàng làm cho cô. Cô yêu cách chàng làm cho cô cảm nhận. Cô yêu cách chàng làm cô cười, cách làm cô cảm thấy an toàn. Cô *yêu* chàng.

Suy nghĩ đó làm cô giật mình, và Terri chớp mắt mở ra, nhìn đăm đăm mù quáng vào văn phòng qua vai chàng. Bastien tiếp tục mơn trớn cô. Tâm trí bị giật mình của cô vật lộn với những cảm xúc của cô, cố gắng bao bọc nó quanh chúng. Cô đã *yêu* Bastien rồi sao?

Câu hỏi đó đã bị đẩy ra khỏi tâm trí cô khi chàng lướt một tay dọc theo phía trên chân cô, đẩy cái váy trước. Khi tay chàng xoa nhẹ, trượt lách vào giữa hai chân cô, Terri giải phóng ra một tiếng rên. Nó bị cắt lắt bởi cái miệng của Bastien khi chàng thả tự do cho núm vú chàng đang mút và nâng môi lên để đón lấy môi cô. Cô hôn chàng điên cuồng, thở hổn hển trong miệng chàng và cong lên trên mặt bàn khi những ngón tay của chàng luồn vào bên dưới mép quần lót của cô.

Bastien di chuyển thật nhanh làm cô xoay tít, nhưng xoay tít với ham muốn. Tại sao chàng lại làm xong với cô nhanh như vậy? Cô lo lắng tự hỏi, nhưng trong những giây tiếp theo cô không quan tâm nữa. Chàng lướt một ngón vào bên trong cô. Terri mút lấy lưỡi chàng điên cuồng khi chàng rút ra sau đó lại đẩy vào. Sau cùng chàng quét nhẹ vào cái điểm trọng yếu đó là trung tâm gây khoái cảm của cô với ngón cái của chàng, và cô gần như nảy lên khỏi bàn phản ứng lại, cơ thể cô xóc nảy dưới những cú bắn đột ngột của khoái lạc mà tỏa ra từ cái điểm nhạy cảm nhỏ bé ấy. Miệng cô như xé ra, Terri dựa đầu ra sau, hổn hển hít lấy không khí. Miệng Bastien lướt theo kéo xuống cổ cô và những ngón tay của chàng thì tiếp tục mơn trớn và kích thích cô.

“Bastien. Làm ơn,” cô cuối cùng nói, thẳng lên bám lấy vai chàng “em cần anh”

Đó là tất cả cô cần phải nói. Bastien tóm lấy hông cô và đẩy tới cạnh bàn, thậm chí khi chàng vừa với tới cái dây kéo của cái quần dài. Trong giây tiếp theo, chàng đã tháo được nó ra và lướt vào trong cô.

“Ôi” Terri hổn hển la lên khi chàng lấp đầy bên trong cô, sau đó rên rỉ khi chàng rút ra.

Bastien quay đầu và bắt lấy tiếng rên tiếp theo của cô trong miệng chàng, hôn cô, tay chàng lướt bên dưới hông cô để giữ cô yên một chỗ khi chàng tổng mạnh vào trong. Terri giật lấy tóc chàng, ngón tay cô xoắn và giật mạnh một cách không chú ý khi miệng cô trở nên đòi hỏi hơn. Sau đó cô quấn chân cô vòng qua hông chàng, và giữ ở đó.

Nó nhanh và mạnh mẽ, không ai trong hai người mong muốn hay có thể để làm chậm lại để kéo dài khoái cảm. Trong vài phút trôi qua, cả hai cùng hét to và giải thoát chúng ra. Sau đó họ ngồi lại, dựa vào nhau yếu ớt, cố gắng hít thở.

“Được rồi,” Bastien thì thào sau một giây. Lấy sức nặng ra khỏi người cô, chàng nắm lấy

mặt cô trong tay và hôn lên trán cô. “Xin chào” Chàng tiếp theo hôn lên mũi của Terri khi nó nhả lại bối rối, và giải thích, “Anh có lẽ đã quên nói khi anh bước vào”

“Ồ. Em nghĩ em có thể cũng quên.” Terri cười thở không nổi. “Xin chào”

Bastien hôn lên miệng cô lần nữa, không ép nó mở ra lúc này, mà chỉ đơn giản di chuyển môi chàng lên đó. Sau đó chàng mút nhanh lên môi dưới bầu bình của cô, nhưng bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. Chàng giật nhẹ và liếc qua vai chàng đến cái âm thanh ngay cửa đó. Khi tiếng gõ thứ hai vang lên, chàng quay lại và mỉm cười với cô tỉnh khô. “Anh nghĩ là bữa trưa của chúng ta đấy”

CHƯƠNG XVI

Bastien mở khóa tủ lạnh trong bàn làm việc của chàng và đặt hai cái lọ nhỏ vào bên trong. Chàng cuối cùng cũng nhớ ra mang chúng lên căn hộ của chàng. Chúng đã ở trong văn phòng chàng cả tuần, từ cái ngày mà Terri đến ăn trưa, thứ Hai. Chàng chỉ vừa mới sẵn sàng rời đi đến cuộc họp hẹn trước với những người trong phòng thí nghiệm sáng hôm ấy, thì James đến văn phòng chàng để đưa cho chàng en-zim tổng hợp để cho Vincent dùng thử. Đó là nỗ lực cuối cùng để chữa trị cho tình trạng mà buộc em họ của Bastien và người chú phải dùng máu hiến tặng của người sống. Cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hơn cho cả hai người nếu họ có thể sống nhờ vào túi máu như hầu hết những người còn lại trong thị tộc. Vincent luôn là người dùng thử mỗi khi có huyết thanh mới và biết rằng hắn đang ở trong căn hộ lúc này, James đã mang nó đến cho Bastien.

Vào lúc nhà khoa học kết thúc việc giải thích những yêu cầu cho việc thí nghiệm thực tế của en-zim_ Vincent phải cố nhin không dùng máu của sinh vật còn sống cung cấp trong khi thử nó, và hắn sẽ cần thử hàng ngày để xem nó có hiệu quả hay không, cũng như để đảm bảo rằng hắn không phải chịu đựng bất kì tác dụng phụ nào_ thì Bastien đã thật sự bị muộn. Chàng cảm ơn người này và chỉ kịp quăng cái lọ vào tủ lạnh lớn hơn không có khóa, để khỏi lãng phí thời gian với cái bị khóa. Sau đó chàng phóng nhanh đến cuộc họp của chàng.

Nhưng đương nhiên chàng quên ngay về cái lọ tối hôm đó khi chàng trở về căn hộ. Thực tế, Bastien đã quên chúng mỗi ngày cho đến tận hôm nay, nhưng chàng không quên đêm chuyện này nói với Vincent. Em họ chàng đã đồng ý thử huyết thanh, và chuyển sang dùng túi máu, nhưng từ chối làm thế cho đến khi đến cuối tuần tiếp theo của đám cưới. Hắn không muốn nó chen ngang vào buổi diễn tập kịch của mình, hay với đám cưới của Kate và Lucern nếu có lỡ xảy ra tác dụng phụ.

Bastien hiểu. Chàng đã kiểm tra lại với James để chắc rằng những cái lọ huyết thanh ấy không bị hết hạn, nhưng chỉ cuối cùng mới nhớ mang chúng lên lầu với chàng tối nay. Chàng sẽ giữ chúng trong tủ lạnh văn phòng của căn hộ chàng cho đến khi Vincent sẵn sàng dùng chúng.

Việc vặt ấy đã xong, Bastien lấy một túi máu từ cái kệ trong tủ lạnh giờ đã được chất đầy. May quá, ít nhất chàng cũng nhớ làm xong chuyện này. Mặc dù chàng ngạc nhiên là mình thậm chí cũng xoay sở được. Chàng đã bị xao lãng cả tuần, với việc tìm cách và thời gian để xoắn

chặt trong những lần ghé thăm với Terri. Cô sẽ không ra ngoài với chàng một mình khi Kate rảnh rỗi, giải thích xin lỗi rằng cô đến để ở với chị họ mình trước đám cưới và cảm thấy không đúng về việc bỏ bê cô ấy vào thời điểm mà cô ấy quá phấn khởi và hồi hộp về lễ cưới sắp tới.

Bastien hiểu. Hơn nữa, họ đã có thời gian bên nhau. Đó là chỉ khi, trong những buổi tối, họ chỉ xoay sở để gặp nhau vào những lần hẹn hò kèp với Lucern và Kate. Cặp đôi kia không muốn đi mà không gặp nhau, nhưng lại khẳng định đòi có người đi kèm khi làm thế. Trong một nỗ lực nhằm đảm bảo đêm tân hôn của họ thật đặc biệt, Kate từ chối ở một mình với Lucern cho đến lúc ấy. Và, miễn là Kate và Lucern không thể ở một mình với nhau được thì Terri và Bastien cũng không thể. Điều này có nghĩa là, để có bất kì thời gian cho riêng chàng với Terri, Bastien phải sắp xếp để gặp cô khi Kate đang đi làm. Nghĩa là trong khi chàng cũng phải đang làm việc.

Sau khi nghỉ một tuần đầu tiên khi Terri ở đây tại New York, Bastien đã bị chìm ngập trong việc cố gắng đuổi kịp với mọi thứ mà chàng đã xao lãng. Nhưng chàng vẫn xoay sở tìm ra thời gian để được một mình với cô trong ít nhất một tiếng đồng hồ mỗi ngày. Chàng đã coi nó như một vấn đề để đảm bảo họ cũng đi nhiều nơi. Sau bữa trưa đầu tiên trong văn phòng đó, Bastien không muốn cô nghĩ rằng sự quan tâm duy nhất của chàng dành cho cô là tình dục. Nhưng, không hiểu làm sao, bất kể họ đi đâu hay họ có kế hoạch là gì, họ luôn kết thúc với việc làm tình. Tuần này họ đã làm tình ở vài nơi bất ngờ và thú vị, và nó không phải luôn chàng là người khởi xướng chuyện đó. Terri hóa ra cũng tham lam vô độ như chàng. Cô đã làm rất tốt việc bù đắp cho những năm kiêng khem từ khi chồng cô mất.

“Bastien?”

“Hả?” Chàng ngược lên khi Vincent mở cửa phòng làm việc.

“Terri mới ghé qua. Cô ấy đang đi lên trong thang máy.”

Mỉm cười, Bastien quăng cái túi máu rỗng vào thùng rác dưới gầm bàn và đóng cánh cửa tủ lạnh lại. Chàng đứng lên và vội vã vòng qua cái bàn.

Hôm nay là ngày duy nhất chàng đã không sắp xếp để đặt trước một giờ đồng hồ dành cho việc gặp cô. Và trong khi chẳng bao lâu nữa Kate sẽ ở đây cho bữa tiệc hươu nai, việc giúp sắp xếp cho nó là một lí do hoàn hảo chính đáng để Terri đến sớm. Mặc dù vậy chàng cũng đã không mong đợi là mình quá may mắn khi có cô đến sớm thế này.

“Em đã nghĩ rằng tin đó sẽ làm anh vui vẻ lên,” Vincent nói. Vẻ chế giễu của hắn đã rõ khi Bastien tiến đến cánh cửa.

“Em nghĩ đúng, em họ” Chàng ngắt lời Vinny qua vai và vượt qua hắn để vào hành lang. “Em đã nghĩ đúng”

“Tốt, vậy thì, tin mới này có thể sẽ làm anh thậm chí còn vui mừng hơn nữa.” Em họ chàng đi theo.

“Là gì vậy?” Bastien lơ đãng hỏi.

“Em phải đón người bạn gái và đưa cô ấy đi ăn tối trước buổi tiệc, vậy nên anh sẽ có nơi này cho riêng mình đến khi khách khứa bắt đầu đến. Hay ít nhất là đến khi dì Marguerite, Rachel, và Etienne đi đón Lissianna và Greg từ sân bay trở về. Điều đó sẽ cho anh khoảng 2 tiếng. Anh sẽ phải tự mình sắp xếp bữa tiệc, nhưng_”

“Em là một người em họ tốt, Vincent,” Bastien nghiêm trang nói khi họ tiến ra lối đi. “Và một người bạn tốt”

“Em sẽ nhắc anh về điều đó lần tới khi em cần xin một ân huệ,” em họ chàng nhẹ nhàng nói.

“Em nên thế,” Bastien đồng ý. Thang máy đã đến và cửa mở ra

“Xin chào, người đẹp,” Vincent chào Terri khi hắn đổi chỗ cho cô, thay thế vị trí của cô trong thang máy. “Đừng làm bất kì thứ gì mà tôi sẽ không làm” hắn nó thêm khi cửa bắt đầu đóng lại. “Và vì không có nhiều thứ mà tôi không làm, nó có nghĩa là hai người nên có thật nhiều vui vẻ với nhau”

Terri hết nhìn cái cửa thang máy đã đóng cho đến Bastien với nụ cười nhăn nhó. “Việc em đến không làm anh ấy hoảng sợ bỏ đi đấy chứ?”

“Không. Nó đi để đón bạn gái và đưa cô ta đi ăn tối,” Bastien giải thích. Sau đó chàng tiến lên một bước và đỡ lấy cánh tay của Terri.

“Bastien!” Cô ré lên kết hợp giữa ngạc nhiên và cảnh báo, tay cô đẩy vào vai chàng một cách bản năng.

“Em đã từng uống sâm banh trong bồn tắm nước nóng chưa?” Chàng bắt đầu đến hành lang dẫn tới phòng ngủ chính.

“Không, em không tin là em đã,” Terri thú nhận. Cô nói lỏng tay mình để thả chúng vòng qua vai chàng và thả mái dựa vào ngực chàng. “Em đoán là chúng ta sẽ uống sâm banh trong bồn nước nóng trước khi chúng ta sắp xếp cho bữa tiệc?”

“Không,” chàng nói nhanh. “*Em* sẽ uống sâm banh trong bồn nước nóng”

Cô nhướn mày. “Anh sẽ làm gì trong bồn nước nóng?”

“Anh sẽ uống *em*”

“Ừm” Terri thầm thì, không thể kiểm soát được một cơn run rẩy phấn khích.

“Ừm” Bastien thầm thì lại. Chàng ấn một nụ hôn lên môi cô. “Chúa ơi, anh yêu nó khi em làm thế”

“Làm gì?” cô hỏi khàn khản, quét một nụ hôn bên tai chàng.

“Run rẩy phần khích. Hay rên rỉ, thở hổn hển, quằn quại hay ưỡn người lên. Anh chỉ yêu nó khi em bị kích thích,” chàng thú nhận.

Terri bật cười. “Anh là người gây ra nó cho em. Em đã bắt đầu nghĩ rằng anh là nhà ảo thuật. Thực tế, ngay phút giây này đây em đã chắc là nó như vậy.”

“Ồ? Tại sao là thế?”

“Bởi vì, chúng ta không ở đâu gần bồn nước nóng cả, và em cũng chưa ướt”

Bastien gần như bị sẩy chân cho lời thú nhận đó. Mắt chàng xoáy mạnh vào khuôn mặt cô và ngay lập tức đói khát bùng lên trong chàng khi chàng bắt gặp nụ cười mê hồn của cô. “Chết tiệt,” chàng lầm bầm. “Có lẽ chúng ta sẽ để cái bồn nước nóng cho dịp khác”

Terri phá lên cười khi chàng bắt đầu bước nhanh hơn.

“Anh có muốn tôi gọi cho anh một chiếc taxi không?”

“Cái gì!” Chris hét to lên hơn tiếng ồn ào xung quanh.

Terri lắc đầu. Người biên tập không nghe được cô vì tiếng nhạc dội quá to. Cô nghiêng người ghé sát hơn đến khi miệng cô gần như đụng vào tai anh ta. “Anh có muốn tôi gọi cho anh taxi không? Nó có thể không dễ bắt xe điện với bộ dạng này”

C.K. lưỡng lự, xem xét vấn đề, sau đó gật đầu hét lên. “Vâng làm ơn. Nhưng cô sẽ làm thế nào với tiếng ồn thế này?”

Terri hơi ngần ngừ. Cô đã không nghĩ về chuyện đó. Sau đó cô biết câu trả lời. “Tôi sẽ dùng điện thoại trong văn phòng!”

“Ồ!” anh ta gật đầu. “Được rồi”

“Tôi sẽ quay lại,” cô hét lên. “Chỉ cần ngồi cho vững”

Bỏ anh ta lại đó, giữa bữa tiệc hươu nai của Kate và Lucern, Terri chen lấn qua những người khách đến lối đi, sau đó vội vã xuống hành lang vào văn phòng. Cô nhận ra rằng người biên tập dường như hơi mệt khi anh ta đến. Khi cô hỏi C.K đã giải thích rằng anh ta đã làm việc qua đêm cho tuần trước; cố đuổi kịp công việc. Anh ta đã cố gắng lên một chút và đi chơi, nhưng giờ đã khá muộn và Terri thấy rằng anh ta bắt đầu ngáp và trông kiệt sức. Khi cô thấy anh ta lấy áo khoác khỏi cái thành ghế và mặc vào, cô bước đến để xem anh ta có muốn cô gọi cho một chiếc taxi hay không.

Văn phòng trống trơn khi cô bước vào; không phải Terri mong đợi điều khác. Những người khách của bữa tiệc đều là người trong gia đình và bạn bè, tất cả họ đều từ thành phố hay mới đến hôm qua hoặc hôm nay cho đám cưới vào ngày mai. Nhưng có thể rằng Kate và Lucern hay ai khác đã tìm ra được một nơi yên tĩnh để một mình trong một lát: điều mà cô xem xét đề nghị với Bastien ít nhất nửa tá lần. Nhưng, là phù dâu và phù rể chính, họ là chủ của bữa tiệc này và đơn giản không thể trốn đi. Cô vui mừng vì trong phòng không có ai. Chắc hẳn sẽ rất lúng túng để bước vào khi một cặp khác đang yêu đương.

Đóng cánh cửa lại sau lưng cô, Terri tiến đến cái bàn và ngồi xuống. Cô kéo cái điện thoại đến gần cô hơn, sau đó nhận ra cô không có manh mối nào về con số sẽ gọi cho một chiếc taxi ở NewYork. Hay nếu nó thậm chí có khả thi. Cô cho rằng nó phải thế, hoặc nếu Chris đã không đồng ý cho cô đi gọi. Cắn vào môi mình, cô liếc nhìn lên bàn tìm một cuốn sổ điện thoại, nhưng dĩ nhiên nó không có ở đó. Terri quay sự chú ý của cô đến ngăn kéo. Mắt cô đậu lên cái ngăn kéo to đùng đầu tiên bên trái ở bên dưới. Nó rộng đủ để cất một quyển sổ điện thoại. Nó cũng không hoàn toàn gần. Cúi xuống, Terri lôi nó mở ra, nhưng nó bật ra để lộ một cái tủ lạnh mini. Có một chút giật thót khi thấy nó, nhưng thứ để bên trong cái tủ lạnh nhỏ thì thậm chí còn hơn thế.

Terri nhìn chằm chằm vào bên trong: hai cái lọ nhỏ giống với cái mà cô đã tìm thấy trong văn phòng của Bastien vào hôm sáng thứ Hai. Và cũng có ít nhất một tá bạch máu. Cô dăm dăm nhìn chúng không hiểu trong một giây, hoàn toàn bị bối rối bởi lí do tại sao những thứ này lại ở trong ngăn kéo tủ của Bastien. Cô biết nghiên cứu y tế là một phần của việc kinh doanh nhà Argneau, và cô đã nghe rằng người ta mang công việc về nhà để làm, nhưng cái này thì nhiều quá.

Một tiếng động làm cô giật mình thấy có tội, đóng mạnh cửa tủ lạnh và nhảy dựng lên chân.

“Ồ, em đây,” Bastien nói, hình như từ hành lang và băng vào phòng. Chàng mỉm cười.

“Em đến định gọi một chiếc taxi cho Chris, nhưng em không biết số và không thể tìm ra số điện thoại,” Terri thốt lên.

“Anh biết. Anh ta đã nói với anh. Em không phải gọi nữa. Anh đã sắp xếp cho nhiều công ty xe hơi để đưa mọi người về nhà và khách sạn của họ. Anh đã đưa Chris về trên một chiếc rồi” Chàng vòng qua cái bàn lúc này, và ngừng lại trước mặt cô để nâng mặt cô lên trong tay. Chàng cười nhìn xuống mắt cô. “Thật ra, anh đã đưa rất nhiều người về theo cách đó rồi. Những người còn lại đang chờ xe quay lại, vì thế... chúng ta có vài phút trước khi chúng ta phải đóng vai chủ trở lại.”

“Ồ,” Cô mỉm cười, những lúng túng vẫn thống trị trong tâm trí cô. Máu, những lọ thuốc cả trong tủ lạnh ở văn phòng của Bastien và văn phòng của căn hộ, cái giá IV cô đã tìm thấy trong khi lục lạo thô lỗ vào ngày đầu tiên cô ở đây, và một bí mật mà Kate đã có nhắc tới_ cái mà Bastien sẽ phải nói với cô và họ sẽ phải làm sáng tỏ nó: những thứ này đang chạy qua tâm trí cô, quay thành vòng tròn, như một con chuột trong một cái bánh xe. Máu, y tế, giá IV, những bí

mật?

Miệng của Bastien đã che phủ lấy miệng cô và đang xao lãng, và Terri cố ép nỗi sợ hãi ra khỏi tâm trí cô. Nhưng não của cô vẫn cứ hoạt động. Máu, y tế, giá IV, những bí mật.

“Terri?” Bastien thì thầm, giật mình trở lại khi cô không đáp lời. “Em có khỏe không?”

Cô mở mắt và cố gượng cười. “Em chỉ hơi mệt một chút”

Chàng mơn trớn má cô với một ngón cái “Đã khuya rồi”

“Vâng” cô thì thầm.

Bastien gật đầu, nhưng có một ánh sáng không chắc lóe lên trên mặt chàng.

Tội lỗi ngay lập tức chạy khắp người Terri. Cô đã không thật sự mệt, chỉ bối rối. Và cô cảm thấy tệ vì để nó xen vào giữa họ khi họ có rất ít thời gian để vui vẻ với nhau. Có lẽ có một lời giải thích đơn giản cho tất cả những gì cô đã thấy, và cách dễ dàng nhất để nghe lời giải thích đó là phải hỏi. Cô sẽ, cô quyết định thế; nhưng trước tiên cô muốn xóa bỏ sự hoang mang của chàng. Dựa người tới, cô ấn môi mình lên môi chàng và hôn chàng. Bastien vẫn còn bất động trong một giây, sau đó hôn cô lại nhẹ nhàng, miệng chàng tiến lên phủ lên cô với một sự quan tâm vô bờ bến, một sự âu yếm ấm áp mà nhẹ nhàng trở nên nóng hơn.

Terri rên lên, cánh tay cô quàng qua cổ chàng và giữ ở đó khi cơ thể cô uốn lên và kéo dẫn áp vào chàng. Đây là Bastien, người đàn ông cô yêu. Có thứ gì khác bận tâm hơn chứ?

Việc mở cửa văn phòng đã làm bọn họ đông cứng lại, sau đó quay về phía cửa.

“Xin lỗi đã cắt ngang.” Lissianna đưa ra một nụ cười xin lỗi. “Nhưng chiếc xe đầu tiên đã quay về, và cha mẹ của Kate và những chị gái đang đi về. Mẹ nghĩ Terri sẽ muốn nói tạm biệt với họ”

“Dĩ nhiên!” Bastien trượt một cánh tay vòng qua Terri khi họ bước ra cửa. “Chúng ta sẽ ra chào tạm biệt”

CHƯƠNG XVII

“Tốt, xong rồi. Giờ anh đã là người đàn ông đã có gia đình,” Terri nhẹ nhàng nói với Lucern khi anh xoay tròn cô trên sàn nhảy. Buổi lễ và tiệc cưới đã kết thúc, và anh với Kate đã hoàn thành xong điệu nhảy truyền thống dành cho đám cưới của họ. Giờ Lucern đang nhảy với những người phụ nữ trong buổi tiệc cưới, trong khi Kate thì nhảy với mỗi một người đàn ông. Sau đó họ sẽ tiến lên đến những vị khách quan trọng khác. Là phù dâu chính và phù rể chính, Terri và Bastien là những người đầu tiên của nghi thức. “Cảm thấy nó như thế nào?”

“Tốt” Lucern cười toe toét, sau đó nói, “ Anh chỉ biết ơn vô cùng là buổi lễ suôn sẻ mà không có sự bất ngờ nào. Sau tất cả những tai ương mà đã quấy rối sự sắp xếp của buổi tiệc

cưới này, anh đã nghĩ chắc rằng sẽ có vài cuộc khủng hoảng. Nhưng tất cả đều xong trôi chảy như lụa”

Terri mỉm cười với anh. Cô đã không nhận thấy anh nói nhiều vô cùng cho đến tối nay. Kate đã giải thích vào một buổi tối rằng anh luôn như thế khi anh đang làm việc viết một cuốn sách, nhưng mà anh có thể thỉnh thoảng cũng thoát ra khỏi cái vỏ sò của mình. Và dường như đó là tối nay. Anh ấy trông rất hạnh phúc.

“Vâng, chính thế.” Cô đồng tình, sau đó dè dặt, “E, ngoại trừ cái hắt hơi của C.K.”

Bọn họ cùng bật cười cho buổi lễ. Người biên tập tội nghiệp đã bị làm cho xấu hổ: đứng trước nhà thờ với những người phù rể khác, và cứ hắt hơi mỗi một phút. Phần tồi tệ nhất là anh ta đã cảnh cáo Kate và Lucern rằng anh ta bị dị ứng với hoa, khi họ bảo anh đứng lên cho lễ cưới, và họ đều trấn an anh ta rằng họ hiểu điều đó và không có bất kì bó hoa nào loại đó mà có trong buổi lễ. Họ đã rất cẩn thận khi chọn lựa những bó hoa đầu tiên; nhưng cả hai người đã quên tất cả về sự dị ứng của anh ta, khi bị kích về hoa đã xảy ra, và họ đã vô ý chọn phải những bông hoa không may mắn đó cho lần chọn thứ hai. Người biên tập đã có thời gian đau khổ cho điều đó trong cả một ngày dài.

Ánh mắt cô tìm kiếm Chris. Người biên tập không thể khiêu vũ với tình trạng như thế, nhưng anh ta cũng không có mặt ở bàn đầu nơi mà anh ta, với tư cách là thành viên của bữa tiệc cưới, được ngồi để dự tiệc. Cái bàn giờ đã trống không, hầu hết những người ngồi đó đều ra sàn nhảy. Bị bỏ rơi, Chris đã chọn tham gia vào một bàn nơi những đồng nghiệp của anh đến từ toà soạn Roundhouse đang ngồi. Vincent đang đứng sau ghế của người biên tập, một tay vỗ lên vai anh ta nhẹ nhàng, chắc là đang cảm thông cho sự đau khổ về hoa của anh ta.

Terri thực sự hy vọng là vận rủi của người biên tập sẽ thay đổi chẳng bao lâu nữa. Anh ta dường như quá dễ thương để phải chịu như thế.

Một người phụ nữ ăn mặc thanh lịch tiến đến bàn để nói chuyện với Chris, và Terri khẽ nghiêng đầu để nhìn. Người phụ nữ đó trông cực kì quen thuộc, và Terri đã đoán chắc rằng Kate đã giới thiệu cô ấy cho cô một lúc nào đó rồi, nhưng cô đã gặp quá nhiều người hôm nay nên thật khó để nhớ tên cho từng khuôn mặt.

Mặc dù vậy Terri chắc chắn rằng người phụ nữ đó làm việc trong ngành in ấn đâu đó, và đánh giá qua cách C.K. thẳng người trên ghế ngồi khi người phụ nữ tiến đến, cô đoán là quý bà ấy có vài ảnh hưởng.

“Lucern?” Terri liếc lên người bạn nhảy tò mò.

“Hử?”

“Người phụ nữ đó là ai vậy?”

Anh nhìn theo ngón tay cô chỉ. “Kathryn Falk”

“A.” Terri gật đầu. “Quý bà Barrow”

“Vâng. Cô ấy là một phụ nữ đáng yêu. Khôn ngoan và hiểu biết. Kathryn rất giúp đỡ anh rất nhiều trong cuộc gặp lãng mạn đầu tiên mà Kate đã lôi anh vào.”

Terri cắn môi để khỏi bật cười. Đó là một lối nói đã được nói giảm bớt đi. Kate đã kể với cô tất cả về cái phần che phía trước quần của Lucern bị móc vào tấm vải bàn tại bữa tiệc dạ hội thời trung cổ, và cách mà Lady Barrow đã trèo vào ngay dưới bàn với Kate để giúp cô tháo móc giúp cho anh. Cô ấy hình như đã tạo ra một ánh đèn chớp hay gì đó trong khi chị họ của Terri làm việc để giải thoát cho Lucern. Nó nghe giống như một câu chuyện hài hước.

“Cô ấy đã làm nhiều hơn là giúp Kate gỡ móc cho cái miếng dán quần của anh,” anh tuyên bố, và Terri đoán là cô đã không che giấu tốt vẻ buồn cười của cô. Anh rõ ràng đoán được ngay những gì cô đang nghĩ. “Cô ấy cũng cho anh đi nhờ về từ sân bay, và vài lời khuyên, và...”

Anh nhún vai. “ Cô ấy đã là một người bạn tốt của anh vào những ngày đó, và chúng tôi đã giữ mãi được tình bạn đó đến giờ. Anh đồng ý tham dự vào cuộc hội nghị tiếp theo thời La Mã như là một ân huệ dành cho cô ấy”

Terri biết rằng đó chẳng qua là một lời nói. Theo Kate, Lucern đã từ chối tham dự bất kì cuộc họp nào như một người đi theo. Thậm chí vào cuộc họp mà anh đã đi tuần trước, anh đã đi với tư cách tác giả Luke Amirault, chứ không phải Lucern Argeneau, hôn phu của Kate.

Nhận thấy được cái cau mày đột ngột của người đàn ông, cô quay nhìn lại bàn. Vincent đang nắm tay của Lady Barrow và đưa lên miệng để hôn. Terri gần như có thể nghe được câu nói “Thật say đắm!” gọi cảm, mang thương hiệu của hân từ nơi cô đứng. Người này thật là một người hay tán tỉnh không thể bỏ được, cô nghĩ với vẻ buồn cười mơ hồ.

Lucern hình như không buồn cười chút nào. Khi Vincent dìu cô ấy ra sàn nhà và vùi mặt hân vào cổ của cô, ánh mắt của Lucern lướt đến nơi Kate và Bastien đang khiêu vũ. Bastien quay lại, như thể anh trai đã gọi tên chàng vậy. Mắt họ gặp nhau thật nhanh; sau đó Lucern hướng về phía Vincent và ánh mắt của Bastien theo sau. Bastien cầu nhàu gì đó với Kate, và cô ấy cũng quay lại nhìn để xem Vincent đang định làm gì.

Không ai trong bọn họ có vẻ hài lòng khi thấy Vinnie với Lady Barrow. Terri không hiểu tại sao. Anh ta chỉ khiêu vũ với một phụ nữ thôi mà. Có lẽ, có một chút quá gần gũi; nhưng cũng vậy thôi, họ chỉ đang khiêu vũ với nhau.

Cả bốn người bọn họ nhìn cặp đôi đang khiêu vũ. Khi nhạc kết thúc và Vincent bắt đầu dắt người phụ nữ ra khỏi sàn khiêu vũ, Lucern dắt Terri đến chỗ Bastien.

“Em sẽ lo chuyện này.” Bastien nói. “Hai người tiếp tục chuyện nhảy của mình đi. Hai người còn nhiều người nữa đó”

Cặp vừa cười gật đầu và cảm ơn chàng. Họ tiến lên để tìm cặp tiếp theo cho điệu nhảy tiếp

theo, và Bastien liếc nhìn Terri.

“Đi đi, em sẽ không sao đâu,” cô đảm bảo với chàng, mặc dù cô thật sự không biết điều gì để chàng phải quan tâm ở đó. Cả cái gia đình này dường như hơi phản ứng thái quá một chút. “Em sẽ đi kiếm cho mình đồ uống và ngồi xuống, cho đôi chân em nghỉ ngơi,” cô đảm bảo với chàng khi Bastien không có vẻ vui. “Tiếp tục đi. Kate và Lucern sẽ chỉ lo lắng thôi, và họ không cần phải lo lắng về bất kì thứ gì trong ngày cưới của họ”

“Anh đồng ý. Em là một người phụ nữ đặc biệt, Terri” Bastien giữ cầm cô và hôn nhanh. “Anh sẽ không lâu đâu”

Chàng thẳng lên khỏi nệm hôn với Terri và quay nhìn quanh để xem em họ chàng đã đi đâu. Thật không may, người này không còn trong tầm mắt nữa. Cau mày, Bastien tiến lên trước, chàng thấy Vincent lần cuối cùng là đang dẫn Lady Barrow đi. Mắt chàng lướt khắp mọi người trước mặt chàng một cách lo lắng. Chàng hiểu là Vincent có lẽ giờ đang đói; đây là khoảng thời gian mà Vincent thường đi ra ngoài để kiếm ăn. Nhưng họ không thể để hấn chạy lung tung để uống máu những vị khách được!

“Anh trai!”

Bastien chậm bước lại và quay lại nhìn thấy Etienne vội vã nhập với chàng.

“Lucern và Kate đã nói với em chuyện đang diễn ra, và bảo em đi giúp anh.”

Bastien gật đầu, sau đó liếc nhìn xung quanh. “Vincent đã đi lối này khi anh nhìn thấy nó lần cuối. Anh nghĩ nên tìm ở khu vực này trước, sau đó quét hết những khu còn lại của hội trường.”

“Ý được đấy” Etienne theo bước chàng khi chàng bắt đầu rảo bước lại. Sau vài phút, anh nói, “Vậy thì, một con chim non nói với em Terri là... là rất quan trọng với anh”

“Một con chim non à?” Bastien khô khan hỏi

“Ya.” Khi Bastien không đồng tình cũng không phản đối, Etienne tiếp, “Em đã nói chuyện với Terri tại bữa tiệc tối qua. Cô ấy hình như cũng rất dễ thương. Thật ra là, cô ấy *dễ thương*.” Anh nói, tóm gọn ý mình. Anh giải thích, “Em đọc tâm trí cô ấy”

“Anh không thể làm thế, vậy thì thật tốt khi biết bản năng của anh về cô ấy là đúng” Bastien nói.

“À, em có thể đọc được cô ấy, và em có thể nói với anh là em thích cô ấy. Cô ấy cũng giống Rachel của em_ có gì đó đặc biệt”

“Vâng, đúng thế” Bastien đồng tình “Cô ấy ngọt ngào, xinh đẹp, khôn ngoan và...”

“Và anh không thể đọc được cô ấy,” Etienne lặp lại, “Và anh yêu cô ấy. Anh rõ ràng đã tìm

thấy người bạn đòi thật sự của mình. Chúc mừng anh, anh trai! Em rất vui mừng cho anh.”

“Ừ. Thế này, đừng có nói với Mẹ đấy” Bastien lắc đầu khi Etienne vỗ tay vào lưng chàng. Chàng không cần bất kì sự can thiệp nào.

“Đừng có nói với ta thứ gì?”

Cả hai anh em đều quay lại, cầu nhàu khi Marguerite Argeneau tham gia vào với họ.

“Mẹ.” Bastien hôn lên má bà như phận sự phải làm. Etienne cũng theo thế.

“Ta không biết tại sao bọn con trai các anh lại cố che giấu mọi thứ với ta. Một người sẽ nghĩ ở tuổi của con con sẽ biết nhiều hơn là cứ lãng phí thời gian của con để cố thử. Ta là mẹ con. Ta thấy, nghe, và biết *tất cả*”

“Đúng vậy không ạ?” Bastien hỏi

“Đúng thế đấy,” bà nói chắc nịch. “Và có lẽ con sẽ nhận ra nó trong 200 năm nữa. Lucern chỉ mất có 600 tuổi để hình dung ra được điều đó. Thành thật mà nói. Con trai quá cứng đầu để dạy dỗ hơn con gái” Marguerite cau mày nhìn hai con trai bà đang cười nhạo những lời phàn nàn không bao giờ quên này của bà, sau đó thở dài. “Vậy thì, không nghi ngờ gì là con không muốn Etienne nói với ta rằng con đang yêu em họ Terri nhỏ bé của Kate đúng không?”

Etienne phá lên cười vào vẻ mặt nhăn nhó đau khổ của Bastien.

“Thôi được, con không nghĩ là nó đã trượt vào sự chú ý của ta, đúng không?” mẹ của bọn họ hỏi với chút trêu chọc. “Sau 400 năm, một người nên nghĩ là ta biết và hiểu con trai ta đủ để nhận ra khi nó đang yêu.” Bà thở dài, sau đó gật đầu. “Ta chấp thuận, nhân tiện. Cô ấy là cô gái đáng yêu. Và nó sẽ dễ dàng giải thoát cho những cảm giác mất mát của Kate khi nó phải từ bỏ những người còn lại trong gia đình nó. Không nhắc đến rằng có Kate trong gia đình cũng sẽ làm cho nó dễ dàng hơn đối với Terri nữa. Thật ra, tất cả những việc này sẽ được diễn ra tốt đẹp”

“Con đã không nghĩ về chuyện đó” Bastien ngạc nhiên nói. “Ý con là; họ sẽ giúp nhau làm việc đó trở nên dễ dàng hơn cho nhau”

“Được thôi, đó là lý do con có một bà mẹ đấy.” Maguerite vỗ vai chàng, sau đó liếc quanh. “Các con đã thử nhìn ra ngoài hành lang hay quầy bar trên tầng chính chưa?” Khi hai con bà trao nhau cái nhìn, bà đảo mắt. “Thôi được, các con không nghi ngờ Vincent sẽ cản cô ấy ở ngay đây phải không? Nó sẽ dùng một góc tối thật tốt. Vậy thì, đi theo ta. Hãy tìm ra cậu ta trước khi nó mắc vào một rắc rối”

“Chúng con sẽ lo chuyện này, Mẹ,” Bastien nhanh chóng nói. “Sao mẹ không_?”

“Bỏ lỡ tất cả chuyện vui à?” bà hỏi. “Ta không nghĩ thế”

Khi Bastien và Etienne trao nhau cái nhìn chằm biếm, bà thêm, “Hãy nên cảm ơn ta vì đã quyết định không can thiệp vào chuyện của con và Terri”

“Mẹ sẽ không chứ?” Bastien đưa mắt nhìn bà vừa hy vọng vừa cảnh giác. Chàng thấy thật khó để tin rằng bà có ý đó.

“Ta sẽ không” Marguerite đảm bảo với chàng. “Con đã tự mình làm rất tốt rồi. Xin hãy nhớ kỹ cho, con nên làm rồi tung hết mọi thứ thì có khi mẹ sẽ đổi ý đấy” Với dặn dò đó, bà quay người theo lối ra khỏi phòng.

Terri quan sát Bastien, Etienne và mẹ của họ rời khỏi phòng để tìm Vincent, khi cô lắng nghe một cách lơ đãng dì của cô mê say về cái “người đàn ông đáng yêu một cách hoàn hảo” này mà bà nghĩ là Terri nên gặp. Thật là người phụ nữ ngọt ngào, thật sự, nhưng Terri không phải đang tìm kiếm một người đàn ông. Cô đã có. Nhưng được rồi, đại loại là thế. Ánh mắt cô lướt trở lại cánh cửa nơi mà Bastien mới rời ra.

“Terri không cần một người đàn ông đâu, Mẹ. Cô ấy đã có một người rồi.” Kate thông báo khi Lucern dắt cô qua.

“Nó có rồi à?” Lydia Leever hào hứng hỏi “Con không nói thứ gì cả, con yêu. Cậu ta là ai vậy?”

“Em trai Bastien của Lucern,” Kate trả lời

“Ồ!” Dì Lydia rõ ràng rất hài lòng với tin đó, vì bà ôm chầm Terri. “Được rồi, thật là tuyệt. Cậu ấy thật là đẹp trai, và nếu nó chỉ cần dễ thương bằng nửa Lucern, cả hai con sẽ rất hạnh phúc”

“Con rất vui khi bà nghĩ là con dễ thương, phu nhân Leever.” Lucern chen vào. “Con hy vọng điều đó có nghĩa là bà sẽ cho phép mình nhảy với con rể mới của bà chứ?”

“Gọi ta là Mẹ, Lucern. Giờ con là người trong nhà rồi,” dì Lydia nói. Lucern dắt bà ra sàn nhảy.

Kate mỉm cười với Terri, khi John Leever, cha cô, đứng lên cũng tới lượt mình ra sàn nhảy với cô. Terri nhìn họ đi, suy nghĩ của cô quay lại với Bastien lúc này khi mà cô đứng một mình và không còn bị xao lãng nữa. Chàng đã bảo với cô trên cái xe trên đường đến phòng tiếp tân rằng chàng có thứ gì đó muốn thảo luận với cô. Những lời trịnh trọng này đã quấy nhiễu cô mãi từ lúc đó. Chúng đã ngay lập tức mang rất nhiều thứ vào trong tâm trí cô: những cái lọ y tế, những túi máu, giá IV, và những lời Kate nói là có thứ gì đó mà Bastien cần phải nói với cô. Terri đã lo lắng vô cùng về chủ đề đó mãi đến giờ.

Có gì mà chàng sẽ nói với cô? Nó sẽ tồi tệ đến mức nào? Cô hy vọng nó không quá kinh hoàng, nhưng cô cho rằng cô phải chờ thôi.

Terri cựa quậy không yên trên đôi chân, sau đó đặt cái ly rỗng của cô xuống cái bàn gần

nhất và đi đến phòng cho phụ nữ. Hai quý bà bước ra khi cô bước vào. Terri không nhận ra người nào, vì thế cô cho rằng họ không phải là bạn của Kate từ thành phố hay họ hàng từ phía Argeneau. Cô mỉm cười và gật đầu lịch sự khi họ đi qua, sau đó bước theo những căn buồng đến cái cuối cùng.

Terri bước vào, khóa cửa buồng sau lưng, kéo cái váy lên và quần lót xuống, và giải phóng một tiếng thở dài nhẹ nhõm khi cô ngồi xuống. Chân cô đau nhức một chút từ đôi giày mới và việc đứng cả ngày hôm nay của cô_ trước tiên là ở buổi lễ, sau đó là ở nhà thờ xếp hàng, và cuối cùng khi chụp hình cho tấm hình cưới lưu niệm. Ở chỗ tiệc chiêu đãi đã cho cô cơ hội đầu tiên thật sự cho cô được ngồi xuống, nhưng có những lần chen ngang bất tận khi một người khách rồi đến những người khách khác đề nghị nâng cốc chúc mừng cho cô dâu và chú rể. Giờ bữa tiệc đã xong và việc khiêu vũ lại bắt đầu. Terri không quá chắc chắn cô chịu được đến lúc cuối. Ít nhất, là không phải trong đôi giày này. Chân cô cảm thấy như sưng lên và trầy da trong đôi giày satin mềm của phù dâu.

Cô nhắc chân giữ cho chúng thẳng lên để ngắm nhìn nó. Đôi giày thì vừa, nhưng không thỏa mái chết tiệt. Terri nhanh chóng xem xét nó có bị cư xử không đúng lẽ thói không nếu cởi cái thứ chết tiệt này và chạy quanh trong đôi chân mang vớ suốt đêm. Cô nghĩ cô có thể trốn thoát với nó_ cái váy quá dài; nó có thể che được đôi chân trần của cô_ nhưng đôi vớ của cô không nghi ngờ gì là sẽ bị hỏng hoàn toàn cho đến cuối đêm.

Vớ hay chân? Cô nên hy sinh cái nào? cô cân nhắc, nhìn chăm chăm vào đôi chân giơ cao.

“Bastien đã nói với Terri chưa?”

Terri cứng người lại trong buồng của cô, chân cô vẫn giữ thẳng lên trong không khí.

“Shh, Lissianna.” Cô đã nhận ra giọng của Kate “Có thể có người ở đây”

“Em đã kiểm tra trước rồi. Các buồng đều trống,” em gái của Bastien nói trấn an.

Terri liếc xuống đôi chân của cô đang giơ lên cao khỏi sàn nơi mà họ không thấy. Vẫn giữ nó giơ lên như thế, Lissianna hẳn đã chỉ thấy một căn buồng trống. Tốt, đây là tình huống gây bối rối. Cô nên làm gì đây? Hạ chân xuống và ho hay gì đó, để hai người kia biết họ không ở một mình? Hay cô nên giữ im lặng và tránh cho mình hoặc họ bị làm lúng túng? Cô cũng đã biết họ đang nói chuyện gì

“Ôi” Kate thở dài “Chưa, Bastien chưa nói cho cô ấy, và chị ước gì cậu ta đã làm thế. Cậu ta sẽ không thể giữ bí mật lâu được. Cô ấy *chắc chắn* sẽ khám phá ra”

Khám phá ra điều gì? Terri tự hỏi, cảm giác như gai đâm chạy xuống cổ cô.

“Dù sao thì cô ấy cũng sắp đi rồi, đúng không?” Lissianna hỏi

“Và em nghĩ rằng cậu ta sẽ không đi theo à? Hay rằng cô ấy sẽ không trở lại?”

“Chị nghĩ đó là chuyện nghiêm túc à?” em gái Bastien hỏi vẻ thích thú.

“Vâng. Và em cũng thế, hay em đã không hỏi xem cậu ta đã nói với cô ấy chưa,” Kate nói khô khan. “Nó thật khó thứ nói được thứ gì với người mà em đang hẹn hò”

Nói chuyện gì với mình? Terri lặp lại trong đầu. Chết tiệt, cô ước gì họ nói cụ thể hơn chút nữa. Và nhanh lên. Các cơ của cô đã bắt đầu bị bỏng bởi việc giơ chân lên. Cô không biết cô có thể giữ chúng như thế được bao lâu nữa.

“Vâng, nó nghiêm túc.” Kate tiếp tục với tiếng thở dài. “Chị biết Terri. Nó yêu cậu ấy. Nó yêu cậu ta với cả trái tim. Chỉ có yêu Lucern thật nhiều chị mới nhận ra những dấu hiệu đó” cô nói thêm khô khốc. “Cái cách họ cảm nhận về nhau, họ sẽ không chia xa lâu hơn cần thiết. Nếu cô ấy thậm chí là về nhà, hay cậu ta không đi theo cô ấy trở lại nước Anh. Cả hai cách, cậu ta đều phải nói với cô ấy. Nó sẽ không là điều tốt cho cô ấy nếu tự mình khám phá ra”

“Không,” Lissianna đồng ý. “Nó tốt hơn là anh ấy nên nói chứ không để cô ấy vô tình phát hiện ra”

Phát hiện ra thứ gì? Terri muốn hét lên vì khó chịu. Không nhắc đến cơn đau_ chân cô giờ đang hoàn toàn giết cô.

“Chị không biết tại sao cậu ấy trì hoãn” Kate bực bội. Lissianna cười ngắc. “Đó thật dễ trả lời. Bởi vì anh ấy yêu cô ấy nhiều như cô ấy yêu anh. Em chưa bao giờ thấy anh ấy như thế. Người luôn mỉm cười, huýt sáo, hay_ em vẫn chưa có khi Josephine xuất hiện trong cuộc sống của anh ấy. Nhưng Lucern nói Bastien thậm chí không hạnh phúc thế này khi anh ấy nghĩ là anh ấy yêu cô ta”

Terri gần như thở dài thật to với cái tin đó. Gia đình chàng đều nghĩ rằng Bastien yêu cô. Và cô làm chàng hạnh phúc hơn Josephine_ bất kể đó là ai. Chân cô đột nhiên bị quên mất. Cô có thể cảm thấy một chút đau “Thôi được, vậy thì, tại sao anh ta mạo hiểm việc hợp thành với Terri bằng cách giữ im lặng?” Kate hỏi, cô có vẻ bực bội.

“Như em đã nói, bởi vì anh ấy yêu cô ấy” Lissianna lặp lại. “Chị không nghe về Josephine à?”

“Vâng, dĩ nhiên, Nhưng Terri thì khác. Cô ấy sẽ thấu hiểu nhiều hơn. Đặc biệt sau những thứ cô ấy trải qua với Ian. Cô ấy_”

Bất kể thứ gì xảy ra sau đó đều bị mất hết với Terri, bởi tiếng nhạc ngân quét vào phòng khi cửa mở ra, sau đó rút xa vào im lặng trở lại khi nó đóng lại. Lissianna và Kate đã bỏ đi.

CHƯƠNG XVIII

Suy nghĩ của Terri là một tiếng ồn ào. “*Terri thì khác, cô ấy sẽ thấu hiểu hơn, đặc biệt sau những gì cô ấy đã trải qua với Ian*” Những lời của Kate mang đến vô số kỉ niệm lơ lửng qua tâm trí cô: thốn thức vào gối hằng đêm khi cô nghe một cách bất lực những tiếng rên đau đớn của Ian, một cơn đau mà không có thuốc giảm đau nào có thể làm giảm được; cái mùi chết chóc

ngọt đến phát bệnh trong ngôi nhà đã như thể bám chặt lấy mọi thứ, bao gồm cả Terri, hàng tháng trời sau đó; sự đánh mất tự trọng của Ian khi anh trở nên yếu ớt đến nỗi muốn tất cả mọi thứ dù nhỏ nhất cũng phải được làm cho anh, đã xuống đến tận cùng của một việc nhục nhã và cá nhân.

Điều đó gây đau khổ cho Terri. Nhưng cô biết nó càng giày vò anh gấp ngàn lần hơn nữa, và cô cũng phải mang gánh nặng đó. Cô biết Ian ước ao rằng tất cả mọi thứ đều chấm dứt. Anh đã cầu xin cô nhiều lần hãy kết thúc nó cho anh, mỗi khi anh quá yếu để có thể tự mình lo liệu. Terri đã phần nộ không bằng lòng việc đó. Nếu anh muốn kết thúc nó, tại sao anh lại chờ đợi đến khi anh không thể tự mình làm được điều đó? Tại sao phải chờ đến khi đè nặng tất cả mọi thứ còn lại trên vai cô, và cô phải gánh vác tội lỗi của việc không thể làm điều đó cho anh? Bởi Terri đã phải chịu đựng một núi tội lỗi. Cô đã cảm thấy có tội vì đó là anh chứ không phải cô, rằng cô đã thật khỏe mạnh trong khi anh phải đau đớn bệnh tật; rằng cô không thể cứu được anh; và rút cục thì, rằng cô thậm chí không thể kết thúc nỗi đau đớn của anh khi anh đã yêu cầu cô.

Thấu hiểu hơn, Kate đã nói thế ư? Vâng, Terri đã thực sự thấu hiểu. Cô biết chính xác những gì Bastien sẽ phải đi qua với giai đoạn cuối của bất kì căn bệnh nào mà chàng đang mắc phải, bởi vì nó dường như đối với cô rằng đây là những gì bọn họ đã nói tới. Thuốc men, máu, giá IV, và những bí mật tất cả đã đột ngột làm ra cảm nhận này. Bởi vì uống thuốc mà gây ra sự nhạy cảm với ánh sáng, và cái thực tế mà Bastien chỉ ăn rất ít những đồ ăn trong hầu hết thời gian, thì dường như là vì không ngon miệng. Giờ thì tất cả đã rõ ràng hết rồi: Bastien khỏe mạnh, đẹp trai có một căn bệnh giai đoạn cuối. Terri đã hiểu rồi. Cô đã hiểu nó sẽ diễn biến ra sao, và nó luôn luôn giống nhau. Cái chết là cái chết, dù có là bệnh ung thư gan, ung thư vú, hay là bất kì bệnh gì mà Bastien đang mắc phải. Terri biết điều này, và cô ghét sự thật rằng chàng đang phải đau đớn chịu đựng.

Nhưng cô không thể, cô sẽ không cùng sát cánh bên chàng. Điều này là bất khả thi. Cô đã nghĩ việc chịu đựng với mẹ mình và Ian là quá tệ rồi. Nhưng còn Bastien? Nhìn người đàn ông đẹp trai, khỏe mạnh, và đầy sức sống ấy héo tàn như da bọc xương? Phải nhìn chàng trở nên yếu đi và đánh mất mình cho cơn đau khủng khiếp? Phải chịu sự cầu xin của chàng bảo cô kết thúc nó cho chàng khi thân thể của chàng trở nên thối rửa mục nát? Điều đó sẽ giết cô mất. Terri không thể làm được. Cô biết mình không thể. Và cô đột nhiên nổi giận. Cực kì giận dữ. Làm sao chàng dám để cô yêu chàng, dù biết rằng mình đang sắp chết? Làm sao chàng dám không nói với cô về tình trạng của mình ngay từ đầu, để cho cô có thể tự bảo vệ trái tim mình và bản thân khỏi tất cả những bi kịch sắp đến? Sao chàng dám bệnh với cô? Sao chàng dám thậm chí là sắp chết? Sao mà chàng dám chứ?

Phòng vệ sinh tràn ngập tiếng nhạc và tiếng cười nói khi nhiều phụ nữ bước vào. Terri nhận thức được họ đang nói chuyện, nhưng không thật sự nghe thấy gì bởi đầu óc cô đang quay cuồng với những thứ mà cô vừa phát hiện ra. Cô chờ ở nơi đó cho đến khi họ bỏ đi và căn phòng ngập chìm trong im ắng trở lại; sau đó cô thả chân mình xuống, sửa quần áo ngay ngắn, và bước ra khỏi buồng. Cô bước tới cái bồn rửa và nhìn chằm chằm vào hình ảnh của mình trong gương khi cô rửa tay, nhưng thật sự không nhìn mình trước tiên. Tâm trí cô đang theo

đuổi những kí ức về Ian. Nhưng bây giờ, khi cô nhớ lại Ian đã nằm rên rỉ cả đêm trên giường như thế nào, thì anh ấy có khuôn mặt của Bastien. Khi Ian cầu xin cô chấm dứt tất cả mọi thứ, thì đó là Bastien đang nói.

Giây phút trôi qua thu hút sự chú ý của cô vào hình cô trong gương, và Terri nhìn trống rỗng vào những giọt nước mắt đang rơi xuống trên má của cô. Cô đang khóc, điều mà dường như là kì cục bởi cô không nhận ra mình cảm nhận thấy bất kì điều gì. Thực tế, tâm trí cô dường như đã bị tê cứng. Dù vậy chúng vẫn còn: những giọt nước mắt rỉ ra hốc mắt và chảy tràn xuống đôi gò má cô như con suối nhỏ. Cô hướng sự chú ý lên khuôn mặt mình và nhận thấy rằng cô tái nhợt đi.

Cô không thể quay lại chỗ đãi khách của tiệc cưới như thế này. Cô không thể thậm chí cho phép bất cứ ai thấy cô thế này. Tắt khóa nước, Terri suy ngẫm vấn đề. Cô phải trốn thôi. Cô cảm thấy rất tệ về chuyện đó, nhưng đó dường như là lựa chọn duy nhất. Cô không muốn hủy hoại ngày vui của chị họ cô và Lucern.

Cô hong khô tay, lau nước mắt trên mặt, sau đó tiến đến cửa và mở ra. Tiếng ồn ào và màu sắc ngay lập tức tấn công cô mạnh mẽ. Chỗ tiếp khách đầy những người đang nhún nhảy. Không ai nhận ra cô đứng cạnh cửa buồng vệ sinh. Terri nhanh chóng phán đoán cách nhanh nhất và dễ dàng nhất ra khỏi hội trường, và đó làm ngay. Thật *kinh ngạc* cho cô, cô xoay sở để thoát ra mà không tông vào bất kì ai mà có thể chặn cô lại; và vài người cô vượt qua thì cô biết hình như không chú ý đến cô.

Terri bước thẳng ra phòng tiếp tân và đến bậc thang cuốn chứ không mạo hiểm đứng chờ trong thang máy. Những bậc thang di chuyển đã bị tắt vì đã tối, nhưng cô bước xuống chúng nhanh chóng, băng qua và vượt qua tiền sảnh, và xông thẳng ra khỏi cửa trước của khách sạn.

“Taxi chứ, thưa cô?” người giữ cửa hỏi. Terri gật đầu. Ông ta thối còi, kêu một chiếc đầu tiên đang đứng đợi tới ngay lối đi. Nó ngừng lại trước mặt cô, và người giữ cửa mở cánh cửa ra. Terri lầm bầm một lời cảm ơn khi cô bước vào.

“Đến đâu, thưa cô?”

Terri đưa địa chỉ của Kate và ngồi im lặng ở ghế sau, tâm trí cô trống rỗng. Nó vẫn như thế trong suốt chuyến đi. Nó không thay đổi đến khi chiếc taxi trờ tới trước tòa nhà có căn hộ của Kate thì Terri mới nhận ra được cô không mang túi xách. Nó là không cần thiết. Vì việc đi lại tất cả đều phục vụ cho lễ cưới, bữa tiệc cũng được trả trước, vì thế không có gì cần thiết cho việc cô phải mang ví. Terri nhìn chằm chằm vào người lái xe với chút hoảng kinh khi anh ta quay sang bảo cô trả phí, sau đó cô đột nhiên bình tĩnh lại. “Anh có thể đưa tôi đến sân bay sau khi tôi đi lấy túi được không?”

Người lái xe có vẻ ngạc nhiên, sau đó tỏ vẻ nghi ngờ, sau đó vui vẻ ngay vì khoảng phí lớn sau đó. Anh ta gật đầu. “Chắc rồi, thưa lady”

“Hãy chờ tôi. Tôi chỉ mất có một phút thôi” Cô lướt ra khỏi xe trước khi anh ta có thể phản

đối. Terri nửa mong chờ rằng anh ta nhảy ra khỏi xe và rượt theo cô để đòi cô trả tiền, nhưng có vài thiên thần chắc đang theo dõi cô từ trên cao_ người tài xế vẫn ngồi trong xe khi cô nhấc váy mình và chạy lên bậc thang trước tòa nhà căn hộ của Kate.

Dù vậy, Terri lại không có chìa khóa. Bastien giữ nó, bởi vì chàng có túi quần, trong khi cô lại chẳng có bất kì cái túi nào trong bộ váy ngoài của cô. Kế hoạch là như thế này, ngay khi tiếp khách xong, họ sẽ thu dọn đồ của cô, và cô sẽ về ở với chàng, vào đêm cuối cùng của cô ở New York. Chàng đã bảo cô là họ cần phải nói chuyện, và chàng có thứ gì đó phải nói với cô ngay khi xong đám cưới. Terri ngay trong sâu thẳm trái tim của cô, cuộc nói chuyện sẽ là tình yêu và tương lai của họ bên nhau. Và giờ thì cô đã biết là về cái chết và sự hấp hối.

Không còn gì cho nó nữa, cô ấn chuông vào căn hộ của người chủ nhà, và biết ơn vì Kate đã giới thiệu cô với hai vợ chồng này. Người vợ ra trả lời và Terri nhanh chóng giải thích là cô đã chạy thật nhanh về căn hộ để lấy một thứ mà cô bỏ quên, nhưng bất cẩn thế nào lại để chìa khóa ở quầy tiếp tân. Người phụ nữ nói rằng bà sẽ xuống ngay để cho cô vào. Terri biết rằng người phụ nữ này có thể cho cô vào trong từ trên căn hộ của mình, nhưng cô cho rằng người đàn bà này muốn chắc đó là cô. Bất kể là tình huống gì, Terri vẫn bao trùm bên trong cô là một sự chờ đợi thiếu kiên nhẫn.

“Cậu ta đây rồi!”

Bastien đi theo sự chỉ dẫn của mẹ mình đến một cái buồng đằng sau quầy rượu. Vincent và Lady Barrow đang ngồi tựa đầu vào nhau, và nói chuyện.

“Hừm. Con tự hỏi không biết chúng ta có đến kịp lúc hay không,” Bastien lầm bầm.

“Chỉ có một cách để biết.” Marguerite Argeneau sải bước tới trước, để hai con trai của bà theo sau khi bà băng qua quầy bar chật chội.

“Dì Marguerite!” Vincent đứng lên trên đôi chân ngay khi bà dừng lại tại cái bàn. “Dì đang định làm...” Giọng hần trượt xuống và miệng hần mím chặt khi nhìn vào Bastien và Etienne.

“Ta nghĩ Lady Barrow phải đi vào phòng vệ sinh nữ” Marguerite tuyên bố, tập trung cái nhìn thấu suốt của đôi mắt màu xanh bạc của bà vào người phụ nữ.

Lady Barrow bật cười “Thật ra thì, không, tôi không sao”

Marguerite chớp mắt ngạc nhiên, sau đó quay lại liếc hai con trai mình. “Bastien” _ bà làm cử chỉ tới người phụ nữ_ “sửa đi”

Bastien quá kinh ngạc vì ánh mắt không thể thoát được của mẹ chàng đã không thể kiểm soát được tâm trí của Lady Barrow, khi bà rõ ràng đã cố làm thế, điều đó sẽ phải mất của chàng một phút trước khi chàng tự mình thử làm điều đó. Và chàng nhận ra là không thể nào thậm chí là đọc tâm trí của cô ta, chứ đừng nói là trượt vào trong đó. Sau một lúc, cố gắng, trong khi

Lady Barrow quan sát họ với sự lúng túng tăng dần lên, Bastien liếc qua mẹ chàng và lắc đầu.

“Etienne?” Marguerite hỏi, và đưa con trai út của bà cũng thử, nhưng cũng chỉ lắc đầu sau vài phút.

“Anh có một... gia đình thú vị thật, Vincent,” Lady Barrow nhã nhặn nói, và hấn đứng lên đột ngột giữa chừng.

“Vui lòng thứ lỗi cho tôi vài phút, Kathryn. Tôi cần nói vài lời với họ” Hấn cáo lỗi, sau đó nắm lấy cánh tay của dì mình và dắt bà đi khỏi bàn. Bastien và Etienne theo sau. Ngay khi họ đã ở xa đủ để không bị nghe, hấn quay sang bọn họ bức tức. “Tôi không định cản cô ấy. Chúa ơi, các người hành động như thể tôi là một con chó đại vậ, đói cồn và sắp sửa cắn cổ tất cả mọi kẻ đi qua mặt mình”

“Thôi được, chúng ta biết con cảm thấy thế nào, Vincent,” Marguerite nói. Giọng của bà đã thay đổi và trở nên dịu dàng hơn.

“Con đã làm thế vào giờ ăn tối. Con đã đến quầy bar để ngoạm một miếng, sau đó kẹp lại” Hấn cười nhả nhở một cách hiểm ác; sau đó nháy mắt.

“Được rồi, vậy thì, em định làm gì ở đây vào lúc này?” Etienne hỏi.

“Em giống như đang làm gì?” hấn hỏi khiêu khích “Em đang nói chuyện với Kathryn. Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời”

“Em không định cản cô ấy chứ?” Bastien nghi ngờ hỏi.

“Không, Bastien. Em không định cản cô ấy. Em sẽ không đi cản khách khứa trong đám cưới của Lucern”

“Tốt, làm thế nào chúng ta biết được?” Bastien ngắt lời thật nhanh. “Em đã cản người giúp việc của anh”

“Đó là trường hợp khẩn. Em không thường *dùng* người trong nhà mình, hay trong những nhà họ hàng”

“Em cũng đã cản Chris rồi” Bastien nhắc hấn. “Và đó là *sau khi* cản người giúp việc”

“Em chỉ cấm rặng vào Bà Houlihan khi bọn anh phá ngang thôi. Em vẫn còn yếu. Em không thể đi săn khi yếu” hấn giải thích. Sau đó nói thêm, “Và, nhân tiện, các anh được chào đón”

“Cho cái gì?” Bastien hỏi.

“Cho việc chăm sóc đến người giúp việc” hấn giải thích. “Meredith gọi lên lầu một ngày trước, trong khi anh và Terri đi chơi trong tuần đầu tiên, và em nhận tin nhắn. Cô ấy có địa chỉ của nơi bà Houlihan đang ở. Em đã đến và quét sạch kí ức của bà ta về mọi chuyện xảy ra. Và kí

ức của hai người mà bà ta đã nói cho họ. Anh sẽ không phải lo lắng gì về bà ấy nữa cả”

“Thật à?” Bastien ngạc nhiên hỏi, sau đó nhận ra vấn đề đã hoàn toàn trượt khỏi trí nhớ của chàng. Chàng đã không lo lắng gì cả; chàng đã quá chảnh mắng với Terri. Đó có thể là điều xấu. Những chi tiết giống như nó đã được theo dõi và quan tâm đến. Đó là việc tốt vì Vincent đã có quả bóng. (Ý là lo liệu được) Chàng đã trung thực khi chàng nói “Cảm ơn”

Em họ chàng nhún vai, “Em đã gây ra rắc rối, phải lo nó. Giờ” Hắn nhìn họ đầy ý nghĩa “Em có thể quay lại với vị khách của mình chứ? Cô ấy thật sự là một phụ nữ tuyệt diệu”

“Cô ấy chắc chắn là có một tinh thần vững vàng” Marguerite nhận xét, liếc nhìn một cách tò mò đến nơi Lady Barrow đứng.

“Vâng, đúng thế” Vincent đồng tình “Và giờ thì dì biết những vị khách đã an toàn khỏi Vincent điên, dì sẽ quay lại và tận hưởng đám cưới của Lucern chứ?”

“Tôi cứ nghĩ cô đến để lấy thứ gì mà Kate bé bỏng để quên chứ,” bà chủ nhà nói khi Terri vào trong căn hộ, thu thập túi xách của cô đã đóng gói và vali đang chờ, sau đó ngay lập tức quay ra với chúng trên tay.

“Không.” Terri ngừng lại ngay sảnh khi người phụ nữ khóa cửa lại sau lưng họ. “Cháu xin lỗi vì rắc rối. Nhưng cháu phải ra sân bay, và cháu không thể quay lại để lấy chìa khóa”

“Ồ, nó không là rắc rối, cưng. Ta chỉ hiểu lầm thôi.” Người phụ nữ cam đoan với cô khi họ đứng chờ trong thang máy. Bà nhìn Terri từ trên xuống dưới “Cháu định ra sân bay mà ăn mặc thế này sao?”

Terri gật đầu im lặng.

“Cháu không sao chứ?” bà chủ nhà giờ nhìn cô chăm chăm với vẻ quan tâm, và Terri đoán chắc cô phải trông kinh khủng lắm vì đã khóc suốt từ chỗ tiếp tân.

“Cháu sẽ không sao,” cô lặng lẽ trấn an người phụ nữ, mặc dù cô không chắc chút nào đó là sự thật.

“Thôi được, chúc chuyến đi an toàn” Bà nói. Sự quan tâm của bà vẫn rõ ràng trong giọng nói.

Terri cảm ơn bà ta, sau đó vội vã chạy ra khi cửa thang máy mở.

Người tài xế nhảy lên khỏi cái xe ngay khi cô bước ra khỏi cửa trước của tòa nhà. Terri có thể nói thế nhờ biểu hiện của anh ta, khi anh ta vội vã lao bước đến đón cái hành lí của cô, rằng anh đã rất an tâm khi thấy cô. Cô đoán là anh ta không chắc chút nào là cô sẽ quay lại, và cho rằng lí do duy nhất để anh ta cho cô một cơ hội đó là vì cô đã trông thảm hại thế nào.

Terri cảm ơn anh ta khi anh ta mang hành lí của cô xuống, sau đó trượt vào ghế sau khi anh ta xếp túi của cô vào cốp xe.

“Sân bay nào, thưa cô?” anh ta hỏi vào giây phút anh ta quay lại sau vô lăng.

“JFK,” cô lầm bầm, sau đó dựa đầu ra sau và nhắm mắt lại.

Nó là quãng đường dài đến sân bay. Terri không ngủ, mặc dù người tài xế nghĩ rằng cô đang làm thế. Cô cũng không suy nghĩ_ cô nằm yên lặng và bất động, và chỉ đơn thuần thế. Tâm trí cô sạch trơn, tim cô trống rỗng. Kì cục thật, trạng thái đó làm cho chuyến đi thật dài đến JFK trôi qua nhanh chóng.

Terri lôi tiền ra khỏi túi để trả cho người tài xế khi anh ta lôi đến túi cuối cùng. Cô đưa nó cho anh ta khi anh ta chìa hành lí cho cô; sau đó bước vào sân bay và thẳng đến phòng vé.

Có vài khó khăn để có chuyến bay. Tất cả các chuyến rời NewYork đến Anh đều đi sớm vào buổi tối. Chuyến cuối rời đi là đến Manchester đang khởi hành ngay khi Terri nói với nhân viên bán vé, nhưng lần nữa vẻ nhợt nhạt và thảm hại của cô đã có ích; người phụ nữ đã dùng nỗ lực của Héc-quyn để đưa cô ra khỏi NewYork và lên đường. Terri kết thúc với một chuyến đi dài và loang quanh không tin nổi, bay đến Detroit, quá cảnh, bay đến Pháp, quá cảnh lần nữa, sau đó cuối cùng bay đến Manchester. Terri không quan tâm. Cô chỉ muốn thoát khỏi NewYork và trên đường về nhà đến căn nhà nhỏ của cô và cuộc sống an toàn của cô.

Cô mua vé mới, hủy cái cũ, và chuyển giao hành lí. Terri sau đó đi đến phòng rửa tay để thay đồ, chỉ để nhận ra cô đã trao gói hành lí và chỉ còn lại hành lí xách tay. Nó không có gì để mặc cả. Cô đi bộ ra khỏi phòng vệ sinh và thăm dò các cửa hàng thời trang có ở chạng cuối: Herme, Ferragamo, và đồ của Mỹ.

Cô xoay sở để tìm một bộ thoải mái nhưng không quá đắt của Ferragamo. Sau khi trả tiền cho nó, cô mang cái túi theo mình qua khỏi cửa an ninh, tìm đến cổng đi của cô, bước vào phòng vệ sinh gần nhất, và nhanh chóng thay đổi bộ áo váy dài. Bộ đồ có quần dài cô vừa mua thì không có gì đặc biệt, và Terri bỏ cái váy đầm dài màu tím oải hương vào trong cái túi của Ferragamo và an tâm. Cô bắt đầu chú ý đến cái bộ áo váy dài xinh đẹp, và cô thật sự không muốn mọi người nhìn chằm chằm vào mình lúc này.

Bước ra khỏi buồng vệ sinh, cô tiến tới một dãy dài những bồn rửa tay và đặt túi xách tay và ví lên trên kệ bàn, sau đó kiểm tra mình trong gương. Cô trông như dưới địa ngục, dĩ nhiên rồi. Và chỉ có một chút xúu mà cô có thể làm cho nó. Terri lục tìm trong túi xách để trang điểm lại, nhưng nó không thể che giấu được cái nhìn trống rỗng trong đôi mắt cô. Cuối cùng cô lôi ra một cặp kính mát và thử đeo chúng, sau đó quyết định rằng nó còn thu hút hơn là đôi mắt thâm quầng trũng sâu của cô nữa. Lấy chúng ra, thả lại vào túi, và cô tiến ra khu vực chờ.

Cô có ít hơn hai tiếng đồng hồ chờ đợi. Nó dường như là rất dài, đặc biệt với lo lắng rằng ai đó ở quầy tiếp tân có thể nhận ra sự mất tích của cô và bắt đầu tìm kiếm cô. Cô đột nhiên lo rằng cô có lẽ nên để lại vài lời nhắn cho Kate, vì thế chị họ cô sẽ không lãng phí thời gian lo

lắng về cô trong suốt buổi tối tân hôn của chị ấy.

Nhận thấy một dây bất điện thoại có trả tiền, cô tiến đến chỗ đó. Terri thả 50 xu vào, và quay số của khách sạn để gọi lại một tin nhắn với người ngồi trực ở bàn. Đó là tin nhắn vui vẻ kiểu như, em-ổn-và-đang-ở-sân-bay,đang-chờ-đến-chuyến-bay,chúc-trăng-mặt-vui-vẻ-và-em-yêu-chị gì đó, đại loại thế. Như thế cô không làm bất kì thư gì bằng bột, bỏ đi đột ngột và bỏ xa lịch trình đã sắp xếp sẵn. Đó là tốt nhất mà Terri có thể làm được.

Cô gác máy, sau đó nhấc một điện thoại khác, chỉ ngừng lại và liếc nhìn đồng hồ. Đó là nửa đêm ở nước Anh. Cô không thể gọi được lúc này; cô sẽ đánh thức Dave và Sandi dậy. Có lẽ cô nên chờ và gọi họ từ Pháp, cô quyết định thế. Mặc dù điều đó sẽ không cho hai vợ chồng thông báo được sớm, hay thời gian, để ra sân bay gặp cô. Được, nếu họ không thể ra đến đó đúng giờ, cô sẽ đi taxi. Cô thật sự không thể trả nổi, nhưng đời là vậy mà.

“Cô ấy có ở đó không?” Bastien hỏi Rachel khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Chàng quay lại sau khi đã chăm lo cho vụ Vincent,để tìm Terri mất tích. Chàng đã đi qua phòng tiếp tân hàng chục lần để tìm kiếm cô, trước khi từ bỏ và nhờ vợ của Etienne bước vào trong phòng vệ sinh và tìm xem cô ấy có ở đó hay không.

“Không. Xin lỗi, anh Bastien” em dâu chàng lắc đầu. “Em đã kiểm tra mọi buồng. Không còn ai ở đó vào lúc này nữa cả”

Bastien cau mày và quay nhìn lại quanh đại sảnh. Cô ấy *phải* ở đây chứ. Cô ấy không thể biến mất được.

“Có lẽ cô ấy bước ra ngoài hít thở chút không khí” Etienne gợi ý, tham gia cùng bọn họ với cốc đồ uống anh mới lấy từ quầy bar. “Đây của em nè, em yêu”

“Cảm ơn.” Rachel cầm ly nước chồng cô đưa và uống một ngụm “Ừm. Bloody Mary. Loại em thích nhất”

Bastien nghe thấy lời nhận xét, nhưng chàng đã đi tới hướng lối thoát. Lời gợi ý của Etienne rằng Terri có lẽ đã ra ngoài hít thở không khí là một khả năng mà chàng không xét đến. Đó là nơi có khả năng cô đang đứng, chàng tự trấn an mình. Cô không nghi ngờ gì là đang ngồi bên ngoài trước bệ đá hoa cương của khách sạn Hilton_nơi mà họ đã từng âu yếm hôn nhau như tụi thanh niên tuổi teen vào cái đêm mà chàng đưa cô đi xem “*Bóng ma trong nhà hát Opera*”

Chàng mỉm cười với mình, thư giãn lại vì kí ức đó. Đó chỉ là trùng hợp khi tiệc chiêu đãi của đám cưới được tổ chức cùng ngày nơi mà họ đã vui vẻ với cái kết thúc của một cuộc hẹn hò tuyệt vời.Nhưng đó là một sự trùng hợp đáng yêu. Đây là điểm hoàn hảo cho chàng thú nhận tình yêu của mình, và nói về kế hoạch sẽ có với cô. Bastien sẽ nói với cô rằng chàng yêu cô, và cầu hôn cô, và nếu cô chấp nhận cô cũng đã yêu lại chàng, mà chàng chắc rằng cô đã_ít nhất,

chàng đã hy vọng với Chúa rằng cô đã thể_ sau đó chàng sẽ nói với cô mọi thứ. Nếu tất cả diễn ra như chàng hy vọng, chàng sẽ đưa Terri về căn hộ của mình và biến đổi cô vào đêm nay. Sau đó họ có thể bắt đầu cuộc sống của mình với nhau.

Đương nhiên, có một khả năng là cô ấy sẽ cần thời gian để thích nghi chấp nhận được những gì chàng nói với cô. Nó không giống như chàng đang thông báo chàng là người Thiên Chúa Giáo hay thứ gì đó đại loại vậy. Cô ấy có thể sẽ phải điều chỉnh toàn bộ suy nghĩ của mình, niềm tin của mình. Chàng xét lại: có lẽ chàng chỉ nên nói với cô cái phần về tình yêu của chàng dành cho cô và muốn kết hôn với cô ngay đây, tại khách sạn này. Cô sẽ ở trong căn hộ chàng tối nay, vì Kate sẽ đi nghỉ tuần trăng mật. Chàng sẽ chờ đến khi chàng có được cô ở đó, làm tình một cách chậm rãi đầy đam mê với cô, *sau đó* giải thích về_

Không, căn hộ thì không hay, Bastien đột ngột nhận ra. Cả gia đình sẽ ở lại đây, và Vincent không hề đùa khi hắn nói là Terri hét rất to. Người phụ nữ không bị cấm đoán gì trên giường như cô ở những nơi khác. Mặc dù chàng ngờ rằng cô sẽ cố gắng im lặng trong căn hộ với gia đình chàng ở đó. Đặc biệt là mẹ chàng. Bastien không muốn Terri cảm thấy ngột ngạt. Chàng *thích* đam mê của cô. Có lẽ họ có thể ở lại căn hộ của Kate.

Ngay lúc đó, Bastien đã tiến đến lối thoát của khách sạn Hilton. Chàng đẩy cửa xoay, sau đó ngừng lại ngay lối đi bên hông, mắt chàng tìm kiếm Terri trong cái áo đầm dạ hội dài màu oải hương nhạt. Chàng cau mày khi chàng không nhìn thấy cô. Cô đã đi đâu?

“Ngài cần một chiếc taxi không, thưa ngài?”

“Cái gì?” Bastien liếc nhìn người gác cửa một cách bị xao lãng. Chàng bắt đầu lắc đầu, nhưng sau đó ngừng lại một chút để hỏi, “Anh có thấy một phụ nữ ra khỏi đây trong bộ váy dạ hội dài màu tím oải hương không?”

Người đàn ông ngần ngừ. “Xinh đẹp? Tóc nâu dài? Mắt to màu xanh lục?”

“Đó là cô ấy,” Bastien nói với sự an tâm. Cuối cùng, có người đã nhìn thấy cô ấy.

“Vâng, thưa ngài. Tôi đã gọi cho cô ấy một chiếc taxi nửa tiếng trước”

“Một chiếc taxi?” Bastien lặp lại vẻ ngốc nghếch

“Vâng, thưa ngài”

Bastien đứng yên một lát, hoang mang. Tại sao cô ấy lại đi taxi? Tại sao cô ấy bỏ đi khỏi bữa tiệc chiêu đãi mà không nói gì? Chàng không thể hình dung bất kì thứ gì mà làm Terri có thể bỏ đi khỏi tiệc cưới của chị họ mình. Đặc biệt là không nói với ai một lời.

Trừ phi cô làm đồ thứ gì lên váy và cần thay đồ, chàng đột nhiên nghĩ. Suy nghĩ đó cũng giữ được, và Bastien thấy mình thư giãn trở lại. Đương nhiên, đúng là vậy. Terri đã nói về mình rằng cô có chút vụng về. Cô có lẽ đã làm đồ thứ gì đó lên áo và hối hả chạy về để thay.

“Ngài cũng cần một chiếc taxi chứ, thưa ngài?” người đàn ông hỏi lại, nâng cái còi lên sẵn sàng cho gọi một chiếc.

“Ồ, không, cảm ơn” Bastien lôi điện thoại trong túi chàng ra và tiến đến bên cạnh để gọi cho xe mà chàng đã đặt trước cho đêm nay. Người tài xế đang đợi quanh đó ngay góc đường, và gọi đến chỉ trong chốc lát. Bastien lướt vào, ra lệnh cho tài xế đưa chàng đến nhà. Chàng đã ở căn hộ mình, tra chìa khóa vào thang máy, trước khi chàng đột nhiên nghĩ ra rằng Terri không có chìa khóa. Và đồ của cô vẫn chưa được mang đến đây. Họ đã lên kế hoạch đón họ sau buổi tiệc. Chàng bước ra xe mà vẫn còn đang đợi và chui trở lại.

“Giờ đi đâu, thưa ngài?” Người tài xế của chàng hỏi. Bastien chỉ ngồi đó.

Đó là một vấn đề, Bastien nghĩ; chàng không biết phải đi đâu. Bản năng đầu tiên của chàng là về căn hộ mình vì cô ấy đã có kế hoạch đến đó. Nhưng đồ đạc của cô tất cả vẫn ở chỗ Kate. Tuy nhiên, Terri lại không có chìa khóa của chỗ Kate_ chàng đang giữ nó trong túi của bộ vét. Cô ấy không có chìa khóa, không có ví, và không có tiền. Đương nhiên cô ấy có thể cũng không nghĩ về chuyện đó khi cô ấy bước ra ngoài, không nếu như cô ấy đang đau buồn về việc bị đổ lên áo hay thứ gì đại loại thế. Terri có lẽ đã đi ngay đến nơi của Kate ở, chỉ để phải quay lại và trở về lại bữa tiệc.

Đó có lẽ là thế, Bastien nghĩ. Terri có lẽ đã về lại khách sạn rồi và đang tìm chàng để lấy chìa khóa. Chàng đột nhiên bật cười cho mình. Chàng sẽ trả tiền taxi và để tài xế của chàng đưa họ cùng về chỗ Kate để cô thay đồ. Sau đó, nếu chàng làm được theo cách của mình, họ sẽ không bận tâm đến việc quay lại tiệc cưới. Ít nhất là không trong một khoảng thời gian.

“Quay lại khách sạn,” chàng chỉ dẫn, thư giãn dựa vào sau ghế. Terri có lẽ đang nặng nề lên ngay trong thời điểm này. Chàng phải làm cô bình tĩnh lại. Bastien có thể nghĩ ra nhiều cách để làm điều đó. Hầu hết những cách đó đều không tính đến quần áo.

Terri ngồi ổn định trên máy bay, và ngay lập tức cảm thấy vài sự căng thẳng đã rời bỏ cô. Cô không chắc chắn chút nào là cô sẽ làm được. Cô nửa lo rằng Bastien sẽ xuất hiện để tìm kiếm cô. Chắc rồi, tin nhắn cô để lại quá sớm để Kate có thể nhận được? Nếu không, vậy thì có ai đó chắc chắn sẽ chú ý việc cô biến mất ngay lúc này. Cô hy vọng không ai quá lo lắng.

Terri liếc nhìn điện thoại đặt ngay ghế ngồi trước mặt cô. Chỉ phòng khi tin nhắn cho Kate đã đi chệch hướng, cô sẽ gọi đến khách sạn và để lại một tin cho Vincent nữa. Nhưng cô không liều lĩnh cho đến khi máy bay đã cất cánh.

“Anh họ!”

Bastien ngừng lại việc đi tới đi lui của chàng_ cái việc mà chàng đang làm suốt một tiếng

rười rời_ và liếc nhìn vào người đàn ông đang phóng về phía mình. Vincent. Bastien đã quay lại khách sạn và nhận ra rằng Terri chưa quay lại. Chàng quyết định sau đó rằng tài xế taxi của cô có lẽ bức tức khi cô thú nhận rằng cô không thể trả tiền, và đã từ chối cho cô trở lại khách sạn Hilton. Chàng tưởng tượng ra cô đang đi bộ trên đường phố NewYork, và cho tài xế đưa chàng trở lại và thò đầu ra dọc theo lối đi mà cô có thể đang đi, nhưng không thấy dấu hiệu nào của cô. Sau đó Bastien đã từ bỏ để đi tới đi lui ở đây, mỗi phút giây càng làm cho chàng căng thẳng hơn khi chàng tưởng tượng tất cả những khả năng mà cô có thể bị đau đớn hay bị giết trước khi cô đến được khách sạn. Một phụ nữ xinh đẹp, mặc áo dạ hội dài, có lẽ là áo phù dâu chính bị đánh bắn, đang đi bộ xuống phố một mình? Hình ảnh mà chàng nghĩ ra thật là ác mộng.

Chàng đã thật sự biết ơn cho đề nghị xao lãng của Vincent. “Kate và Lucern đang đi à?”

“Thật ra, đúng thế. Nhưng đó không phải lí do em ở đây. Em mới nhận một cuộc gọi của Terri”

Bastien thư giãn và căng thẳng ngay trong cùng một giây. Một cuộc gọi từ cô nghĩa là cô không sao và có thể gọi điện, nhưng có lẽ cô đang trong một rắc rối ở đâu đó_ đặc biệt nếu biểu hiện dứt khoát của Vincent là bất kì thứ gì mà cho qua được.

“Cô ấy đâu?” chàng hỏi, đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Trên máy bay trở về Anh”

“Cái gì?” Vincent không thể làm cho chàng sốc thêm nếu hẳn nói cô đang gọi từ trong nhà giam.

Em họ chàng gật đầu. “Em tình cờ đi ngang bàn khi em đang đi ra khỏi đây để gặp anh thì em nghe nhắc đến tên em. Người thư kí đang nhận một tin nhắn cho em, vì thế em nhắc điện thoại. Đó là Terri. Cô ấy đang gọi từ trên máy bay”

“Nhưng, cái gì cô ấy_ tại sao cô ấy_?” Bastien cố gắng để hiểu

“Hình như cô ấy nghe lỏm được Kate và Lissianna đang nói chuyện trong phòng vệ sinh nữ” Vincent nói vẻ mặt không thay đổi. “Họ đã nói về chuyện anh đã không nói với cô ấy về tình trạng của anh”

Vai Bastien sụm xuống. Cô đã biết chàng là cái gì. Giờ cô ấy đang bỏ chạy khỏi chàng như Josephine đã từng làm thế.

“Không. Terri hiểu lầm. Cô ấy nghĩ họ có ý là anh đang bị bệnh giai đoạn cuối rất trầm trọng. Khi em nói rằng không phải như thế, cô ấy nói không cần phải bận tâm nói dối cô ấy làm gì_ cô ấy đã thấy thuốc và máu. Cô ấy nói là cô ấy đã biết anh bị bệnh. Terri nghĩ là anh sắp chết, giống như mẹ cô, giống như chồng cô ấy, và cô ấy nói cô ấy không thể cũng đứng nhìn anh chết được. Cô ấy quá yêu anh để có thể chịu đựng được điều đó”

“Cô ấy yêu anh à?”

Vincent gật đầu, sau đó cười toe. “Tốt hả? Anh còn chờ gì nữa? Lên xe mau đi và tới ngay sân bay. Theo cô ấy” hắn nói. “Anh phải giải thích sự thật. Nói với cô ấy mọi thứ. Cô ấy yêu anh, Bastien. Anh cần phải nói với cô ấy là anh không phải sắp chết, và rằng cô ấy sẽ không bao giờ phải đứng nhìn anh chết trong một cái chết kéo dài”

“Đúng!” Bastien cười hớn hở khi chàng nhận ra, trong tình huống này, tình trạng của chàng có thể còn là thuận lợi nữa. Cười khúc khích, chàng quay ra và vẫy tài xế. Nghĩ rằng chàng sẽ cần đến khi Terri quay lại, chàng đã bảo người tài xế ở lại với cái xe. Giờ, động cơ đã khởi động và chiếc xe tiến lên.

“Chúc một chuyến đi tốt đẹp, nhớ ôm cô ấy và gửi lời chào cô ấy cho em nhé” Vincent nói. Hắn bước theo với Bastien ra đến nơi đậu xe, sau đó nghiêm túc nói thêm. “Em mừng cho anh, anh họ”

“Cảm ơn, Vincent” Bastien nói. Chàng trượt vào trong ghế sau của xe.

“Không có gì. Chỉ cần đừng làm hỏng, há? Cô ấy hoàn hảo dành cho anh. Dễ thương hơn nhiều so với cái cô Josephine tự cho mình đạo đức kia nữa”

Bastien ngừng lại một chút ngạc nhiên. Chàng định nói khi kéo cánh cửa đóng lại. “Anh cứ nghĩ em thích Josephine”

Vincent nhăn mũi và lắc đầu. “Không ai trong chúng ta thích cả. Nhưng anh nghĩ là anh yêu cô ta, vì thế chúng ta phải tiến cử cô ấy. Tin tốt là, không ai trong chúng ta phải giả vờ thích Terri. Cô ấy là người thật dễ thương” Sau đó Vincent đóng sầm cửa lại và đưa một ngón cái lên. Chiếc xe lao đi.

CHƯƠNG XIX

“Ter!”

Terri nhìn lên và thấy ngay Dave. Không thể nào không nhận thấy anh của chồng cô. Dáng người cao, bạc sớm, và vẻ ưa nhìn khiến cho anh nổi bật nhất giữa đám đông. Gượng cười mệt mỏi, cô quay tới hướng phía anh khi đi qua cái cổng. “Dave, cảm ơn vì đã đến đón em”

“Không vấn đề gì đâu” Anh ôm cô chào đón và cầm lấy hành lý của cô chỉ trong một chuyển động nhẹ nhàng “Chuyến bay của em thế nào?”

“Dài” cô nói với tiếng thở dài.

“Không phải luôn như thế chứ?” anh hỏi. “Thật đáng hổ thẹn cho họ đã tống khứ Concorde”

“Vâng”

“Em trông có vẻ...” Anh trai của chồng cô ngập ngừng muốn nói, nhưng anh không cần phải

nói; Terri biết cô trông thế nào.

“Kính khủng à?” cô giúp.

“À, anh sẽ không nói thẳng thừng, nhưng đúng thế, em thật kính khủng,” anh thừa nhận, giờ thì nhú mày quan tâm.

“Kiệt sức vì tất cả tiệc tùng mà cô ấy có ở NewYork ấy mà, không còn nghi ngờ gì nữa. Đó là việc tốt vì cô ấy đã về và giờ đã có thể nghỉ ngơi”

“Sandi!” Terri quay sang ôm chặt lấy cái đầu tóc ngắn, người mới xuất hiện giữa đám đông. “Khi em không nhìn thấy chị, em đã nghĩ có lẽ chị đang làm việc cho một kì hạn hay gì đó”

“Đúng là cô ấy thế. Nhưng nó đã không cản được cô ấy đến đón em dâu yêu thích của cô ấy,” Dave nói vững vàng, trượt bàn tay còn lại quanh vai của vợ để ôm cô gần hơn.

“Không, nó sẽ không thể đâu” Sandi đồng ý, ôm anh lại. Cô mỉm cười sau đó giải thích, “Chị đã ở phòng vệ sinh... vì chị thường thế khi có những việc quan trọng xảy ra”

Những lời của cô làm cho Dave cười khục khục, và họ mang lại nụ cười đầu tiên trên môi Terri từ khi cô rời khỏi tiệc cưới của Kate và Lucern.

“Tốt rồi, đi thôi” Dave đột nhiên nói. “Hãy đưa em ra khỏi đây và về nhà”

Anh đẩy hai người phụ nữ ra thang máy khu đỗ xe. Hai vợ chồng nói chuyện về giao thông trong khi đi đến đây đó, và về những việc đã xảy ra khi Terri đi khỏi, để cô chỉ lắng nghe và hấp thu với sự việc là cô đã lại trở về nhà. Điều buồn cười là, nó không còn cảm giác như nhà nữa. Không có gì giống như trước khi cô rời đi. Giọng của họ_ giọng mà cô đã sống chung trong mười năm trời, và có lẽ cũng giống với cô nữa_ giờ nghe như người nước ngoài đối với tai của cô. Những cái xe họ đi qua khi đi dọc bãi đỗ xe đến chiếc Jaguar đen của Dave dường như mang hình dáng kì cục, nhỏ và xa lạ sau hai tuần ở giữa những cái xe kiểu Bắc Mỹ to lớn hơn và bong mượt hơn. Thậm chí ngồi trên xe bên tay trái của con đường không còn bình thường nữa. Thực tế, Terri đã thay đổi quá nhanh khi trở lại Mỹ, nước Anh giờ cảm thấy như là nước ngoài như lần đầu tiên cô đến.

“Nào, hãy kể cho bọn chị về đám cưới đi. Nó có gặp phải sự cố bất ngờ nào không?”

Một tiếng cười nhỏ bật ra khỏi môi Terri.

Sandi, người đã hỏi câu hỏi ấy và ổn định ở ghế trước với cô trong cuộc nói chuyện, giờ đang nhướn lông mày nhẹ cho cử chỉ đáp lời của Terri. “Ồ, vậy giờ em phải giải thích phản ứng của mình” cô nói “nó nghe như có một câu chuyện vậy”

“Đám cưới” Terri nói với nụ cười giả tạo; sau đó cô lướt sơ qua những tai họa mà đã giáng xuống đám cưới của Kate và những thứ mà cô và Bastien đã làm để giải quyết chúng. Cô cố gắng lấp đầy con đường trở về Huddersfield bằng câu chuyện, lượn xuống khi họ quay ra con

đường nơi Dave và Sandi sống.

“Chúng ta nghĩ rằng em muốn dừng lại uống tách trà trước khi chúng ta đưa em về” Dave giải thích. “Chúng ta biết em sẽ không có gì ở nhà để ăn, và nghĩ rằng điều này cho em một cơ hội để thư giãn một chút. Chúng ta sẽ đưa em đến Sainbury để mua một ít tạp hóa trước khi lái xe đưa em về nhà nữa. Như thế được không?”

“Vâng, thật tốt. Cảm ơn” Terri nhìn ánh mắt anh ở gương chiếu hậu và gật đầu. Nó còn hơn là tốt đối với cô. Cô thật sự không trông chờ được thỏa mái trở lại trong cái nhà nhỏ của mình. Terri biết, giây phút cô ở một mình, tất cả những suy nghĩ và kìm ức đó cô đã dần thân quá sâu đậm để có thể quên được sau một cái nhú mày.

“Anh sẽ làm bữa tối khi hai cô nói chuyện” Dave đề nghị khi anh đỗ xe lại.

“Anh là người tốt, Dave” Terri nói trù mến

“Anh ấy còn hơn cả tốt” Sandi tuyên bố. Họ bước ra ngoài “Anh ấy là một ngôi sao”

“Em cũng thế, bông hoa nhỏ” chồng cô trả lời, nắm tay cô và đặt một nụ hôn lên trán trước khi tiến vào nhà

Terri mỉm cười khi cô theo hai vợ chồng vào trong, nhưng tim cô nảy lên một chút khi thấy sự âu yếm dễ dàng của họ. Nó nhắc cô nhớ đến Bastien.

“Thôi được” Sandi dẫn đường vào phòng khách và thả người xuống ghế với tiếng thở dài, sau đó nhướn mày nhìn Terri. “Giờ chúng ta đã một mình, em có thể bận tâm nói về Bastien và việc cậu ta đã làm gì để tan vỡ trái tim em không?”

Terri cứng người, sau đó liếc nhìn sắc bén chị dâu chồng mình.

“Điều gì làm chị nghĩ anh ấy đã làm tan vỡ tim em?” cuối cùng cô hỏi. “Hay là rằng em yêu anh ấy?”

“Ồ, thôi mà” Sandi phá lên cười. “Mọi lời thoát ra khỏi miệng em là ‘Bastien’. Và em đã không bay về nhà sớm, trông giống như xác chết sống lại, vì mọi thứ đều tốt cả. Vì thế, tiết lộ đi. Anh ta đã làm gì nào?”

“Thật ra, anh ấy không làm bất kì thứ gì. Em là người rời bỏ anh ấy” Terri chậm chạp thú nhận. Câu chuyện tuôn ra từ cô. Cô kể lại chi tiết mỗi giây phút của hai tuần qua, không chừa một thứ gì. Cô thậm chí không chậm lại hay nhận ra Dave khi anh trở lại phòng và tham gia cùng bọn họ. Nó giống như là xổ hết tâm hồn cô ra.

Hai người ngồi im lặng suốt buổi, không nói một lời nào cho đến khi Terri kết thúc và ngồi lại chờ suy nghĩ của họ. Những suy nghĩ của họ không đến quá lâu. Biết hai người đã rõ, Terri cho rằng Sandi sẽ thông cảm và Dave có lẽ nghĩ cô là con ngốc, vì thế cô đã bị ngạc nhiên khi chị dâu của chồng cô lắc đầu và nói “Em thật ngốc”

Terri cứng người vì sốc, nhưng Sandi vẫn chưa nói hết "Em đã tìm thấy tình yêu đích thực_ người bạn đời hoàn hảo_ và lại cho phép sự sợ hãi quăng nó qua một bên à? Em đúng là *đần*"

Trong khi Terri há hốc, Sandi vỗ bàn tay lên đùi cô và ngồi dựa ra sau chéo tay trước ngực. "Thế đấy. Chị cho rằng em sẽ chuyển đến Pháp tiếp theo"

"Cái gì?" Terri bối rối hỏi

"À, chị đoán là em yêu bọn chị

"Dĩ nhiên là thế" Terri nói "Em không biết em sẽ làm gì sau cái chết của Ian mà không có hai người_"

"Vậy thì," Sandi ngắt lời với cái nhún vai, "Em tốt nhất là chuyển qua Pháp và tránh xa khỏi bọn chị. Càng ở gần bọn chị càng nhiều, em sẽ càng yêu bọn chị hơn_ và em biết đấy chúng ta cũng sẽ chết một ngày nào đó"

"Nó không giống nhau" Terri chống chế

"Đương nhiên là giống. Yêu là yêu, và mất là mất. Chúng ta đều yêu và chúng ta đều chết, và mọi người đều phải chịu đựng nỗi đau mất mát. Quan trọng là tận hưởng những gì mình có *khi mình đang có nó*. Không chạy trốn như con thỏ khỏi những điều tốt đẹp bởi vì nó có thể bị lấy khỏi chúng ta nhanh hơn chúng ta muốn"

"Nhưng_"

"Em hối tiếc thời gian mà em đã có với Ian ư? Em sẽ từ bỏ chứ, quét sạch nó khỏi tâm trí em để tránh nỗi đau bị mất cậu ấy" cô hỏi. "Hay mẹ em? Em có ước bà ấy chết khi sinh ra em để em không phải chịu cảnh mất bà ấy khi mới 19 tuổi? Vậy, như chị nói, có chị và Dave. Nếu chúng ta bệnh, em sẽ không đến thăm chúng ta và lảng tránh chúng ta ư? Hay nếu chị bước ra cửa kia và bị xe buýt đâm, em sẽ hối tiếc vì quen biết chị vì nỗi đau mất mát mà chị gây ra cho em chứ? Sẽ đau khổ ít hơn vào ngay mai, hay tuần sau, hay năm tới chứ?"

"Không, đương nhiên là không"

"Đó là bởi em yêu chúng ta, Terri. Và em yêu Bastien này. Điều duy nhất khác biệt là em từ bỏ anh ta trước khi em bị buộc phải làm thế. Em chẳng chịu đựng gì cả. Em gây ra nó cho bản thân em. Em là kẻ ngốc"

"Đó là một chút lộn xộn phải không, bông hoa nhỏ?" Dave lảng đãng hỏi

"Thật à?" Sandi quay sang nhướn mày nhìn anh. "Anh sẽ cảm thấy thế nào nếu em bỏ anh mà chạy, không phải bởi vì anh làm sai điều gì, hay bởi vì em không yêu anh, mà bởi vì em *quá* yêu anh và anh bị bệnh? Bởi vì em có thể bị đau đớn sau này?"

Mắt Dave mở to, và Sandi gật đầu. “Ừ hử. Tốt,đó là về cảm giác của Bastien ngay lúc này đây. Terri đang trừng phạt anh ta bởi vì cô ấy yêu anh ta và anh ta dám bị bệnh, là con người. Anh ta có lẽ đang đau đớn lúc này và thậm chí không biết đã làm gì sai để cô ấy bỏ anh ta mà đi”

“Nhưng Dave yêu chị” Terri chỉ ra

“Và Bastien thì yêu em” Sandi nói chắc chắn “Mọi thứ em kể với chị về anh ta đã nói với chị như thế. Và em ngồi đây làm khổ cả em và anh ta, vì một lí do không tốt đẹp gì hơn là việc em là một kẻ nhát gan. Phải can đảm mới sống , Terri à. Để sống thật sự đầy. Để theo đuổi giấc mơ của mình, để yêu ai đó, để đối mặt mỗi ngày. Những người sợ khoảng không thì nhốt mình trong nhà, bởi họ hoảng sợ những gì *có thể* xảy ra_ngoại trừ miễn là họ ở nhà, họ không bao giờ biết những gì *có thể* xảy ra. Em là người sợ cảm xúc. Em đã một mình từ khi lan mất, tránh mọi rắc rối tình cảm để tránh đau khổ. Đó là thời điểm cao độ cho em nhập lại vào cuộc sống, em gái à, và ngừng việc hành động như em là người lạnh lùng, khó khăn và u ám. Chị cá là lan sẽ sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được sống và được yêu, trong khi em có nó ở đây và em lại quăng nó đi” Sandi lắc đầu và dậm chân ra khỏi phòng, lăm bằm. “Chị sẽ quay lại làm việc. Thỉnh thoảng người ta làm chị phát cáu”

Terri cắn môi và liếc Dave người đang vỗ cánh tay cô an ủi “Cô ấy chỉ là bị căng thẳng vì cái hạn chót này thôi. Cô ấy yêu em. Chúng ta đều thế, và chúng ta ghét phải thấy em buồn. Em đã buồn quá lâu rồi, Terri. Và nói thật khổ sở khi thấy em vứt bỏ những thứ tốt đẹp đi”

“Nhưng anh ấy đang hấp hối, Dave” Terri phản nản. “Em không thể nhìn việc đó xảy ra lần nữa”

“Và em chắc anh ấy sắp chết chứ? Em có biết chắc không? Có lẽ nó là gì đó kinh niên chứ không phải giai đoạn cuối. Hay có lẽ anh ấy còn 5 hay 10 năm nữa. Em có muốn lỡ những thứ đó để tránh sáu tháng đến một năm khó khăn không? Anh không nói là nó dễ dàng phút cuối, nhưng em không thể tận hưởng thời gian mà em có được mà không lo lắng nhiều về những thứ em sẽ bị mất sao?” Anh nói thêm, “Em biết đấy, Sandi đúng. Cô ấy có thể bước ra cửa và chết vào ngày mai. Anh cũng vậy. Hay thậm chí em. Thậm chí nếu Bastien là bệnh giai đoạn cuối, anh ta cũng có thể sống lâu hơn em. Chúng ta không thể sống đến mức già nhất. Bởi vì không có gì được sắp đặt vững như đá được”

Terri cúi đầu, tâm trí cô xoay vòng. Bối rối dường như là từ chính trong hơn một ngày qua. Cô đã kiệt sức, và thấy khó khăn để suy nghĩ.

“Em có vẻ rất mệt,” Dave nhận xét. “Sao em không nằm xuống ghế dài và nghỉ ngơi một chút? Anh sẽ đánh thức em dậy khi bữa tối đã sẵn sàng”

“Vâng. Em nghĩ là em sẽ làm thế” Terri lẩm nhẩm. “ Em đã thức trong hơn 24 tiếng rồi, và hơn 13 tiếng đó là ở sân bay và trên máy bay”

“Vậy thì em chắc chắn có thể ngủ được rồi. Hãy nằm xuống” Anh giục cô nằm lên cái ghế,

tóm lấy một cái gối mềm mịn đang ở cuối ghế và đặt nó dưới đầu của cô. Vươn tới lấy cái khăn bằng len phủ trên ghế ra, anh đắp nó lên mình cô.

“Cảm ơn,” Terri lí nhí. “Sandi thật may mắn khi có anh. Và em cũng thế”

“Hừm” Dave hắng giọng và trông có vẻ không thỏa mái. Nhún vai, anh cầu nhàu rằng cô nên ngủ đi, và bỏ cô lại đó một mình.

Terri ngủ thiếp đi. Bọn họ không đánh thức cô dậy ăn tối, mà để cô ngủ suốt đêm. Cô thức dậy lúc 5 giờ sáng hôm sau, cảm thấy như một cái túi bẩn thỉu. Nhưng mà là một cái túi bẩn được nghỉ ngơi tốt. Mỉm cười lơ đãng với mình, Terri ngồi dậy và gấp lại cái chăn ai đó đã đắp nó cho cô tối qua, sau đó gấp lại cái khăn trải ghế luôn. Cô thu lấy quần áo sạch trong vali và bước lên lầu để đi tắm, cố làm sao để tắm vòi sen mà không đánh thức hai vợ chồng đang ngủ ngay gần hành lang kia. Terri thay đồ, đánh răng và đi xuống lầu. Cô tự làm trà cho mình trong bếp, đem nó ra ngoài, và ngồi xuống cái bàn dã ngoại nhìn đăm đăm vô hồn vào nơi đang hoang mang trong tâm trí cô khi cô xem xét về mọi thứ Sandi đã nói và mọi thứ mà cô biết.

Thật ra thì, Terri không biết chắc chắn là Bastien bị bệnh giai đoạn cuối. Chỉ là mọi chứng cứ đều chỉ về hướng đó. Cô quyết định là cô nên đặt giả thiết là mình đúng và đưa ra quyết định từ đó, bởi vì cô cần phải biết mình muốn gì nếu Bastien sẽ chết. Nếu chàng không chết, thì câu trả lời quá đơn giản rồi; cô muốn ở bên cạnh chàng. Nhưng hôn nhân là về đau ốm và sức khỏe, thì tốt hơn *hoặc* nhiều lắm_có một câu phát ngôn *bao lâu cũng được miễn là cả hai đều hạnh phúc và khỏe mạnh*. Terri cần biết là cô có yêu chàng nhiều đủ để sẵn lòng ủng hộ chàng vượt qua khó khăn hay không nữa. Nếu cô có thể đủ mạnh mẽ để làm thế rồi.

Cô nhìn vào bức tường gạch bao quanh ngôi nhà nhỏ của Dave và Sandi, và tưởng tượng những ngày sắp tới không có chàng. Nó dường như là một thế giới lạnh lẽo trống trải khi không có Bastien. Sau đó cô tưởng tượng khoảng thời gian của cô bên chàng, và nhớ lại nó đã như thế nào. Cười đùa, trò chuyện, làm việc cùng trong một cuộc khủng hoảng_ Terri muốn như thế. Cô không muốn mất nó sau khi đã có được nó. Nhưng, thực tế mà nói, cô đã có. Sandi nói đúng, cô đã từ bỏ nó. Vì việc chịu đựng căn bệnh của chàng cùng với chàng, cô đã quăng nó đi hai lần trước đó. Terri biết rằng cô nên kiểm tra lại với Kate để biết Bastien như thế nào. Cô sẽ không thể nào tự giúp mình được. Những tin mới cô nhận được, cùng với kinh nghiệm trong quá khứ và sự tưởng tượng của cô, là đủ để cô biết chính xác chàng đang phải chịu đựng điều gì và phải chịu cùng chàng, cho dù cô có ở đó để nhìn thấy nó tận mắt hay không.

Cô là một kẻ nhát gan và một kẻ ngốc, Terri nhận ra. Cô đã bỏ qua hàng ngày, hàng tháng thậm chí hàng năm hạnh phúc bởi việc liệu trước được điều xấu sẽ xảy ra. Không có bảo đảm cho cuộc sống. Thậm chí nếu Bastien đang sắp chết, cô có thể_ như Dave đã đưa ý kiến_xuống mồ trước chàng. Đột ngột đứng mạnh lên, Terri bước trở lại vào trong ngôi nhà và rửa tách trà. Sau đó cô viết nhanh một tờ ghi chú cho những người bạn của cô và nhấc điện thoại lên gọi một chiếc taxi.

“Nếu em có thể chờ 10 phút cho anh thay đồ, anh sẽ chở em đi”

Terri liếc vào ngay lối cửa nơi Dave đứng trong cái quần bông và cái áo phông. Cô đã quên mất anh là người rất tỉnh ngủ. “Em có thể đón taxi. Nên anh không phải bận tâm”

“Dù sao đi nữa thì anh cũng muốn chạy ngang qua Sainbury mua một vài thứ. Và anh biết em cần dừng lại đó trước khi về nhà. Anh sẽ chỉ mất một phút” Anh không cho cô cơ hội từ chối, đơn giản quay đi và chạy lên lầu. Hai phút sau, Sandi đi xuống trong cái áo choàng mặc nhà, vừa đi vừa ngáp.

“Ồ” Cô lắc đầu khi ngáp xong, như thể cô làm mình tỉnh dậy, sau đó liếc thấy Terri. “Chị xin lỗi về những gì đã nói”

“Đừng thế. Chị đúng mà”

Sandi nhún vai “Chị có thể nói nó ngoại giao hơn”

Terri cười khì, và ôm cô “ Em yêu chị”

“Em sẽ đi với anh ta,” Sandi nói. Có một nỗi buồn trong mắt cô khi họ chia xa. “Em nên tìm một vị trí giảng dạy ở đó trong một trường đại học. Chị biết em sẽ hạnh phúc. Nhưng chúng ta sẽ nhớ em”

Terri cảm thấy nghẹn lên trên cổ. Cô đã phụ thuộc vào hai vợ chồng như là người thân gần gũi duy nhất của cô trong một thời gian dài. Cô gượng cười “Được, đừng có vội nuốt lời đó. Anh ấy có thể không muốn em”

Sandi cười khanh khách “Ya, đồng ý”

“Và nếu anh ấy có chịu đi nữa thì cũng không phải lúc này. Em đã bỏ anh ấy đi”

“Anh ta sẽ tha thứ cho em” Sandi đoán. “Em sẽ chỉ phải quỳ xuống và thú nhận em là một con ngốc”

Terri cười khúc khích, sau đó liếc ra ngay cửa khi Dave chạy xuống trên cầu thang “Tốt! Anh đã sẵn sàng. Anh sẽ trở về nhanh thôi, bông hoa nhỏ” Anh trao Sandi một nụ hôn, rồi túm lấy hành lý của Terri trên tay, sau đó ngừng lại và quay lại hôn tiếp một cái nữa trước khi tiến ra ngoài cổng nhà.

“Lái xe cẩn thận” Sandi nói theo từ trong bậc cửa

“Anh sẽ, bông hoa nhỏ. Giờ hãy vào giường ngủ đi_ em đã thức khuya làm việc”

“Cái ông rách việc này!” Cô càu nhàu âu yếm

“Anh nghe thấy rồi đấy”

“Dĩ nhiên là anh có nghe” cô nói với nụ cười, sau đó vẫy chào Terri và bước vào trong nhà.

Terri lắc đầu buồn cười khi cô vào ghế dành cho khách của chiếc Jaguar. “Hai anh chị làm dành cho nhau”

“Vâng, đúng thế” Dave đồng tình. Anh cười tươi sung sướng khi anh khởi động xe, sau đó phóng nhanh xuống đường.

Bastien đang ngủ gật ở ghế trước của chiếc xe thuê khi một chiếc xe hơi rú lên phía sau chàng. Chớp mắt mở ra, chàng thấy một chiếc Jaguar màu đen đang hăm thẳng lại với hai người ngồi trong. Mất một giây cho chàng định thần nhận ra Terri trên ghế khách, sau đó chàng phát hiện ra người đàn ông đi với cô và tỉnh dậy ngay. Đã 7 giờ sáng. Cô đã không có nhà đêm qua khi chàng đến, và chàng đã ngồi trong xe bên ngoài căn nhà nhỏ của cô để chờ, đến khi chàng ngủ gật. Chàng đã ngủ chập chờn trên xe, mệt vì lo, tự hỏi cô có bị làm sao hay vướng vào rắc rối hay gì khác. Nhưng giờ cô đã trở về rồi... và với người đàn ông khác? Bastien nghĩ chàng có thể bắt gã con hoang đó.

Mở cửa, chàng trượt ra khỏi cái xe. Chống hai tay lên hông, chàng ngắm nhìn hai người bước ra khỏi cái xe phía sau chàng.

“Bastien!” Giọng Terri nghe có vẻ sốc nhiều hơn là mừng rỡ khi gặp chàng, chàng quả quyết; và sự bức bối xuất hiện trong thần trí thiếu ngủ của chàng. Và thiếu máu, chàng tự nhắc bản thân. Chàng không chắc là đã bao lâu từ khi chàng được ăn, nhưng chàng biết là nó đã quá lâu rồi. Có lẽ chàng nên cắn cái găng đi với Terri hơn là bắt hẩn.

“Dave, đây là Bastien” cô nói với người đàn ông cao, tóc màu bạc người đã lôi cái vali của Terri ra khỏi thùng xe của chiếc xe màu đen. Tóc bạc màu vì già sớm, Bastien nhận ra khi gã đó tới gần cái thùng xe và tiến đến chỗ chàng, kéo theo cái vali trên những bánh xe của nó. Chàng bước đến một bước.

“Bastien, đây là David Simpson, anh chồng của em” cô giới thiệu. “Dave và vợ anh, Sandi, đã đón em ở sân bay hôm qua. Em đã ngủ quên trên ghế nhà họ tối qua”

Bastien cảm thấy khí nóng đã bị thổi bay khỏi người chàng. Anh của chồng. Với một người vợ. “Ồ” chàng nói, sau đó đưa tay ra bắt “ Rất vui được gặp anh”

“Cũng rất vui được gặp anh” Dave cười tươi nói. Anh đưa tay xách hành lý của Terri vào tay Bastien hơn là bắt nó.

Bastien nhìn xuống hành lý khi Dave quay đi và ôm Terri. “Anh phải đi. Sandi sẽ lo lắng. Gọi và cho bọn anh biết chuyện xảy ra”

Bastien ngẩng đầu chàng để nhìn người đàn ông rời ga chiếc Jaguar “Xe đẹp”

“Đó là niềm kiêu hãnh và yêu thích của Dave” Terri nói “Anh có muốn vào trong chứ?”

Bastien gật đầu rồi theo cô bước lên lối đi bên cạnh, chỉ nhận ra sau đó rằng cô đang mang theo một cái túi đồ bách hóa. Rõ ràng là, anh chồng cô đã đưa cô đi mua đồ trước khi chở cô về nhà, chàng nhận thấy thế. Chàng theo Terri bước vào ngôi nhà nhỏ của cô, mắt chàng nhìn quanh tò mò khi chàng đóng cửa lại. Nó khá nhỏ nhắn và ấm cúng và trang trí rất có khẩu vị, chàng để ý thấy, sau đó Terri quay cuồng nhìn chàng.

“Em xin lỗi” cô thốt lên. “Em rất xin lỗi. Em không nên bỏ chạy đi như thế”

“Terri_”

“Không, chờ em. Hãy để em nói” Terri nằn nì “Em đã mắc sai lầm. Một sai lầm ngốc nghếch bởi vì em hoảng sợ. Em... Em yêu anh, Bastien. Em yêu. Và cái ý tưởng về việc anh bị đau và nhìn anh vượt qua những gì lan và mẹ em đã đi qua đã chết tiệt dọa em, nhưng em sẵn lòng làm thế nếu em có thể trải qua dù cho bao nhiêu là khoảng thời gian tốt đẹp còn lại với anh đi nữa. Em sẽ nhận lấy điều xấu và cả tốt. Em sẽ_”

“Anh không bị ốm” Bastien ngắt lời

Terri ngừng lại và nhìn chăm chăm, không hiểu gì cả “Cái gì?”

“Anh không bị ốm” chàng lặp lại vững chắc.

“Nhưng những cái lọ trong tủ lạnh”

“Những cái lọ?” chàng hỏi. Sau đó chậm chậm hiểu ra và nguyên rủa “Huyết thanh của Vincent à?”

“Huyết thanh của Vincent?” Terri lặp lại

“Vâng. Em biết về vấn đề rắc rối với tiêu hóa của nó mà. Phòng thí nghiệm đã gửi những cái đó lên cho nó dùng thử. Nó là một loại huyết thanh mới mà bọn anh hy vọng là sẽ có ích” chàng trả lời, diễn tả những lời của mình thật cẩn thận vì rằng chàng đang nói sự thật, nhưng không tiết lộ mọi thứ. Vẫn chưa.

Terri rơi tõm xuống chiếc ghế sofa “Huyết thanh là của Vincent”

“Vâng”

“Nhưng còn về túi máu và cái giá IV?”

“Cái giá IV nào? trong tủ đựng đồ của phòng ngủ lớn à?” chàng ngạc nhiên hỏi

Cô gật đầu

“Nó ở đó một thời gian khá lâu rồi. Lissiana cần nó một lần, và bọn anh chỉ không bao giờ nhớ đến nó nữa”

“Lissianna?” Giọng Terri nghe the thé

“Vâng. Lissianna”

“Và về túi máu?” Cô hỏi vẻ hy vọng

Bastien ngập ngừng. Đây chính là nơi có sự lắt léo.

Terri tiếp tục. “Và Kate đã nói là anh có chuyện phải nói với em mà chúng ta sẽ giải quyết nó nếu chúng ta định sẽ tiến tới”

“Đúng là thế” chàng thừa nhận, vui mừng tránh được chuyện túi máu trong thời gian chưa cần. “Có một thứ mà anh cần thảo luận với em nếu em đồng ý kết hôn với anh, nhưng nó không phải là anh đang bị bệnh ở giai đoạn cuối. Anh không bị gì cả”

“Anh muốn kết hôn với em?” Terri hỏi với sự khấp khởi

Bastien đảo mắt. “Terri, mật ong. Anh mới bay 2300 dặm đuổi theo em. Nó không phải là để hỏi em một cuộc hẹn hò”

“Ồ, Bastien!” Cô lăn người ra khỏi cái sofa. Bastien đón lấy cô với một tiếng “ối”, sau đó nhận thấy gương mặt chàng bị rắc đầy những nụ hôn bướm

“Terri, em yêu, từ đã nào. Chúng ta phải nói chuyện”

“Để sau đi,” cô cầu nhàu. “ Em đã quá đau buồn từ khi nghe Lissianna và Kate nói chuyện trong buồng vệ sinh, Em_” Cô ngừng và liếc chàng thắc mắc. “Họ đã nói về thứ gì_ rằng em sẽ hiểu, bởi vì lan? Em đã nghĩ họ đang nói là anh bị bệnh, và em có thể sẽ hiểu được và xử lý với nó bởi vì kinh nghiệm em đã có với lan”

“Chúng ta phải nói chuyện” Bastien thở dài lặp lại

“Hãy nói với em” cô nói

“Đó không phải là chuyện mà em chỉ cần thổ lộ ra, Terri”

“Giờ em đang làm anh căng thẳng lại rồi”

“Em xin lỗi, nhưng nó...” Nắm tay cô, chàng kéo cô lại ghế sofa và ngồi xuống bên cạnh cô. “ Nó không phải chuyện xấu” chàng bắt đầu, hy vọng cô sẽ đồng ý.

“Thật à?”

“Không.” Chàng liếc quanh phòng khách của căn nhà nhỏ của cô, lơ đãng chú ý những mê hoặc dụ dỗ khi chàng cố gắng nghĩ ra cách nào tốt nhất để nói với cô. “Thôi được,” cuối cùng chàng nói, “ em đã từng xem phim *An American Werewolf in London* chưa?” (người sói ở London)

Cô bật cười to khó hiểu. “Rồi. Mọi người chưa xem a?”

Chàng gật đầu. “ Thôi được, anh không phải người Mỹ, hay người sói, và chúng ta cũng không ở London”

Cô chớp mắt nhiều lần vì lời nhận xét của chàng. Sau đó cô chậm rãi nói “Không. Đây là Huddersfield”

“Và anh là người Canada và là một ma cà rồng,” chàng thông minh kết luận.

“Uh...hử.” cô nói chậm chạp “ Bastien, anh cảm thấy không khỏe a?”

“Terri_”

“Đây là ý tưởng đùa cợt của anh?”

Cô hơi bực mình, chàng nghĩ với sự báo động. Quý quái làm thế nào Etienne và Lucern nói được với Rachel và Kate rằng họ là ma cà rồng chứ? “Terri, em yêu” chàng bắt đầu. “ Nó không phải trò đùa. Anh thật sự là một ma cà rồng”

“Ồ, em hiểu” cô đang bắt đầu thô lỗ. Thật là thú vị. Chàng chưa bao giờ thấy cô thô lỗ trước đây. Được rồi, có lẽ với người thu ngân ở Victoria Secret. Không, Bastien quả quyết, Terri đã đặt người bán hàng vào vị trí của cô ta, nhưng cô không thô lỗ với cô gái ấy.

“Anh là ma cà rồng” giọng cô là không tin, và cô gật gù với cái vẻ không hứa hẹn gì. “Tốt. Cẩn em đi”

Terri giơ tay cô ra thách thức, và Bastien cau mày “Terri, anh không muốn cản em,” chàng nói. Sau đó ngừng lại một chút rồi nói thành thực hơn “Thôi được, thật ra, anh có một chút đôi bụng ngay lúc này, nhưng anh thà là_”

“Ừ-hử. Cẩn em đi!” cô ngắt lời. “Nếu anh là ma cà rồng thì cản em đi”

Bastien liếc vào cánh tay cô trong một phút, sau đó cầm nó lên tay mình, nâng nó lên, và cắn cô.

“Ồi!” Terri nhảy dựng ra khỏi ghế, giật mạnh tay lại khi cô chạy. Bastien phải thu răng lại nhanh gấp đôi để khỏi chặt đứt mạch máu và thịt cô. “Anh cản em! Anh có răng nanh!”

“Giờ em tin anh chứ?”

Thu tay trước ngực, cô bắt đầu lùi ra xa.

“Làm ơn đừng e sợ anh, Terri. Anh yêu em.” Chàng nói nhẹ nhàng, tiến đến một bước sau cô và giơ tay chàng ra cầu khẩn. Chàng đã an tâm khi cô lưỡng lự. “Em yêu, đây là điều tốt. Thật đấy. Em sẽ không bao giờ phải lo lắng về việc anh hấp hối trong một cái chết kinh khủng kéo

dài đầu,” chàng nói ra. “Anh sẽ không chết như mẹ em và Ian. Anh không thể chết”

Cô nhìn chàng chăm chú “Cha anh đã chết. Ông ấy bị đóng cọc a?”

“Không. Ông ấy bị chết cháy. Bọn anh có thể bị thiêu cháy mà chết” Sau đó chàng nhanh chóng nói thêm, “Nhưng điều đó sẽ không là một căn bệnh đau đớn kéo dài. Không có cách nào mà bọn anh có thể chết lâu và đau đớn được”

“Vậy, máu trong tủ lạnh của anh...”

“Là để nuôi sống. Bọn anh không còn cần người nữa, trừ khi hoàn toàn cần thiết”

“Anh không phải là loài người”

“Vâng, dĩ nhiên bọn anh là người. Một chủng loài người . Bọn anh chỉ khác quốc tịch, thật đấy. Bọn anh hầu như bất tử, như đối nghịch với có thể chết. Giống người ở vùng Atlanta chứ không phải nước Anh. Được rồi, bọn anh giờ là người Canada. Ít nhất là gia đình anh” Chàng ngừng một lát và cau mày; chàng thật sự đã nhầm lẫn hết cả lên. “Nghe này, em yêu, ngồi xuống và anh sẽ giải thích mọi thứ. Giống người ma cà rồng bọn anh là những nhà khoa học về cơ bản là thế, không phải bị nguyên rửa hay là gì cả. Bọn anh không phải là không có linh hồn. Những con quái vật đi đêm nhưng mọi người thường hay nghĩ về ma cà rồng ấy_ thôi được, nó chỉ là một nhầm lẫn lớn”

Terri không ngồi; thay đó cô nheo mắt lại “Vậy ma cà rồng có thể đi vào ban ngày a?”

“Vâng” chàng cau mày “À, mặt trời dĩ nhiên thì gây nhiều hư tổn. Và đi ra ngoài dưới mặt trời nghĩa là bọn anh phải bổ sung lại một lượng máu lớn để bù lại cho nó, nhưng bọn anh có thể ra ngoài mà không bị đốt cháy thành đuốc hay bất kì thứ gì”

Cô dường như chấp nhận điều đó, nhưng sau đó, cô đã nhìn thấy chàng dưới ánh mặt trời. Cô hỏi “Anh bao nhiêu tuổi?”

Bastien thở dài. “Bốn trăm mười hai”

“Bốn trăm và_chà” cô ngồi xuống, sau đó cứng người lên. “Vậy, tất cả những việc anh biết khi chúng ta đến nhà bảo tàng...”

“Anh đã có mặt ở thời điểm mà anh đã kể với em” chàng thú nhận. “Không phải là những đồ thời trung cổ, chỉ từ những năm 1600 đến nay thôi”

“Đó là tất cả à?” cô hỏi khô khan. Sau đó lắc đầu lầm bầm “Chuyện này thật điên rồ”

“Không. Nó là khoa học” Bastien giải thích. “Nghe này, những nhà khoa học người Atlanta bọn anh đã tạo ra những nano mà có thể sửa chữa và làm mới tái tạo lại cơ thể, nhưng chúng sử dụng máu với một tốc độ nhanh để làm điều đó, một tốc độ một cơ thể người không thể theo kịp. Do đó, chúng ta cần tiêu thụ thêm máu để cho chúng ăn và được khỏe mạnh. Bọn anh

uống máu để sống, giống như những người đái đường cần insulin tiêm vào bởi họ không thể sản xuất đủ cho chính họ.”

“Những người Atlanta” Terri lẩm nhẩm. “Em đến và yêu một người đàn ông từ Atlantis” Cô liếc nhìn sắc bén. “Anh không có màng chân và tay hay gì khác nữa phải không?”

Bastien thở dài, cố giữ kiên nhẫn. Có quá nhiều huyền thoại về Atlantis và ma cà rồng. Không có cái nào của chúng liên kết với nhau, tuy nhiên, ơn chúa. “Em yêu, em đã thấy anh khóa thân rồi. Tất cả cơ thể. Em biết anh không có mang cá hay vây mà”

“Ồ, vâng” cô im lặng sau đó hắng giọng “Bastien?”

“Vâng?” chàng hỏi đầy hy vọng

“Em nghĩ là em muốn anh đi. Em cần ít thời gian để... ơ... tiêu hóa chuyện này”

Chàng cảm thấy dạ dày trống rỗng “Thời gian bao lâu?”

“Em không chắc” cô thừa nhận

Bastien nhìn chằm chằm cô trong một phút, sau đó đứng lên và đi ra cửa. Chàng ngừng lại, sau đó nhìn ra sau để hỏi “Em sẽ không nói với bất kì ai chứ?”

“Không, dĩ nhiên là không. Họ sẽ nghĩ em bị điên, chắc thế”

Chàng gật đầu. “Tốt. Bởi vì em sẽ đe dọa cả toàn bộ gia đình anh_ bao gồm cả Kate”

“Kate?” đầu Terri ngẩng lên cắt ngang

Bastien gật đầu “Lucern đã biến đổi cô ấy. Cô ấy là người kết đôi suốt đời của anh ấy”

“Cô ấy sẵn lòng à?”

“Dĩ nhiên là thế” chàng ngắt lời “Bọn anh không bao giờ biến đổi người nào mà không có sự đồng ý của họ. Được, bọn anh đã làm thế với Rachel” chàng thú nhận “Nhưng cô ấy là ngoại lệ. Cô ấy đang sắp chết, và bọn anh phải cứu cô ấy”

“Rachel là một ma cà rồng, nhưng không phải trước đó?” cô hỏi

“Không”

“Và Greg?”

“Nhà tâm lí người Canada là người_ đến khi anh ta và Lissianna yêu nhau và cô ấy đã biến đổi anh ta”

Terri gật đầu chậm chậm “Vậy, để cho em trở thành bạn đời của anh, thì anh phải biến đổi

em à?”

“Vâng. Nếu em sẵn lòng”

“Và nếu em không?”

“Vậy thì anh phải nhìn em già đi và yếu đi rồi chết, như em đã làm với Ian và mẹ em_ chỉ là thời gian kéo dài hơn chút, đương nhiên. Anh sẽ làm điều đó vì em ,Terri. Và anh sẽ yêu em đến lúc cuối. Điều đó sẽ giết chết anh, nhưng... chúng ta kết đôi cả đời trong gia đình anh” chàng mở cửa, bước ra một bước, sau đó quay lại “Anh sẽ ở tại khách sạn George trong hai đêm, sau đó anh bay về Mỹ”

Terri chậm chạp gật đầu, và chàng gật đầu lại; sau đó kéo cửa đóng lại và bước đến chiếc xe chàng thuê. Bastien không biết chàng đã làm điều đúng đắn không khi bỏ cô lại với mớ hiểu biết này. Chàng có thể đang mạo hiểm cả gia đình mình. Nhưng yêu là tin tưởng, và chàng tin tưởng Terri. Cô ấy yêu chàng, khô cần khi đến phút cuối cô có thể không chấp nhận việc chàng là gì, nhưng cô sẽ không bao giờ nói ra để làm tổn thương chàng.

Terri mở bọc bánh sandwich tôm, cắn một miếng, sau đó bỏ xuống thở dài và nhìn ra ngoài cửa sổ phòng làm việc. Tôm là món cô thích nhất, nhưng nó có vẻ không ngon lúc này. Không có gì từ khi cô rời NewYork. Từ khi Bastien bỏ đi.

Terri nhăn mặt và nhặt cái sandwich lên lại. Đã gần một tuần lễ từ khi Bastien đi khỏi căn nhà nhỏ của cô. Và trong khi cô nói cô cần thời gian để tiêu hóa những gì chàng nói với cô... à, cô không tiêu hóa nổi. Cô không thể hoàn toàn hình như nắm được việc chàng là thứ gì. Terri hiểu những gì chàng nói, và trong khi cô biết những thứ mà có thể cần nhiều giải thích hơn, cô có thể gần như hiểu được những nano và máu một chút. Nhưng hiểu và tin và chấp nhận là khác nhau hoàn toàn. Terri *hiểu* những gì chàng công bố, cô *tin* nói là có thể, nhưng cô có vấn đề với việc *chấp nhận* nó. Câu chuyện tình thần tiên, lãng mạn, ngọt ngào, hoàn hảo của cô đã hóa thành bị xuyên tạc. Hoàng tử Quyển Rũ là một kẻ hút máu.

“Cái đó trông thật ngon”

Terri nhìn lên vào lời nhận xét khô khan đó, sau đó nhảy lên trên đôi chân cô “Kate!”

“Hi” Cười toe, người phụ nữ đó tháo cặp kính mát ra mà tiến thẳng tới, bước vòng qua bàn với mọi sự chú ý ôm chầm lấy cô.

Lo sợ bắn thẳng qua người cô, Terri giật tay ra ngăn chị họ của mình lại một cách bản năng, sau đó chớp mắt nhìn vào cái bánh sandwich mà cô đang đưa lên giống như vài cô gái thời Victoria đưa lên cái thánh giá.

“Cẩn chứ?” cô đề nghị một cách khập khiễng

Kate nhìn chằm chằm vào cái sandwich, phá lên cười và lấy nó. Cô quăng nó vào thùng rác dưới bàn của Terri, giật mạnh tay cô, và kéo cô ra cửa. “Đi nào, chúng ta sẽ đến Harvey Nichols ăn trưa”

“Ồ, nhưng Harvey Nichols đắt lắm” Terri phản đối, kéo chân lại

Ngạc nhiên cho cô, nó thậm chí không làm Kate chậm lại. Terri phải tự hỏi có phải những người bị cắn bởi ma cà rồng sẽ tăng thêm sức mạnh và chuyển động nhanh hơn là sự thật.

“Đúng thế” Kate trả lời, như thể cô đã nói ra suy nghĩ của mình thật to vậy. Cô ấy tóm lấy áo khoác mỏng của Terri nhắc khỏi cái giá khi cô kéo em họ mình lôi đi

“Chị có thể đọc được suy nghĩ của em?” Terri hỏi, bị sốc

“Vâng, Đó cũng là sự thật” Kate lảng đãng nói

“Vậy, tất cả mọi lúc đó, Bastien có thể đọc suy nghĩ của em à?” cô hỏi trong hoảng sợ. “Anh ấy biết em đang nghĩ gì à?”

“Không. Cậu ấy không thể đọc được suy nghĩ của em. Đó là lí do hai người là hoàn hảo với nhau”

“Đúng thế thật à?”

“Ừ”

“Kate, em không nghĩ...” Terri ngừng lại đột ngột khi chị cô ngừng bước và quay vào nhìn vào mặt cô, mắt nheo lại

“Terri, chị là Kate. Cũng là Kate mà em luôn biết. Người chị họ mà em yêu quý, người cũng yêu em. Cô gái mà em từng hay đi săn nòng nọc chung. Không có gì thay đổi cả. Và nó làm chị buồn vì em sợ chị bởi sự thay đổi điều kiện sức khỏe của chị” Cô ngừng lại, sau đó tiếp “Đặc biệt từ khi chị đi phải bỏ *tuần trăng mật* của mình để đến đây và chỉnh lại những gì Bastien đã làm rối lên”

“Tuần trăng mật của chị?” Terri thì thầm

“Vâng. Tuần trăng mật của chị” Kate lặp lại “Cái giây phút mà Marguerite gọi và kể lại cho chị chuyện xảy ra, chị đã đòi Lucern và chị phải thay đổi kế hoạch ban đầu để thêm vào Huddersfield, nước Anh, như là một phần của chuyến đi. Sau đó chị bỏ lại Lucern một mình và cô đơn ở Khách sạn George và bắt xe lửa đến đây tận Leeds để gặp em, tất cả bởi vì chị yêu em. Chị muốn em hạnh phúc. Chị sẽ không bao giờ làm em đau đớn. Nếu chị muốn cắn em, chị có thể làm thế vô số lần trong khi em ở với chị ở NewYork, nhưng chị không làm. Chị không cắn. Giờ thì, vui lòng chỉ cần đi ăn trưa và để chị có thể làm rõ ý nghĩa của nó hơn cho em. Cách đó, em có thể ít nhất là đưa ra quyết định có chứng cứ” Terri ngập ngừng sau đó gật đầu “Thôi được”

“Bastien, con đang nghe mẹ đấy chứ?” Marguerite Argeneau trách

“Vâng, con nghe mà, mẹ” Bastien nói, một chút thiếu kiên nhẫn. Chàng không bận tâm nhấc mắt khỏi đồng hồ sơ chàng đang đọc.

“Vậy thì mẹ đã nói gì?”

Bastien để những giấy tờ mà chàng đã lướt sơ qua xuống, và ngồi dựa ra sau ghế nhìn bà với sự chú ý trọn vẹn. Không phải vì bà đã chú ý; bà không hề nhìn vào chàng lần nào cả, mà đang đi tới lui trước cái bàn của chàng với tâm trạng lo âu. Thở dài mệt mỏi, chàng kể lại “Mẹ đã nói rằng mẹ nhận được một lá thư từ ai đó sáng na_”

“Từ Vincent” bà cắt lời

“Tốt, từ Vincent” chàng lặp lại một cách nghĩa vụ, sau đó ngừng lại cau mày “Tại sao Vincent lại gửi cho mẹ một lá thư? Nó đang ở trong căn hộ với chúng ta. Sao nó không chỉ_”

“Ơn chúa, con thật sự là bạn của nó” Marguerite ngắt lời. Ngừng lại trước bàn của chàng, bà quắc mắt khoanh tay nhìn chàng, sau đó thở dài nặng nề và nhắc chàng “Vincent đã trở lại California”

“Thật à?”

“Vâng. Nó đã. Nó bay về nhà cách đây một tuần”

“Còn về vở kịch của nó thì sao?” Bastien nhúm mày hỏi “Nhạc kịch, *Dracula*?”

Bà phẩy tay coi thường và bắt đầu đi qua lại “Nhà sản xuất đã đóng cửa hẳn cách đây hai tuần”

“Vậy à?” Mắt chàng mở to “Con lẽ ra nên đi xem nó vào đêm đầu tiên, nhưng con không biết nó đã hết mở. Đúng không?” chàng hỏi, không chắc chút nào rằng chàng đã không bảo và cũng không chú ý hay chỉ để nó lướt qua trong tâm trí chàng. Có rất nhiều thứ đã lướt qua tâm trí chàng từ khi Terri đi.

Marguerite ngừng bước để nói với sự kiên nhẫn gia tăng cao, “Nó không bao giờ có đêm đầu tiên, Bastien”

Mày chàng nhướn lên “Tại sao vậy?”

“Họ phải đóng cửa. Quá nhiều vai diễn và nhóm đã rút khỏi giữa chừng vì bệnh tật”

“Loại bệnh gì vậy? Bastien hỏi, mắt chàng nheo lại

Marguerite ngập ngừng “Họ không chắc”

Chàng không thể ngăn được chú ý rằng mẹ chàng đột nhiên tránh ánh mắt chàng “Mẹ” chàng nói giọng cảnh báo

Thở dài, bà thú nhận, “Họ không chắc, nhưng hình như là nó là vài thứ bệnh thiếu máu truyền nhiễm”

“Bệnh thiếu máu truyền nhiễm” Bastien lặp lại ghê tởm. Không có cái loại thiếu máu truyền nhiễm thế này. Giờ chàng đã biết Vincent đi đâu để kiếm ăn từ khi đến NewYork. Chàng lắc đầu tự hỏi “Người này đã ăn chính mình khỏi vai diễn hàng đầu trong một vở kịch. Chúa Ôi! Nó đã xoay sở chuyện đó thế nào? Nó đang nghĩ gì vậy?”

“Mẹ không nghĩ là nó” Marguerite thở dài nói. “Suy nghĩ, đúng thế. Mẹ nghi nó quá căng thẳng về vai diễn hàng đầu nên nó chỉ_”

“Nó có vẻ căng thẳng” Bastien cắt ngang. Chàng đã biết người này trong 400 năm, không có gì làm hấn căng thẳng

“Đúng là vậy” mẹ chàng cho phép một cách miễn cưỡng, sau đó biểu hiện của bà rõ ra “À, dĩ nhiên!”

“Dĩ nhiên, cái gì?” Bastien hỏi, nghi ngờ là chàng không muốn biết

“À, đó có thể là thỏa mái ăn uống”

“Thỏa mái ăn uống?” chàng lặp lại hoài nghi

“Ừm” Marguerite gật đầu. “À, có Etienne và Lissianna, hạnh phúc với bạn đời của chúng, và Lucern đang kết hôn, và con thì với Terri... nó có lẽ cô đơn, đột nhiên nhận ra tình trạng cô độc của mình, và ăn uống quá độ cũng bởi vì thế”

“Chúa tôi” Bastien chìm trở lại trong chỗ ngồi và lắc đầu

“Cậu bé tội nghiệp” Marguerite lẩm bẩm

“Vâng, cậu bé tội nghiệp” Bastien nói khô khan. Chàng đảo mắt. Mẹ chàng luôn có một cái nhìn êm dịu với Vincent; hấn là đứa cháu trai yêu quý nhất của bà

“Có lẽ ta nên đi thăm nó” bà lẩm bẩm một cách chín chắn

Bastien ngẩng lên vì đề nghị này. “Có lẽ mẹ nên. Thấu hiểu như mẹ thì mẹ có thể giúp được nó đấy”

“Đúng” Marguerite nhặt lấy túi xách trên bàn Bastien “một chuyến đi đến California vào lần này trong năm là sẽ tốt”

“Con nghe là nó rất dễ thương” Chàng khuyến khích

“Vâng, ta nghĩ là ta sẽ” bà quăng cái túi lên vai, sau đó ngừng lại và nhìn chàng “Con biết là ta yêu con và sẽ không chạy đến California để gặp Vincent nếu ta đã không biết là vấn đề nhỏ của con đã được chăm sóc rồi, đúng không?”

Bastien ngẩng nhẹ đầu lên. Nhận xét của bà gây ra ngạc nhiên cho chàng. “Con không có rắc rối” chàng nhún mày, sau đó tiếp “Và ý mẹ là gì khi nói nó đã được quan tâm rồi?”

Marguerite phớt lờ câu hỏi. Xoay khỏi cái bàn, bà tiến ra cửa “Được rồi, ta đến California đây. Vincent sẽ không nghi ngờ gì là năn nỉ ta ở lại với nó, vậy hãy gọi đến đó cho ta nếu có bất kì tin gì”

“Chờ đã, Mẹ!” Bastien nhóm dậy, sau đó ngừng lại và ngồi dựa vào ghế trở lại khi cửa đóng. Trong một phút, chàng nhìn vô hồn vào cái cửa đã đóng, tự hỏi bà đã nói về chuyện gì. Bastien nghi ngờ bà có ý nói trái tim tan vỡ của chàng khi nói về vấn đề của chàng, nhưng chàng không biết gì về ý bà khi bà nói nó đã được lo rồi. Những khả năng có thể là vô tận. Không nghi ngờ là nửa tá nhà tâm lí New York đã gọi cho chàng hơn vài ngày qua_ những nhà tâm lí nữ, độc thân, đẹp_ đều tuyên bố cần nói chuyện với chàng về mẹ của chàng

Bastien lùa tay vuốt tóc lo âu. Marguerite Argeneau phải là người phiền phức, bực mình nhất... Và giờ bà là vấn đề của Vincent. Ít nhất là trong một lúc.

“Xin lỗi, Vinny” chàng lẩm nhẩm dưới hơi thở. Một nụ cười nhỏ gảy lên môi chàng với ý tưởng của sự hỗn loạn mà em họ chàng sắp phải chịu đựng, nhưng nó chết nhanh chóng. Gây bực bội và bần bĩ như bà, Marguerite thường có được những gì mà bà muốn. Bà đã xoay sở để mang Kate về cho Lucern khi người phụ nữ đó đã bỏ anh đi New York. Và bà đã sắp xếp cho Thomas đưa Etienne và Rachel trở lại với nhau khi họ đã xa nhau. Thật là một sự nhục nhã nếu bà không sắp tâm đưa Terri lại cho chàng.

Không phải đó là chàng muốn sự can thiệp của bà, chàng tự đảm bảo với mình.

Meredith đang nói điện thoại khi Terri bước vào văn phòng của cô. Người phụ nữ chết lặng giữa cuộc nói chuyện và há hốc nhìn cô; sau đó cô gác máy không nói một lời tạm biệt hay một lời giải thích cho bất kì ai mà cô đang nói chuyện “Tôi rất mừng gặp lại cô”

Terri mỉm cười “À, cũng thật vui được gặp lại chị, Meredith”

“Tin tôi đi, không vui như tôi gặp cô đâu, Terri” người thư kí đứng lên, thu lấy túi và áo khoác, và bước vòng qua bàn. “Ngài ấy đã đau buồn gặt gồng từ khi trở về từ nước Anh. Ngài ấy yêu cô, cô biết mà ”

“Vâng” Terri mỉm cười “Anh ấy đã nói với tôi điều đó ở Huddersfield. Vấn đề là tôi có thể xử lí được chuyện tất cả mọi người là ai hay không thôi” Một trong những chuyện mà Kate đã

giải thích là hầu hết những nhân viên trong tập đoàn Argeneau là không phải, nhưng những người ở vị trí quan trọng thì có. Nó loại bỏ khả năng một nhân viên cáu kỉnh sẽ bô lô ba la về chuyện bọn họ là ai với cả thế giới.

Meredith ngừng lại trước mặt cô và gật đầu “Và giờ?”

“Và giờ thì tôi thất nghiệp, không nhà cửa và ở đây” Terri nói về chế giễu. Cô đã bỏ việc, và thậm chí xoay sở để bán nhà trước khi đi. Cô định tìm một vị trí ở Mỹ, hay Toronto, hay bất kỳ nơi đâu mà cô và Bastien ngừng lại. Nếu chàng vẫn còn muốn cô.

Mỉm cười, người thư kí nghiêng tới và ôm cô “chào mừng đến với gia đình” cô nói. Sau đó qua sang chỉ tay tới cửa phòng của Bastien “nó không khóa. Ngài ấy sẽ rất hạnh phúc khi thấy cô. Tôi sẽ đi ăn trưa sớm”

“Cảm ơn” Terri lặng lẽ nói. Cô chờ cho người phụ nữ lớn tuổi rời văn phòng trước khi cô gõ cửa, chờ câu nói “Vào đi” của chàng_ cái mà khá gắt gỏng, cô để ý_ sau đó bước vào.

“Meredith, tôi đã để chỗ quái quỷ nào_” cái giọng bá đạo của chàng chết lặng khi chàng ngược lên và nhận thấy cô.

“Terri”

Terri.

“Anh không để em lại bất cứ đâu, mà lại bỏ em ở Huddersfield” Cô đóng cửa và băng qua phòng, đột nhiên không chắc về những gì Kate và Meredith nói là đúng, và rằng chàng sẽ thật sự vui mừng khi nhìn thấy cô. Chàng không có vẻ quá hạnh phúc.

Bastien đã bối rối trong một phút; sau đó chàng tua lại câu cuối cùng với mình_ “*Meredith, tôi đã để chỗ quái quỷ nào... Terri*” Hiểu được rõ ràng dần “Anh đã chờ hai ngày”

“Em là người suy nghĩ chậm chạp” Terri nói về xin lỗi “Và thỉnh thoảng đần độn. Kate đã phải đến gặp em trước khi em bác bỏ được những giả định cũ”

“Những giả định cũ?”

“À, anh biết đấy. Những phim về ma cà rồng ở những năm 33 có thể để lại một ấn tượng” Terri giải thích với cái nhún vai “Em đã bị kẹt trong những lời nói, không thấy người đàn ông. Hay phụ nữ nào, cho vấn đề đó” Cô ngừng lại trước bàn của chàng “Em đã thậm chí e sợ Kate khi chị ấy lần đầu đứng trước bàn của em tại Leeds”

“Kate đã đến trường đại học à?” Bastien hỏi

Terri gật đầu, và một nụ cười giật mạnh trên môi cô “Chị ấy đã nói chị biết rằng anh đã làm lộn xộn phần giải thích”

“Anh không làm lộn xộn phần giải thích” chàng ngắt lời nhanh

“Em đã xem phim *“Người sói ở London chưa?”* cô trích lại lời chàng. Cô lắc đầu và cười to.

Bastien đỏ mặt. Vậy thì, được thôi_ có lẽ việc đó không phải là mở đầu nhẹ nhàng nhất. Từ đó, chàng đã nghĩ ít nhất một tá cách tốt hơn để bắt đầu.

“Anh có một chút áp lực” chàng bào chữa cho mình. Nhún vai mệt mỏi, sau đó ngồi dựa ra ghế và nhìn cô “Em sẽ nói với anh tại sao em đến đây chứ? Hay em thích hành hạ anh?”

“Em đến đây vì em yêu anh”

Điều đó nghe có vẻ hy vọng, chàng nghĩ, cơ thể chàng căng thẳng

“Và bởi vì em hy vọng anh vẫn còn yêu em”

Bastien nhìn chăm chăm cô trong một phút, một phần của chàng muốn nhảy lên đón lấy cô trong vòng tay và cho cô thấy chàng vẫn còn yêu cô nhiều như thế nào. Phần còn lại thúc giục nên thận trọng “Và còn về”_ chàng vẫy tay chỉ vào người chàng_ “điều kiện sức khỏe của anh?”

Terri bật cười. “Điều kiện sức khỏe à?”

Bastien thở dài mệt nhọc “Em biết ý anh là gì mà”

Cô ngập ngừng, sau đó hỏi “Anh vẫn còn yêu em chứ, Bastien? Hay anh quá tổn thương đến nỗi anh cần thời gian để suy nghĩ về điều này mà anh không chắc anh muốn làm bất cứ thứ gì với em nữa?”

“Anh vẫn còn yêu em” chàng thú nhận “Anh sẽ yêu em mãi mãi. Hoặc ít nhất cho đến bốn hay năm trăm năm nữa. Sau đó, chúng ta có thể phải làm việc chỗ đó”

Terri cười hớn hở và bước vòng qua bàn

Bastien nhìn cô, không thể di chuyển, vẫn thận trọng, sau đó kêu “ầm” một tiếng khi cô phóng vào lòng chàng.

“Em có thể chấp nhận điều kiện sức khỏe của anh” cô bảo chàng “Và em muốn dành cả đời mình, tuy rằng nó dài, với anh. Giờ, nếu anh không phiền, xin vui lòng ân ái với em chứ?” cô trượt cánh tay qua vai chàng “Em biết chúng ta vẫn còn phải nói rõ, nhưng em thật sự cần cảm nhận sự gần gũi với anh lại. Em cảm thấy lạnh và sợ hãi tận sâu bên trong từ khi anh đi”

Bastien cảm thấy vài trạng thái lạnh lùng mà đã chiếm giữ chàng trong suốt ba tuần qua đã bay mất, và lòng thương xuất hiện. Đó là cách chàng cảm thấy; lạnh và sợ, cô đơn tận sâu trong tim. Nó như là tất cả sự hạnh phúc đã ra đi khỏi cuộc đời chàng cùng với cô. Bastien thả tay vòng qua eo cô, và chàng cúi đầu xuống hôn cô.

Cô thật ấm áp trong vòng tay chàng, và ngọt ngào trên môi chàng, nhưng nó vẫn không cho đến khi cô thở hổn hển trong miệng chàng thì Bastien mới cảm thấy ham muốn bắt đầu dần trườn vào trong chàng. Chàng nhớ cô. Chàng nhớ sự âu yếm vuốt ve cô, nói chuyện với cô, chỉ cần bên cô. Và chàng nhớ hơi thở của cô, tiếng rên rỉ của cô, và cách cơ thể cô chuyển động ép vào chàng.

Bastien rời bàn tay khỏi eo cô và lên trên ngực cô, và chàng nắn nhẹ, một tiếng thở dài nhẹ nhàng trượt ra khi cô cong người và rên rỉ đáp trả. Chàng có thể gần như cảm thấy lớp băng bảo vệ đã đóng quanh tim chàng trong 3 tuần trước đây đang vỡ ra và gãy vụn. Nó làm ngực chàng đau nhói. Giờ chàng đã hiểu câu nói “Anh yêu em nhiều quá nên đau” Tim chàng đã đau, và chỉ Terri có thể xoa dịu nó.

“Terri” chàng thầm thì, phá vỡ nụ hôn và lần môi lên má cô “Anh cần em”

“Em cũng cần anh” Có một sự chộp lấy trong giọng cô khi cô thừa nhận nó, một âm thanh phấn khích không thở nổi. Sau đó cô lùa ngón tay lên tóc chàng và ấn miệng chàng vào miệng cô, hôn chàng với một đam mê chàng đã nhớ ra và mong mỏi nó. Cơn đau trong tim chàng đã giải thoát, nhưng giờ phần còn lại của cơ thể chàng đau trong từng phần của nó

Bastien muốn cô chết đi được, và không nghĩ chàng có thể nhẹ nhàng và âu yếm và quan tâm về nó. Bản năng của chàng thúc giục chàng xé toạt quần áo của cô ra và chôn vùi mình vào tận sâu bên trong cô. Bàn tay trên ngực cô xoay sở mở nút phía trước cái áo cô, hành động bất cẩn và bộp chộp nhiều lần trong sự thiếu kiên nhẫn của chàng với cảm nhận trên làn da cô. Thật an tâm khi cái áo đã mở ra. Sau đó chàng thấy mình thất vọng bởi cái áo ngực sa tanh đen cô mặc bên dưới. Terri ngay lập tức cho vào giữa chúng và tháo cái móc phía trước, cho phép miếng vải mở ra khoảng trống. Bastien ngay lập tức ở trên hai bầu ngực, tay chàng phủ lấy và sau đó xoắn lấy vùng da mềm mịn ấm áp. Chàng lấy tay và kề miệng sát vào trên cái núm cương cứng.

“Chúng ta nên chuyển đến cái ghế dài” chàng thì thầm trên da cô

“Không” Terri càu nhàu_ và chàng cảm thấy thất vọng đổ qua người chàng khi cô đột nhiên thoát ra và lướt khỏi vòng tay chàng. Nhưng nó dường như Terri cũng không có tâm trạng nhiều cho sự vuốt ve trước. Trước khi chàng có thể chịu đựng sự thất vọng lâu hơn, hay thậm chí di chuyển, cô ngồi lại trong lòng chàng, lần này ngồi dạng chân ra cỡi chàng.

“Em lại mặc váy” chàng thở vào ngực cô, sau đó liếm lên núm vú dựng đứng trên mặt chàng. Chàng rà một tay nhẹ lên đùi có mang vớ của cô. “Nhưng những cái này sẽ cản đường”

“Không, chúng sẽ không” cô trấn an chàng. Terri lấy tay chàng và dẫn nó lên dưới váy cô vào hông cô.

Bastien mắt mở to. Chúng không phải là quần vớ, mà là vớ thật. Và cô thì không mặc bất kì cái quần lót nào. Chàng rên lên trên ngực cô, sau đó bắt lấy núm vú của cô trong miệng và lướt tay chàng lên cái mông trần của cô, tự hỏi sớm như thế nào là quá sớm để vào trong cô

Terri trả lời câu hỏi đó bằng cách xoay nghiêng và cúi xuống giữa họ để tháo cái quần dài của chàng. “Em cần anh, *bây giờ*. Bastien”

“Ơn Chúa” chàng lẩm bẩm, lướt một tay giữa hai chân cô để vuốt ve. Chàng nhận thấy rằng bên trong cô đã nóng rực và ướt mềm sẵn sàng cho chàng

Vào giây phút Terri thả tự do cho chàng khỏi cái quần dài, cô đẩy tay chàng khỏi giữa hai chân cô và di chuyển, ngồi lại để cô có thể dẫn dắt mình ngồi lên trên nó.

“Terri...” Bastien rên rỉ khi cô nhấn xuống chầm đưa chàng vào trong cô. Cô khít chặt ẩm ướt và nóng rực bao chặt lấy chàng.

“Vâng” cô thở mạnh, nhắc mình lên và trượt xuống lại.

“Chết tiệt” Miệng chàng dán chặt trên cổ cô và chàng khấn cấp ngậm lấy; sau đó chàng cảm thấy rằng mình lướt ra cổ cắn cô. Chàng buộc chúng thu lại và quay miệng mình đến môi cô thay thế. Terri hôn trả lại thật đói khát, thân thể cô dán vào chàng khi cô nâng lên và hạ xuống thân mình. Nhịp độ chậm chạp uể oải của cô làm chàng phát điên. Chàng cần nó nhanh và mạnh hơn sau một thời gian quá dài vắng cô.

Kéo vác cô lên thật cao và tránh lối, chàng dán chặt tay chàng lên hông cô và thúc cô lên.

Cởi lên chàng, Terri phá bỏ nụ hôn trong một tiếng hỗn hển và chộp tay lấy phía sau đầu của Bastien, đẩy miệng chàng miết lên da cô. Sự căng thẳng bên trong cô đã đẩy lên đến mức độ không thể chịu đựng nổi.

“Bastien, làm ơn!” cô hỗn hển, cầu xin được giải phóng. Chàng gần như có cô ở đó. Sau đó cô cảm thấy rằng chàng cắm vào trong cô và cô cứng người trong kinh ngạc.

Terri ngừng di chuyển, cơ thể cô căng ra khi cô run rẩy trên cái gờ sắc nhọn của sự phấn khích, nhưng chàng tiếp tục bơm đẩy vào cô khi chàng mút lấy cổ cô. Đột nhiên, khoái cảm bùng nổ trong cô. Một khoái cảm cực kì mê ly, mới lạ. Terri hét lên, tay cô ghì chặt cổ và vai chàng, và cả thân mình cô giật lắc trong tay chàng. Cơ sóng giải thoát lần lượt hết lần này đến lần khác cởi lên cô đến khi Terri không nghĩ cô có thể chịu được nó thêm nữa, sau đó bóng tối bao trùm lấy mọi thứ.

“Em đã ngất đi”

Terri chớp mắt mở ra khi nghe những lời ấy và nhìn chằm chằm vào Bastien, sau đó liếc quanh. Chàng đã chuyển cô đến ghế sofa. Cô đang nằm trên đó, quần áo cô bị cởi ra, trong khi chàng ngồi ngay cạnh vén tóc ra khỏi gương mặt cô với những ngón tay nhẹ nhàng.

“Anh đã cắn em” cô nói không tin được

Chàng nhăn mặt “Anh xin lỗi, anh đã cố không làm thế, nhưng em cứ ép đầu anh vào cổ em

và anh_”

“Không sao đâu” cô nhanh chóng ngăn lời xin lỗi của chàng. Sau đó cô thở dài “Chà. Kate nói là nó là thứ gì đó, nhưng đó là một cách nói giảm nhẹ đi rất nhiều”

“Em không sao chứ?” chàng quan tâm hỏi

Terri gật đầu chậm chậm. Cô cảm thấy tốt. Cô cảm thấy còn hơn là tốt. Cô cảm thấy tuyệt vời. Mắt cô tìm mắt chàng. “Em yêu anh, Bastien. Em xin lỗi cho ba tuần qua, nhưng em cần thời gian để chấp nhận. Nó đã quá dễ dàng, quá tự nhiên ngay từ đầu. Giống như kiểu chuyện lãng mạn thần tiên”

“Sau đó nó biến thành kinh dị” chàng nói

“Không. Không phải kinh dị” Terri nói, sau thừa nhận “Ừ, được rồi, có lẽ là một chút kinh khủng, nhưng đó chỉ là vì lời giải thích của anh_”

“Anh xin lỗi” chàng ngắt lời. chàng cười nhẹ và lùa một tay lên tóc mình “Em có thể tin anh đã phải giải thích nó với Rachel giúp cho Etienne, bởi vì anh ta đã làm lộn xộn nó lên hết không? Sau đó anh quay quay và làm nó lộn xộn lên với em. Anh đoán nó khó hơn để thông minh khi nó thật sự là vấn đề. Và nó đã_đang_ là vấn đề với anh”

“Em hiểu. Em biết” Terri trấn an chàng. Cô chống dậy và ngồi lên. Cô ngạc nhiên bộp chộp

“Trong cơn phấn khích, em có một chút cuốn đi” Bastien nói với cô về xin lỗi “Nó sẽ không xảy ra nữa đâu”

“Anh đùa à?” cô la lên “ Em thành thật mong nó có. Đó là...” Terri lắc đầu. Nó là mê mẩn.

Bastien mỉm cười nhẹ, nhưng nói “Terri, anh thật yêu em. Nhưng anh không hoàn hảo, và anh đã gây lỗi, và sẽ làm nhiều hơn trong những năm tới. Anh xin lỗi anh_”

“Suyt” cô ra dấu cho chàng im lặng và giữ mặt chàng trong tay “Không có ai là hoàn hảo, em không hoàn hảo, và anh không hoàn hảo, Bastien. Nhưng anh hoàn hảo dành cho em”

Họ hôn nhau nhẹ nhàng, và Bastien lùi lại nhìn vào mắt cô “Vậy, em định làm gì cho 40 đến 50 năm tới?”

“Hừm” Terri mỉm cười “Thật ra em không có bất kì kế hoạch nào lúc này. Em chỉ mới nghĩ việc và bán nhà, vì thế em khá là kết thúc lỏng lẻo”

“Vậy à?” chàng cười sung sướng. “Vậy em có bận tâm trải qua chúng với anh không?”

“Em đã nghĩ là anh không bao giờ hỏi” Terri nói với một nụ cười

“Hừm” Biểu hiện của chàng trở nên nghiêm túc, nói cho cô biết điều sắp tới là quan trọng

với chàng. Bastien vuốt một ngón tay xuống má cô, sau đó hỏi “ Em có bận tâm nếu ta có thêm 500 năm hoặc hơn nữa không? Có rất nhiều thứ để làm trên thế giới, và nó sẽ rất tuyệt để làm với nhau”

Terri giơ tay ra vuốt ve má chàng đáp lại, và gật đầu. “ Em nghĩ là em thích thế”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>